

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

seek

me

darling

MAREE ROSE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Beni ara sevgilim

Maree Rose

Maree Rose'dan Ara

Beni Sevgilim

Copyright © 2025 by Maree Rose Tüm

hakları saklıdır

İlk Baskı: Mayıs 2025 Maree

Rose tarafından yayınlandı

Yazarın önceden izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır, ancak bir eleştirmenin incelemede kısa pasajlar alıntılacağı durumlar hariç.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar (açıkça kamu malı olanlar dışında) yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Önsöz

Merhaba küçük canlarım!

Kitabımı seçtiğiniz için çok teşekkür ederim!

Gerekli olmasa da, bundan önce Darling Games'in 1. ve 2. kitaplarını okumanızı şiddetle tavsiye ederim. Sevgililik Oyunları'ndaki tüm kitaplar bağımsız kitaplardır ve spoiler vermediğim için ayrı ayrı okunabilirler...

Lütfen bu kitabın bir MFM romantizmi olduğunu unutmayın, yani başrol kadınıımız Seanna erkekleri arasında seçim yapmak zorunda kalmayacak, çünkü #whychoose.

Uyarı, bu kitap karanlık bir çağdaş romantizmdir. Çok açık 18+ karanlık, cinsel içerik ve düpedüz müstehcenlik içerir.

Erkek başroller büyüleyici prens değil, tam tersi psikopat eğilimleri var ve bu nedenle takip, saplantılı ve sahiplenici davranışlar, yaşamayan insanlar ve çok sayıda karanlık ve çarpık içerik var. Tüm karakterler 18+ yaşındadır

Kendi sorumluluğunuzda devam edin...

Teşekkür ederim ve umarım beni aramaktan keyif alırsın sevgilim

İçerik Uyarıları

Herhangi bir tetikleyiciniz yoksa ve içerikle ilgili bir kumar oynamak istiyorsanız, bir sonraki sayfayı tamamen atlayın.

Uyarıları kontrol etmesi gerekenler için, referans olarak bir sonraki sayfada listelenmiştir.

İçerik Uyarıları

Lütfen bu hikayeye girerken tetikleyicilere dikkat edin... Maske
Oyunu
Bıçak Oyunu
Kan Oyunu
İlkel Oyun
Hafif Üreme Kink Stalking
Abduction
Dub con
Somnophilia Shibari
Esaret Röntgencilik /
Teşhircilik Zorla Sedasyon
BC Kurcalama (RIA'nın kadının bilgisi dışında çıkarılması)
Grafik Şiddet

Cinayet/Cansızlık

Açık Dil

Kaba seks sahneleri ve DP dahil Açık Seks Sahneleri Obsesif /
saplantılı ve psikotik davranış

Bazıları hafif bir Stockholm olduğunu düşünebilir, ancak Seanna buna
katılmayacaktır...

Gözden kaçırdığım bir şey özür dilerim, lütfen sosyal medya üzerinden bana ulaşın.

Çalma Listesi

Ortamı hazırlamak için iyi bir çalma
listesini ne kadar sevdiğinizi
biliyorum... Dinleme zevkiniz için:
<https://tinyurl.com/seekmedarling>

OYUN LİSTESİ

Twisted - MISSIO
Sacrifice - Black Atlass, Jessie Reyez
Mahkum - Raphael Lake, Aaron Levy, Daniel Ryan Murphy Sırlar -
Omido, Ordell, Rick Jansen
Black Hole Sun (Akustik Versiyon) - Sofia Karlberg Throne -
Saint Mesa
Hide and Seek Reimagined - Klergy, Mindy Jones Desire -
MEG MYERS
Karanlık Taraf - Ramsey

Pretty In The Dark (Slow+ Reverb) - Ashley Sienna, Ellise Storm -
Onurlar
way down we go (slowed+ reverb) - badkarma Mine -
Sleep Token
Hayatta Kalmak İçin Savaş - Klergy
Hush Hush -Klergy, Mindy Jones
Sessizliğin Sesi - Lexxi Saal, NOCTURN Korkunç İnsanlar
- Georgi Kay
Karanlığın Kalbi - Steelfeather
Straight For The Kill - UNSECRET, Anna Renee Insane -
Monelise
Whisper (Slowed) - Able Heart
Dangerous Hands - Austin Giorgio
Deeper - Kadın - SATV Müzik
Ormana Hoş Geldiniz - Tommee Profitt, Fleurie
Kontrolü Kaybediyorum - Lee Richardson, Jonathan Murrill, Tom Ford, James
Cocoza, Alex Francis

*Kirli ağızları ve karanlık niyetleri olan maskeli adamlara en
çok aşık olanlar için-
Bu senin için.
Umarım hikaye zihnini yönetirken, müstehcenlik vücudunuzu mahveder... İşte son
maskesizliğe...*

Önsöz

Bazı insanlar karanlıktan korkar.

Ben mi? Hoş karşılıyorum.

Gece değil. Işığın yokluğundan değil. İçinizde yaşayan türden bir karanlıktan bahsediyorum - normalde toplumda kabul görmeyecek şeyler düşündüğünüzde omurganızın etrafında kıvrılan ve tatlı sözler fısıldayan türden. Evcilleştirilmek için yalvarmayan, bunun yerine beslenmeyi talep eden türden.

Çoğu insan hayatını yokmuş gibi davranarak geçiriyor. Benim böyle bir lüksüm yok. Hiç olmadı.

Benim adım Seanna Darling, kötü şöhretli Ajan Alexandra Darling ve onun takıntılı derecede sadık iki kocasının kızı. Altın kız Dedektif Hydessa Darling'in kız kardeşiyim. Herkes her zaman annemin izinden gideceğimi düşünürdü - bir sonraki profil uzmanı dahi olacağımı ya da kendi seçkin görev gücümün başına geçeceğimi.

Ve tabii ki DEA ile çalışıyorum. Kendi ekibim var. Canavarları avlıyorum. Kartelleri dağıtıyorum. Ama bunu kahraman olmak için yapmıyorum. Yapıyorum çünkü

Karanlıkta neyin yaşadığını anlamak. Çünkü oraya gitmekten korkmuyorum. Çünkü bazen en kötülerini alt etmek için daha kötü bir şey olmanız gerekir.

Diğerleri cinayet sahnelerinin dehşetinden, kan ve parçalanmış cesetlerden ürüyor. Ben daha yakına eğilirim. Açıkları incelerim ve sanatsallığı ararım. Ve eğer bu beni berbat yapıyorsa? Güzel. Aklımı kaçırdığımı düşünsünler. Getirdiğim fırtınayla başa çıkamayacaklarsa, yolumdan çekilsinler.

Ailem efsanelerden, savaşçılardan ve gölgelerden oluşuyor. Annem bir yargılama hayaleti gibi suç mahallerinde dolaşır, tek bir bakışla nedenleri çözer. Hydessa ona borçluymuş gibi adaletin peşinde, kendi kısıtlamalarının yıkıntıları arasında gerçeğin peşinde. Peki ya ben?

Kovalamam, cezbederim. Canavarların yaşadığı yere giderim ve gözümü kırpmadan ateşin içine girerim. Çünkü derinlerde, avladığım adamlar kadar sapkınım, sadece farklı bir çıkış noktası seçtim. Farklı bir hedef. Farklı bir kurallar dizisi.

Dünya bana canavarların her zaman yatağın altında saklanmadığını erken yaşta öğretti. Bazen yönetim kurulu odasında otururlar. Bazen milyar dolarlık uyuşturucu imparatorluklarını yönetirler. Bazen aynada size bakarlar ve ilk göz kırpmanız için size meydan okurlar.

Kazara bu hale . Mecbur olduğum için bu geldim.

Darling ailesinde büyümek, hayatta kalmanın asla sadece bir metafor olmadığı anlamına geliyordu. Hedef talimi ve şifreli dil dersleri arasında iliklerimize kadar işlendi. Bize asla peri masalları anlatılmadı. Bize gerçekler anlatıldı. Dünya acımasızdır. Sistem bozuk. Ve bazen adalet bir rozetle değil, kanla gelir.

Kız kardeşim hâlâ amaç, kader ve hatta belki de aşk gibi şeylere inanıyor. Ben mi? Aşk beklemeyi uzun zaman önce bıraktım. Eğer birisi

Beni istiyorlarsa, babalarımın anneme olduğu kadar bana takıntılı olmaları gerekecek. Benim her kırık parçamı arzulamaları ve bana ayak uydurmak için kenarlarını keskinleştirmeleri gerekecek. Çünkü ben iyi oynamayacağım. Kimse için yumuşamayacağım. Başkasını rahat ettirmek için küçölmeyeceğim.

Kim olduğumu biliyorum. Ben fırtınayım, ateşim, keskin kenarım. Ben sadece uçuruma bakmakla kalmayan, onu merhamet için yalvartan kadınıam.

O yüzden devam et. Beni ara, sevgilim. Ama uyarayım, beni bir kez buldun mu geri dönüş yok.

Bölüm 1

Seanna

Erkekler sadece bir şey için iyidir. Tamam, belki iki, eğer nişan almaları tamamen berbat değilse. Ki dürüst olalım, genelde öyledir.

Belli belirsiz kırmızı noktanın Diego Alvarez'in göğsünde tembelce izler bırakmasını izliyorum - patronu onu kurbanlık koyun olarak buraya attığı için kendini bir bok zanneden orta seviye kartel süprüntüsü. Zavallı piç kurusu çoktan boku yediğinin farkında bile değil. Beni gözleriyle çırılçıplak soymakla meşgul, muhtemelen bir sonraki büyük hatası mı yoksa gelecekteki fantezi kızı mı olduğuma karar veriyor. Spoiler uyarısı: Ben kesinlikle ikisiyim.

Bu berbat otoparkın tam ortasına park edilmiş şık siyah SUV'nin kaputuna rahatça yaslanıyorum - pas lekeli beton, yağ kaygan zemin ve güçlü bir sidik, küf ve umutsuzluk buketiyle dolu büyüleyici bir yer. Romantik, değil mi? Açıkçası, Diego'nun kıvranışını izlemek için daha iyi bir yer seçemezdim.

Yanımda Eli ve Jensen en iyi "sıkılmış kas" taklitlerini yapıyorlar. Eli'nin koyu renk saçları, bela vaat eden bir sırtışın etrafına dikkatsizce dökülürken, Jensen mürekkepli kollarını kavuşturmuş bir insan tuğla duvar gibi duruyor

gevşek, bir şekilde hem sıkılmış hem de cinayete hazır görünüyorlar. Diego'yu kandırabilirler, ama ben daha iyi biliyorum - onlar sadece birini parçalamak için fırsat bekleyen kurtlar.

Matteo yukarıda bir yerde saklanmış, keskin nişancı tüneğinden sessizce izliyor. O tam da güvendiğim tipte biri; sessiz, kesin ve bir anda birinin kafasını konfetiye çevirebilecek kapasitede. Eminim şu anda yukarıdadır ve aşağıda yaşanan felakete zihnen gülüyordur.

Birkaç ajan daha yakınlarda konuşlanmış, sessiz ve işler ters giderse harekete geçmeye hazır bekliyorlar.

"Sana zaten söyledim tatlım," diyorum tembelce, sesimden bal kaplı zehir damlıyor. "Buraya iş için geldim. Ama tanışma randevuları benim tarzım değil. Eğer ciddi bir para yatırırsam, patronunla yüz yüze görüşmek isterim. Anladın mı?"

Diego'nun çenesi gerilir. Güzel. Kızgın adamlar çabuk çuvallar ve benim bütün gece vaktim yok.

"Patron vaktini para saçan rastgele sürtüklerle harcamaz," diye hırlıyor ve göğsünü yılın alfa pisliği seçmelerine katılıyormuş gibi kabartıyor.

İçimden gözlerimi öyle bir deviriyorum ki canım acıyor. Tipik maço saçmalığı. "Şirin. Gerçekten gerçek tehditlerin bir özgeçmiş ve lanet bir reklam panosuyla geldiğini mi düşünüyorsun? Tatlım, istihbaratın moda anlayışından daha berbat. Bir dahaki sefere daha az gösteriş, daha çok araştırma yap."

Burun delikleri sinirli bir boğa gibi parlıyor, parmakları gergin bir şekilde ceketine doğru seğiriyor. Bingo. Tanrım, erkekler tahmin edilebilir.

"Çok fazla şey istiyorsun," diye homurdanıyor Diego, gözleri benim, Eli'nın ve Jensen'in arasında gidip geliyor. "Senin oyun oynayan bir polis kaltağı olmadığını nereden bileceğim?"

Sertçe gülüyorum, her notadan saf bir küçümseme damladığından emin oluyorum. "Eğer bir polis , Diego, bir masanın arkasında boktan kahvemi yudumlardım, ayakta durmazdım.

Burada senin güvensizliğini ve motor yağının güzel kokusunu içime çekiyorum. İnan bana, gizli görevde olsaydım, senin zavallı kışından çok daha az acınası bir hedef seçerdim."

Gülümsemiyor. Diego, Eli ve Jensen'a bakarak onları tekrar ölçüp biçiyor. "Belki. Belki de değil."

Parmakları yanı başında kıpırdıyor ve ben bekliyorum, nefesim sabit, kalbim sakin. "Bak," diye yumuşak bir şekilde devam ediyorum, "buraya iyi niyetle geldim. Sadece iş yapmak için buradayım. Anlaşma istiyorsan, aramayı sen yap. Eğer istemiyorsan, eminim başka biri paramı seve seve alır."

Yine tereddüt ediyor, belli ki kararsız. Aramızdaki saniyeler uzuyor ve geriliyor. Sonunda, gözlerinde bir şey değişiyor - ince ama açık bir şey. Şüphe galip geliyor.

Eli hareket ediyor, ceketinin içine kayıyor.

Bekle. Elim iki parmağımla kollarımı kavuşturduğum pazuma dokunuyor, bu benim takıma verdiğim bir işaret.

Geriliyor, bakışları aşağıya doğru kayıyor, eli belirsizlikle havada duruyor. Silah ya da telefon. Kavgaya ya da telefon. Yaşam ya da ölüm.

Bekle.

Kalbim durmadan atıyor, saniyeleri sayıyorum.

Bekle.

Elini serbest bırakıyor, koyu metalin parıltısı garajın loş ışığını yakalıyor.

Yanlış seçim Diego.

Matteo'nun kurşunu boş beton alanda yankılanıyor, keskin ve kararlı. Diego şiddetle sarsılır, sağ koluna isabet eden kurşun onu kukla ipine bağlı kırık bir kukla gibi çırpınmaya zorlarken acı içinde bağırır. Lanet olası bir korkak gibi uluyor, silahı pis zeminde işe yaramaz bir şekilde kayıyor.

Eli, Diego'yu dizlerinin üzerine çöktürüp bileklerini arkadan kelepçelerken, Jensen bir anda ileri atılıp silahı tekmeleyerek uzaklaştırır. Diego faydasızca çırpınıyor, acı çığlıkları arasında İspanyolca küfürler savuruyordu. Yara onu öldürmeyecek.

Topuklarımın kirli zeminde çıkardığı her keskin tıkırtının yankısının tadını çıkararak yavaşça, kasıtlı olarak ilerliyorum. Diego'nun önüne çömelip çenesini sertçe kavıyorum ve kan çanağına dönmüş, dehşet içindeki gözlerini benimkilere dikmeye zorluyorum. "Gerçekten kolay yolu seçmeliydin. Şimdi işleri *benim yöntemimle* halletmemiz gerekecek."

"Seni orospu, beni korkutamazsın!" Bana ters ters bakarak tükürdü.

Soğuk bir şekilde sırtıyorum, daha sıkı kavıyorum. "Oh, tatlım, daha yeni başlıyoruz. Gerçekte ne kadar sikilmiş olduğunu deneyimlemeye başlamadın bile."

Ayağa kalkıyorum, Eli ve Jensen'a el sallayarak zavallı kıcını sürükleyip götürmelerini istiyorum. Matteo'nun eğlenen sesi telsizimde çıtırdıyor. "Bu eğlenceliydi. Eminim daha sonra senin anılarında otuz bir çekmeyi denediğinde hayatındaki seçimlerinden pişman olacaktır."

Gözlerimi devirerek usulca homurdanıyorum. "Hadi canım. İyi atıştı, Matteo. Toparla, burada işimiz bitti."

Diego'nun panik içindeki feryatları iniltiye dönüşüyor. Derin nefes alıyorum, adrenalin damarlarımda lezzetli bir şekilde dolaşüyor. Eli ve Jensen Diego'yu dışarıda bekleyen diğer ajanlara doğru sürüklüyorlar. Onu ait olduğu yere götürecekler.

Diego'yu sorguya geri götürme düşüncesi omurgamdan aşağı bir beklenti dalgası gönderiyor. Onu kırmak eğlencenin yarısı olacak ve kırılacağından hiç şüphem yok. Hep öyle olur.

"İyi misin?" Eli arabamıza geri dönerken hafifçe soruyor, cevabı zaten biliyor.

Tehlikeli bir sırtışıla "Harika," diye cevap veriyorum. "Kutlama zamanı."

Jensen dramatik bir şekilde inleyerek elini yüzünde gezdiriyor. "Viski, dans ve boktan hayat seçimleri mi?"

"Beni çok iyi tanıyorsun," diye sırtarak zarifçe yolcu koltuğuna kayıyorum. Matteo gölgelerin arasından sıyrılıp arka koltuğa geçerken sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmiş görünüyordu. "Sonunda gelebilmen ne güzel, Matteo. Bu gece içkiler benden."

Sırtıyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Hayatta kaçırmazdım."

Araç altımızda mırıldanırken gülümsemem genişliyor. Büyük balığa, yani dokunulmaz olduğunu düşünen kartel patronuna bir adım daha yaklaştık. Bu gece tam olarak planladığımız gibi gitmedi ama Diego'nun güvende olması ve geceyi bizim gelip onu yakalamamızı bekleyerek gergin bir şekilde geçirmesi bir sonraki en iyi şeydi. Ve ne kadar küçük olursa olsun her zaferin tadını çıkarmayı öğrendim.

Ayrıca, zor yolu seçen bir adamda derinden tatmin edici bir şey vardır. Onu kırmak çok zevkli olacak.

Otoparktan çıkıp neon ışıklı geceye doğru hızla ilerlerken başımı koltuğa yaslayıp kısa bir an için gözlerimi kapatıyorum.

Çok geçmeden kulüpteyiz, DEA kimliğimizi merkezde bırakmış olarak kalabalığın arasından boş bir kabine doğru ilerliyoruz. Müzik etrafımızda nabız gibi atıyor, neon ışıklar puslu havayı yarıyor, bas göğsümde titreşiyor. Bu bizim ritüelimiz - her zafer viski ve burbon, kahkaha ve her şeye degecek kadar alaycı şaka demek. Bu gece yaptıklarımızdan sonra bunu hak ettik.

Her zamanki kabinimize kayarak, diğerlerinin etrafına yerleşmesini izliyorum. Eli sol tarafıma çöküyor, kaslı vücudu siyah deri elbisesini dolduruyor.

Ceketi, yanından geçtiğimiz birkaç kişinin başını döndürecek şekilde. Koyu renk saçları hâlâ yüzüne dökülüyor, sol kaşını kesen belli belirsiz bir yara izi var - daha önceki bir baskın yüzünden- ve beni izlerken yakalayıp ukala bir gülümseme sunuyor.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün patron?" diye hafifçe dürtüyor beni.

"Zor bir geçiş," diye cevap veriyorum yumuşak bir şekilde, viskimi yudumlarken. "Seni iki ömre yetecek kadar gördüm Eli."

Gülüyor, burbon bardağına uzanırken hiç etkilenmemiş, gözleri parlıyor. "Senin kaybın."

Jensen homurdanıyor ve karşımızda rahatça uzanırken başını sallıyor. Jensen en yaşlısı, otuzlu yaşlarının ortasında, bir dağ kadar sağlam yapılı, koyu teninde tüm askeri ve gizli geçmişini gösteren dövmelemler var. Bana sırtıyor, belli ki eğleniyor. "Hiç reddedilmekten sıkıldın mı Eli?"

Eli kaşlarını kaldırarak, "Baharat katıyor," diye karşılık veriyor.

Matteo kalabalığı tarıyor ve kuru bir sesle, "Baharat anlayışınız beni ciddi şekilde endişelendiriyor," diyor. Matteo uzun boylu, kaslı ve nadiren kaybolan bir yoğunluğa sahip, koyu renk gözleri sürekli odayı tarıyor, her ayrıntıyı yakalıyor. Bu gece gür kahverengi saçları rüzgârdan dağılmış. Bakışımı kısa bir süre yakalıyor ve bana küçük, çarpık bir gülümseme sunuyor.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun, Seanna?" Matteo soruyor.

Gözlerimi deviriyorum ve viskimi yükseltiyorum, boğazımdan aşağı kayarken yavaşça yanmasının tadını çıkarıyorum. "Kendini övme. Sadece bundan daha geniş gülümseyip gülümsemediğini merak ediyorum."

Alay ediyor ama dudaklarının kenarları hafifçe kıvrılıyor, gözleri dans ediyor. "Pek mümkün değil."

Eli tekrar kıkırdar ve rahatça arkasına yaslanır. "Matteo'yu rahat bırak, Seanna. Daha fazla gülümserse yerlileri korkutup kaçıırır."

İçkimi yudumlarken sırtıyorum, şakalaşmalarımızın ritmine kapılıp rahatlıyorum. Bu gece uzun siyah dalgalarım sırtımdan aşağıya doğru örülmüş, yüzümden uzak tutularak parlak mavi gözlerimi tamamen ortaya çıkarıyor. Şimdiden birkaç kaçamak bakış fark ettim; görünüşümün dikkat çektiğini biliyorum ama bu gece nazik davranmakla ilgilenmiyorum.

İkinci turun yarısına gelmiştik ki kabinin yanında bir varlık hissettim. Başımı yavaşça çevirdiğimde yanımda gezinen genç bir adam görüyorum. Temiz giyimli, kendine aşırı güvenen, muhtemelen istediği her şeyi elde etmeye alışkın, yeterince çekici biri. Elini sarı saçlarında gezdiriyor ve bana doğru eğilirken en iyi gülümsemesi olduğunu düşündüğü şeyi sunuyor.

"Selam güzelim," diyor sesini müziğin üzerine çıkarmaya çalışarak. "Dans etmek ister misin?"

Başımı hafifçe eğiyorum, bakışlarımın onu tepeden tırnağa süzmesine izin veriyorum, açıkça değerlendiriyorum. Sonra tekrar gözleriyle buluşuyorum, gülümsemem bardağımdaki buzdan daha soğuk. "Tatlım, daha koro başlamadan seni bir dal gibi koparırdım. Kendini bu dertten kurtar."

Matteo içkisine kıs kıs güler, Jensen kahkahayı patlatır ve Eli eğlenerek alçak sesle ıslık çalar. Aşağılanmış olan öğrenci birliği çocuğu tutarsız bir şeyler kekeler ve hızla kalabalığın içinde kaybolur.

"Onu o kadar sert ezmek zorunda mıydın?" Jensen kıkırdar, başını sallar.

Burbonumdan yudum daha alarak soğukkanlılıkla, "Gururun kırılması sahte umutlardan iyidir," diyorum. "Kırılgan egolar beni sıkıyor."

Eli sırtarak içkisini yudumluyor. "Bu soğuktu."

Şakacı bir şekilde kaşımı kaldırıyorum. "Daha azını mı bekliyordun?"

Başını sallıyor, içinden sıcak bir kıkırdama çıkıyor. "Asla."

Matteo hafifçe kayarak bana bakıyor, sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçak. "Moral bozmaktan hoşlanıyor gibisin."

Koyu renk gözlerine bakıyorum ve onun ince sırtışına kendi sırtışımınla karşılık veriyorum. "Sadece zayıf olanlar."

Eli kadehini aniden kaldırarak anı keser. "Diego'ya - ne kadar fena çuvalladığını çabucak fark etsin."

"Diego'ya!" Jensen yankılanıyor, hepimiz kadehleri tokuştururken tekrar gülüyor, keskin ses kulübün yüksek sesli müziğinde kayboluyor.

Rahatça arkama yaslanıyorum, burbonun sıcaklığı göğsüme güzelce yerleşiyor. Böyle geceler bana yaptığım işi neden yaptığımı hatırlatıyor. Tehlike, güç oyunları, heyecan - sarhoş edici. Ama bu ekiple aramızdaki ateşte dövülmüş ve viskiyle mühürlenmiş bağ, her riske ediyor.

Bu gece kutlama yapacağız. Yarın, asıl iş yine başlıyor. Ne de olsa, kibirli adamları kırmak kesinlikle bu işin en iyi kısmı.

Bölüm 2

Seanna

Gece havası serin, çakıllı araba yoluna girdiğimde keskin bir ısırık var, lastikler altımda basınç altındaki kemikler gibi çatırdıyor. Kulübem ailemin geniş arazisinin kenarında yer alıyor. Kendime ait bir yalnızlık alanı yaratmışım gibi davranmama yetecek kadar uzak, ama ne kadar تنها olursa olsun asla gerçekten yalnız olmadığımı hatırlatacak kadar da yakın.

Park edip dışarı çıkıyorum, durgunluk hemen soğuk ve rahatlatıcı bir battaniye gibi etrafımı sarıyor. Başka bir gece, aslında hiçbir şey ifade etmeyen başka bir saçma zafer. Parmaklarımın arasından duman gibi kayıp giden o ele avuca sığmaz piç kurusu Javier Reyes'le ilgili daha fazla ilerleme kaydetmeyi umuyordum. Onun yerine, yarım kalmış bir iş daha, hiç bitmeyen bir oyundaki lanet bir bilmece daha.

Diego beni doğrudan tedarikçisine getirseydi daha iyi olurdu. Bu gece umduğum gibi bir galibiyet olmasa da, bu iş kolunda bir galibiyet elde ettiğimde bunu kabul etmem gerektiğini öğrendim.

İçeride, kulübemin sessizliği beni tanıdık fısıltılarıyla karşılıyor -çizmelerimin altında gıcırdayan ahşap zeminler, gece havasının hafif hışırtısı

açık bir pencereden içeri süzülüyor. Bakışlarım Hydessa'nın kulübesine kayıyor; karanlık ve sessiz. Güzel. Uyuyor, muhtemelen güvenli bir yere saklanmış, huzursuz varlığımdan habersiz mutlu bir şekilde. Bu gece misafir istemiyorum. Çoğu gece istemem.

Geçen haftalar bulanıklaştı, lanet olası karteli avlarken yorucu bir döngü içinde günler geceleri kovaladı. Diego Alvarez'in tünelin sonundaki ışığım, Javier Reyes'e yaklaşma yolum olması gerekiyordu. Bunun yerine, o sadece sinir bozucu derecede önemsiz bir yapboz parçası. Reyes hâlâ dışarıda, benim sabrımdan daha kalın güvenlik katmanlarının ardında güvende. Her gün biraz daha yaklaşıyorum ama yeterince değil. Her seferinde bir adım, kendime acı bir şekilde hatırlatıyorum. Her seferinde bir adım.

Hydessa huzuru düzende, evrak işlerinde ve güvenlikte buluyor. Onun için iyi. Ben mi? Ben kaosla, adrenalinle, tehlikenin sürekli kaşınmasıyla büyürüm. O rahat uyuyor, şeytanları özenle saklanmış. Ben kendiminkileri dansa davet ediyorum.

Neredeyse aynı görünebiliriz, ancak dünyayı ve kendimizi nasıl gördüğümüz daha zıt olamazdı.

Botlarımı tekmeleyip oturma odasına adım atıyorum, sinematik bir suç sahnesi gibi tasarlanmış bir alan - canlı kırmızılar, keskin siyahlar, lanet gibi unapologetic. Bu benim, duvarlara sıçramış. Yavaş bir nefes veriyorum, viskinin kalan sıcaklığı hala damarlarımda dolaşırken kanepeye yığılıyorum. Kulüp gürültülü, kaotikti, tanımak istemediğim yüzlerle, dokunmak istemediğim bedenlerle doluydu. Bunu bir ritüel haline getirmiştik, her zaferden sonra dışarı çıkıyorduk ama bu bile zamanla cazibesini yitiriyordu. Neyse ki bu gece kötü kararlar alınmadı. O aptallardan bazılarını çekici göstermeye yetecek kadar viski yok dünyada.

Yine de içimdeki huzursuzluk devam ediyor. Hayal kırıklığı beni sarmalıyor, kanepeden itiyor, kafese kapatılmış bir yırtıcı gibi odada volta atıyorum. Diego'nun

Yakalamak bir zaferdi elbette ama silahı yerine lanet telefonunu alsaydı... Şu anda Reyes'e bir adım daha yaklaşmış olurum. Tek bir seçeneği vardı ve o yanlışı seçti. Erkekler hep öyle yapar. Şimdi, duvarların, güvenliğin ve Pentagon'dan bile daha fazla sırrın ardına gizlenmiş bir hayaletle saklambaç oynamak zorunda kaldım.

Sabrın canı cehenneme. Sabırlı olmaktan yoruldum.

Onu daha önce iki kez yakalamaya çok yaklaştım, ama parmaklarımın arasından duman gibi kayıp gitti. Her başarısızlık kişisel bir his, gururumun derinliklerine kazınmış bir yara. Reyes çok fazla masum hayata zarar verdi, çok fazla aileyi yok etti. Onu yakalamak, sesi çıkmayanlar için adalet anlamına gelecek, canavarlar ne kadar büyük olursa olsun, her zaman karanlığa kaçamayacakları mesajını verecekti.

Ani bir farkındalık sızısı tenimde geziniyor. Nabzım hızlanıyor, içgüdülerim jilet gibi keskinleşiyor. Tehlikeli işler paranoya doğurur, ya da bana öyle söylendi. Ama içgüdülerimi dinlemeyi öğrendim, deneyimlerim bana bu hissi asla görmezden gelmemeyi öğretti. İzlenme hissini.

Pencereye doğru yürüyüp geceye bakıyorum ama karanlık boşlukta kendi yansımamdan başka bir şey yok. Uzun, siyah dalgalarım hala sırtımdan aşağıya doğru düzgünce örülmüş, düşüncelerimden bile daha düzenli. Gözümü kırpmadan bakıyorum, gecenin daha fazlasını ortaya çıkarmasına cesaret ediyorum. Dışarıda kim varsa baksın, istedikleri kadar izleyebilirler. Saklanmıyorum ve kaçmıyorum. Eğer müdahale etmeye çalışırlarsa, hata yapan tarafın kendileri olduğunu çok geçmeden öğrenecekler.

Bir hışımla oturma odasının ışığını kapatıp kulübeyi rahatlatıcı bir karanlığa gömüyorum. Pencerenin yanında bir süre daha oyalanıyorum, gözlerim karanlığa alışıyor, sonra koridora dönüp yatak odama yöneliyorum. Ailemizde izlenme fikri yeni değil; eğer biri

beni takip etmek istiyorsa, bırak etsinler. Ben zor durumdaki bir genç kız değilim. Korku bir seçenek değil. Asla olmadı, olmayacak.

Odama girdiğimde, meydan okuyan bir sırıtışla kapıyı ardına kadar açık bırakıyorum, alçakgönüllülüğü siktir ediyorum. Pencereye geçiyorum, panjurları kaldırıyorum, ay ışığının içeri sızmasına izin veriyorum ve biraz açıyorum. Onlara iyi bir manzara sunabilirdim. Bedava gösterinin tadını çıkarın, pislikler.

Metodik bir şekilde, çırılçıplak kalana kadar kıyafetlerimi çıkarıyorum. Yatağın ortasına uzandığımda yatak zaten sıcak olan tenime karşı serin geliyor. Kucaklarına gömülüyorum, bu nadir sessiz hakimiyet anının tadını çıkarıyorum. Yalnızım, güçlüyüm, kontrol bende.

Parmaklarımı yavaşça vücudumda gezdiriyorum, beklentinin birikiminin tadını çıkarıyorum. Göğüslerimin ve karnımın üzerinde tembel, kasıtlı daireler çizerken, her hafif dokunuş tenim boyunca ürperti gönderiyor. Parmaklarım aşağıya doğru kayıyor, sonunda klitorisimin hassas şişliğine sürtünüyor. Zevk kıpırdanmaya başladığında dudaklarımdan yumuşak bir nefes kaçıyor - tanıdık, elektrikli, inkar edilemez. Utanmadan devam ediyorum, elimin kendinden emin, pratik hareketlerle keşfetmesine izin veriyorum. Klitorisimin etrafında yavaş, alaycı daireler çizerek kendimi okşuyorum, yavaş yavaş gerginlik yaratıyorum. Diğer elim meme uçlarımdan birini nazikçe çimdiklemek ve yuvarlamak için yukarı çıkıyor, sırtımı hafifçe eğmeme neden olan kasıtlı bir his kontrastı. Gelip geçen tüm erkekleri düşünüyorum - dokunuşlarının beni doyurmaya yeteceğini düşünecek kadar aptal olanları. Hiçbiri beni gerçekten uçurumun kenarına nasıl getireceğini bilmiyordu. Beni hep eksik bıraktılar. İşi tek başıma bitirmek zorunda kaldım.

Daha hızlı hareket ediyorum, bacaklarımı daha geniş açarken daha ısrarlı vuruşlar yapıyorum, diğer elim klitorisimle alay ediyor, dudaklarımdan düzensiz bir inilti çıkaran, utanç veya filtelenmemiş bir his senfonisi. İki parmağım içime kayıyor, o mükemmel noktayı okşamak için kıvrılıyor. Kalçalarım ritmik bir şekilde sallanıyor.

Kendini uyarma, hoşgörü olduğu kadar meydan okuma eylemi de olan özel bir zevk dansı. Oda sadece ay ışığıyla aydınlanıyor, ama pencereden bakan biri arzusuna tamamen hakim bir kadın görecektir - özür dilemeyen ve vahşi.

Serbest kalmaya yaklaşıırken nefesim kısa, hararetli patlamalar halinde geliyor. Duygular artıyor, zevk dalgaları dalga dalga yükseliyor, ta ki son bir umutsuz dokunuşla coşku, ham, dizginlenemez yoğunlukta bir çağlayan halinde üzerime çökene kadar. Vücudum titriyor ve haykırıyorum, titreyip tükenene kadar vahşi nabızlara biniyorum.

Sonunda nefes alışım yavaşlıyor, bedenim ağırlaşıyor ve doyuyor. Tembel tembel uzanıyorum, kalan tadını çıkarıyorum. Eğer biri gösteri yaptıysa, tebrikler.

-Giriş ücreti almıyorum ama belki de almalıyım. Tam olarak ihtiyacım olanı alıyorum. Kontrol bende ve kendi zevkimin efendisiyim.

İç çekiyorum, düşüncelerim kaçınılmaz olarak Reyes'e, ava ve uyanık olduğum her anı tüketen kovalamacaya geri dönüyor. Hayatım gölgeler ve sırlar, sonsuz bulmacalar ve çarpık yollar üzerine kurulu. Hydessa'nın dünyası daha güvenli, daha temiz olabilir ama güvenli olmak beni çok sıkıyor. Bu gece mışıl mışıl uyuyabilir ama benim amacım hiçbir zaman huzur olmadı. Adalet dağınık, şiddetli ve acımasızdır. Ve ben tam da bu iş için yaratılmış bir kadını.

Bir an için gözlerimi kapatıp hızla akan zihnimi susturmaya çalışıyorum ama zihnim susmuyor. Kartelin yüzleri, henüz alaşağı edemediğim adamlar, çözmem gereken yalanların dolambaçlı yolları - baş döndürücü bir girdapta birlikte dönüyorlar. Javier Reyes'i düşünüyorum. Adam etten çok efsane. İmparatorluğunun, duvarlarının arkasına saklanıyor. Ona ulaşmamak çıldırtıcı. Ama oyun bu, değil mi? Hayatının her katmanı, her bekçi köpeği, her bilgi kırıntısı, hepsi çözmem gereken başka bir bilmece gibi geliyor. Ama cevapları alana kadar durmayacağım. Ona sahip olana kadar.

İç çekerek kendimi yataktan kaldırıyorum. Bu gece bu şekilde uyuyamayacağımı biliyorum, aklımdaki onca şey varken olmaz. Saate bakıyorum. Çoktan geç olmuş, gece yarısına doğru ilerliyor.

Pencereye doğru ilerleyerek arazinin boş alanlarına bakıyorum. Ağaçlar ay ışığında uzuyor ve sonsuza dek sürecekmış gibi görünen uzun gölgeler oluşturuyor. Burada yalnızken her şeyin ne kadar farklı hissettirdiğini düşünüyorum. Etrafım ekibimin gürültüsüyle ya da beni anlayamayan ailemin ve arkadaşlarımın sürekli konuşmalarıyla çevrili olmadığında. Bu kulübe

-bu mabet- özgürce nefes alabildiğimi hissettiğim tek yer, bu özgürlük kendi ağırlığıyla birlikte gelse bile.

Alnımı soğuk cama bastırıyorum. Neyi bekliyorum? Doğrulama mı? Kesinlik mi? Sikerler. Bu benim hayatım-kaotik, tehlikeli, gerçek. Gölgelele kovalamak en iyi yaptığım şey.

Dışarıdan gelen yumuşak bir ses dikkatimi çekiyor - uzakta hareket eden bir şey Bir an donup kaldım ama sonra hiçbir şey olmadı. Paranoyak oldum. Bu işte geçirdiğim uzun yılların bir sonucu, her zaman izliyorum, her zaman karanlıktan bir şeylerin fırlamasını bekliyorum.

İzlesinler, tekrar düşünüyorum. Bırak gelsinler. Yakında benim hafife alınacak biri olmadığımı anlayacaklar.

Başımı sallayarak pencereden uzaklaşıyorum ve bağlantılı banyoya giriyorum, soğuk fayans ayaklarımın altında topraklanıyor. Duşun sıcak spreyi üzerime vuruyor, yüzeysel stresi yıkıyor ama içimdeki kaosa asla olarak dokunmuyor. Havlumu alıp bol pijamalarımı giyiyorum ve yatağımın kenarına oturmadan önce bir bardak viski alıyorum. Yarın dünya yine dönecek - daha fazla savaş, daha fazla saçmalık.

Viskiyi yavaşça yudumluyorum, zihnim Reyes'in yarın hâlâ dışarıda, kalesinin arkasında saklanıyor olacağını hatırlatırken yanmanın tadını çıkarıyorum. Ben de

Her adımda daha da yaklaşıarak avlanmaya devam et. Sahip olmaya değer şey kolay gelmez. Hayatımdaki hiçbir şey kolay olmadı.

Gözlerim pencereye kayıyor, gölgeler ay ışığının aydınlattığı manzarada dans ediyor. Belki de dışarıda gerçekten biri var, beni izliyor, zayıflık göstermemi bekliyor. Uzun süre bekleyeceklerdir. Bırakın beni hafife alsınlar. Benim pervasız ve dengesiz olduğumu düşünsünler. Belki de öyleyimdir. Ama yokmuş gibi davranmaktansa şeytanlarımı kucaklamayı tercih ederim.

Yavaşça nefes veriyorum, bardak artık boş. Yarın her şey yeniden başlayacak - kovalamaca, av, kanımı hızlandıran ve kalbimi canlı tutan karanlıkla dans. Şimdilik, bu sessiz isyanın, huzurdan başka her şeyi hissettiren bu nadir huzurun tadını çıkaracağım.

Çünkü benim dünyamda sakinlik, fırtına öncesi sessizliktir ve ben her zaman saldırmaya hazırım.

Bölüm 3

Seanna

Uyku zaten abartılıyor.

En azından, şafaktan hemen önce kulübemde adımlarken, botlarımı çekiştirirken ve neredeyse karanlıkta ceketimi silkerken kendime söylediğim yalan bu. Huzursuzluk, gün doğmadan çok önce beni yataktan attı, zihnim düğümlendi ve en kısa soluklanmayı bile reddetti. Uyumak mı? Bugün olmazdı - beynimde durmaksızın dönen tüm bu kaosla olmazdı.

Aynaya bir bakış attığımda, yansımama sırtıyorum. Az uyumuş olmama rağmen hâlâ birini kesmeye hazır görünüyorum; uzun, siyah saçlarım sıkı bir topuz yapmış, mavi gözlerim çeliği delecek kadar keskin. Yeterince iyi. Yeterinden de iyi.

Buğusu tüten koyu kavrulmuş kahveyi seyahat kupama döküp derin derin içime çekerken kahvenin zengin, acı kokusu mutfağı dolduruyor. Kahve bir lüks değildir; hayatta kalmaktır.

-Özellikle de bu iş Diego gibi isteksiz kartel pisliklerinden bilgi almayı gerektiriyorsa. Onu konuşturmak için sabırsızlanıyorum.

Telefonum aniden çalıyor ve beni rahatsız edecek kadar ürkütüyor. Annemin adı ekranda yanıp sönüyor ve i çekiyorum - her zaman tam da en sinirli olduğum anda aramayı . arpık bir annelik altıncı hissi olmalı.

"Günaydın anne," diyorum, tezgha yaslanıp telefonu kulağıma götürerek.

"Günaydın tatlım," diye cevap veriyor, sesi sıcak, yatıştırıcı, bu berbat saat için fazlasıyla hoş. "Baban ve ben, ana evde kahvaltı için bize katılıp katılmayacağını merak ediyorduk."

Saate bakıyorum, cevabımı zaten biliyorum ama düşünüyormuş gibi yapıyorum.

"Teşekkürler, ama bugün olmaz. Bir sorgu odası ve ne zaman bırakacağını bilmeyen

inatçı bir pile randevum var." Tartışmaktan daha iyi olduğunu bildiği için usulca

gülüyor. "Her şey yolunda,

Seanna? Bu dava seni oldukça germişe benziyor."

"Ben her zaman gerginimdir," diye alay ediyorum fincanımdaki kahveyi döndürerek.

"Sakin olursam daha çok endişelenirsin. Ama evet, tam bir baş belasıydı. Evde işler nasıl?"

"Güzel. Aslında bugün Chicago'ya gidiyoruz - sadece rutin bir soruşturma," diye ekliyor hızlıca, iğdsel endişemi önleyerek. "Ama başka bir şey var, kız kardeşinle ilgili."

Kaşlarım keskin bir şekilde kalkıyor, anında şüpheleniyorum. "Hydessa? şimdi ne yaptı? Dosya dolabını yanlış alfabetik sıraya mı dizmiş?"

Annem kıkırdıyor, eğleniyor. "İnternette bir şey buldu, araştırmaya değer olduğunu düşündüğümüz bir blog. Dürüst olmak gerekirse, bu işi bizzat halletmesi onun için iyi olur - onu o evrak kalesinin arkasından çıkarmak."

Homurdanıyorum, şüphecilik neredeyse benden yayılıyor. "Bu büyük fikri ona söyledin mi? Çünkü ikimiz de biliyoruz ki senden daha hızlı

'saha çalışması' diyebiliriz."

"Henüz değil," diye itiraf ediyor annem teslim olmuş bir iç çekişle. "Ama onunla konuşursan belki gerçekten dinler. Bunu senden duyunca ciddiye alabilir."

O görmese de gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum. "Onunla konuşacağım ama nefesimi tutmayacağım. Hydessa'yı tanıyorsam, bu işi Bodhi ya da Thorn gibi hevesli acemilerden birine devredecektir. Sorumluluk dağıtmaya bayılır."

Annem düşünceli bir şekilde mırıldanıyor, belli ki bir sonraki hamlesini planlıyor. "Bir yolunu bulacağım. Artık adım atma zamanı geldi - yeterince uzun süre raporların arkasına saklandı. Ayrıca Max blogun küçük bir adadan yayınlandığını fark etti, tatile çıkabilir."

"İyi şanslar," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle, dudaklarım bir sırıtişa dönüşüyor. "İkimiz de inatçılığın bu ailenin derinliklerinde olduğunu biliyoruz."

"Kesinlikle kalıtsal," diye karşı çıkıyor, ses tonunu kahkaha renklendiriyor.

"Suçluyum," diye karşılık veriyorum, kahvemi hızlı bir yudumda bitirip anahtarlarımı kapıyorum. "Onu doğru yöne doğru dürteceğim ya da iteceğim. Ne işe yararsa."

"Teşekkür , Seanna," diyor usulca. "Bugün dikkatli ol."

"Dikkatli olmak abartılıyor," diye karşılık veriyorum, kapıya doğru ilerlerken. "Ama en azından hayatta kalacağım. Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, tatlım."

Telefonu cebime koyup dışarı çıktığımda beni çam ve nemli toprak kokan berrak bir hava karşılıyor. Arabama tırmanırken elimde olmadan Hydessa'yı düşünüyorum. Kız kardeşim her zaman çok temkinli davranmış, rutinin arkasına saklanmaktan memnun olmuştur. Belki de annem haklıdır - biraz kaosu kucaklamayı öğrenmesinin zamanı gelmiştir.

Araba altımda kükrüyor, ben kulübemin sessiz sığınağından hızla uzaklaşırken farlar sisi yarıyor. Annemle yaptığım konuşma

Şu anda kırmam gereken Diego adında inatçı bir pislik var. Javier Reyes kendini devirmeyecek ve bugünkü sorgulama beni sonunda o piçi yakalamaya bir adım daha yaklaştıracak.

Pedalı indirirken dudaklarımda memnun bir gülümseme beliriyor, yol sonsuza kadar uzanıyor.

Gün daha yeni başlıyor ve ben bunu değerlendirmek niyetindeyim.

DEA ofislerine giden yol sabahın bu saatinde merhametli bir şekilde hızlı, tanıdık rota huzursuz düşüncelerimin netliğe benzeyen bir şeye yerleşmesine izin veriyor. Genel merkez ileride beliriyor, sıradan şirket manzarasına sorunsuzca karışan şık, meçhul bir bina. Dışarıdan bakıldığında dikkat çekici değil, ama bu duvarların içinde canavarları avlıyor ve tüm dünyaları parçalara ayırıyoruz - benim tarzım bir yer.

Kimlik kartımı görevliye gösteriyorum, o da kayıtsız bir tavırla başını sallıyor ve ikinci bir bakış atmadan beni içeri alıyor. Arabamı her zamanki yerime park edip dışarı çıkıyorum ve girişe doğru ilerlerken sabahın erken saatlerinde tenime değen havanın parlaklığının tadını çıkarıyorum.

İçeride, otomatik pilotta güvenlikten geçiyorum - yaka kartı, metal dedektörü, kısa bir baş sallama - ve hemen ucuz kahve, evrak işleri ve ezilmiş hayallerin kokusuna çarpıyorum. Telefonlar çalışıyor, sesler sohbet ediyor ve garip bir nedenden dolayı evimdeymişim gibi hissediyorum.

Ekibimin toplandığı çalışma odasına doğru ilerlerken birkaç tanıdık yüze başımı sallıyorum, konuşmaya davet etmeden selam veriyorum. Masama giden yolu yarılamıştım ki Eli dağ gibi yığılmış raporlarından başını kaldırıp sırtıttı.

"Günaydın patron," diye sesleniyor, dumanı tüten kupasını sahte bir selamla kaldırarak. "Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi parlak gözlü ve birinin gününü mahvetmeye hazırsın."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve hafifçe sırtıyorum. "Birinin senin boşluğunu doldurması lazım Eli. O kahve senin yerine evrak işlerini halletmeyecek."

Jensen Eli'nın arkasındaki masadan kıs kıs gülerek kollarını kavuşturmuş, geniş ve tembel sırtışıyla sandalyesinde arkasına yaslanır. "Ahh. Gerçekten ilk iş onu kesmek zorunda mısın, Seanna? Zavallı adamın önce kafeinini bitirmesine izin veremez misin?"

"Bunun neresi eğlenceli?" Ceketimi sandalyemin üzerine örterek ve dünkü baskınla ilgili notlarımı çıkararak hafifçe karşılık veriyorum. "Ayrıca, onun biraz korkmuş olmasını tercih ederim. Üretkenliği yüksek tutuyor."

Matteo yanımdan geçip gidiyor, telefonundan gözlerini ayırmadan masama taze bir fincan kahve bırakıyor, kara kaşları konsantrasyonla çatılmış. "Unutma, kahvaltıda önce erkeklerin moralini bozmayı seviyor," diyor kuru bir sesle ve kendi çalışma alanına doğru ilerliyor. "Onu genç tutuyor."

"Dikkatli ol Matteo," diye hafifçe uyarıyorum, evrakları karıştırırken başımı kaldırıp bakma zahmetine girmiyorum. "Sıradaki sen olabilirsin."

Homurdanıyor, sonunda gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor, derinliklerinde bir eğlence kıvılcımı dans ediyor. "Daha kötülerini de atlattım."

Nefesimin altında gülüyorum, şakalaşmalarımızın tanıdık ritmine kolayca kayıyorum. Ekibim kaotik bir uyumsuzlar topluluğu olabilir ama ben bu adamlara hayatım pahasına güveniyorum.

Tam Diego'nun sorgulama stratejisinin haritasını çıkarmaya başlamıştım ki, telefonum sert bir şekilde masama çarptı. Ekrana bakıyorum ve babamın adını görünce gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum.

Annen, baban ve ben yakında Chicago'ya gidiyoruz, o yüzden seni bugün yakalayamayacağız. Bir ara organizasyon merkezini arayabilir misin? Max Amca seninle davan hakkında konuşmak istiyor.

Tabii ki Max Amca konuşmak istiyor. Eğer etrafı kurcalayan ailem değilse, Max'in paranoyak hacker beyni her dijital kısıntıyı araştırıyor. Yine de, kızgınlığım bir yana, onu görmezden gelemem. Max'in altıncı hissi ve DEA'nın bile bulamadığı şeyleri bulma konusunda esrarengiz bir yeteneği var.

Zihnimde daha sonra merkeze yapacağım bir ziyareti işaretleyerek, telefonumu cebime koyup usulca ayağa kalkıyorum.

"Bizi şimdiden terk mi ediyorsun?" Eli hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak elini dramatik bir şekilde kalbine bastırıyor. "Daha yeni geldin."

"Bazılarımızın gerçekten yapacak işleri var," diye karşılık vererek sorguya doğru ilerliyorum. "Aşağıda bizim inatçı kartel pisliğiyle bir randevum var."

Jensen gerinerek masasından kalkıyor ve yüzüne bir sırıtış yayılıyor. "Mükemmel. Kahvaltıdan önce iyi bir gözdağı seansına bayılırım."

"Televizyondan daha iyi," diye takılıyor Eli, hevesle peşimizden geliyor.

Matteo sahte bir teslimiyetle başını sallıyor ve alt kattaki sorgu odalarına doğru ilerlerken sessizce yanımıza geliyor. "Neden her günümü siz üçünüzle geçirdiğimi bana tekrar hatırlatır mısınız?"

Eli yumuşak bir sesle, "Benim çekici kişiliğim, tabii ki," diyor.

Jensen yüksek sesle homurdanıyor. "Evet, öyle diyelim."

Asansöre adım attığımızda, şakalaşmadan soğuk bir odaklanmaya geçerken etrafımıza sessizlik çöküyor. Jensen doğruldu, kas duvarı sessiz bir tehdit yayıyor. Bu dansı mükemmelleştirdik. Ben liderlik ediyorum, Jensen

Eli ve Matteo camın arkasından her seğirmeyi inceliyor.

Sorgu bodrumda, beton ve sır katmanlarının altında gömülü. Koridor ayak seslerimizin altında sessizce yankılanıyor, tansiyon yükseliyor. Diego'nun odasının dışında Eli ve Matteo gözlem alanına doğru yöneliyorlar. Derin bir nefes aldığım da Matteo kısa bir süre duraksıyor ve başıyla küçük bir selam veriyor.

Eli sırtıarak, "Git yakala onu patron," diye fısıldar ve içeri süzülür.

Parmak eklemlerini tehditkâr bir şekilde kıran Jensen'a bakıyorum. "Hazır mısın?" "Her zaman."

Ağır metal kapıyı iterek açıyor, kasıtlı bir sakinlikle içeri giriyorum. Diego başını sertçe kaldırdı, gözleri kan çanağına dönmüştü, kolu dün Matteo'nun iyi yerleştirilmiş kurşunu yüzünden sıkıca sarılmıştı. Çenesi hemen gerildi.

Karşıdaki sandalyeyi usulca çekiyorum ve zarifçe yerleşiyorum. Jensen biraz arkamda pozisyon alıyor, sessizlik içinde yükseliyor, devasa kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Tek başına gölgesi tüm odayı yutuyor gibi görünüyor ve Diego onun buz gibi bakışları altında gözle görülür bir şekilde küçülüyor.

"Günaydın Diego," diye selamlıyorum sakince, notlarımı önüme koyarak. Ses tonum hoş ve arkadaşça. "Umarım konaklamanız rahat geçmiştir?"

Diego hançer gibi bakarak İspanyolca renkli bir şeyler tükürüyor. "Siktir git." , Jensen'ın derin kıkırdaması tehlikeli bir şekilde titreşiyor. "Yanlış cevap." "Jensen'ı hatırlıyor musun?" Hafifçe öne eğilerek tatlı tatlı soruyorum. "Altı ayak-beş, sıfır sabır, seni kürdan gibi kırabilir mi? Tavrınızı yeniden gözden isteyebilirsiniz."

Diego kırangıçlar Sert, gözler darting sinirli bir şekilde arasında Jensen'ın affetmeyen kaşları ve benim sakin bakışlarım.

"Şimdi," diye devam ediyorum, hafifçe öne eğilerek, "Tekrar deneyelim Diego. Bana Javier Reyes hakkında bildiklerini anlat. İsimleri, yerleri, buluşma noktalarını, her şeyi istiyorum."

Ağzı inatla geriliyor, ancak gözlerinde titreşen korku meydan okuma görüntüsüne ihanet ediyor. "Eğer konuşursam, Reyes beni öldürür."

Hafifçe arkama yaslanıyorum ve omuz silkerken yumuşak bir iç çekiyorum. "Elbette, bu da bir olasılık. Ama Jensen burada mı?" Omzumun üzerinden kısaca bakıyorum. "O kesin. Gerçekten kesinliklerle kumar oynamak istiyor musun Diego?"

Jensen yavaşça bir adım atıyor, gözleri kısılıyor. Sessizce yaklaşıyor, her santimi tehlikeli, ama Jensen'ın sessiz tehdidi bile Diego'nun zihnindeki Reyes'in görünmez tehdidinin eline su dökemez gibi görünüyor.

"Beni Reyes'ten daha çok korkuttuğunu mu sanıyorsun?" Diego zayıfça alay ediyor, korkusunu ele veren hafif titremeye rağmen sesinde inatçı bir meydan okuma var. "Hiçbir fikrin yok."

Jensen'ın kasları gözle görülür biçimde geriliyor, tehlike dalga dalga yayılıyor. Diego hafifçe irkiliyor ama Reyes'in onu daha çok korkuttuğu açık. Farkına varmak tatsız bir şekilde yerleşiyor-Reyes düşündüğümüzden daha da kötü. Gerçekten bir canavar olmalı. Jensen'ın heybetli cüssesi tepesindeyken güvenli bir yere kapatılmış olsa bile, Diego sanki tek can simidiymiş gibi sessizliğe tutunuyor.

"Dikkatli düşün Diego," diyorum usulca, parmaklarımı soğuk metal masaya vurarak. Sesim alçalıyor, kadife kenarlı ve aldatıcı bir şekilde nazik. "Reyes burada değil. Biz buradayız. Yapabileceklerimiz konusunda daha çok endişelenmelisin."

Diego'nun çenesi tekrar geriliyor, gözleri endişeyle ben ve Jensen arasında gidip geliyor. Zihninde tehditleri ve korkuları birbiriyle tarttığını görüyorum. "Eğer sana Reyes'i verirsem, ölü bir adam olurum. Ölümünden de beter."

Usulca iç çekiyorum, arkama yaslanıyorum ve Jensen'la anlamlı bir bakış alışverişinde bulunuyorum. Ağırlığını hafifçe kaydırıyor, kolları hala çapraz, arkamda sessiz bir gözdağı duvarı.

"Reyes'in kendisi hakkında konuşmak istemiyorsan, tamam," diye hafifçe kabul ediyorum, Diego'ya bir çıkış yolu sunuyorum. "Bana başka bir şey söyle. İsimler. Başka kimlere ulaşip dokunabileceğimizi bilmek istiyorum. Sen orta seviyedesin Diego, tek kullanımlıksın. Ama eminim senden bir ya da iki basamak yukarıda olan birkaç isim biliyorsundur. İşe yarayabilecek insanlar."

Tereddüt ediyor, hâlâ sonuçları dengelemeye çalışıyor. "Koruma sözü veriyor musun?"

"Söz vermiyorum," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor Jensen ben daha cevap veremedim, sesi karanlık bir otoriteyle gürlüyor. "Ama şimdi konuşursan bunu düşünebiliriz."

Diego'ya küçük bir gülümseme sunuyorum, gözlerime ulaşmayan türden. "Alabileceğin en iyi teklif bu. Reyes sana hiçbir teklif yapmayacak."

Diego'nun omuzları hafifçe çöküyor, inatçı cephesindeki çatlaklardan istifa sızıyor. "Peki. Ama bunun sana ne kadar yardımcı olacağını bilmiyorum."

Gülümsemem keskinleşiyor. "Konuşmaya başla."

Bölüm 4

Seanna

Diego'yu saatlerce ızgara yaparız.

Reyes'in titizlikle kurduğu imparatorluğun isimlerini, yerlerini ve parçalarını yavaş yavaş çıkarıyoruz. Diego Sebastián Cruz'u öksürerek söylüyor, şu anda seçip telefonuna gitmiş olsaydı arayacağı kişi, besin zincirinin ondan bir sonraki halkası. Ayrıca bize Valeria Mendoza ve Rafael Navarro'yu da veriyor - her biri büyüyen koleksiyonumuza bozuk para gibi düşen isimler. Hatta Reyes'in doğrudan yörüngesi dışındaki günlük işleri yürüten bir avuç tek kullanımlık piyadeyi de işin içine katıyor. Her bilgi kırıntısı bizi ele geçirilmesi zor Javier Reyes'in kendisine bir adım daha yaklaştırıyor.

Sonunda, Diego kenetleniyor, yorgunluk ve korku acımasız dürtmelerimize ağır bastıkça sessizlik inatla yerleşiyor. Benim keskin sorularım ve Jensen'ın soğuk, hesaplı tehditleri sonunda bir duvara çarpıyor. Diego'nun gözleri donuklaşıyor, hiçbir şeye odaklanmıyor, Jensen'ın gerçek varlığından çok Reyes'in hayaletinden korktuğu belli. Şimdilik bu raundu Reyes kazandı.

Diego'nun kendi korkularıyla baş başa kalmasıyla, yeniden toplanmak için üst kata çıkıyoruz. Yorgun bir iç çekişle sandalyeme çöküyorum ve şakaklarıma masaj yapıyorum. Matteo

çoktan verilere gömülmüş, parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor, Diego'nun döktüğü her kırıntıyı inceliyor. Eli teatral bir şekilde sandalyesine çöküp abartılı bir rahatlamayla ayaklarını havaya kaldırırken, Jensen gözlerini ovuşturarak yorgun bir şekilde yere yığılır.

Matteo başını kaldırmadan, "İşe yarar bir şey buldum," diyor. "Cruz'un gece kulübü - Gümüş Orkide- muhtemelen bir paravan. Uyuşturucu, kaçakçılık, muhtemelen kara para aklama da. Mendoza ve Navarro üzerinde daha çok çalışmamız gerekecek ama bu bir başlangıç."

Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, eklemlerim tatmin edici bir şekilde patlıyor. "Bunun kolay olmasını bekleyerek kaydolmadık. Reyes lanet olası bir açık eve ev sahipliği yapmıyor."

Öğleden sonra, bitmek bilmeyen güvenlik kamerası görüntülerini, banka kayıtlarını ve suçlu profillerini inceleyerek ipuçlarını kovalamanın monotonluğuna gömülüyoruz. Saatler bulanıklaşıyor ve can sıkıntısı akıl sağlığımızı tehdit ediyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, omuzlarımı geriyorum ve odaya göz gezdiriyorum. Eli tembel tembel yayılmış, parmaklarının arasında bir kalem çeviriyor ve diğer eliyle dosyaları karıştırırken kendi kendine mırıldanıyor. Matteo masasında kayıtsızca oturuyor, Eli'nin tiyatrosundan tamamen habersiz bir şekilde verileri incelerken gözleri konsantrasyonla kısılmış. Jensen ekranının başında kamburlaşmış, okuduğu bir şeye kaşlarını çatıyor.

"Eğer bir banka işlemine daha bakmak zorunda kalırsam," diye dramatik bir şekilde homurdanan Eli, sandalyesi tehlikeli bir şekilde gıcırdayana kadar arkasına yaslanıyor, "bu kalemi gözüme saplayacağım."

Matteo başını bile kaldırmadan, "Rica ederim," diye cevap veriyor, sesi zımpara kağıdı gibi kuru. "Bütün gün yaptığın en heyecan verici şey olurdu."

Jensen sessizce kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Sızlanmaya devam et, Eli. Belki Matteo bunun yerine trafik kamerası görüntülerini çapraz referanslama konusunda sana yardım etmene izin verir."

"Bir daha düşündüm de," diye mırıldandı Eli hızla, "bu banka kayıtları kulağa çok hoş geliyor."

Bitmek bilmeyen şakalaşmaları karşısında başımı sallayarak hafifçe sırtıyorum. Hayaletleri avlarken aklımızı kaybetmemizi engelleyen tek şey bu. İsimler ve yüzler ekranda yanıp sönerken gözlerim bulanıklaşıyor, bağlantılar sinir bozucu derecede yavaş kuruluyor.

Eli masasından uzaklaşırken sandalyesi gürültüyle gıcırıyor. "İşte bu kadar. Kahve almaya gidiyorum."

Jensen dalgın bir şekilde, "Dinlenme odasında kahvemiz var," diyor.

Eli homurdanarak ceketini kapar. "Kahve dedim, gölet çamuru değil. Bir şey isteyen var mı?"

Jensen belli bir hareket yapıyor, ya onaylıyor ya da reddediyor, belli değil. Matteo dikkati dağılmış bir şekilde başını sallıyor. Eli'ye bakıyorum, ağzım bir sırtışa dönüşüyor. "Bana boyayı eritecek kadar güçlü bir şey getirir misin?"

Alaycı bir şekilde selam veriyor. "Oldu bil, patron."

Eli çıkarken Matteo nihayet başını kaldırıp bakar. "Sence daha iyi bir kahve onun davranışlarını iyileştirir mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır. Ama kendini yürüyüşe çıkarırsa daha az şikayet edebilir, köpek yavrusu gibi."

Jensen usulca gülüyor, gözleri kısa bir süreliğine Matteo'ya kayıyor. "Hüsnükuruntu, Seanna."

"Beni bilirsin, ebedi iyimserimdir," diyorum kuru bir sesle, şakaklarımı hafifçe ovarak orada oluşan ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum.

Oda, klavye tıkırtılarının ve hayal kırıklığı iç çekişlerinin ritmine geri döner. Eli elinde dumanı tüten fincanlarla muzaffer bir edayla geri döndüğünde, hakiki kahvenin zengin aroması çalışma odasını doldurur.

"Bu, beyler," diyor Eli kendini beğenmiş bir şekilde, fincanları dolaştırırken, "kahve. Not alın."

Matteo gözlerini deviriyor ama dikkatli bir yudum alıyor. "Fena değil."

Eli dramatik bir şekilde nefes nefese kalır. "Matteo az önce bana iltifat mı etti? Çabuk Jensen, ateşini ölç."

"Şansını zorlama," diye yumuşak bir şekilde uyarıyor Jensen, fincanının arkasına bir sırtış gizleyerek.

İçkimin acı ve güçlü tadının tadını çıkararak usulca kıkırdıyorum. Bu, en azından, Diego'nun lanet olası inatçılığından kaynaklanan hayal kırıklığının bir kısmını hafifletmeye yardımcı oluyor. İlerlememiz en iyi ihtimalle yavaş ama Reyes'e yaklaşıyoruz. Her seferinde bir katman, saklanacak hiçbir yeri kalmayana kadar korumalarını kaldıracacağız. Reyes'in özenle inşa ettiği kalesi yıkılacak.

Bakışlarım bir an için telefonuma kayıyor ve babamın önceki mesajını hatırlıyorum. Sessizce iç geçiriyorum; çok geçmeden Max Amca'nın ortaya çıkardıklarını görmek için örgütün merkezine gitmem gerekecek.

Sıkıcı ritmimize geri dönüyoruz, her birimiz sonsuz veriden oluşan dijital bir çığın içine canlı canlı gömülüyoruz. Saatler acı verici bir şekilde yavaş ilerliyor, hafızama kalıcı olarak kazınmış bilgilerle dolu ekranlara bakarken gözlerim kamaşıyor. Sabrım tehlikeli bir şekilde azalıyor, derimin altında huzursuz bir gerilim oluşuyor ve artık buna dayanamıyorum. Kendimi aniden ayağa kaldırıyorum, omurgam tatmin edici bir şekilde çatlayana kadar kollarımı başımın üzerinde geriyorum, odaya toleransımın resmen öldüğünü duyuracak kadar yüksek sesle.

"İyi misin, patron?" Eli ihtiyatlı bir merakla monitörüne bakarak temkinli bir şekilde soruyor.

Onu görmezden geliyorum, odaya hakim olan büyük boy beyaz tahtaya doğru kararlı adımlarla ilerliyorum - kaotik sunağımız Javier Reyes'e, kaplı

Sabıka fotoğrafları, karışık takma adlar, renkli iğnelerle karmakarışık haritalar ve karalanmış notlar. Her bir umutsuz karalama aylarca süren hüsrânın bir kanıtı. Kollarımı sıkıca kavuşturarak dağınıklığa bakıyorum, yüzeyin altında tehlikeli bir şekilde kaynayan bir öfke var.

Arkamda sandalyeler hafifçe gıcırıyor, ekip değişimi hissediyor ve dikkatleri temkinli bir uyanıklıkla bana yöneliyor.

"Çok bariz bir şeyi gözden geçiriyoruz," diye sertçe çıkışıyorum, sesim sert ve tedirgin. "Burada başka bir aç var - henüz açmaya zorlamadığımız bir çatlak."

Matteo başını yavaşça kaldırıyor, koyu renk gözleri metodik bir şekilde tahtanın üzerinde geziniyor, çok fazla kez yürüdüğü yolları tekrar gözden geçiriyor. "Diego'nun verdiği her şeyi iyice inceliyoruz. Henüz göze çarpan bir şey yok ama gittikçe yaklaşıyoruz. Yakında bir şeyler kırılacak."

"Peki ya Reyes'in ailesi?" Onlarla yüzleşmek için keskin bir dönüş yapıyorum, kaşlarımı meydan okurcasına kaldırarak herhangi birinin tartışmasına meydan okuyorum. "Bu konuda gerçek bir ilerleme kaydettik mi, yoksa hâlâ hayaletleri mi kovalıyoruz?"

Jensen ağır ağır nefes veriyor, hayal kırıklığı tipik okunmaz ifadesinin derinliklerine kazınmış. "Sadece duman ve gölgeler, Seanna. Reyes tüm dijital kayıtları yok etti; tıbbi kayıtlar, evlilik kayıtları, doğum belgeleri. Okul transkriptleri bile bir gecede yok oldu. Daha iyi bilmeseydik, o pisliğin bir hayal ürünü olduğuna yemin edebilirdim."

"Beni şımart," diye ısrar ediyorum sertçe, kollarımı daha sıkı kavuşturup gözlerimi kısıyorum. "Bana özeti tekrar anlat, Jensen."

Tekrar iç geçiriyor, tekrarlamaktan gözle görülür bir şekilde yorulmuş ama duymam gerektiğini bildiği bilgileri itaatkâr bir şekilde sıralıyor. "Söylentilere göre Reyes evli ve üç çocuk babasıymış.

-İki oğul, bir kız. En büyük oğlu şu anda otuz yaşlarında olmalı, babasının suç imparatorluğunu devralmak için doğuştan yetiştirilmiş."

"Babasının küçük canavarları," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyor Eli, sandalyesinde tembelce arkasına yaslanarak, ses tonuna renk veren bir küçümsemeyle. "Ne kadar büyüleyici."

"Teyit edilmedi," diye hatırlatıyor Matteo usulca, parmaklarını şakağına bastırarak, belli ki sabrının sonuna gelmiş. "Yeterince yaklaşan herkes kalıcı olarak susturulur."

Tahtaya dik dik bakıyorum, hayal kırıklığım neredeyse taşmak üzere. Reyes gölgelerden başka bir şey bırakmıyor ama gölgeler bile eninde sonunda soluyor. Her kralın ayağı kayar. Her suçlu çuvallar. Bu kaçınılmazdır.

"Aile meselesini bırakmayacağız," diye meydan okurcasına mırıldanıyorum, onlardan çok kendime. "Eninde sonunda ortaya çıkacaklar. Anlaşmalar, toplantılar, görüşmeler, bir şeyler. Sadece saldırmaya hazır olmalıyız."

Jensen yavaşça başını sallıyor, düşünceli. "Muhbirlere daha fazla yaslanacağım."

Eninde sonunda baskı altında kalan biri mutlaka çatlar."

"Dikkatli ol," diye sertçe uyarıyorum, bakışlarımla onu sıkıştırıyorum. "Çok zorlarsan gün ışığındaki hamamböceklerinden daha hızlı dağılırlar."

Eli sandalyesini dramatik bir şekilde geriye doğru sallıyor, abartılı can sıkıntısının mükemmel bir portresi olarak dengede duruyor. "Baskı yok, değil mi?"

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, ses tonumdan zehirli bir alaycılık akıyor. "Sıkıldın mı Eli? Eğer eğlenceye ihtiyacın varsa sana vergi beyannamelerini dolduracağın rahat bir masa başı işi ayarlayabilirim."

Kendini beğenmiş, özür dilemeyen bir sırıtişla parlıyor. "Zor pas, patron. Can sıkıntısına alerjim var."

Matteo sırıtıyor ve Jensen'la bilmiş bir bakış alışverişinde bulunuyor. "Çok şeyi açıklıyor."

Tahtaya doğru dönüyorum, sinirli bir hırıltıyı zar zor bastırıyorum. Yaklaştık, bunu iliklerime kadar hissediyorum ama Reyes hâlâ üstün durumda. Serbest kaldığı her gün masum insanlar acı çekiyor, ellerine daha fazla kan bulaşıyor.

"Zorlamaya devam edeceğiz," diyorum kararlı bir şekilde, her birinin bakışlarıyla doğrudan karşılaştığımda sesimde çelik var. "Her ipucu, her fısıltı, her *lanet* olası ekmek kırıntısı. Reyes eninde sonunda kaçacaktır, hep kaçarlardı."

Ekte gözle görülür bir kararlılık dalgası oluşur. Eli'nin sandalyesi yere sağlam bir şekilde çarparken, Eli birdenbire son derece ciddi bir şekilde doğruldu.

"Kaydığım zaman," diye söz veriyor Eli karanlık bir sesle, alçak ve tehlikeli, "o piçi gömeceğiz."

Hafifçe geri çekilip omuzlarımda biriken gerginliği zorla serbest bırakıyorum. Çıkamaz sokaklara bakmak bu gece Reyes'in sırlarından bazılarını sihirli bir şekilde ortaya çıkarmayacak. Sınırımıza ulaştık ve inatçılık gerçekleri değiştirmeyecek.

"Yeter," diye iç geçirdim sonunda ve ekibime döndüm. "Çarkları döndürüyoruz. Toparlanın ve eve gidin. Bu gece dinlenin, yarın yeniden saldıracağız."

Matteo hızla başını sallıyor, dizüstü bilgisayarını sessiz bir verimlilikle kapatmaya başlamış bile. Eli dramatik bir şekilde gerinir, esnemesi iğrenç derecede gürültülü ve kasıtlı olarak rahatsız edicidir. Jensen yavaşça ayağa kalkıyor, rahatlama onun sert maskesini kısa süreliğine yumuşatıyor.

"Sen de, Seanna," diye uyarıyor Jensen, en umursamaz ruh hallerim için sakladığı koruyucu bakışını bana atarak. "Dinlenmek isteğe bağlı değildir."

"Evet patron," diye kendini beğenmiş yankılanıyor Eli, ceketini kaparken. "Aksi takdirde gün doğana kadar burada durup tahtaya bakacağını biliyoruz."

"Hazır olduğumda ," diye kuru bir şekilde karşılık veriyorum, ama hafif bir sırıtış eğlendiğimi ele veriyor. "İnan bana, bu gece bu çıkamaz sokaklardan ben de senin kadar sıkıldım."

Matteo bana şüpheyle bakıyor ama akıllıca sessiz kalıyor ve sessizce toparlanıyor. Tanıdık akşam rutini, kolektif hayal kırıklığının ortasında hafif bir rahatlık sunuyor.

"Erkencisin patron," diye neşeyle sesleniyor Eli, Matteo'yla birlikte asansöre adım atarken sahte bir selam veriyor.

Jensen kapıda duraksıyor, kısaca arkasına bakıyor. "Bir şey olursa arayın."

"Yapacağım," diye söz veriyorum sessizce, onu sertçe başından savıyorum. "Şimdi git."

Asansörün kapıları arkalarından kapanırken derin bir nefes alıyorum ve nihayet kaskatı gerginliğimin üzerimden atılmasına izin veriyorum. Cezaevi ürkütücü bir sessizliğe bürünmüş, hayal kırıklığıyla dolup taşıyor. İsteksizce ceketimi ve anahtarlarımı alıyorum, gecemin henüz bitmediğini biliyorum. Takım, ailemin organizasyonuna karşı ekstra yükümlülüklerimi bilmiyor ve böylesi daha güvenli. Sırlar içinde sırlar, bir Darling aile geleneği.

Asansöre tek başıma binip binanın boğucu sessizliğinde sessizce aşağı inerken nezarethanenin ışıkları yanıp sönüyor. Max Amca bu gece zamanımı harcamaya değecek bir şey bulsa iyi olur. Çünkü bugünden sonra sabrım tükendi ve bundan sonra sabrımı sınayacak olana Tanrı yardım etsin.

Bölüm 5

Seanna

Örgütün merkezi DEA ofislerinden çok uzakta değil, ancak içeri adım atmak tamamen farklı bir evrene girmek gibi hissettiriyor - gizlilik, gölgeler ve açık, özür dilemeyen bir amaç tarafından yönetilen bir evren. Endüstriyel bir parkın içine gizlenmiş, güvenlik katmanlarının ve stratejik belirsizliğin ardına saklanmış, sıradan bina sorunsuz bir şekilde arka planda kayboluyor. Tam da ailemin tercih ettiği gibi. Saçmalık yok, tantana yok, sadece acımasız verimlilik.

Hızla park edip içeri giriyorum, beni sorgulamaktan ya da oyalamaktan daha iyisini bilen gardiyanlarla sadece başımı sallayarak selamlaşıyorum. Buradaki koridorlar sessizce uğulduyor, steril ve serin, hava sadece havalandırmanın sabit uğultusu ve gizli makinelerin hafif vızıltısıyla noktalanıyor. Burası gösterişli bir devlet dairesi değil; yıllar önce bozuk bir adalet sistemini vazgeçen kanunsuzlar için bir sinir merkezi.

Ailem burayı, ben doğduğum sıralarda, kolluk kuvvetlerinin her kolunu zehirleyen yolsuzluk ve beceriksizlikten bıkarak kurmuş. Burayı kurmalarının tek bir sebebi vardı: Yırtıcı hayvanları avlamak.

Sistemin dokunamadığı. Rozetlerin, servetin ya da siyasi bağlantıların arkasına saklananlar. Yıllar geçtikçe örgüt karmaşık bir ağa dönüştü ve her seviyeden ajan devşirdi. Bazıları zaten iyi konumlara yerleştirilmiş, bıkkın ve içeriden savaşımaya hazır olarak katıldı. Diğerleri -ben ve kız kardeşim gibi- genç yaşta getirildi, dikkatle eğitildi ve sonra stratejik olarak en fazla zararı verebileceğimiz yerlere yerleştirildi.

Doğruca arka tarafa, Max Amca'nın kişisel mabedine gidiyorum. Binadaki en büyük odalardan biri, dijital bir savaş odasına dönüştürülmüş; ekranlar, kablolar ve dünyanın her köşesinden durmaksızın akan verilerden oluşan lanet bir kale.

Max'in alanı sadece ona özgü. Kapıyı açtığımda, yerden tavana kadar hassas katmanlar halinde dizilmiş monitörlerin neon ışıltısıyla yıkandım. Her ekranda farklı bir bilgi akışı var: video yayınları, uydu görüntüleri, veri tabanları, şifrelenmiş iletişimler durmaksızın kayıyor. NASA'nın muhtemelen lanet bir Mars görevi için kullanacağından daha fazla bilgi işlem gücü, jeneratörler, güneş panelleri ve dışarıdan kimsenin şüphelenmemesi için özenle düzenlenmiş yedek pillerle titizlikle çalıştırılıyor. Veri sunucuları bütün bir duvarı kaplıyor, her yerde ışıklar yanıp sönüyor.

"İyi akşamlar Seanna," diye selamlıyor Max dönmeden, çakıllı sesinde kuru bir eğlence var. Sandalyesinde dönmeden önce klavyesinde hızlıca bir ayar yapıyor ve ince çerçeveli gözlüklerinin üzerinden bakışlarımla buluşuyor. "Çok zamanını aldı."

Sırıtiyorum, kollarımı kavuşturup rahatça kapının pervazına yaslanıyorum. "Sana da merhaba Max Amca. Hâlâ saplantılı bir şekilde nerede olduğumu mu takip ediyorsun?"

"Gereksiz," diye karşılık veriyor, toz gibi kuru, bir terminale bir şeyler yazmak için kısa bir süre dönüyor. "Baban bu gece geleceğini haber verdi."

"Ne kadar da düşünceli," diyerek odaya girip ekranları tarıyorum. Bakışlarım en büyük monitörde yanıp sönen tanıdık yüzlere kilitleniyor -Reyes'in bilinen ortakları, gözetim fotoğrafları, finansal akışlar, DEA biriminin bir araya getirdiği her şey ve daha fazlası.

"Meşgulmüşsün," diyorum sessizce, gözlerim kısılıyor. "Zamanımı harcamaya degecek bir şey buldun mu?"

Max bir kaşını kaldırır. "'Zamanına değer'i tanımla."

"Ellerimi Reyes'in boğazına dolamama yardımcı olacak bir şey," diye cevap veriyorum açıkça, yaklaşarak. "Diego'nun ekmek kırıntılarının peşinde sıkışıp kaldık. Bir atılıma ihtiyacım var."

Max düşünceli bir şekilde başını sallıyor ve yeni bir görüntü dalgası açmadan önce parmağıyla masaya vuruyor. "Reyes'in operasyonlarındaki açıkları araştırıyordum. Muhbiriniz Diego, size Sebastián Cruz, Valeria Mendoza ve Rafael Navarro'yu mu verdi?"

"Evet," diye onaylıyorum, profiller ekranı doldururken yakından izliyorum. "Orta kademe, ellerini çoğunlukla temiz tutan dikkatli pislikler. Şu anda, dönen tekerlekler gibi hissediyorum."

"Bu kasıtlı," diye mırıldanıyor Max, düşünceli bir şekilde. "Reyes, kendisi ile ifşa olmak arasına atılabilir varlıklardan oluşan katmanlar inşa etti. Ama haklısın, aile onun zayıf noktası olabilir."

Nabzım hafifçe hızlanıyor, ilgim artıyor. "Elinde somut bir şey var mı?"

"Muhtemelen," diyor yavaşça, gözlüklerini düzelterek. "Hâlâ doğruluyorum ama bazı isimler yeniden ortaya çıkmaya devam ediyor. Neredeyse tüm dijital izleri silmiş ama mükemmel değil."

"İsimler?" Bir adım daha yaklaşarak sabırsızca soruyorum.

"Karısının adı Elena olabilir," diye açıklıyor Max, sesi temkinli. "Hâlâ doğrulamaya çalışıyorum. Çocuklarını saptamak daha da zor ama sürekli karşıma çıkan bir isim var. Kingston, sanırım onun en büyük oğlu."

İsmi sessizce test ediyorum, ağırlığını tadıyorum. Kingston Reyes. Bu ölümcül satranç tahtasında yeni bir oyuncu, Javier'in doğduğundan beri dikkatle yetiştirdiği biri. Zihnim olasılıklar, tehditler ve stratejik hamlelerle çalkalanıyor.

"Kingston'da başka neyiz var?"

"Pek bir şey yok," diye itiraf ediyor Max, yüz hatlarında belirgin bir hayal kırıklığı var. "Dijital ayak izi neredeyse hiç yok. Şifreli konuşmalar operasyonlara yakından dahil olduğunu, ancak tamamen görünmez kalmak için yeterince dikkatli olduğunu gösteriyor."

Yavaş, yırtıcı bir gülümseme dudaklarımı büküyor. "Yaş?"

"Yirmili yaşların sonu, belki otuzlu yaşların başı," diye tahmin ediyor Max. "Tam olarak doğrulamak zor. Dikkatli olun, eğer Javier'in yarısı kadar tehlikeliyse ölümcüldür."

"Güzel," diye mırıldanıyorum özür dilemeden. "Tehlikeli olan her zaman sıkıcı olanı yener."

Max başını hafifçe sallıyor ama ağzının kenarlarında bir eğlence ifadesi beliriyor. "Ailenin çarpık eğlence anlayışını miras almışsın."

"Aileden gelen bir şey," diye yumuşak bir şekilde karşılık veriyorum. "Araştırmaya devam et. Kingston hakkında bulabileceğin her ayrıntıyı istiyorum. Eğer Javier'in varisi oysa, tam da ihtiyacımız olan açılış o."

Max hemen ekranlarına geri dönüyor, parmakları yeni bir yoğunlukla uçuşuyor. "Zaten üzerinde çalışıyorum. Daha fazlasını öğrendiğim an sizi bilgilendireceğim."

"Teşekkürler Max Amca." Annemin az önceki konuşmasını hatırlayarak kısa bir süre tereddüt ediyorum. "Hydessa'nın yaklaşan görevi hakkında bir şey biliyor musun? Annem bahsetmişti."

Max kısa bir süre duraklar ve yukarı bakar. "Biliyorum. Yarın gizli göreve gidiyor. Ayrıntıları açıklamak bana düşmez - kuralları biliyorsun - ama bu onun için iyi olacak. Buna ihtiyacı var."

Memnun bir şekilde yavaşça başımı sallıyorum. "Sadece birinin onun arkasını kolladığını teyit etmek istedim."

"Her zaman," diyor Max sessizce. "O iyi olacak."

Son bir kez başımı sallayarak nazikçe kovulmayı kabul ediyorum. "Yakında görüşürüz, Max." "Güvende kal, Seanna."

Koridora geri dönüyorum ve Max'in kapısını sessiz bir tıkırtıyla arkamdan kapatıyorum. Çıkışa doğru ilerlerken botlarımın cilalı beton üzerindeki sessiz yankısı bana eşlik ediyor ama eğitim odasından beklenmedik sesler geldiğini fark ettiğimde hızım yavaşlıyor. Genelde ajanlar şüpheleri uzak tutmak için programlarını düzenlerler, ancak bu gece minderler huzursuz bir enerjiyle vızıldıyor.

Kapı aralığında duraklayarak çerçeveye doğru rahatça yaslanıyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve sahneyi özömsüyorum. Ortada, Bodhi ve Thorn şiddetli, inatçı bir dövüşe kilitlenmişler; ikisi de aynı derecede geniş, güçlü ve ego dolu iki alfa erkeği, ikisi de bir santim bile teslim olmak istemiyor. Taze yüzlü acemiler etraflarını sarmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, gülüşüyor ve önlerinde gerçekleşen gösteriyi alkışlıyorlar.

Bodhi tehlikeli bir zarafetle hareket ediyor, Thorn'un ağır altından yumuşakça eğiliyor. Thorn ona ayna tutuyor, ince bir ter tabakasının altında kasları dalgalanıyor ve Bodhi'nin ukala sırtışına hesapçı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Aralarındaki ham, rekabetçi enerji odayı dolduruyor, oyuncu cephelerinin altında zar zor dizginleniyor.

Bodhi'nin gözleri bana doğru kayıyor, sırtışı kurt gibi ve alaycı. "Dikkatli bak," diye sesleniyor aniden, gözleri bana doğru kayıyor. "Patronun çocuğu izliyor. Seanna'nın kaydardığımızı rapor etmesine izin veremeyiz."

Mükemmel. Sinirimi çıkarabileceğim biri.

Thorn hafifçe doğrulur ve aynı derecede ukala bir sırıtış sunar. "Sadece tüm eğlenceyi kaçırdığı için kıskanıyor."

Gözlerimi dramatik bir şekilde devirip kapı aralığından öne çıkıyorum. "Siz ikiniz hayran kulübünüz için yaptığınız küçük gösteriden keyif mi alıyorsunuz?"

"Her zaman," diyor Bodhi tembelce, gözleri eğlence ve meydan okumayla parlıyor. "Bir raunt idare edebilir misin prenses?"

Thorn karanlık bir şekilde kıkırdıyor, kollarını kendinden emin bir şekilde göğsünde kavuşturuyor. "Dikkatli ol Bodhi. Isırır."

"Sadece kibarca yalvarırsan," diye cevap veriyorum, bir kaşımı kaldırıyorum, dudaklarım yavaş, hınzır bir gülümsemeye dönüşüyor.

Acemiler, meydan okumayı teşvik eden eğlenceli tezahüratlar ve ısıklarla patlak verir. Thorn küstahça minderlere doğru eliyle işaret ediyor. "Kanıtla tatlım. Tabii o güzel kıyafetini mahvetmekten endişe etmiyorsan."

"Şirin," diye karşılık veriyorum yumuşak bir şekilde, deri ceketimi omuzlarımdan sıyrıp tereddüt etmeden bir kenara atıyorum. "Burada mahvetmekten endişe ettiğim tek şey sizin kırılğan erkek egolarınız."

Minderlere adımımı atıp omuzlarımı yavaşça yuvarladığımda, adrenalin şimdiden sıvı ateş gibi pompalanırken odada kahkahalar yükseliyor. İkisi de bana aynı ukala sırıtışlarla bakıyor, gerçek bir tehdit olmadığımdan açıkça eminler. Bırakın beni hafife alsınlar, bu zaferi daha da tatlı kılacaktır.

Önce Bodhi öne çıkıyor, tiyatral bir şekilde parmak eklemlerini kırıyor, gözleri muzipçe parlıyor. "Pekâlâ prenses, bakalım konuşmaktan fazlasını yapabiliyor musun?"

"Komik," diye cevap veriyorum tatlı bir şekilde, bir dövüşçü duruşu takınarak. "Ben de aynısını sana söylemek üzereydim."

Bodhi yaralanmış gibi yaparken acemiler daha yüksek sesle güler. "Ahh. Ben de arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleyiz," diye şakacı bir şekilde sırtıyorum, gözlerim meydan okumayla parlıyor. "Sadece sana yerini hatırlatmaktan hoşlanıyorum."

Thorn kıkırdar. "Kendine dikkat etsen iyi olur Bodhi. Burada itibarını kaybedebilirsin."

Bodhi bileğimi yakalamak için hızla hamle yapıyor. "Tahmin edilebilir," diye takılıyorum, zahmetsizce yanından sıyrılıp dirseğimi kaburgalarına sertçe saphıyorum. "Belki de orijinal bir şey denemelisin?"

Hızla dönüyor ve zar zor savuşturduğum alçak bir tekmeyle karşılık veriyor. "Daha iyi," diye alaycı bir şekilde itiraf ediyorum, gözlerim meydan okumaya kilitlenmiş bir şekilde onun etrafında dönüyorum.

Tekrar saldırıyor, çalım atıyor ve bacaklarıma hızlı bir hamle yapmaya çalışıyor ama ben zarifçe geri sıçıyorum. Hemen karşılık veriyorum, hızlı yumruklarla hızlıca vuruyorum. Uсталıkla blokluyor, omzuma hafif bir darbe indirirken genişçe sırtıyorum.

"Fena değil," diye kabul ediyor, gözleri parlıyor. "Bunu neredeyse hissediyordum."

Ben de sırtıyorum, nefesim hafifçe hızlanıyor. "O zaman bu sefer yapıştığından emin olmama izin ver."

Ön kolumu sıkıca kavrayarak tekrar saldırıyor. "Yakaladım seni," diye alay ediyor.

"Bir daha düşün," diye sertçe karşılık veriyorum, omuzlarının arasına sağlam bir darbe indirmek için arkasına dönüyorum. Bodhi öne doğru tökezliyor, hızla toparlanıp arayı kapatıyor, güçlü kolları belimi sarıyor. Dizimi sertçe kalçasına doğru iterek onu tutuşunu gevşetmeye zorluyorum.

"Dikkatli ol Bodhi," diye mırıldanıyorum alaycı bir şekilde, "terlemeye başlıyorsun."

Şakacı bir şekilde homurdanıyor, tutuşunu tekrar sıkılaştırıyor, neredeyse beni kısıtıyor. Aniden dönerek ikimizin de dengesini bozuyorum. Minderlere çarpıyoruz, güreşiyoruz

Öfkeyle, her manevrası hesaplanmış, yoğun. Sonunda avantajı ele geçirdim ve onu sıkıca yere .

"Teslim ol," diye nefes alıyorum zaferle, gözlerim zaferle parlıyor.

Bodhi altımda gülüyor, kibarca teslim oluyor. "Peki prenses. Bunu sen kazandın."

Zarifçe ayağa kalkıp ona elimi uzattım. "Bir dahaki sefere iyi şanslar."

"Bir dahaki sefere," diye sırtarak kabul ediyor ve onu yukarı çekmek için yardımımı kabul ediyor.

Usulca Thorn'a dönerek meydan okuyan bir gülümseme takınıyorum. "İkinci raunda hazır mısın?"

Thorn, Bodhi'nin eğlenen iniltisini duymazdan gelerek kendinden emin bir şekilde,

"Getir bakalım," diye karşılık verir. Thorn tereddüt etmeden saldırır, gücü ve hassasiyeti etkileyicidir.

"Hevesliyiz, değil mi?" Alay ediyorum, saldırılarının altından hızla eğiliyor, hızlı ve odaklanmış darbelerle karşılık veriyorum. Yumuşak şekilde blokluyor, hemen karşılık veriyor, değişim şiddetli ve hızlı. Bileğimi kavrayıp beni kendine çekiyor, kibirli gülümsemesi yüzümden birkaç santim ötede duruyor.

"Yetmedi mi?" diye kendini beğenmiş bir şekilde nefes alıyor.

"Ah, tatlım," diye karşılık verdim nefes nefese, gözlerim alaycı bir şekilde parlayarak, "Sadece ısınyordum."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve aniden bacaklarımı altımdan çekip alıyor. Minderlere çarpıyoruz, şiddetle boğuşuyoruz. Bunlar sevdiğim anlar, masa başı işi için yaratılmamışım, vücudum her zaman aksiyon istiyor. Dizimi kaburgalarına sertçe vuruyorum, beni ustalıkla sırtüstü çevirmeden önce ondan tatmin edici bir hırıltı çıkarıyorum. "Tahmin edilebilir oluyorsun," diye mırıldanıyor.

"Ne dilediğine dikkat et," diye uyarıyorum, kaçmak için sertçe dönüyorum ve dengesini bozan hızlı bir tekme . Anında toparlanıyor, beni kuvvetle yakalıyor ve sonunda çileden çıkarıcı bir şekilde kendini beğenmiş bir ifadeyle beni altına sıkıştırıyor.

"Peki ya şimdi?" diye soruyor usulca, gözleri zaferle parlıyor.

Meydan okurcasına bakıyorum, dramatik bir şekilde yenilgiyle iç çekiyorum. "Peki, bu raundu sen kazandın."

Thorn nazikçe ayağa kalkmama yardım ediyor, bakışlarında hayranlık açıkça görülüyor. "Çok iyi dövüşüyorsun."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum kendimden emin bir şekilde, çenemi kaldırarak. "Beni bir daha hafife alma."

"Asla Yap, ama ve Hatırlatma o her zaman Lanet olsun.
eğlenceli," o saygıyla mırıldanır.

Bodhi yüksek sesle alkışlayarak dikkatleri üzerine çeker. "Pekâlâ çocuklar, gösteri sona erdi.

Seanna egolarımızı daha fazla zedelemekten bu işi bitirelim."

Acemiler gülüyor ve eğitimlerine geri dönmek üzere dağılıyorlar. Bodhi ceketimi zahmetsizce bana fırlatıyor, gözleri mizahla parlıyor. "Etkileyici hareketler, prenses. Beni alçakgönüllü say."

"İnanılmaz derecede yüksek standartlarınızı karşıladığıma sevindim," diye cevap veriyorum kuru bir şekilde, ceketimi giyerken.

Thorn kenardan sessizce başını sallıyor, takdir ediyor ve eğleniyor. "Bir dahaki sefere bunun acemi şansı olup olmadığını göreceğiz."

"Her zaman," diye söz veriyorum, ikisini de sahte bir şekilde selamlıyorum.

"Görüşürüz çocuklar." Kahkahaları arkamda yankılanıyor ve göğsümde nadir bir sıcaklık bırakıyor.

Adrenalinin sadece birkaç dakikalığına kontrolü ele almasına izin vermenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlamak için ihtiyacım olan şey buydu, mücadeleiydi. Kafamı boşaltmasına ve beni taze bir kararlılıkla doldurmasına izin vermek için.

Bölüm 6

Seanna

Kulübeme yanaştığımda geç olmuştu, motor usulca gürleyerek durdu, farlar yoğun karanlığı agresif bir şekilde yararak çakıllı araba yoluna gölgeler saçtı. Motoru durdurup dışarı çıkıyorum, gece havası ciğerlerimi keskin çam ve nemli toprağın tanıdık karışımıyla doldururken botlarım çakıl üzerinde çıtırdıyor.

Gözlerim otomatik olarak Hydessa'nın kulübesine doğru kayıyor. Yine karanlık. Ya çoktan gizli göreve dalmış ya da dışarıda kendini pis bir işe bulaştırıyor. Dikkatli ve metodik kız kardeşimin nasıl bir bela bulmuş olabileceğini düşünerek içimde kısa bir süre için bir merak titreşimi belirliyor ama bunu hemen bir kenara bırakıyorum. Hydessa insanların düşündüğünden daha dayanıklıdır. Yine de, rahatsız edici bir şekilde ısrarcı olan huzursuz bir karıncalanma omurgamdan aşağı süzülüyor.

Kapıma doğru yarı yolda donup kalıyorum, kaslarım anında geriliyor, gözlerim keskin bir şekilde kısılıyor. Kapımın eşiğinde masumca duran küçük, mat siyah bir kutu. Düzgünce yerleştirilmiş, açıkça kasıtlı.

"Ne kadar şirin, değil mi?" diye alaycı bir şekilde mırıldanarak gölgeleri tarıyorum. Etraftaki ağaçlar esintiyle alaycı bir şekilde fısıldıyor, ancak bunun dışında

Hiçbir şey. Birisi ürkütücü paketler bırakmanın beni korkutmak için yeterli olduğunu düşünüyorsa, kaba bir uyanışa hazır olsun.

Dikkatle yaklaşp çömelerek kutuyu inceliyorum. Ne bir işaret, ne de bir nakliye etiketi var; sadece tertemiz siyah bir karton ve tam üstünde duran bembeyaz bir zarf. Özenle hazırlanmış ve sinir bozucu.

Elime alıp ağırlığını test ettim. Hafif ama sağlam. İçinde belirgin bir tehdit yok. Yumuşak, mizahsız bir kahkaha attım. Bu gece kim oyun oynuyorsa belli ki ev ödevini yapmamış. Tüm hayatımı canavarları kovalamak üzerine kurdum.

-İsimsiz bir kutu beni korkutamaz.

İçeri girdiğimde, alışkanlıktan dolayı kapıyı arkamdan kilitliyorum ve oturma odamı sıcak kehribar tonlarıyla yıkayan lambayı yakıyorum.

Kanepeye yerleşip kutuyu sehpanın üzerine koyuyorum ve notu zarfından çıkarıyorum. Açık, basılı kelimeleri okurken çenem geriliyor:

Stop looking.
You're messing with
something you shouldn't.

Soğuk bir kahkaha daha attım ve notu umursamazca bir kenara fırlattım. Gerçekten mi? Toplayabildikleri en iyi tehdit bu mu? Barlardaki sarhoş aptallardan daha korkutucu notlar almıştım. Ama nabzım hafifçe hızlandı - korkudan değil,

Ama hedefime her zamankinden daha yakın olduğumu bilmenin verdiği coşkudan.

Dikkatli bir şekilde kutunun kapağını kaldırırken, yarı yarıya ürkütücü bir şey, çarpık bir simge bekliyorum. Bunun yerine, pelüş siyah kadife üzerinde tek bir canlı kırmızı çiçek duruyor. Daha önce gördüğüm hiçbir çiçeğe benzemiyor; parlak kıvılcık yapraklar zarif kümeler halinde dizilmiş, rahatsız edici bir güzellik yayıyor. Narin çiçek yeni toplanmış gibi görünüyor, sanki biri onu benim için özel olarak seçerken büyük özen göstermiş gibi.

Bu manzara beni ürkütüyor ve şaşkınlıkla kaşlarımı hafifçe çatmama neden oluyor. Bir çiçek mi? Cidden mi? Nottaki uğursuz havayla hiç uyuşmuyor. Kafamı karıştırmaya mı çalışıyorlar yoksa sinir bozucu bir şekilde gizemli mi davranıyorlar?

Nazıkçe kaldırıyorum, narin odunsu sapını parmak uçlarımda yuvarlıyorum. Kokusu hafif tatlı. Bunu her kim seçtiyse ne yaptığını çok iyi biliyor - derimin altına girmeye çalışıyor.

Çiçeği kadife tabutuna geri koyuyorum, kutuyu bir meydan okuma gösterisiyle açık bırakıyorum. "Şirin," diye mırıldanıyorum alaycı bir şekilde, gözlerim kısılmış. "Ama bu senin büyük oyununsa, daha iyisini yapman gerekecek."

Daha fazla düşünmeden telefonum sert bir şekilde sehpa çarparak sessizliği bozuyor. Aşağı baktığımda Hydessa'nın adı ekranda yanıp sönerken içimde bir şaşkınlık belirliyor. Saat geç, onun için bile alışılmadık bir saat ve annemin daha önce gizli görev için ayrılmasıyla ilgili söyledikleri göz önüne alındığında, içimde bir endişe titreşimi belirliyor.

Hızla onun kamarasına bakan pencereye doğru ilerliyorum, dışarıdaki karanlık alanı tararken telefonu kulağıma götürüyorum. Karanlıkta soluk ama belirgin bir ışık gördüğümde nabzım yeniden atıyor. Hydessa'nın evi ve içimden bir ses bunun sıradan bir kontrol olmadığını söylüyor.

Hemen cevap veriyorum ama bekliyorum, sessiz sesi çocukluğumuzdan beri paylaştığımız tanıdık kelimeleri fısıldamadan önce sessizlik sadece bir kalp atışı kadar uzuyor.

"Eğer saklanırsam..." Hydessa usulca mırıldanıyor, sesi her zamankinden daha küçük, daha titrek ve göğsümü anında sıkı bir ağırlık taşıyor.

"O zaman arayacağım..." Otomatik olarak cevap veriyorum, sesim koruyucu bir endişeyle keskinleşiyor. "Sen iyi misin?"

Derin bir iç çekiyor, sonunda cevap verdiğinde tereddüt ettiği belli. "Hayır, değilim," diye sessizce itiraf ediyor. "Ben... Ben bu gece kulübe gittim."

"Kulüp mü?" Kaşlarım gerçek bir şaşkınlıkla kalktı. Hydessa kulüplere gitmez. Kalabalık, gürültü, zoraki sosyal etkileşimler - hiç onun tarzı değil. "Neden?"

"Yarın bir soruşturmayla gidiyorum," diye açıklıyor usulca, ses tonuna kırılma karışıyor. "Bu sadece... dikkatimi dağıtmak içindi. Bir anlığına da olsa kaçmaya ihtiyacım vardı."

İtirafı istediğimden daha derine batıyor ve her zamanki soğukkanlı dış görünüşümü rahatsız ediyor. Pencere çerçevesine yaslanıyorum, tekrar onun kulübesine doğru kayarken endişeyle daralıyor.

"Peki işe yaradı mı?" Ses tonumu kasıtlı olarak rahat tutarak nazikçe dürtüklüyorum. "Bir süreliğine başka biri gibi davranmak?"

"Hayır," diye nefes alıyor, göğsümün sıkışmasına neden olan bir acılık var. Sessizce, bu gece yaşadığı garip bir karşılaşmayı anlatıyor - açıkça anlamsız, onu eskisinden daha boş bırakan. "Bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum, Seanna."

Yavaş bir nefes verdim, kalbim onun için hafifçe sızladı. "Senin için burada olduğumu biliyorsun, değil mi?" Ona nazikçe hatırlatıyorum. "Ailelerimiz bana her şeyi anlattı zaten."

Yarın yola çıkman hakkında. Belki de bu soruşturma tam da ihtiyacın olan şeydir."

Kısa bir duraklama oldu. "Ne demek istiyorsun?"

Üzüntüsünü dindirmek umuduyla usulca kıkırdıyorum. "Bir düşünsene. Burası küçük bir ada, değil mi? Ve ihtiyatlı olmanız gerekiyor. Dedikleri gibi, Roma'dayken..." Kendi kendime gülümseyerek devam ediyorum. "Bir süreliğine normal bir hayat yaşamak için zaman ayır. Teknik olarak tatildesin, öyleymiş gibi davran. Elbette geceleri işleri kendi yöntemlerinle halletmen gerekecek ama yine de... ne istediğimi anladın."

Ardından sessizlik gelir. Sonunda sesi yumuşar. "Evet, belki de haklısın," diye sessizce kabul ediyor. "Teşekkürler, Seanna."

"Ne zaman istersen," diyorum içtenlikle ve rahat bir nefes alıyorum. "Şimdi biraz dinlen. Yarın büyük bir gün olacak."

"Yapacağım," diye söz veriyor usulca. "İyi geceler."

"İyi geceler, abla," diye mırıldanıyorum nazıkçe ve aramayı sonlandırıyorum.

Pencereden uzaklaşarak bir kez daha Hydessa'nın kulübesine bakıyorum; uzun çamların gölgeleri kulübenin etrafında koruyucu bir şekilde beliriyor. İçimden kızgınlıkla karışık kısa süreli bir endişe geçiyor. Fark ettiğinden daha güçlü ama yine de bazen çok savunmasız. Başımı hafifçe sallıyorum ve kendime onun iyi olacağını hatırlatıyorum. O her zaman iyidir.

Düşüncelerim hızla sehpanın üzerinde bekleyen istenmeyen hediyeye geri dönüyor. O lanet çiçek hâlâ orada duruyor, cesur ve rahatsız edici derecede güzel. Canlı yaprakları ve tatlı ama keskin kokusu, notun açık tehdidiyle kasıtlı bir çelişki oluşturacak şekilde uğursuz görünüyor. Birileri dengemi bozmak istiyor.

Onlar için çok kötü, bu bende hiç işe yaramadı.

Sinir ve merakla telefonumu tekrar elime alıyorum ve Max Amca'nın adı görünene kadar rehberimde hızlıca geziniyorum. Hiç tereddüt etmeden görüntülü arama düğmesine basıyorum, bu gece oynanan şifreli oyunu çözmek için onun eşsiz uzmanlığına ihtiyacım var. Max ancak iki kez çaldıktan sonra cevap veriyor.

Yüzü anında ekranda beliriyor, arkasındaki birden fazla monitörün sert parıltısıyla aydınlanıyor, yüz hatlarına keskin mavi ve gümüş gölgeler düşürüyor. Her zaman olduğu gibi, bu ekranların arkasında başka bir yerde olduğundan daha çok evinde gibi görünüyor.

"Hiç uyuyor musun?" Kuru bir sesle soruyorum, dudaklarım alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yoksa kalıcı olarak Batcave'e taşınıp damardan kafein almaya mı başladın?"

Max homurdanıyor, ağzı kısa süreli, nadir bir gülümsemeye dönüşüyor, ancak gözleri keskin, okunamaz kalıyor. "Uyku ," diye cevap veriyor, sandalyesinde hafifçe arkasına yaslanarak. "Ayrıca, peşinde olduğumuz suçlular nadiren bir gece izin yapıyor."

"Doğru," diye kabul ediyorum, onu düşünceli bir şekilde inceliyorum. Max her zaman anlaşılması zor, sıkı sıkıya bağlı organizasyonumuz içinde bile bir gizem olmuştur. Birden aklıma, ailemize bu kadar yakın olmasına rağmen onun hakkında bu duvarların ötesinde hiçbir şey bilmediğim düşüncesi geliyor. "Eve dönecek bir ailen yok mu?" Yarı meraklı, yarı alaycı bir şekilde hafifçe dürtüklüyorum.

Bakışlarında kısa süreliğine bir şey titriyor, bir gölge yüzünü bir saniyeliğine geçiyor, sonra kayboluyor ve tekrar profesyonelliğin ardına gizleniyor. Yavaşça, gizemli bir şekilde başını sallıyor. "Anlıyorlar," diyor sessizce. "Bu iş tam olarak güvenli değil, Seanna. Onları gizli tutmak korunmalarını sağlıyor."

Bu itirafı beni şaşırtıyor ve içgüdüsel olarak öne doğru eğilip gözlerimi merakla kısıyorum. "Bir ailen var, ha? Benden bir şeyler saklıyordun, Max."

Max başını hafifçe sallıyor, eğlence yerini hızla ciddiyete bırakıyor. "Onları saklamamın bir nedeni var," diye tekrarlıyor bu kez daha kararlı bir şekilde, mesaj açık: sınırların var olmasının bir nedeni var.

Yavaşça nefes veriyorum, ne kadar meraklı olursam olayım şu anda ondan başka bir şey öğrenemeyeceğimi fark ediyorum. "Yeterince makul," diye sessizce kabul ediyorum ve neden aradığım konusuna geçiyorum. "Aslında seni bu saatte rahatsız etmek için bir nedenim var. Biri bana bir hediye bırakmış."

Sorgulayan bakışları karşısında telefonumu masaya doğru çeviriyorum, kamerayı dikkatlice kırmızı çiçeğe ve koyu kadifenin üzerinde duran nota doğrultuyorum. İfadesi anında hafif bir meraktan yoğun bir odaklanmaya dönüşüyor, ekrana yaklaşırken gözleri keskin bir şekilde daralıyor.

Uzun bir süre sessiz kaldı, gözleri canlı yapraklar üzerinde dikkatle gezindi, kaşları endişeyle derin bir şekilde çatıldı, daha yakına eğilirken gözlüklerini ayarladı. Tepkisini yakından izliyorum, çiçeği bu kadar dikkatle incelemesi omurgamda rahatsız edici bir his yaratıyor.

"Max Amca?" Sesim titreyerek usulca sordum. "Max?"

Aniden gözlerini kırptırıyor ve düşüncelerini toparlamaya çalışır gibi başını hafifçe sallıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor, belli ki sarsılmış, ama bunu gizlemek için çok uğraşıyor. "Bu beni hazırlıksız yakaladı." Boğazını temizliyor, sesi daha alçak, daha temkinli bir tona düşüyor. "O çiçek bir orman gülü, Seanna."

"Rhodo-ne?" Kaşımı kaldırıyorum. "İngilizce lütfen?"

Çiçeğe tekrar bakıyorum, narin güzelliği masum görünüyor. Ama Max'in tepkisi bana bundan daha fazlası olduğunu söylüyor.

"Ormangülü," diye yavaşça vurguluyor, sesinde ağır bir gerilim var. "Çiçekler rastgele seçilmez. Her çiçeğin bir anlamı vardır. Birisi bunu kasten seçmiş, Seanna. Ormangülü tehlikeyi simgeler. Dikkat. Açık bir anlamı ve mesajı vardır: Dikkatli ol."

Çenem geriliyor, kızgınlığım artıyor. Çiçeğe tekrar bakıyorum, canlı kırmızı yapraklar şimdi uğursuz görünüyor. "Harika," diye alaycı bir şekilde söylendim. "Demek gizli hayranım drama yeteneği olan bir çiçekçi. Ona dokunmak konusunda endişelenmeli miyim?"

İsteksiz bir kıkırdamayla yumuşamadan önce ağzı kısa bir süre geriliyor. "Dokunmakta sorun yok ama rastgele kemirmenizi tavsiye etmem. Orman gülleri yutulduğunda zehirlidir. Çok miktarda tüketilirlerse ölümcül olabilirler."

"Öğrendiğim iyi oldu," diyerek gözlerimi deviriyorum. "Bir sonraki salatama atmamaya dikkat edeceğim."

Max iç çeker, yüzünde ciddi bir ifade vardır. "Ben ciddiym, Seanna. Birileri sana doğrudan bir uyarı gönderiyor. Seni izliyorlar ve her ne bulduysan onu araştırmanı istemiyorlar. Bu tehdidi iletmek için özellikle o çiçeği seçtiler."

Dudaklarımda sert, umursamaz bir gülümseme kıvrılıyor. "O zaman beni çok iyi tanımıyorlar, değil mi?" Sessizce meydan okuyorum, adrenalin damarlarımda durmadan pompalanmaya başlıyor. Tehditler beni hiçbir zaman caydırmadı; sadece kararlılığımı artırdı, azmimi keskinleştirdi.

Max bir süre sessizce bana bakıyor ve sonra başını hafifçe sallayarak teslim oluyor. Tedbiri tartışmanın anlamsız olduğunu anlayacak kadar beni iyi tanıyor. "Sadece dikkatli olacağına söz ver."

Hınzır, meydan okuyan bir sırıtış dudaklarımı yavaşça büküyor. "Dikkatli olmak hiçbir zaman benim tarzım olmadı."

"Fark ettim," diye mırıldanıyor Max alaycı bir tavırla, başını sallayarak. "En azından harekete geçmeden önce düşünüyormuş gibi yapacağına söz ver."

"Söz vermiyorum," diye yumuşak bir şekilde karşılık veriyorum, açıkça sırtarak. "Teşekkürler, Max. Sana borçluyum."

"Bana çok şey borçlusun," diye cevap veriyor kuru bir sesle, ama şefkat tonunu yumuşatıyor. "Hayatta kal, Seanna."

Bağlantıyı kesip koltuğa yaslanıyorum, gözlerim kadife tabutundan hâlâ benimle alay eden çiçeğe meydan okurcasına dikilmiş. Bu açık ve net uyarıyı kim yaptıysa, dövüşten vazgeçeceğimi düşünüyorsa büyük bir yanlış hesap yapmış. Tüm hayatımı Javier Reyes gibi canavarları avlamak üzerine kurdum. Tehlike caydırıcı değil, benim yakıtım.

Kanepeden iterek çiçeği ve notu masamın üzerine koyuyorum, bu benim gözümün korkmadığını gösteren sembolik bir mesaj.

Javier Reyes az önce elini gösterdi.

Büyük hata.

Oyun başladı.

Bölüm 7

Seanna

Öğleden sonra güneşi panjurların arasından acımasızca süzülüyor ve masamın üzerindeki dosya karmaşasına sert altın çizgiler çiziyor. Hayal kırıklığı şakaklarımın hemen gerisinde zonkluyor ve gevşemekle tehdit ediyor. Jensen benim tedirginliğimi yansıtıyor, raporlara sanki onu kişisel olarak rahatsız etmişler gibi kaşlarını çatıyor.

Eli dramatik bir şekilde inliyor, sandalyesinde o kadar geriye yaslanıyor ki kafatasını muşamba zeminde kıracak mı diye merak ediyorum. "Bütün gün lanet olası çemberlerin içinde dönüp durduk. Eğer bir an önce harekete geçmezsek beynim kulaklarımdan akacak."

"Özleyeceğinden emin değilim," diyor Matteo başını kaldırmadan, koyu renk gözleri monitörünü tarıyor, hâlâ derin düşüncelere dalmış. "Ama Eli haklı. Diego bize Cruz, Mendoza ve Navarro'yu verdi. Üç ipucu, ama Cruz ve Gümüş Orkide gece kulübü en uygun ilk adım olmaya devam ediyor."

Yavaşça başımı sallıyorum, neon ışıklı dış cepheyi, pahalı hoparlörlerden gelen ağır ritimleri hayal ediyorum - lüks ve pisliğin bir göstergesi. "Katılıyorum. Cruz paraya ve güce değer verir. Önüne yeterince para koyarsan gözleri parlar.

gözleri kamaşabilir. Yine de," diyorum bakışlarımı her birine dikerek, "öylece içeri giremeyiz. Cruz aptal değil. Bir 'in'e, somut bir şeye ihtiyacımız var."

Jensen telefon görüşmesini bitirdiğinde bir süre sessizlik olur ve gözleri parlayarak hafifçe doğrulur. "Aslında, şans eseri, arayan yerel polis bağlantımızdı. Narkotik ekipleri bu sabah erkenden Cruz'un uşaklarından birini yakalamış. Carlos Rivas adında düşük seviyeli bir satıcı, kolayca ürkmüş."

"Mükemmel," diyorum hemen, anahtarlarımı ve ceketimi kapıyorum. "Jensen, onları hemen ara. Rivas'ı tutmalarını ve çenelerini kapalı tutmalarını söyle. O adam bizim, tartışmanın sonu. Eli, Matteo, kımıldayın. Beş dakika önce ayrılıyoruz."

Ayağa fırlıyorlar, telefonlar açık, ceketler ellerinde, uyuşukluk anında buharlaşıyor. Jensen yerel polisi ararken sesi alçak ve emredici. Hızlı emirler verdiğini duyuyorum, işbirliği yapmalarını sağlayacak kadarını söylüyor. Arabalara vardığımızda telefonunu kapatıyor ve yüzünü buruşturarak bana bakıyor.

"Yerel narkotikler başımıza bela oluyor," diyor sert bir şekilde. "Bölge ve yetki alanı hakkında gürültü yapıyorlar. Bize Rivas'ı veriyorlarsa Cruz'u da istiyorlar."

Gözlerimi sertçe devirerek iç çektim. "Peki. Onlara duymak istedikleri saçmalıkları anlat. Sadece bizi Rivas'a götür, hemen."

"Hallediyorum," diye mırıldanan Jensen hızla tüyleri yumuşatmak için bir mesaj gönderiyor. "Hazırız."

Karakola sert ve hızlı bir şekilde girdik, ünümüz bize bir yol açtı. Yerel narkotik şefi yanımdan geçerken bana dikkatle bakıyor, ben de ona konuşmaması için yeterince soğuk bir gülümseme gönderiyorum. Takip etmeye cesaret edemedi.

"Sorgu odası üç," diye homurdanıyor Jensen'a. "Şüphelimizi kırmayın."

Sertçe dönüp bakışlarımı ona dikiyorum. "Beni sınamaya kalkma. Senin küçük balığın bir köpekbalığı yakalamamıza yardım ediyor, kibarca oyna ve onu yakaladığımızda senin de peşimize takılmana izin vereceğim."

Geri çekilip iki elini teslimiyetle kaldırıyor. "Hepsi sizin, Ajan Darling."

Eli'ye başımı sallayarak ilerlemesini işaret ediyorum. Sorgu odası penceresiz, sade bir şekilde aydınlatılmış ve kasıtlı olarak baskıcı. Carlos Rivas kelepçeli bir şekilde oturuyor ve biz içeri girerken gergin bir şekilde seğiriyor. Eli kapıyı arkamızdan sıkıca kapatıyor.

Bir sorgu odasına girdiğimizde Eli'nin bir düğmeyi çevirir gibi tamamen değişmesi beni hep şaşırtmıştır. Önceki şakacı, çapkın adam gitmiş; yerine soğuk, keskin kenarlı, bıçak gibi ölümcül biri gelmiş. Yanımda sessiz ve ölümcül bir şekilde duruyor, bakışlarına açık bir uyarı kazınmış.

Rivas oturduğu yerde kıpırdanıyor, şakaklarında ter damlaları oluşuyor. "Sen de kimsin? O polislere çoktan söyledim-"

"Ben DEA'yım, tatlım," diye araya giriyorum sakince, yavaşça karşılarındaki sandalyeye kayıyorum ve paniklemiş bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "Ve yerel halka ne yalanlar söylediğin umurumda bile değil. Olacak olan şu: Bu gece beni Gümüş Orkide'de Cruz'la tanıştıracaksın."

Rivas'ın gözleri dehşet içinde açılır, nefesi kesilir. "Delirdin mi sen? Cruz mu? Hem benim hem de senin boğazını kesecek, yabancılarla görüşmez."

Eli hafifçe kayar, bu ince hareket bir şekilde bağırmasından daha tehditkârdır. Sesi soğukkanlı ve kontrollü çıkıyor. "Güven bana Rivas, biz Cruz'un en kötü gününden çok daha tehlikeliyiz."

Hafifçe öne eğildim ve titreyen satıcı ile gözlerimi kilitledim. "İki seçeneğiniz var. İyi davranıp bu gece bizi ikna edici bir şekilde tanıştırsın, sonra da serbest kalırsın. Ya da reddedersin ve ben de seni sokmak için akla gelebilecek en iğrenç federal deliği seçerim. En az beş yıl, bulabildiğim her şiddet yanlısı psikopatla birlikte."

Adem elması sallanıyor, korku kendini korumayla savaşıyor. "Ben-ben yapamam _."

"Yapabilirsin," diye araya giriyor Eli yumuşak ve ölümcül bir sesle. "Ve yapacaksın." Arkama yaslanıp soğuk bir şekilde gülümsüyorum. "O 'evet'i çalışsan iyi olur, tatlım. Cruz korkunun kokusunu alırsa, gözünü kırpmadan ölürsün."

Yenilgiyle çöküyor, omuzları düşüyor. "Tamam. Ben yaparım." "Aferin oğlum," diye mırıldanıyor Eli, sesi hafif alaycı.

Rivas'ı terlemiş ve yenilmiş halde bırakıyoruz. Dışarıda Jensen ve Matteo bekliyor ve izliyorlar. Başımı salladım.

"O bizim adamımız. Narkotik bu gece gözetleme araçlarında gölge yapabilir," diyorum, şimdi temkinli bir mesafede duran yerel yüzbaşıya bakarak. "Onlar itibar kazanacak. Biz Cruz'u alacağız."

Kaptan isteksizce başını sallayarak kabul eder, belli ki mutsuzdur ama daha fazla itiraz edemeyecek kadar da korkmuştur.

Matteo sessizce, "Hadi yemek yiyelim," diyerek gerginliği azaltıyor. "Buluşmadan önce örtülerimizi ."

On dakika sonra dışarıdaki bir yemek kamyonundayız, sinirlerimizi yatıştırmak ve planımızı netleştirmek için hızlıca yemek yiyoruz. Matteo masaya rahatça yaslanıyor, sonraki adımlarımızı özetlerken gözleri keskin.

"Kapaklar basit," diyor sakın bir sesle. "Seanna ve Jensen doğrudan pazarlık yapacak. Eli şoförümüz ve gözetmenimiz olarak geride duruyor. Ben güvenlik görevlisiyim.

kas. Bizler dağıtımı genişletmek isteyen, nakit parası ve hırsı olan bağımsız alıcılarız."

Her yüzü tarayarak düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. "Ve unutmayın-Cruz aptal değildir. Güven ve tutarlılık her şeyden daha önemlidir."

Eli sırtıyor. "Merak etme. Jensen'ın kendine güveni var ve Seanna'nın da kesinlikle tavrı var."

Jensen Eli'ı dürtüyor, gözleri parlıyor. "Böyle devam et, Eli. Seni bir çöp kutusunda gözetim altında ."

"Kaba," diye hafifçe kıkırdıyor Eli, gözleri yine sıcak ve alaycı, artık sorgunun dışındayız. "Sadece işi berbat etme."

Matteo kaşlarını kaldırıyor. "Bunu söyleyen, bu sabah neredeyse iki kez sandalyesini kıracak olan adam."

Eli alay ediyor. "Bu taktiksel bir uzanmaydı Matteo. İleri düzey beceri."

Gözlerimi deviriyorum, gerginliğin arasından eğlence süzülüyor. "Yapabilirsiniz çocuklar.

Unutmayın, bu gece hataya yer yok."

Hemen ayılırlar, başlarını sıkıca sallarlar. Benim ekibim. Bir an saygısız, bir sonraki an ölümcül derecede ciddi - tam da bu yüzden onlara güveniyorum.

"Her zamanki noktada yeniden toplanacağız, tamamen hazırız. Jensen, PD'ye nerede ve ne zaman olacağımızı haber ver," diyorum ve ayağa kalkıp saatime bakıyorum. "İki saatiniz var. Güzelce temizlenin beyler."

"Merak etme," diyor Eli abartılı bir ciddiyetle, bir kolunu Jensen'ın omuzlarına dolayarak. "Jensen'ı güzelleştireceğiz."

Jensen gözlerini devirerek Eli'ı nazıkçe iter. "Çekil üstümden, salak."

Sorunsuz bir şekilde ayrıldık, önümüzdeki tehlikeli oyuna hazırlanırken ruh halimiz yeniden çelik gibi bir kararlılığa dönüştü. Cruz ve Gümüş Orkide bekliyor

-Ve biz de onun dünyasını içten dışa doğru parçalamaya hazırız.

Kulübeme dönmek için değerli vaktimi harcamaktansa, doğruca örgütün merkezine gidiyorum. Her zamanki gibi, merkez bu saatte çoğunlukla sessiz, sessizliği sadece içeride bir yerlerde eğitim gören ajanların zayıf, ritmik sesleri bozuyor. Güvenliği geçerken korumalara sertçe basımı sallıyorum.

Yirmi beş yıllık gizli görevler ve iyi bir kılık değiştirmenin bazen bir silahtan daha ölümcül olduğunu anlayan ajanlarla inşa edilmiş, geniş bir dönüşüm tapınağı olan gardirop odasına doğru ilerliyorum. Önlükler. Takım elbiseler. Savaş kıyafetleri. Sokak kıyafetleri. Peruklar. Takılar. Neredeyse dini bir hassasiyetle düzenlenmiş aksesuarlar. Burası bir şekil değiştiren cenneti ve bu gece elmas ve güce batırılmış bir günah gibi görünmem gerekiyor.

Parmaklarım saten ve deri, ipek ve payetler üzerinde ilerliyor, ta ki mükemmel siyah elbisenin üzerine gelene kadar. Şık. Vücudu saran. Her odayı sahiplenecek kadar sofistike ve Sebastián Cruz'a kendi adını nasıl hecelediğini unutturacak kadar baştan çıkarıcı. Kumaşı havalı, pahalı ve çıkarıcılıkla sarmalanmış bir tehlike çılgılığı atıyor. Unutulmaz olmak istediğimde tam da bu tür bir enerji getiriyorum.

Soyunma kabininde soyunuyorum ve elbisenin içine giriyorum. Sanki günahlarım düşünülerek dikilmiş gibi vücuduma yapışıyor. İnce topuklu ayakkabılar, konuşma ters giderse bir adamı bıçaklayabilecek kadar keskin. Gümüş takılar zarafeti fısıldıyor, çılgılık. Sırada makyaj var: Camı kesecek kadar keskin göz kalemi, elmacık kemiklerimi vahşi bir şeye dönüştürmek için şekillendirme ve bir tutam koyu kırmızı ruj - yanmaya hazır değilseniz fazla yaklaşmamanız konusunda sizi uyaran türden.

Aynaya son bir kez baktım ve kendimi zar zor tanıyabildim. Federal bir ajan gibi görünmüyorum. Seni mahvetmesi için yalvaracağın türden bir kadına benziyorum.

Koridora adım attığımda, eğitim odasının dışında aylak aylak dolaşan bir grup çaylağı neredeyse buldozerle eziyordum. Konuşmaları kesildi. Gözleri açılıyor.

"Vahşi görünüyorsun, Seanna. Bu gece ava mı gidiyorsun?" İçlerinden biri hafifçe alay ediyor.

Ben de sırtıtıyorum, başımı eğiyorum. "Bir kız yemek yemeli."

Koridorda ilerlerken kahkahaları arkamdan geliyor, köşeden yankılanan daha derin, tanıdık seslere hızla çekiliyorum. Bir an sonra, eğitim odasının yakınında rahatça sohbet eden bir grup görüyorum

-Bodhi ve Thorn'un yanı sıra Kayla ve Jaxon da oradadır; her ikisi de bu iki adamla aynı seviyede, son derece yetenekli ajanlardır. Kayla'nın kızıl saçları tepedeki ışıkların altında parlıyor, yeşil gözleri keskin ve anlayışlı, Jaxon'ın sakin tavrı ise Bodhi ve Thorn'dan yayılan enerjiyle güzel bir tezat oluşturuyor.

Thorn önce beni süzüyor. "Vay, vay," diyor Thorn sıcak bir sesle, gözleri kıyafetlerimi takdirle tararken. "Bakın kim bu gece de varlığıyla bizi onurlandırmaya karar vermiş."

Kayla alçak sesle ıslık çalıyor, gözleri parlıyor. "Vay canına, kızım. Umarım bu iş içindir, yoksa birileri çok ama çok iyi bir gece geçirmek üzere."

"Gizli operasyon," diyorum tembel bir gülümsemeyle, şımarıklığa doğru eğilerek. "İzin istemeyen biri gibi giyineyim dedim."

Thorn, Kayla ve Jaxon'a doğru başını sallayarak, "İkinizin dünü kaçırmaması ne yazık," diyor. "Seanna'nın Bodhi'yi yere serişine tanık olabilirdiniz."

Bodhi kollarını gevşekçe kavuşturarak homurdanıyor. "Komik. Bazı şeyleri farklı hatırlıyorum."

"Seçici hafıza," diye karşı çıkıyor Thorn tembelce. "Sorun değil Bodhi. Sana hâlâ saygı duyuyoruz."

Jaxon sırtıyor, kara gözleri ilgiyle parlıyor. "Ne oldu? İkiniz sonunda ortaya mı çıktınız?"

Duvara yaslanarak usulca gülüyorum. "Bodhi bana iyi bir koşu verdi
-Thorn'un sonradan gelip zafer kazanmasına yetecek kadar beni yormayı başardı."

Bodhi belli belirsiz sırtıyor, belli ki ince iltifatımdan hoşlanıyor. "Gördün mü? Sana eninde sonunda itiraf edeceğini söylemiştim."

Thorn gözlerini devirir, iyi huylu bir şekilde alay eder. "Kazanmak yine de kazanmaktır. Küçümsemesine izin vermeyin, onu adil bir şekilde tuş ettim."

"Ağır işlerin çoğunu ben yaptıktan sonra," diye araya giriyor Bodhi kuru bir eğlenceyle. "Ter dökmene bile gerek kalmadı."

Kayla sıcak bir şekilde gülüyor ve hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. "Ben de kaçırmanın dramayı kaçırmak anlamına geldiğini sanıyordum. Meğer her zamanki testosteron dolu sirkten başka bir şey değilmiş."

"Kıskanıyorsun," diye karşı çıkıyor Thorn hemen, gözleri muziplikle parlıyor. "Bunu itiraf etmekte bir sakınca yok."

Kayla homurdanarak ona şüpheyile bakıyor. "Egondan mı, Thorn? Pek olası değil."

Jaxon kıkırdayarak Thorn'un omzunu dürtüyor. "Dikkatli ol Thorn-Kayla kirli dövüşür. Sonunda sen de kaybedeceksin."

Bodhi sinsi bir sırıtışla, "Bunu izlemek için para verirdim," diye mırıldanıyor.

"Biliyor musun," diyor Kayla, yeşil gözleri mizahla dans ederken, "bu meydan okumayı kabul edebilirim. Belki yarın."

Eğlenerek başımı sallıyorum. "Hepiniz imkânsızsınız."

Thorn bir adım öne çıkıyor, sırıtışı ukalaca. "Operasyon nedir? Destek ister misin? Ben de dar bir şeyler giyebilirim. Olağanüstü hizmetlerime gönüllü olurum."

"Olağanüstü mü?" Bodhi soruyor, sesi inanılır gibi değil. "Şimdi de onun yüzüne karşı yalan söylüyorsun."

Gölüyorum. "Heyecanınızı takdir ediyorum çocuklar. Ama DEA ekibi zaten yerinde. Ya bu? Kişisel bir şey."

Jaxon eğilir, sesi sinsidir. "Bir gün ağzından ve bize kimin peşinde olduğunu söyleyeceksin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Eğer yaparsam, gökyüzünü kontrol et. Domuzlar uçuyor olacak."

Kayla omuz silkiyor. "Merak ettiğimiz için bizi suçlayamazsınız. Kesinlikle birini alt etmeye hazır görünüyorsun."

Bodhi bana kısa bir süre baktı. "Kim olursa olsun bir şansı olduğundan şüpheliyim."

"Dikkatli ol Bodhi," diye hafifçe takılıyorum. "Beni pohpohlamaya devam edersen Thorn'unki kadar büyük bir ego."

Kayla kıkırdıyor ve Bodhi'ye hafifçe dirsek atıyor. "İmkânsız. Bu binada o büyüklükte başka bir ego için yeterli yer yok."

Thorn iyi huylu bir şekilde gözlerini deviriyor ve ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Şu anda kendimi çok saldırıya uğramış hissediyorum."

"Zavallı bebek," diyor Kayla kuru bir sesle. "Hayatta kalacaksın."

Gülerek bir adım geri çekildim ve gitmeye hazırlandım. "durun." Kayla muzipçe sırıtıyor. "Söz vermiyoruz."

Son bir kez eğlenerek el sallıyorum ve onların rahat, alaycı şakalaşmalarını geride bırakarak dışarıya, havanın gerilimle elektriklendiği berrak geceye süzülüyorum. Derin bir nefes alıyorum, gecenin ağırlığı omuzlarıma çöküyor.

Cruz zenginliği güçle, gücü de dokunulmazlıkla karıştıran bir adam. İşin eğlenceli kısmı da bu. Ben onun imparatorluğunu doğrayana kadar geldiğimi görmeyecek.

Bu gece içeri gülümseyerek giriyorum.

Altındaki dişleri asla göremeyecek.

Bölüm 8

Seanna

Gece havası bana bir bela vaadi gibi çarpıyor; soğuk, elektrikli ve sırlarla dolu. Gümüş Orkide'nin göz kamaştıran neon ışıklarının menziline hemen dışına sıkışmış bir asfalt parçası olan ikinci randevu yerimize yanaşıyorum. Eli, Jensen ve Matteo, Eli'nin şık siyah sedanının yanında bekliyorlar, sokak lambasının ışığı Matteo'nun gergin duruşunu kesiyor ve Eli'nin kendini beğenmiş sırıtışını aydınlatıyor.

Yakınlarda başka bir karanlık araç duruyor; yerel polisin gözetleme minibüsü, motoru sessizce rölantide çalışıyor. İki narkotik dedektifi sabırsızca araca yaslanmış, rozetleri parlıyor, yüzleri sinirli bir ifadeyle asılmış. Aralarında çok gergin görünen Carlos Rivas duruyor.

Arabamdan inerken soğuk hava çıplak omuzlarımı ısıtıyor ve dikkatimi keskinleştiriyor. Jensen beni alçak bir ısıklıkla selamlıyor, gözleri her tehlikeli kıvrımı saran dar siyah elbiseyi açıkça değerlendiriyor.

"Vay be patron. *Çok* iyi temizlik yapıyorsun." Sanki eline yeni geçen etkileyici bir silahı inceliyormuş gibi ağzı eğlenerek sırıtıyor.

Eli kaşlarını çatıyor ve alaycı bir bakışla arabasına doğru rahatça eğiliyor. "Hâlâ ölümcül bir DEA ajanından ölümcül bir baştan çıkarıcıya nasıl dönüştüğünü anlamaya çalışıyorum. Sırrını paylaşacak mısınız?"

Ona şakacı, küçümseyici bir bakış fırlatarak homurdanıyorum. "Ticari sırlar, Eli. Belki ergenliğe girdikten sonra."

Jensen kıkırdıyor ve Eli'nin omzuna sahte bir sempati ile vuruyor. "Üzgünüm dostum. Kulağa hiç olmamış gibi geliyor."

Eli sürücü koltuğuna geçip abartılı bir hayal kırıklığıyla başını sallarken iyi huylu bir şekilde, "Acımasız," diye mırıldanıyor. "Hadi gidelim."

Dedektif Harris minibüsten kollarını göğsünde kavuşturuyor, ortağı ise tedirgin bir şekilde yanında kayıyor. Harris bana kızgınlık ve isteksiz bir saygı karışımıyla bakıyor.

"Anlaşmıştık -Rivas senin, ama Cruz'u aldığında biz de varız," diyor, sert olmaya çalışıyor ama durumun kontrolünü kaybetmekten duyduğu rahatsızlığı gizleyemiyor.

"Elbette," diye cevap veriyorum, çenesinin gerilmesine neden olan mizahsız, keskin kenarlı bir gülümseme göstererek. "Sizi haberdar edeceğiz."

Tereddüt ediyor, açıkça memnun değil ama savaşlarını seçecek kadar akıllı. Harris çenesini isteksizce sallayarak Rivas'a doğru hareket ediyor. Jensen yumuşak adımlarla ilerliyor, Rivas'ı üst kolundan kavırıyor ve onu zorla aracımıza doğru yönlendiriyor.

Yaklaşıyorum, buz gibi bakışlarımı Rivas'ın korku dolu gözlerine kilitliyorum, sesim alçak ve acımasız. "Bunu inandırıcı kıl Rivas, yoksa daha önce konuştuğumuz anlaşma da seninle birlikte yok olur."

Rivas kalın kalın yutkunuyor, başını şiddetle sallıyor. "Anlaşıldı."

Eli'nin sedanına doluşuyoruz, Jensen Rivas'ı kendi ve yanında sessiz ve korkutucu bir sakinlikle oturan Matteo' arasına sıkıca sıkıştırıyor. Eli rehberlik ediyor

Trafiğe sorunsuzca girdik, gerginlik arabanın içinde statik elektrik gibi çatırdıyor. Jensen sonunda sessizliği bozuyor, Rivas'a doğru eğilirken sesi tehlikeli bir şekilde kısılıyor.

"Repliklerini unutma Rivas. Bu işi batırırsan, bu gece özgürlüğün son tadı olur."

Rivas gözle görülür bir şekilde titriyor ama zayıf bir baş sallama hareketi yapıyor. "Bunu ."

Çok geçmeden Gümüş Orkide ortaya çıkıyor, cafcıflı neon pembeleri ve elektrik mavileri geceyi yarıyor, bir baştan çıkarma ve günah feneri. Eli bizi yumuşak bir şekilde valenin önünde durduruyor, gözlerime bakmak için hafifçe dönüyor, sesi aldatıcı bir şekilde rahat. "Ben burada olacağım. Çok aptalca bir şey yapma."

Yavaş, yırtıcı bir gülümsemenin dudaklarımı kıvrmasına izin verdim. "Aptalca ama işe yararsa, sonra kutlarız."

Gecenin kaotik ritmine doğru adım atıyorum, Jensen ve Matteo Rivas'ı koruyucu bir şekilde kuşatıyor. Rivas duruşunu elinden geldiğince düzeltiyor, belli ki korkmuş ama dayanıyor. Jensen, kadife iplerin arkasında bekleyen müşterilerin kıskanç fısıltılarını ve umut dolu bakışlarını yararak, kendinden emin bir şekilde liderlik ediyor.

Devasa fedai yaklaşmamızı izliyor, Jensen'in ölümcül duruşunu, Matteo'nun sessiz tehdidini ve Rivas'ın gergin itaatini gördükten sonra bakışlarını bana dikeyor - soğuk, kendinden emin, ölümcül. Tereddüt etmeden kadife ipi çözüyor ve geçmemize izin veriyor.

İçeride, ışıklar hipnotik bir şekilde yanıp sönerken, maviden menekşeye ve kırmızıya geçiş yaparken müzik içime giriyor, bas kemiklerime çarpıyor. Bedenler kıvrılıp sallanıyor, ter ve alkol havayı pervasızca kokluyor. Jensen kararlı bir şekilde hareket ediyor, bizi üst kattaki VIP alanına doğru götürüyor, her adımda sessizce hâkimiyetini ilan ediyor.

Birkaç dakika içinde Sebastián Cruz'u özel kabininde kibirli bir şekilde uzanırken görüyorum, özel dikim takım elbisesi zayıf, yırtıcı vücudunu mükemmel bir şekilde örtüyor, keskin, değerlendirici gözlere sahip iki devasa koruma tarafından kuşatılıyor.

Rivas'a hafifçe başımı sallıyorum. "Gösteri zamanı Carlos," diye mırıldanıyorum, ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor.

Derin bir nefes alan Rivas hafifçe doğruldu ve ben Matteo'ya doğru eğilirken kendini hazırladı. "Geride dur," diye sessizce talimat veriyorum, sesim alçak ve sert. "Gözlerini açık tut. Sürpriz istemiyorum."

Matteo'nun karanlık bakışları titriyor, keskin ve kendinden emin. "Tamamdır." Pratik bir kolaylıkla, dans eden kalabalığın içinde sorunsuzca eriyor, anında kayboluyor ama yine de bir şekilde mevcut, gölgelerdeki ölümcül bir hayalet.

Rivas, Jensen'in arkasından yaklaşarak bizi doğrudan Cruz'un standına yönlendiriyor. Jensen ince bir yakınlığı koruyor, varlığı açık bir şekilde koruyucu ama göze batmıyor.

Cruz hemen fark eder, meraktan kara kaşlarından birini kaldırır. "Carlos. Bu gece seni beklemiyordum."

Rivas boğazını temizliyor, sesi hafifçe titriyor. "Bu Samantha," diyor ve başıyla beni işaret ediyor. "Daha önce bahsettiğim alıcı. Ciddi biri Cruz. Tanışman gerektiğini düşündüm."

Cruz, Rivas'ı tembel bir el hareketiyle kovuyor. Carlos ortadan kayboluyor ve beni Cruz'un delici bakışları altında yalnız bırakıyor. Yanındaki koltuğa vuruyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Otur. Konuşalım."

Pratik bir zarafetle karşısındaki kabine kayıyorum, bakışlarını sakince karşılıyorum, nabzım hızlanıyor. Bana şüpheyile bakıyor, çekiciliğinin altında korunaklı.

"Ee Samantha," diye yumuşak bir sesle konuşuyor. "Carlos bana satın almak istediğini söyledi. Sana neden güveneyim?"

"Çünkü param var," diye açık açık cevap veriyorum, kelimelerim müziği delip geçsin diye daha da yaklaşıyorum. "Hem de çok. Tedarikçilerim ayak uyduramıyor. Seninkiler yetişebilir. İhtiyacım olan tek garanti sizin itibarınız."

Cruz hafifçe sertleşiyor, şüphe yüz hatlarını bulandırıyor. "Polis misin?" soruyor, gözleri benimkilerde çatlak arıyor. "Tuzak benim sapıklığım değil."

Tek kaşımı alaycı bir şekilde kaldırarak şakasızca gülüyorum. "Polis olsaydım, kulübünüze vermeyi hayal ettiğiniz her kötü karar gibi giyinerek mi geldim? Polislerin kuralları vardır. Benim yok. Ama hey, eğer kelepçelenmemi istiyorsan, bu tamamen başka bir konuşma."

Duraksıyor, açıkça tereddüt ediyor. Jensen hafifçe yaklaşıyor. Cruz hemen fark eder, gözleri hafifçe kısılır ve sonunda başını sallar.

"Kelimeler ucuzdur. Bana zamanıma değdiğini göster. Üç gün , öğlen, kulüp kapalı. Yalnız gel ve doğru düzgün iş konuşalım."

Yavaşça gülümsüyorum, memnuniyetim göğsümde bir sıcaklık gibi yayılıyor. "Üç gün. Öğleden sonra. Burada olacağım."

Hafifçe öne eğiliyor, sesi kadife çekiciliğinin altında tehditle süslenmiş. "Sakın geç kalma."

Kabinden usulca kalkıyorum, son bir göz göze geliyoruz. "Seni hayal kırıklığına uğratmayı hayal bile edemem."

Ayrılmak için döndüğümde, Jensen sessizce benimle birlikte adım atıyor. Çıkış işaret ediyor, ama sert bir el aniden kalçamı kavırıyor ve beni sert bir göğse doğru kabaca geriye çekiyor. Yetkiyle dolu sıcak nefes kulağımı yıkıyor.

"Sen olduğunu sanmıştım. Dün gece benden numaranı almadan sıvıştın," diye mırıldanıyor kendini beğenmiş bir şekilde, parmakları kalçamı sahiplenici bir şekilde kazıyor. "Kovalamacayı umursadığımdan değil, ama lanet olsun, seni tekrar becermek isterdim."

İğrenme duygusu içimde kaynıyor, onu Hydesa'ya dokunan pislik olarak anında tanıyorum. Sorun onunla seks yapmış olması değil, sorun kız kardeşimin boşalmasını bile sağlamayan bencil bir domuz olması. Bir elimle boynunu sıkıca kavrarken, diğer elimle pantolonunun üzerinden sikini yakalıyor, tırnaklarımla acımasızca bastırıyorum.

"Az önce büyük bir hata yaptın," diye sertçe tıslıyorum, sesim zehirli. "Becerdiğin ben değildim, kız kardeşimdi. Ve seni eksik buldu, bu yüzden kalıcı bir hasar vermeden önce uzaklaş."

Gözleri acı ve şokla açılır, aşağılanmışlık yüz ifadesini karartır, ama o karşılık vermeden önce Jensen acımasız bir hassasiyetle kolunu arkadan bükür.

Matteo yanımıza yaklaşırken soğuk bir sesle, "Bayanı duydunuz," diye homurdandı. "Yürü git."

Adam acı acı küfrederek uzaklaşıyor ve kalabalık tarafından yutuluyor. Jensen'ın gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kayıyor, aramızda sessiz bir güvence geçiyor.

"Ben iyiyim," diyorum sessizce, kalbim adrenalinle çarpıyor.

Dışarıda, Eli'nin bekleyen arabasına kayıyoruz, zafer tenimin altında şiddetle yanıyor. Arkama yaslanıyorum, bir kuyruk yakalamadığımızdan emin olmak için uzun bir yolculuk olacağını bildiğim şey için memnuniyet göğsüme yerleşiyor.

Oyun başladı.

Eli bizi Gümüş Orkide'nin titreşen neon kaosundan uzaklaştırarak arabayı gölgelerle kaplı daha sakin sokaklara yönlendiriyor. Cruz'la yüzleşmenin kalıcı heyecanı hâlâ derimin altında kaynıyor ve bana elini sürmeye cüret eden o pislikle uğraşmaktan kalan sinirle karışıyor.

Jensen hafifçe öne doğru kayar, merakı sesine açıkça yansımıştır. "Cruz içerideyken işler nasıl gitti?"

Başımı serin deri koltuğa yaslayarak keskin bir nefes veriyorum. "Beklediğimden daha iyi. Cruz, Rivas sağ olsun, kılıfımızı satın aldı. Bir buluşma daha istiyor - üç gün sonra, öğlen, kulüp kapandığında."

Matteo'nun kaşları hafifçe birbirine yaklaşıyor, karanlık bakışlarında endişe titreşiyor. "Muhtemelen yalnız gelmen için ısrar edecektir."

Matteo'nun temkinli bakışlarıyla karşılaştığımda içimden sessiz bir alay geçiyor. "Oh, ısrar etti. Ama onun ne düşündüğü umurumda değil. En azından biriniz arkamı kollamadan o toplantıya girmeyeceğim. Ben bir kadını, tek başıma girmem savunmasız olduğumu gösterir. Cruz'a böyle bir avantaj vermeyeceğim."

Eli dikiz aynasından arkaya bakar, alaycı sırıtışı çoktan yerini almıştır. "Seanna, bir kadın olabilirsin ama yine de onun kışını tekmeleyebilirsin."

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum, dudaklarım yavaş ve meydan okuyan bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Evet, ama o bunu bilmiyor."

Jensen yanımdan kıkırdıyor, koltuğunda rahatlıyor. "Cruz ona neyin çarptığını anlamayacak."

"Doğru," diye mırıldanıyorum, gözlerim önce Matteo'ya, sonra Jensen'a kayıyor, sessizce değerlendiriyorum. "Buluşma saatine yakın kimin benimle geleceğine karar vereceğim. Kulaktan kulağa oynayacağız."

Eli dramatik bir şekilde inliyor ve abartılı bir dehşetle bana bakıyor. "Harika. Bu da demek oluyor ki üç gün daha PD arkadaşlarımıza bakıcılık yapmak zorunda kalacağız."

Sinirlenmesine sırıtıyorum, şakacı bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunu toplumsal yardım olarak düşün, Eli. Karakter geliştirir."

Gözlerini deviriyor, dudakları bükülüyor. "İçkiler üzerine inşa edilmiş bir karakteri tercih ederdim ama olsun."

Arkama yaslanıp bir anlığına gözlerimi kapatırken kahkaham gerginliği usulca kesiyor. Cruz kararları kendisinin verdiğini düşünüyor olabilir ama dünyasına davet ettiği fırtına hakkında hiçbir fikri yok.

Bölüm 9

Seanna

Her nasılsa, kapımın önünde beni bekleyen, titiz eller tarafından özenle yerleştirilmiş gibi neredeyse mükemmel bir şekilde ortalanmış başka bir şık siyah kutu bulduğumda şaşırmadım. Ay ışığı kulübemin verandasına vuruyor ve ürkütücü, gümüşü bir parıltıyla kutuyu aydınlatıyor. Bu çarpık küçük hediyelerin arkasında her kim varsa, belli ki dikkatimi çekmek istiyor. Ne yazık ki, bir tutam isteksiz merakla karışık bir kızgınlık da alıyorlar.

Duraklıyorum, bakışlarım ağaçların arasındaki gölgeleri dikkatle tarıyor, gecenin sessizliğini değerlendiriyorum. Etrafımdaki arazi boş ve izole bir şekilde yayılıyor, orman yaklaşıyor ve karanlıkta sessizce fısıldıyor. Annem ve babam Chicago'da yeni bir ipucunun peşindeyken ve Hydessa çok az bahsettiği gizli bir operasyona dalmışken burada yalnızım. Nadir bir durum, normalde tadını çıkardığım bir durgunluk, ama bu gece ince bir kenar var, duyularımı yüksek tutacak kadar keskin.

Hafifçe iç çekerek eğildim ve kutuyu aldım, pürüzsüz, ağır yüzeyi parmak uçlarımda serinledi. Kapının kilidini açmak için dönüp içeri taşıyorum ve kapıyı arkamdan kararlı bir şekilde tekmeleyerek kapatıyorum. Anahtarlarımı fırlattım

giriş masasının üzerine bırakıyor, dinlenmeden önce cilalı ahşap üzerinde kısa bir süre kaydıklarını duyuyor. Tüm kabin çok sessiz, her tanıdık gıcırtı ve hışırtı gecenin sessizliğinde güçleniyor.

Kutuyu dikkatlice mutfak tezgâhımın üzerine bıraktım, kapağı açmadan önce tırnaklarımı sabırsızlıkla şık yüzeye vurdum. Gece yarısı kadifesinin üzerine yerleştirilmiş tek bir siyah gül bana bakıyor, unutulmaz derecede mükemmel, koyu renkli yaprakları mutfağımın tepe ışığının altında usulca parlıyor.

"Büyüleyici," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle, iki parmağımın arasında nazikçe tutarak. Yaprakları inanılmaz derecede yumuşak, bir uyarıdan başka bir şey olamayacak kadar güzel - dışarıda birinin beni yakından izlediğine dair bir söz.

İçimi çekerek çiçeği bir kenara bıraktım ve telefonumu çıkardım. Rehberimde hızlıca gezinerek Max'in numarasına dokunuyorum, telefon çalarken cilalı ahşap zeminde yavaşça ileri geri volta atıyorum. Üçüncü çalışta telefonu açıyor, sesi sakın ve tetikte, belli ki bir sorun bekliyor.

"Seanna. Her şey yolunda mı? Normalde senden bu kadar sık haber almam." "Başka bir teslimatım var," diyorum ona açıkça, sinirim içime işliyor
Ses. "Bu siyah bir gül. Ne anlama geliyor?"

Yavaşça nefes veriyor, cevap vermeden önce bir süre düşünceli. "Siyah güller pek çok anlama gelir - bir dönemin sonu ve bir diğerinin başlangıcı, meydan okuma, direnç, hatta dönüşüm. Derin ve kalıcı bir aşkı da temsil edebilir ama buradaki amacın bu olduğundan şüpheliyim. Tabii bunu bırakan sana kafayı takmadıysa. Bir not var mıydı?"

"Hiçbir şey," diye sertçe cevap veriyorum, konuyu değiştirirken gülün karanlık güzelliğine bakıyorum. "Reyes ya da adamlarıyla ilgili bir gelişme var mı?"

Max sinirli bir ses çıkarır. "Hâlâ elim boş dönüyorum. Onlar hayalet, Seanna. Saklanma ve görünmez olma konusunda benden bile daha iyiler ve inan bana, bu da bir şey ifade ediyor."

İçimi çekerek başımı sallıyorum. "Bu gece Cruz'la Gümüş Orkide'de bir toplantım vardı. Şüpheli ama ilgili. Görüşmeleri tamamlamak için üç gün içinde geri döneceğim."

Max kısa bir kahkaha atıyor, gerçek bir endişeyle karışık bir mizah. "Belki de arkani kollaması için acemilerden birini göndermeliyim. Thorne'un federal ajanlardan özellikle hoşlanmadığını düşünürsek, belki de bu çok akıllıca bir fikir değildir - gerçi senin bir istisna olduğunu düşünüyorum."

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor ve göğsümdeki ağırlığın bir kısmını hafifletiyor. "Düşünceni takdir ediyorum ama ben iyiyim. Cruz'la başa çıkabilirim. Ve kesinlikle bana kutular içinde güller gönderen bir hıyar için endişelenmiyorum."

Max'in sesi yumuşuyor, sertliğin arasından gerçek bir şefkat süzülüyor. "Kendine dikkat et evlat. Eğer bu bir saplantıysa, genellikle sonu iyi bitmez."

Hafifçe sırtıyorum, sesim kendinden emin ve tereddütsüz. "Çok fazla endişeleniyorsun Max Amca. Ben hallederim."

Görüşmeyi sonlandırıp telefonu bir kenara bıraktım ve tezgahın üzerinde duran güle tekrar baktım. Bunu kim gönderdiyse beni izlesin; bulaşmamaları gereken biri olmadığımı çabucak öğrenecekler.

Yakında öğrenecekler.

Ayakkabılarımı çıkarıp kendime cömert bir viski koyuyorum. Boğazımdan aşağı süzülürken yanmanın tadını çıkarıyorum, bu gecenin gerginliğinin kalıntıları ve bu sapkın küçük oyunu oynayan her kimse onun dırdırını kovalıyorum. Tanıdık sıcaklık yumuşak bir şekilde yayılıyor ve derimin altında kaynayan huzursuz fırtına üzerindeki kontrolümü yeniden kazanmam için sinirlerimi yeterince rahatlatıyor.

Elimde gevşekçe tuttuğum bardakla koridorda yatak odama doğru ilerliyorum, ahşap döşeme tahtaları çıplak ayaklarımın altında usulca gıcırıyor. Kulübem genellikle bir sığınak, yalnızlığın derinliklerinde yuvalanmış bir kale gibi hissettirir

-Ama bu gece, her tanıdık gölge daha keskin, her sessizlik daha ağır görünüyor.

Yatak odama girip viskimden tembelce bir yudum alıyorum ama kaslarım anında dikkat kesiliyor. Keskin bir adrenalın yükselişı viskinin rahatlatıcı yakıcılığını geçersiz kılıyor ve adımımın ortasında donup kalıyorum, gözlerim bir başka lanet olası kutuya kilitleniyor - bu kutu cesurca *ortasına* tünemiş. *Of. Benim. Lanet. Yatağımın.*

Ciddi misin? Bu pisliğin cüreti.

Dişlerimin arasından yavaşça nefes veriyorum, gözlerim ilkiyle aynı sinir bozucu titizlikte saten kurdeleyle süslenmiş daha büyük siyah kutuya dikiliyor. Üzerinde dikkat çekici bir şekilde bir zarf duruyor; siyah gülle birlikte beklediğim not, nihayet istenmeyen görüntüsünü ortaya çıkarıyor.

Viskiyi dikkatlice komodinin üzerine koyarak, temkinli bir şekilde yatağa doğru ilerliyorum. Tenim karıncalanıyor, farkındalığım artıyor, duyularım yalnız olmadığımı dair herhangi bir ipucu yakalamak için geriliyor ama havadaki durgunluk, artan huzursuzluğum kadar yoğun ve inatçı.

"Belli ki birilerinin çok fazla boş vakti var," diye mırıldanıyorum, zarfı kasıtlı bir sabırsızlıkla kutudan kapıyorum. Abartılı bir kızgınlıkla yırtıp açıyorum, gözlerim içindeki mesajı hızla tarıyor:

If you're going
to put on a show,
at least dress the part.

Dudaklarımdan alaycı bir homurtu kaçıyor ve gözlerim tavana doğru yuvarlanıyor. *Gerçekten mi? Bu gizemli hayranın -ya da takipçinin- bulabildiği en iyi şey bu mu?* Neredeyse daha orijinal bir şey umuyordum. Ama belli ki orijinallik onların güçlü yanı değil - ürpertici ısrarcılık ise uzmanlık alanları gibi görünüyor.

Bu en azından beni izlediklerini doğruluyor.

Kutunun kapağını açtığımda, kendimi daha fazla klişe tiyatroya hazırlıyorum -Yalnızca içindeki şaşırtıcı derecede kışkırtıcı iç çamaşırları yüzünden nefesim kesildi. Bu öyle dandik bir striptiz mağazası danteli değil; hayır, bu takım pahalı bir zevki ve karanlık, tehlikeli bir zarafeti haykırıyor. Narin dantellerle kusursuz bir şekilde örülmüş esnek siyah deri, yumuşak lamba ışığı altında hınzırca parıldayan minik kristaller, özenle yerleştirilmiş her kayış ve kesik, telkinin gücünü yakından anlayan biri tarafından açıkça tasarlanmış.

Ve muhtemelen bazı insanların arabalarından daha pahalı.

Parmak uçlarım ihtiyatlı bir şekilde lüks malzemenin üzerinde geziniyor, kalbim kızgınlıkla çarpıyor ve itiraf etmeliyim ki isteksiz bir hayranlık duyuyorum. Bunu kim seçtiyse ne yaptığını çok iyi biliyor ve bu cüretkârlık beni hem öfkeliendiriyor hem de etkiliyor.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum boş odaya, merak derimin altında inatçı bir diken gibi daha derine batarken bile başımı sallıyorum. Elbette bu hediyelerin arkasındaki pislik, pahalı iç çamaşırlarının beni oyundan düşüreceğini, belki gözümü korkutacağını ya da daha kötüsü beni oyuna getireceğini düşünüyordu.

Onlar için çok kötü, kolay kolay gözüm korkmaz ve kimsenin sapkın fantezilerine boyun eğmem - her santimini hak etmelerini sağlamadan olmaz.

Ama iç çamaşırına tekrar bakarken dudaklarımda yavaş, asi bir gülümseme beliriyor. Eğer gerçekten bir gösteri istiyorlarsa, belki de bu gizemli hayrana Seanna Darling'i fazla zorladığında neler olacağını öğretmeninin zamanı gelmiştir.

Nabzım hızlanıyor, meydan okuma ve umursamaz dürtü karşı konulmaz bir şeyde birleşirken içimin derinliklerinde ısı birikiyor. Gözlerinin tenimde gezindiğini, acınası kontrol çabalarının içimde ilkel ve vahşi bir şeyi ateşlediğini hissettiğimi fark ettiğimde içimden bir heyecan geçiyor.

Siktir et. Oyunlarını da, güç de, gözdağı verme çabalarını da .

Eğer şu anda oradalarsa -ki eminim öyledirler- bırak izlesinler. Seanna Darling üzerinde ne kadar az kontrolleri olduğunu anlasınlar. İplerimi çekmeye çalıştıklarında onlara tam olarak ne olacağını göstereceğim.

Benim için seçtikleri gülünç derecede pahalı iç çamaşırlarını görmezden gelerek topuklarımda üzerinde dönüyorum ve koridorumun sonundaki özel güverteme açılan Fransız kapılarına doğru kararlı adımlarla ilerliyorum. Ellerim cilalı kapının etrafında kıvrılıyor.

Pirinç kol, kapıları ardına kadar açıyor ve soğuk gece havası içeri doluyor, ısınmış tenimi okşuyor, tehlike ve isyan vaatleri fısıldıyor.

Geniş ahşap kalasların üzerine çıkarak, karanlığın beni sınamasına meydan okurcasına çenemi yukarı kaldırıyorum. Ay ışığı tenimi yıkıyor, kıyafetlerimi kasten soyarken ortaya çıkardığım her kıvrımı ve çıplak santimi aydınlatıyor. Önce kulüpte giydiğim elbiseyi, sonra sütyenimi ve külotumu, pürüzsüz bir ten ve sarsılmaz bir meydan okumadan başka bir şey kalmayana kadar kaydırarak çıkarıyorum.

Soğuk gece esintisi çıplak vücudumda tüylerimi diken diken ediyor, meme uçlarım keskin tepelere doğru geriliyor ama adrenalin ve cesur isyan beni sıcak tutuyor. Geceye soğuk bir şekilde gülümsüyorum, şu anda gözlerinin üzerimde olduğunu hayal ettiğimde kalbim hızla çarpıyor - gölgeli ağaç hattındaki gizli bir noktadan izliyorlar.

Siktir et onları.

Parmaklarımı yavaşça boğazımdan aşağıya, köprücük kemiğimin üzerinden geçiriyorum, aşağıya kaymadan önce göğüslerimin kabarıklığında oyalanıyorum, sinirlerime kıvılcımlar gönderecek kadar kendimle alay ediyorum. Titriyorum, bu his soğuk gece havası ve kendi ateşli kararlılığımın bir karışımı.

Ama bu gece nazik bir alay ya da incelik söz konusu değil. Onlara istedikleri itaatkâr gösteriyi sunmak için burada değilim. Hayır, bu gece gerçeği görecekler - Seanna Darling'in boyun eğmeyi reddeden, kendi lanet şartlarında zevk alan agresif, vahşi tarafını.

Güverteye göz gezdirirken, gözlerim ay ışığının hafifçe aydınlattığı büyük, sağlam şezlonga takılıyor. Mükemmel.

Tereddüt etmeden, hareketlerimden emin bir şekilde şezlonga doğru ilerliyorum. Yastıklı yüzeye gömülüyorum, kalçalarımı utanmazca açıyorum, her bir mahrem santimimin cesur, engelsiz bir görüntüsünü sunuyorum. Şu anda bu arazide başka kimsenin olması gerekmiyor, eğer öyleyse, bırak baksınlar. Umarım bu onları çıldırtır.

Parmaklarım daha aşağıya dalıyor, agresifçe daireler çiziyor. Kaba, sabırsız, kasıtlı olarak sertim, nazikçe ikna etmek yerine zevkimi alıyorum. Buraya kontrol edilmek ya da dikte edilmek için gelmedim - zevkim tamamen bana ait ve bu gece gölgelerde gizlenen her kimse bunu bildiğinden emin olacağım.

Her vuruş şiddetli, acımasız, kendi dokunuşuma doğru eğilirken nefesim kesiliyor. Hayal kırıklıklarını, emretmek için onların olmadığını fark etmelerindeki çaresizliklerini hayal ediyorum ve bu görüntü sadece içimde kabaran beyaz ateşli zevki artırıyor. Dişlerim alt dudağıma batıyor, şiddetli bir inilti çıkarıyorum

-Sade ve özür dilemeyen, gece havasında yankılanan bir ses.

Bu benim anım, benim bedenim, benim kurallarım. Orgazm bana yıldırım gibi çarpıyor

-Sert, acımasız ve yoğun bir şekilde vücudumu yırtıyor, ta ki ay ışığının altında titreyip nefesim kesilene kadar, tüm sinirlerim tatmin olmuş bir halde.

Göğsüm bir yükselip bir alçalıyor, başımı mindere yaslayıp keskin gece havasını içime çekerek yavaşça bedenimin kontrolünü yeniden kazanıyorum.

"Umarım gösteriden keyif almışsındır," diye mırıldanıyorum gecenin karanlığında, sesimden zehirli bir tatmin damlıyor.

Bu gecenin beni savunmasız bıraktığını düşünüyorlarsa, hiç bu kadar yanılmamışlardı. Yavaşça ayağa kalkıyorum, bedenim hâlâ saldırgan bir tatminle uğulduyor ve arkama bakmadan içeri girip kapıyı arkamdan çarpıyorum. Her kimlerse, ne tür sapkın planları varsa, bırak denesinler.

Çünkü Seanna Darling kimsenin kurallarına göre oynamaz.

Bölüm 10

Seanna

Yedek kulübesi bugün bayat kahveden, cevapsız sorulardan ve boşa geçen her saniyeyi işaretleyen bir saatin sinir bozucu tık taklarından inşa edilmiş bir kafes gibi. Elimiz kolumuz bağlı bir şekilde masamızda oturup Cruz'un uslu durmasını beklemek kendine özgü bir işkence. Sabır hiçbir zaman güçlü yanımlı olmadı ve şu anda neredeyse hiç yok.

Polis narkotik ekibi kısa çöpü çekti - aslında emri ben verdiğimden beri tek çöp vardı - şimdi Cruz'a bebek bakıcılığı yapmak ve Rivas'ın ağzını kapalı tutmasını sağlamakla görevlendirildi. Onlar bizden daha iyi. İhtiyacım olan son şey, bayat çörekler ve ucuz kahveden başka bir şey olmadan bir gözetleme aracında sıkışıp kalmak.

Ne yazık ki Diego'nun öksürerek söylediği diğer iki isim de -Mendoza ve Navarro- bize tam olarak altın sunmuyor. Jensen ekranına kaşlarını çatarak bakıyor, bitmek bilmeyen gözetleme notlarına tıklıyor ve sonunda hayal kırıklığıyla başını sallıyor.

"Mendoza konusunda hâlâ kesin bir şey yok," diye mırıldanıyor şakaklarını ovuşturarak. "Adamları çok dağınık ve her ipucu kendi etrafında dönüyor."

Matteo'ya doğru bakarak derin bir iç çektim. "Navarro'da daha iyi bir şey var mı?"

Matteo gözlerimi eşit bir şekilde karşılıyor, dudakları ince bir şekilde bastırılmış. "Aynı hikaye. Tedbirli biri. Çoğu radardan uzak duracak kadar düşük seviyede ama Cruz'un işleri ters giderse onu alaşağı etmenin iyi bir geri dönüş olacağı kadar da yüksek seviyede. Ama şu anda harekete geçebileceğimiz bir şey değil."

Arkama yaslanıyorum, parmaklarım sabırsızca masamın kenarına vuruyor. "Harika. Yani burada oturup lanet olası tekerleklerimizi döndürüyoruz."

Tam o sırada, keskin bir ses boşluğu keser. "Ajan Darling, ofisime gelin."

Bir göz attığımda, Sorumlu Özel Ajan Yardımcısı Everett Ford'un kapısında durduğunu ve sert ifadesinin tamamen bana odaklandığını görüyorum. İçeride kaybolmadan önce başını sertçe sallayarak hemen onu takip etmem gerektiğini işaret ediyor.

Eli sessizce dramatik bir "dun-dun-dah" söylüyor, kahve fincanına sırtıyor.

Jensen sempatik ama eğlenerek "iyi şanslar" diye mırıldanıyor, gözleri muzipçe parlıyor.

"Kapa çeneni," diye mırıldanarak sandalyemden kalkıyorum ve odadaki her bir gözün adımlarımı takip ettiğini hissediyorum. Onları görmezden gelerek kararlı adımlarla ilerliyorum, Ford'un beni nelerin beklediğinden emin olamamak içimi daraltsa da yüzüme sakın bir maske takmaya zorluyorum.

Ofisine giriyorum, kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. Mekânı titiz bir düzen çalışması; dosyalar mükemmel bir hizada dizilmiş, tek bir kâğıt ya da kalem bile yerinden oynatılmamış. Ford' kendisi de çevresinin katı düzenini yansıtıyor, devasa meşe masasının arkasında sert bir şekilde oturuyor, parmakları çenesinin altında dikilmiş, delici gri gözleri lazer hassasiyetiyle bana kilitlenmiş.

"Oturun," diyor sertçe ve eliyle karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor.

Sert arkalıklı sandalyeye yerleşiyorum, konuşmasını beklerken bakışlarını sabit tutuyorum. Ford bir an boyunca sessizce beni inceliyor, bu beni tedirgin etmeye yönelik kasıtlı bir test. Yüz ifademi nötr tutarak ona bu zevki tattırmayı reddediyorum.

Sonunda sessizliği bozuyor, sesi kesik ve profesyonel. "Reyes hakkında bilgi ver. Elinizde ne var?"

Dikkatli bir nefes alarak, soruşturmanın şu anki durumunu hızlı ve net bir şekilde özetliyorum - Cruz'daki ilerlememizi, Mendoza ve Navarro hakkındaki sınırlı istihbaratımızı, Rivas'la olan kurgumuzu ve bir sonraki planlı hamlelerimizi detaylandırıyorum. Tüm bunlar olurken Ford kıpırdamadan duruyor, bakışları hiç değişmiyor, bir tanığı çapraz sorguya çekmeyi bekleyen deneyimli bir savcı gibi her ayrıntıyı kavlıyor.

Bitirdiğimde yavaşça arkasına yaslanıyor ve soğukkanlı bir hesaplamayla beni değerlendiriyor.

Sonunda kararlı bir şekilde bir kez başını sallamadan önce sessizlik havada asılı kalıyor.

"Bu konuda sana çok güveniyorum Seanna," diyor, sesi alçak ama keskin. "Bu davayı izleyen çok sayıda göz var, önemli gözler. Kariyerinin bu erken döneminde sana kendi ekibini verdiğim için beni pişman etme."

Bakışlarını eşit bir şekilde tutuyorum, sözlerinin ağırlığının ürkmeden aramıza yerleşmesine izin veriyorum. "Anlaşıldı efendim. Yapmayacağım."

İfadesi bir nebze olsun yumuşuyor -kayıtlara geçecek kadar değil ama ince bir onaylama gibi hissettirecek kadar. "Güzel. Şimdi oraya geri dönün ve sonuç aldığımızdan emin olun."

Koltuğumdan usulca kalkıyorum ve ofisinden çıkmadan önce başımla selam veriyorum. Tekrar çalışma odasına girdiğimde havadaki heyecanlı bekleyişi hissediyorum, herkes masalarında beni izliyor ve bekliyor.

Telefonum cebimde ısrarla titrediğinde daha yeni oturuyordum. Telefonu çıkardığımda Hydessa'nın adının ekranda yanıp söndüğünü görüyorum ve kısa süreli bir endişe göğsümü sıkıyor, ta ki son kontrolümüzün üzerinden iki gün geçtiğini fark edene kadar. Kahretsin, o lanet adada gölgeleri kovalarken endişe ne kadar da çabuk varsayılan ayarım haline geldi.

Çalışma odasından uzaklaşarak hızla pencerelerin yakınındaki sessiz bir köşeye doğru ilerliyorum, Eli'nın dinlemediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum-meraklı piç. Yeterince mahremiyet bulduktan sonra telefona cevap veriyorum, diğer uçtan gelen nefes sesiyle kalp atışlarım yavaşlıyor.

"Eğer saklanırsam..." Hydessa'nın yumuşak fısıltısı geliyor, tanıdık selamlaşmamız anında sinirlerimi yatıştırıyor.

"O zaman arayacağım..." Otomatik olarak cevap veriyorum, rahatlama omuzlarımdaki gerginliği gevşetiyor. İkimiz de dizlerimize kadar saçmalığa batmış olsak bile onun sesi beni her zaman rahatlatıyor. "Senin için endişelendiğimi biliyorsun, özellikle de sen bu gizemli adadayken. Soruşturma nasıl gidiyor?"

Durakladığını duyuyorum ve düşüncelerini topladığını biliyorum. Bu tam ona göre bir şey - dikkatli, düşünceli, olmak için çabaladığım her şey. Cevapları telefonda silkeleme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Yavaş yavaş ilerliyor. Bazı ilginç insanlarla tanıştım ama bu yapbozun pek çok parçası var," diye itiraf ediyor Hydessa. Tereddüt etmesi dışlerimi neden oluyor; bir şeylerin peşinde olduğunu söyleyebilirim. "Burada bir şey var Seanna, yüzeyin altında bir şey. Bunu *hissedebiliyorum*."

Onun kararlılığı göğsümün gurur ve endişeyle aynı ölçüde gerilmesine neden oluyor. *Kahretsin, ikimiz de kendi iyiliğimiz için fazla inatçıyız.* "İçgüdülerine güven, Hydessa. Gerçeği bulma konusunda her zaman bir yeteneğin olmuştur. Sen benden çok daha zekisin, kendine inan. Yardım için ailemize ya da Max Amca'ya ulaştın mı?"

Yine tereddüt ediyor ve ben gözlerimi deviriyorum. İnatçı sevgili gururu.

"Onları dahil etmek istemiyorum," diye sonunda sessizce itiraf ediyor. "Onlar meşgul ve ben bunu kendi başıma yapmak istiyorum. Bu işin üstesinden gelebileceğimi kanıtlamak için bu işin temeline kendim inmem gerektiğini hissediyorum."

Gerekçeleri evime çok yakındı ve onun şiddetli bağımsızlığını çok iyi anladığım için usulca iç çektim. "Anlıyorum. Sadece dikkatli olacağına dair bana söz ver, tamam mı?"

"Yapacağım," diyor Hydessa sıcak bir şekilde, sesindeki samimiyetle. "Ve seni bilgilendireceğime söz veriyorum."

İkimizi de yöneldiğimiz bu sonsuz, endişeli sarmaldan uzaklaştırmak için konuşmayı daha hafif bir alana kaydırmaya karşı koyamıyorum. "Güzel. Gelişmeleri bekliyor olacağım. Şimdi ada hayatına geri dönelim. Etrafınız plajlar ve yakışıklı erkeklerle çevrili; lütfen bana en azından biraz eğlendiğinizi söyleyin!"

Tam da beklediğim gibi alay ediyor ve ben kendime rağmen gülümsüyorum. Her zaman çok temkinliyim.

"Burada bir sürü yakışıklı erkek var, ama şansımı bilseydim, sonunda katille yatardım ve o da ben daha orgazm olmadan beni bıçaklardı." İçten bir kahkaha patlattım, onun kara mizahı benim çarpık hassasiyetlerimle mükemmel bir uyum içindeydi. "Hey, asla bilemezsin. Bıçak olabilir ve zevk alıyor olabilirsin," diye takılıyorum, sesimden muziplik akıyor. "İkimiz de ailelerimizin sapkın olduğunu biliyoruz, belki sana da biraz miras kalmıştır."

"

Kahkahası telefonda yankılanıyor ve hemen moralimi düzeltiyor. "Berbatsın," diyor kıkırdamalar arasında.

"Biliyorum, biliyorum," diye içtenlikle kıkırdıyorum, bu nadir ciddiyetsizlik anının tadını çıkarıyorum. "Ama cidden Hydessa, bulduğunda biraz nefes al. Sakın

Bu gizemin sizi tamamen tüketmesine izin verin. Oradayken adanın tadını çıkarın."

"Haklısın," diye kabul ediyor, sonunda sesi biraz daha hafiflemiş gibi. "Ben de biraz gevşemeye çalışacağım."

"Güzel. Şimdi git biraz dinlen ya da eğlenceli bir şeyler yap. Bunu hak ettin," diye cesaretlendiriyorum, buna itiraf edeceğinden daha fazla ihtiyacı olduğunu biliyorum.

"Teşekkürler, seni seviyorum Seanna," diyor minnetle.

"Seni seviyorum Hydessa," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum ve aramayı kalıcı bir rahatlama ve sıcaklık hissiyle sonlandırıyorum. Telefonumu cebime geri koyarak masama dönüyorum, şimdilik de olsa kendimi biraz daha rahatlamış hissediyorum.

Sandalyeme geri döndüğümde Jensen, Matteo ve Eli'nin farklı derecelerde merak ve eğlenceyle bana baktıklarını görüyorum. Konuşmayı duymamaları için yeterince uzaktaydım.

"Ne?" Onlara bir kaşımı kaldırarak sertçe bakıyorum. "Ben yokken işe yarar bir şey oldu mu, yoksa hepiniz bu karmaşayı sihirli bir şekilde kendim çözeceğimi mi umuyorsunuz?"

Jensen hafifçe kıkırdıyor ve monitörünü bana doğru çevirirken başını sallıyor. "Aslında bir şey bulmuş olabiliriz." Sesi ciddileşiyor, içinde sıkışıp kaldığımız sinir bozucu durgunluktan hoş bir değişiklik.

İlgimi çekti, ekranını incelemek için öne doğru eğildim. Jensen düne ait zaman damgalı bir dizi gözetleme görüntüsünü işaret ediyor. "Navarro'nun bilinen noktalarını tekrar tarıyorduk, çoğu çıkmaz sokaktı ama Matteo burada ilginç bir şey fark etti."

Matteo öne çıkıyor. "Navarro dün gece yeni biriyle tanıştı, tanınmayan bir yüz, herhangi bir izleme listesinde yok. Ama zamanlamaya bak." Zaman damgalarına dokunuyor. "Navarro etrafta kimse yokken geç geliyor, neredeyse bir saat bekliyor.

bir saat sonra bu adam geliyor ve ayrılmadan önce tam iki dakika konuşuyorlar."

Jensen sessizce ekliyor: "Bir damla ya da talimat iletiliyor gibi görünüyor." "Bu adam her kimse, Navarro ona doğrudan temas kuracak kadar güveniyor, bu da onun değerli bir zayıf halka olabileceği anlamına geliyor."

Gözlerimi düşünceli bir şekilde kısarak grenli görüntüleri inceliyorum. "Bu gizemli adamın kimliğini henüz tespit edemedik mi?"

Eli kendi monitörünü bana doğru çevirerek, "çalışıyorum," . "Yüz tanıma sistemini çalıştırdım, yerel bir şey çıkmadı ama araştırmayı genişletiyorum. Umarım başka birinin radarına takılır."

"Bunu bir öncelik haline getirin," diye sertçe talimat verdim. "Sabrımız tükeniyor. Eğer Navarro bize bir fırsat vermezse, belki arkadaşı verir."

"Çoktan hallettim patron," diye kendinden emin bir şekilde cevap veriyor Eli, parmakları klavyenin üzerinde uçuşurken. "İşe yarar bir şey çıkana kadar bütün dijital ağaçları sallayacağım."

"Güzel," diyorum başımı sertçe sallayarak. "Ve Jensen, Matteo, Navarro'yu yakından izlemeye devam edin. Eğer bu gizemli adamla tekrar karşılaşır, bu konuşmayı dinlememiz gerekecek."

"Biz hallederiz," diye garanti veriyor Jensen, bakışları sabit.

İşlerine geri döndüklerinde aklım Ford'un sert uyarısı ve Hydessa'nın kendi gizemini çözme kararlılığı arasında gidip geliyor. Ford'un beklentileri ve kız kardeşimin inatçılığı arasında, bu davayı kapatma dürtüm her zamankinden daha sıcak yanıyor.

Jensen gözüme takılıyor, hafifçe eğiliyor. "İyi misin? Ford gergin görünüyordu."

"Ford her zaman gergin," diyorum kuru bir sesle, başımı sallayarak. "Ama o haklı - sonuçlara ihtiyacımız var ve hızlı olmalıyız."

Matteo çenesini hafifçe kaldırıyor, gözleri öfkeli. "O zaman onları yakalayalım. Reyes dikkatli ama dikkatli adamlar rehavete kapılır."

Gülümsüyorum, keskin ve tehlikeli. "Aynen öyle. Cruz, Mendoza, Navarro, tüm yollar Reyes'e çıkıyor. Bir yerlerde gözden kaçırdığımızı düşündüğü bir boşluk, unuttuğu bir zayıflık var. Biz de oraya saldıracağız. O zaman bu pisliklerin hayatlarını paramparça edelim. Bana sömürebileceğimiz bir şey bulun."

Eli hınzırca sırıtarak arkasına döner. "Edepsiz konuşmanı ne kadar sevdiğimi biliyorsun, Seanna."

"Odaklan Eli," diye mırıldanıyor Jensen, ama gözlerinde eğlence parıldıyor.

Dudaklarım seğiriyor, bir gülümsemeyle savaşıyorum. "Edepsiz konuşmalar sonra. Şimdi işe koyulun." Hepsi başını sallıyor, mücadeleye geri dönerken kararlılıkları açık, her ipucunu kovalarken klavyeler öfkeyle takırdıyor. Bir an için arkama yaslanıp yedek kulübesindeki kaosun çökmesine izin veriyorum. Ford'un uyarısı çınlıyor Hydessa'nın temkinli kararlılığına karışarak tekrar kulaklarıma geldi.

O kadar yakınız ki hissedebiliyorum, tek bir hata, Reyes'in tüm dünyası başına yıkılacak. Ve o zaman, tam orada durup yanışını izliyor ol.

Oyun devam ediyor, gerçekten.

Bölüm 11

Seanna

Evimin önüne geldiğimde, bu gece ilk fark ettiğim şey kapımın eşiğindeki boşluk oluyor. Ne şık küçük bir kutu, ne de içine şifreli bir notla birlikte özenle sıkıştırılmış bir çiçek. Muhtemelen rahatlamış hissetmeliyim - belki de gizli hayranım sonunda ürpertici küçük jestlerinin istenen etkiyi yaratmadığını anladı. Ama garip bir şekilde, bunun yerine sinirleniyorum. Belli ki fark ettiğimden daha berbat durumdayım - her gece aldığım rahatsız edici sevgi dozunu özlüyorum.

İçeri giriyorum, anlamsız olduğunu çok iyi bildiğim halde kapıyı arkamdan kilitliyorum. Normalde zahmet etmem - avladığım tipte insanlar için kilitlerin hiçbir anlamı yokken ne anlamı var ki? Ama bu gece, kontrol yanılışmasını arzuluyorum. Ford'un DEA'daki yargısının ağırlığı, ailemin ezici beklentileri ve örgütün sürekli, altta yatan çekimi arasında, normallik üzerindeki tutuşum tehlikeli derecede zayıf hissediyor. Bazen, ara sıra çizgiyi aşsam da gündüzleri dünyaca saygın bir ajan, geceleri gölge ajan ve her zaman bir Darling arasında sıkışmış gibi hissediyorum. Her zaman birinin efsanevi gölgesinde yaşıyorum, her zaman performans göstermem bekleniyor. Ve ben performans göstermekten bıktım.

Yine de görevim her zamankinden daha net: yolsuzluğun son kırıntısını da yakıp yıkmak, her kendini beğenmiş piçi gölgelerden çıkarmak ve masumlara karşı işledikleri günahları gün ışığına çıkarmak. Sapkın olabilirim ama benim bile geçmeyi reddettiğim çizgilerim var. Kendilerini koruyamayanları korumak, dokunulmaz olduklarını düşünenlere acı çektirmek... Bu benim isteyerek üstlendiğim bir görev ve bedeli ne olursa olsun sonuna kadar gideceğim.

Yorgun bedenimi koridorda sürükleyerek, yarı yarıya başka bir uğursuz sürpriz bekleyerek yatak odamın kapısını itip açıyorum. Buradaki boşluk tuhaf bir şekilde güven verici. Kara kutular yok, uğursuz çiçekler yok. Belki de takipçim sıkılmıştır. Belki de sonunda onları korkuttum. Kıyafetlerimi çıkarıp dikkatsizce yere bırakıyorum, uyku dışında hiçbir şeyi umursamayacak kadar bitkinim.

Yatak beni karşılıyor ama zihnim kapanmayı reddediyor. Dava, Reyes, Cruz'un hesapçı bakışları ve Hydessa'nın adını bile öğrenmeye zahmet etmediğim bir adada kendi canavarlarını kovalaması gibi her lanet detayı acımasızca gözden geçiriyor. İçimi bir endişe kaplıyor, tanıdık ve acı.

Kafayı yemiş olabilirim ama ikizime karşı olan korumacı tavrım yadsınamaz. O zeki, metodik ve temkinli - kışkırdığım özellikler. Benim asla tam olarak ustalaşamadığım özellikler.

Bizim ailemiz sıradan değildir; biz takıntılıyızdır. Tehlikeli, şiddetli, sahiplenici bir şekilde severiz. Daha azı beni gözyaşlarına boğar. Daha zayıf bir şey, yoğunluğumun altında parçalanır.

Sırt üstü yatıp tavana bakıyorum, düşüncelerim karmakarışık düğümler halinde. Kendi karanlığımı itiraf etmenin, çoğu insanın dehşet verici bulacağı yönlerimi kabul etmenin neredeyse rahatlatıcı bir yanı var. Ben iyi bir insan değilim, geleneksel anlamda değil.

asla öyleymiş gibi davranmadım. Sadece kendime özgü acımasızlığımı, bunu benden daha fazla hak eden insanlara yöneltiyorum.

Kendi kısır döngüme alıştım: Yorulana kadar çalış, yatağa düş, beynim sonunda karanlığa teslim olana kadar tavana bak. Yıka, durula, lanet olası tekrarlar. Çoğu gece en azından ilerleme kaydettiğimi düşünerek kendimi kandırabiliyorum ama bu gece farklı hissediyorum. Daha boş. Sanki her zaman bir adım önde olan hayaletleri kovalıyor, onları köşeye sıkıştırmak için yaptığım nafile girişimlere gülüyor gibiyim.

Tanrım, böyle hissetmekten nefret ediyorum. Savunmasız. Belirsiz. Düşüncelerimden başka hiçbir şeyle baş başa kalmadığım bu anlar, özenle inşa ettiğim zırhımın çatlaklarını göstermeye başladığı anlardır. Sert, özür dilemeyen ajan görüntüsü kayıyor ve altında sadece ben varım. Gerçek Seanna Darling - karmakarışık, karmaşık ve sürekli tatminsiz.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyorum kendi kendime, "dışarıda yok edilmesi gereken lanet olası bir uyuşturucu baronu varken burada yatıp kendine acıyorsun."

Ama gece düşünceleri böyledir işte; yapılacaklar listenizi ya da kan davalarınızı umursamazlar. Daha derine inerler, gömülü tutmayı tercih ettiğiniz tüm pislikleri ortaya çıkarırlar.

Yastığımı yumruklayarak yuvarlanıyorum. Gerçek şu ki, sadece Reyes yüzünden sinirli değilim. Bu ürkütücü küçük hediyelere bu kadar takıntılı olduğum için kendime kızıyorum. Neden umursuyorum ki? Neden burada yatarken beni bekleyen başka bir sapkın hediye olmadığı için hayal kırıklığına uğruyorum?

"Çünkü sen kafayı yemişsin Seanna," diye fısıldıyorum karanlığa. "Normal insanlar tehlikeden kaçır. Sen kovalıyorsun."

Ve asıl mesele de , değil mi? Adrenalin patlaması, avın heyecanı
-Bu benim tercih ettiğim uyuşturucu oldu. Daha tehlikeli, daha yasak,

daha çok *arzuluyorum*. Tüm kimliğimi korkusuz olan, ölüm karşısında gülen pervasız Darling olmak üzerine kurdum. Bu arada Hydessa dikkatli, planlı, düşünen kişi.

Bazen ikimizin de doğduğumuzdan beri tipleştirilip tipleştirilmediğimizi merak ediyorum - ben vahşi çocuk, o ise sorumluluk sahibi. Bir kez olsun temkinli olmayı denesem ne olurdu? Evren patlar mıydı? Ailem beni tanıyabilir mi?

Dudaklarımdan acı bir kahkaha kaçıyor. "Evet, doğru. Sanki olduğun şeyden başka bir şey olabilmişsin gibi."

Kendime yalan söylemekte hiç iyi olmadım. Ben neysem oyum - acımasız, şiddetli ve özür dilemeyecek kadar yoğun. Yarım tedbirler almam. Ölçülü olmayı anlamıyorum. Kendimi her şeyin içine atarım-iş, kavga, seks, hayat -Çoğu insanı dehşete düşürecek bir pervasızlıkla.

Ve yine de... bazen böyle anlarda kendimi sadece... durmanın nasıl bir şey olacağını merak ederken yakalıyorum. Nefes almanın. Dünyayla ve kendimle sürekli savaş halinde olmamak. Kaos yerine dinginlikte huzur bulmak.

"Saçmalık," diye kendimle alay ediyorum, tekrar yuvarlanıyorum ve düşünceyi uzaklaştırıyorum. "Kaosu seviyorsun. Onsuz aklını kaçırarak kadar sıkılırsın." Huzur benim gibi olmayan insanlar içindir. Dinginliği denedim, tüylerimi diken diken ediyor. Yoğunluğa ihtiyacım var, kavgaya ihtiyacım var, tehlikeye ihtiyacım var. Bu sadece yaptığım şey değil; ben buyum.

Kendime yumuşak, acı bir kahkaha attım. *İçimdeki karanlıkla savaşırken saplantılı bir şekilde canavarları avlayarak buraya nasıl geldim?* Çoğu insan günlük olarak aklımdan geçen düşünceleri görse muhtemelen dehşete düşerdi - düşündüğüm sıradan şiddet, acımasız hesaplamalar, cezayı hak ettiğini düşündüğüm kişilerle uğraşırken tamamen pişmanlık duymamam.

Ama Darling olmakla ilgili bir şey bu; biz asla normal olmak için yetiştirilmedik. Normal olmak diğer aileler içindi, dünyanın gerçek doğasını anlamayan aileler için. Annem ve babam ilk günden itibaren insanlığın ne kadar berbat olabileceğini bilmemizi sağladılar. Bizi asla gerçeklerden korumadılar; bunun yerine bizi gerçeklerle donattılar.

"Kurt olmak kuzu olmaktan iyidir," derdi babam. *Haksız da sayılmazdı.*

Büyürken annemle babamın gündüzleri saygın profesyoneller, geceleri ise kanunsuzlar olarak iki dünya arasında sorunsuzca gidip gelmelerini izledim. Daha ne işe yaradıklarını bile anlayamadan maske takmayı öğrendim. Organizasyon bizim geniş ailemiz, amacımız ve mirasımız oldu.

Ve şimdi buradayım, o mirası devam ettiriyorum. DEA ajanı Seanna Darling, Javier Reyes'i resmi kanallardan avlarken aynı zamanda örgütün sunduğu her yeraltı bağlantısını kullanıyor. Bu çifte hayatı yaşamak çok yorucu ama bundan sapkın bir heyecan duymadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"Tanrım, berbat durumdayım," diye mırıldanıyorum karanlığa doğru, kendi itirafıma hafifçe gülerek.

En kötüsü de, aslında değişmek istemiyorum. Işık ve gölge, hukuk ve adalet arasındaki çizgide yürümenin sarhoş edici bir yanı var. Yasal olanla doğru olan arasında. Sıradan insanları bağlayan kurallar benim için geçerli değil, hiçbir zaman da olmayacak. Adil davranmak gibi tuhaf bir şeye inanmak için dünyanın bel altını çok fazla gördüm.

Gözlerimi kapatıp zihnimin sessizleşmesini istiyorum ama sonsuz düşünce döngüsü dönmeye devam ediyor. Ne zaman uyumak üzere olsam, yeni bir teori, Reyes ya da operasyonu ile ilgili gizli bir bakış açısı beni kendime getiriyor. Bu hep - beynim bir daha kapanmamak üzere kapanmayı reddediyordu.

Canavarların saklanabileceği her açığı, her karanlık köşeyi inceledim. Beni işimde iyi yapan şey bu ve aynı zamanda beni birlikte yaşanacak bir kabus yapan şey de bu.

Bu saçmalıkla bir saat daha geçirdim ve hâlâ uyanık bir şekilde tavanımda dans eden gölgelere bakıyorum. Mükemmel. Tam da ihtiyacım olan şey - her şeyin üstüne uykusuzluk.

Telefonum komodinin üzerinde vızıldıyor ve iç gözlemimi paramparça ediyor. Ekranda Jensen'ın adı yanıp sönüyor ve ben de kızgınlık ve merak karışımı bir duyguyla telefonu elime alıyorum. Geç oldu, bu da demek oluyor ki bu ya önemli bir şey ya da Jensen'ın kulağına gidecek.

"Çok iyi olsa iyi olur," diye cevap veriyorum, şaka yapmaya zahmet etmeden.

"Öyle," Jensen'ın sesi gergin ama heyecanlıydı. "Navarro gözetimindeki gizemli adamımızı hatırlıyor musunuz? Bir şey bulduk."

Hemen ayağa kalktım, uykuyu unutmuştum. "Konuş benimle."

"Adı Marcus Vega. Otuz dört yaşında, sicili temiz-aslında oldukça temiz. Şehirdeki birkaç üst düzey müşteri için özel kurye olarak çalışıyor."

"Bir kurye mi?" Zihnim olasılıklarla dolup taşıyor. "Yani Reyes'in operasyonu için istihbarat, ürün örnekleri veya nakit para gibi herhangi bir şey taşıyor olabilir."

"Aynen öyle," diye onaylıyor Jensen. "Ve işte burada ilginçleşiyor - şehir sınırlarının hemen dışındaki bir adrese düzenli teslimatlar yapıyor. Süslü bir mahalle, çok özel. Mülk, izini sürmek için ciddi bir araştırma yapılması gereken paravan bir şirkete kayıtlı."

"Ve?" Sabırsızca soruyorum.

"Matteo buranın Reyes'in ailesiyle bağlantılı olabileceğini düşünüyor. Doğrudan değil -aralarında yaklaşık altı kat kurumsal saçmalık var- ama potansiyel bir ikametgâha en çok yaklaştığımız yer burası."

Adrenalin içimde dalgalanıyor. "Burayı izliyor muyduk?"

"Daha bu gece başladı. Eli uzaktan gözetim kurdu ama sınırlı; doğru düzgün bir ekip olmadan iyi bir şey elde etmek için çok fazla güvenlik önlemi var."

"Devam et," diye sertçe talimat veriyorum. "Ve Vega, onunla ilgili her şeyi istiyorum. Nerede yaşıyor, nerede yemek yiyor, kimi beceriyor, tüm rutini. Eğer Reyes'in kuryesiye, içeri giriş yolumuz o olabilir."

"Çoktan yapıldı," diye cevaplıyor Jensen yumuşak bir şekilde. "Ayrıca yerel polis Cruz'un sıra dışı bir şey yapmadığını doğruladı. Gözetimleri hâlâ devam ediyor ve yarından sonraki buluşmamıza kadar da devam edecek."

"Güzel," diye mırıldanıyorum, zihnim şimdiden senaryolarla yarışıyor. "Şimdi biraz uyu, Jensen."

Aramayı sonlandırıyorum ve yastıklarına yaslanıyorum, karanlık aniden daha az baskıcı oluyor. Bir kurye. Reyes ve yakın çevresi arasında hareket edebilecek kadar güvenilir biri. Sonunda, çekilecek bir ip.

Zihnim olasılıklarla çalkalanırken, yorgunluk sonunda beni çekiştiriyor ve güllerin ve gölgelerin parçalanmış hayalleriyle dolu uyuşuk bir uykuya dalıyorum.

Uyandığımda fark ettiğim ilk şey bir şeylerin ters gittiğidir. Yatak odamdaki hava bir şekilde bozulmuş gibi , sanki ben uyurken birileri hareket ediyormuş gibi. İçgüdülerim hemen alevleniyor, yıllarca yırtıcı hayvanları avlayarak geliştirdiğim altıncı hissim bir şeylerin doğru olmadığını haykırıyor.

Yatağım polaroid fotoğraflarla kaplı.

Psikopat bir krupiyenin dağıttığı iskambil kâğıtları gibi çarşaflarımın ve yorganımın üzerine dağılmışlar. Bazılarının yüzü yukarı, yüzü aşağı, düzinelerce.

Birden ayağa fırladığımda kalbim kaburgalarımın çarpıyor, artık tamamen uyanığım, adrenalin sistemimi dolduruyor.

"Ne oluyor lan?" Bana en yakın görüntülere bakarak fısıldıyorum.

Elime aldığım ilk fotoğrafta yüzüm rahatlamış, bir kolumu başımın üzerine atmış, tamamen savunmasız bir şekilde uyurken görülüyorum. Dün gece. Açık, birinin yatağının hemen yanında durup bana baktığını gösteriyor. Daha fazla fotoğrafa göz gezdiriyorum, her biri soğukkanlılığımdan bir parça daha çalıyor. Uykumda dönüyorum. Yan yatmışım. Yüzümün, ellerimin, çarşafın altından görünen çıplak omuzlarımın yakın çekimleri.

Ama bir sonraki bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor.

İşte güvertemdeyim, ay ışığının altında çıplak, başımı arkaya atmışım. Her mahrem ayrıntı mükemmel bir netlikle yakalanmış; parmaklarım kalçalarımın arasında, yüzümde sert ve meydan okuyan bir ifade. Fotoğrafçının pozisyonunu değiştirdiğini görebiliyorum, bazı çekimler yakından, diğerleri uzaktan, kasıtlı gösterimi birden fazla açıdan belgeliyor.

"aşkına," diye mırıldanıyorum, parmaklarım hafifçe titriyor.

Öfkeli olmalıydım. Destek çağırmalı, evi süpürmeli, rapor tutmalı, yastığının altında bir bıçakla uyumalıydım. Mantıklı tepki bu olurdu. Doğru tepki. Ama midemdeki yanma sadece öfke ya da korku değil - orada başka bir şey var, çok yakından incelemeyi reddettiğim karanlık ve çarpık bir şey.

Tanrım, kafayı yemiş durumdayım.

Çünkü bir yanımda -kimseye itiraf etmediğim bir yanımda- büyülenmiş durumda. Hatta etkilendim. Ben uyurken yatak odamdaydılar. Her şeyi yapmış olabilirler. Bana zarar verebilirlerdi, beni öldürebilirlerdi. Ama bunun yerine, gittiler.

Resimler. Kanıt. Bir beyanat. Bunları kim çektiyse ya çok cesur ya da ölmek istiyor. Belki ikisi de.

Normal insanlar takip edilmekten tahrik olmazlar. Normal insanlar polisi arar ya da yanlarında silah bulundurur. Ama ben buradayım, içimdeki çarpık bir parça burada her ne oluyorsa onun tehlikeli heyecanından zevk alıyor.

Fotoğrafları bir yığın haline getirirken, komodininin üzerinde ustalıkla dizilmiş ve şaşkınlıktan gözümden kaçmış olan birkaç siyah gülü fark ediyorum. Aralarında basit beyaz bir kart var. Zarif yazıyı okumak için elimi uzatıp ters çeviriyorum ve göğsümden bir kahkaha yükseliyor, keskin ve hafif akortsuz. Mutlak cüret. Kahrolası bir özgüven.

Locked doors won't
save you, darling.
Nothing could keep us
from getting to you.

Bölüm 12

Seanna

Üzerimdeki gerginliği zar zor atan sıcak bir duşun ardından hızla giyiniyorum, standart koyu renk kot pantolonumu ve formda siyah bir bluzu üzerime geçiriyorum. Deri ceketimi alıp kapıdan çıkarken rozetim ve silahım kalçamda rahat bir ağırlık hissediyor, bir yanımda bu nafile hareketi küçümsese de kapıyı arkamdan sıkıca kilitliyorum. Bana o ürkütücü paketleri gönderen her kimse, kilitli kapıları ya da sınırları umursamadığı kesin. Hatta kişisel alan bile.

DEA'ya giden trafik tam bir kabus; tampon tampona, kornalar bangır bangır çalıyor ve pekmez hızında ilerleyen bir minibüsün arkasında sıkışıp kaldığım için sinirim tavan yapıyor. Ofise ulaştığımda, ruh halim "bana dokunursan parmağını kaybedersin" şeklinde ayarlanmıştı.

Bugün nezarethane tam bir kaos çukuru; masalar arasında koşuşturan ajanlar, susmak bilmeyen telefonlar ve sanki boktan bir polisiye dizide rol kapmak için seçmelere katılıyormuşçasına birbirleriyle konuşmaya çalışan herkes. Hepsini bir köpekbalığı gibi kesip geçtim, yan bakışları görmezden geldim ve

Beni takip eden sessiz fısıltılar. Bırak konuşsunlar. Ofis dedikodusundan daha büyük sorunlarım var.

Jensen çoktan masasına oturmuş, etrafı dosya yığınları ve boş kahve fincanlarıyla çevrilmiş, her zamanki tertemiz görüntüsü biraz buruşmuş. Matteo yakınlarda oturuyor, koyu renk gözleri dikkatle bilgisayar ekranına sabitlenmiş, bir eli dalgın bir şekilde hızlı ve tutarsız bir ritimle masasının kenarına vuruyor. Ama benim dikkatimi çeken Eli oluyor; klavyesinin üzerine eğilmiş, çenesi sıkıca kenetlenmiş, yüzünün sert çizgilerinde her zamanki şakacı enerjisinden eser yok.

"Günaydın, güneşliğin," diyor Jensen ben yaklaşırken, şu anda yüzümde nasıl bir ifade varsa kaşlarını kaldırarak. "Öğle yemeğinden önce birkaç suç işlemeye hazır gibi görünüyorsun."

"Sadece birkaç tane mi?" Sandalyeme çöküp telefonumu gereğinden fazla bir güçle masaya fırlatıyorum. "Buraya gelirken en az bir düzinesini zihnimden geçirdim bile."

Eli başını kaldırıp bakmıyor bile, sadece onaylarcasına hafifçe homurdanıyor. Parmakları klavyenin üzerinde agresif bir şekilde hareket ediyor, tıklamalar alışılmadık derecede keskin ve sabırsız. Çok az insanın gördüğü Eli bu; şakaların ve flörtün altında yatan, keskin hatlar ve soğuk bir verimlilik.

"Seni bu kadar sinirlendiren ne?" Alışılmadık sessizliği karşısında gözlerimi kısarak ona doğrudan soruyorum.

Sonunda başını kaldırıyor ve bakışlarındaki yoğunluk beni hazırlıksız yakalıyor. Gamsız şakacı hali gitmiş, yerine daha sert, neredeyse yırtıcı bir şey gelmişti. "Vega iyi," diyor, sesi kırılmış. "Çok iyi. Ne zaman dijital bir dayanağım olduğunu düşünsem, elimden kayıp gidiyor. Birileri onun izlerini neredeyse ben bulabildiğim kadar hızlı siliyor."

Matteo öne doğru eğilerek, "Bu da onun bir kuryeden daha fazlası olduğu anlamına geliyor," diye araya giriyor. "Biri onu koruyor - kaynakları olan biri."

Jensen başını sallayarak masanın üzerinden bir klasörü bana doğru kaydırır. "Gözetim raporlarını polis merkezinden aldım. Tüm hedeflerimizi 24 saat boyunca izliyorlarmış." Dosyaya anlamlı bir şekilde dokunuyor. "İlginç modeller ortaya çıkıyor."

Klasörü çevirerek açıyorum ve özenle düzenlenmiş raporları hızla gözden geçiriyorum. Cruz tam olarak beklendiği gibi davranıyor - kulübünü işletiyor, her zamanki bağlantılarıyla buluşuyor, yaklaşan toplantımız dışında sıra dışı bir şey yok. Mendoza birkaç lüks restoranda, her zaman farklı arkadaşlarıyla görüldü, konuşmalar gündelikti ancak vücut dili iş çılgınlıkları atıyordu. Navarro'nun hareketleri daha düzensizdi.

-Asla bir yerde çok uzun süre kalmaz, sürekli omzunun üzerinden kontrol eder.

Ama benim ilgimi çeken Vega. Onunla ilgili gözetleme en kabataslak olanı - trafik kameralarında kısa bakışlar, vitrinlerden birkaç uzak çekim, ama önemli bir şey yok. İzlendiğini bilen biri gibi hareket ediyor, kör noktaları kullanıyor ve yerleşik düzenlerden kaçınmak için hareketlerini zamanlıyor. Zeki. Metodik. Tehlikeli.

"Ne yaptığını çok iyi biliyor," diye mırıldanıyorum, parmağımı Vega'nın grenli güvenlik kamerası fotoğrafına vurarak. "Bu amatör işi değil. Eğitimli biri."

"Ben de bunu söylüyordum," diyor Eli sertçe, hayal kırıklığı çenesindeki gergin çizgiden belli oluyor. "Vega her kimse, ayak işlerine bakan bir çocuk değil. Etrafındaki dijital karşı önlemler profesyonel düzeyde, askeri hassasiyette. Ne zaman çekecek bir ip bulduğumu düşünsem, ortadan kayboluyor."

Jensen kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Peki buradaki oyun nedir? Dördünü de aynı anda izlemeye çalışıyoruz ve Cruz yarın 'Samantha' ile görüşmeyi bekliyor."

Parmaklarımı masaya vuruyorum, zihnim olası sonraki adımlarla yarışıyor. "Plana sadık kalacağız. Cruz hâlâ en iyi giriş noktamız. Matteo, o toplantıda yanımda olmanı istiyorum; sessiz desteğim olacaksın. Jensen, sen ve Eli Vega'yı sıkıştırmaya devam edin. Eğer görüldüğü kadar korunuyorsa, Reyes'in yakın çevresine ulaşabileceğimiz en yakın kişi o."

Matteo başını sallıyor, kara gözleri hesap yapıyor. "Cruz sizi test etmeye çalışacak, meşru olup olmadığınızı görecektir. Buna hazırlıklı olmalıyız."

"Bırak denesin," diye cevap veriyorum soğuk bir şekilde. "İstediği her oyunu oynamaya hazırım." Eli'nin telefonu çalıyor ve yere indirip mesajı okurken yüz ifadesi daha da keskinleşiyor. "İlginç. Polis Vega'yı şehir merkezinde özel bir galeriye girerken görmüş. Görünüşe göre

Bir paket ya da sanat eseri, yerden anlayamazlar." "Sanat galerisi mi?" Bu hemen ilgimi çekti. "Hangisi?"

"Obsidian," diye yanıtlıyor Eli, çoktan öfkeyle yazmaya başlamış. "Çok özel, çok özel. Sadece randevu ile."

Zihnim parçaları hızla bir araya getiriyor. "Bana o galeriyle ilgili her şeyi getirin - sahiplik, müşteri, son satın almalar. Sanat, para taşımanın klasik bir yoludur."

Jensen telefonuna uzanmaya başladı bile. "PD'nin fark edilmeden görüş alanını olabildiğince uzun süre korumasını sağlayacağım."

"Güzel," diye başımı sallıyorum ve aniden ayağa kalkıyorum. Tam dinlenme odasına gitmek için arkamı dönecektim ki telefonum masamda titriyor. Bilinmeyen bir numara. Neredeyse görmezden gelecektim ama bir içgüdü telefonu elime almamı ve mesajı açmamı sağladı.

BİLİNMIYOR

Güller hoşuna gitti mi? Siyah sana kırmızıdan daha çok yakışıyor, sevgilim. Gerçi diğer siyah hediye sana daha da çok yakışır.

Kalbim şiddetli bir şekilde tekliyor, sıcaklık yerini buza bırakmadan önce tenimde yanıp sönüyor. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atarken bile yüz ifademi nötr tutuyorum. Gözlerim yukarı kayıyor, boğa güreşi salonunu dikkatle tarıyor, çok fazla dikkat eden, buraya ait olmayan birini arıyorum.

Hiçbir şey yok. Sadece günlerini koşuşturarak geçiren ajanların olağan karmaşası.

Derimin altında kaynayan öfkeye rağmen kasıtlı bir rahatlıkla, sabit parmaklarla bir yanıt yazıyorum.

Çok şirin. Gerçekten çok şirin. Bir dahaki sefere yatak odama girdiğinde, en azından beni cesaretin olsun. Yatak odamı işgal edenlere ne yaptığımı sana göstermek isterim. kişisel alan.

Gönder tuşuna bastım ve mesajın ulaşmasını acımasız bir memnuniyetle izledim. Bu ürkütücü piç tam olarak kiminle uğraştığını bilsin. Ben kolayca terörize edilebilecek kırılgan bir kurban değilim, ben diğer canavarlara musallat olan bir kâbusum.

Neredeyse anında telefonum tekrar çalıyor.

BİLİNMIYOR

Söz veriyorum, Sözler. Sen muhteşem ne zaman Kızgınsın. Neredeyse geldiğin zamanki kadar güzel.

Ekibime bakıyorum, hepsi işlerine dalmış, dün gece lanet olası yatak odamda olan biri tarafından dijital olarak takip edildiğim gerçeğinden tamamen habersizler. Ve şimdi sanki mektup arkadaşımıyız gibi bana mesaj atıyorlar.

Ekibimden soru almak istemediğim için yüz ifademi nötr kalmaya zorluyorum ama parmaklarım eklemlerim beyazlaşana kadar telefonun etrafında sıkılıyor. Büyük bir kontrolle cevap yazıyorum:

Umarım gösteriyi beğenmişsinizdir çünkü sizi bulduğumda -ki bulacağım- beni hiç görmemiş olmayı dileyeceksiniz.

Gönder tuşuna bastım ve mesajın onların kendini beğenmiş, görünmez yüzlerine bir tokat gibi indiğini hayal ettim. Bırakın bunu düşünsünler. Küçük oyunlarının fazla ileri gidip gitmediğini merak etsinler.

Telefonum hemen tekrar çalıyor.

BİLİNMIYOR

İkimiz de her saniyesini sevdiğini biliyoruz. Tehlike seni heyecanlandırıyor. Yoksa neden güvertede böyle bir performans sergileyesin ki? İzlenmek istedin. Görülmek istedin. Ve görüldün de. Güzelce.

Çenem o kadar sert sıkılıyor ki dişlerimin kırılmamasına şaşıyorum. İşin kötüsü, tamamen haksız da değiller ve bu bilgi damarlarımda asit gibi yanıyor. Bu sefer cevap verme zahmetine girmiyorum, telefonumu kabaca cebime sokarken aniden ayağa kalkıyorum ve neredeyse sandalyemi deviriyorum.

"Birini öldürmeden önce kahveye ihtiyacım var," diyorum buz gibi soğuk bir sesle. "Başka isteyen var mı, yoksa yalnız mı içiyorum?"

Jensen başını kaldırıp bakıyor, yüzümde gördüğü şey karşısında ifadesi konsantrasyondan hafif bir endişeye dönüşüyor. "İyi misin?"

"Çok güzel," diye tersliyorum, çoktan dinlenme odasına doğru yolu yarılamıştım. "Kahve? Evet mi, hayır mı?"

"Ben biraz alacağım," diye sesleniyor Eli, nihayet ekranından başını kaldırarak. "Ve Tanrı aşkına, Wilson'ın daha önce yaptığı gölet çamurundan değil, gerçek maldan alın."

"Havuz çamuru olsun," diye omzumun üzerinden karşılık veriyorum, içimde hâlâ çalkalanan öfkeye rağmen tanıdık şaka beni sakinleştirmeye yardımcı oluyor. "Ekstra çamurlu, sadece senin için."

Kısa bir iç tartışmadan sonra - dinlenme odasındaki kahve görünümlü havuz çamuruna karşı içilebilir bir şey - aniden asansörlere doğru dönüyorum.

"Aslında," diyorum omzumun üzerinden, "ben çıkıyorum. Wilson'ın bugün demlediği insanlık suçunu içmem mümkün değil. Düzgün bir şey istiyorsanız siparişlerinizi bana mesaj atın."

Jensen dalgınca başını sallıyor, çoktan gözetim verilerine kaşlarını çatmaya geri dönmüştü ve Matteo başını bile kaldırmadan sessiz bir onay mırıldanıyor. Eli belli belirsiz bir homurtuyla beni başından savıyor, dikkati ekrana yapışmış, yüzü hâlâ etrafındaki dünyaya zar zor tahammül ettiğini gösteren o sert yoğunlukta. Şu anda kafeine benden daha çok ihtiyacı olabilir.

Diğer ajanların meraklı bakışlarını görmezden gelerek asansöre doğru ilerliyorum. Kapılar kapandığında, dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyor. Cilalı metal yüzeydeki yansımam keskin ve acımasız; gözlerimin altındaki koyu halkalar istediğimden daha belirgin. Stres ve çarpık oyunlar birikiyor ve bana bakan kanıtlardan hiç hoşlanmıyorum.

Alçalan asansörün sessiz yalnızlığında, zihnim o lanet olası mesaja geri dönüyor. Yatak odama gizlice girmek bir savaş ilanıydı. İstila beni ne kadar sarstıysa, zihnimin çarpık bir kısmı da kovalamaca beklentisiyle sessizce uğulduyor - tehlikeli birinin gözlerini sadece bana diktiğini bilmek.

Ve bir yanımın heyecanı sevmesi, tehlikeden biraz fazla zevk alması beni kızdırmıyorsa ne olayım. Belki de en büyük sorunum bu, kaos için yaratılmışım. Normal hiçbir zaman sözlüğümde yer almadı. Bir Darling olarak büyümek bunu gösterdi. Adalet ve intikam arasında, sistem ve kendi ahlak anlayışları arasında bıçak sırtında yürüyen ebeveynler tarafından yetiştirildim, normal olma şansım yok. Darling ailesinde normalliğe en yakın olan Hydessa ve o bile gölgelerde büyüyor, kendi titiz yöntemiyle canavarları kovalıyor.

Yine de, benim seçtiğim tehlike ile bana izinsiz dayatılan tehlike arasında fark vardır. Bu sapık her kimse, çizgileri son hızla aşıyor. Çizgileri aştıklarına pişman edeceğim onları.

Asansörün kapıları açılıyor ve ben zemin kattaki hareketli lobiye çıkıyorum. Geniş cam pencerelerden süzülen güneş ışığı, boğa güreşi salonunun yapay karanlığından sonra geçici olarak gözümü kamaştırıyor. Hızlıca caddenin karşısındaki kafeye geçiyorum, mobilyadan çok bitkilerin ve bir moda çekimi için seçmelere katılıyormuş gibi görünen baristaların olduğu modaya uygun küçük bir yer. Saçma ve pahalı bir yer ama gerçekten kahve tadında kahve yapmayı biliyorlar ve bugün bu benim için yeterli.

İçeri adımımı atar atmaz kavrulmuş fasulyelerin ve taze pişmiş hamur işlerinin aroması beni etkisi altına alıyor. Neyse ki sıra kısa ve ben de kendim ve çocuklar için siparişlerimi veriyor, onların giderek karmaşııklaşan kahve talepleriyle dolu son dakika mesajlarını okuyorum.

"Uzun bir gün oldu mu?" diye soruyor barista pratik bir neşeyle, kâğıt bardakları hazırlıyor ve hızlı, düzgün bir el yazısıyla işaretliyor.

"Lanet olası uzun bir ömür," diye mırıldanıyorum kuru bir şekilde, zoraki bir gülümsemeyle parayı uzatıyorum.

Gergin bir şekilde kıkırdıyor, belli ki şaka yapıp yapmadığımdan emin değil. Güzel. Bırak merak etsin. Buraya arkadaşça davranmak için gelmedim, buradayım çünkü bugün aklımı başımda tutan tek yasal madde kafein.

Kahve siparişlerimizi verdikten sonra parmaklarımı sabırsızlıkla tezgâha vurarak kenara çekiliyorum. Telefonum cebimden ısrarla çalıyor ve yüz hatlarımı keskinleştiren kızgınlık, bilinmeyen bir numaradan gelen başka bir mesaja bakarken daha da derinleşiyor.

BİLİNMIYOR

***Dikkatli ol, hayatım. Bu kaş çatma zavallı baristanı korkutabilir.
Sadece kahve sipariş eden biri için çok sert bir bakış.***

Damarlarımdan buz damlıyor, vücudum kaskatı kesiliyor, maruz kalma hissi omurgamın tabanında keskin bir şekilde karıncalanıyor. Gözlerimi kaldırıyorum, içgüdüsel olarak kalabalık kafeyi tarıyorum, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, yabancı birini arıyorum, bakışlarını bana dikip uzun süre kalan birini.

Hemen ardından bir mesaj daha geliyor, sanki benim bakışlarımla mükemmel bir zamanlama yapılmış gibi:

BİLİNMIYOR

***Bakmaya zahmet etme, Seanna. Biz isteyene kadar bizi
görmeyeceksin.***

İlk kez 'biz' demiyorlar, bu çarpık oyunun birden fazla oyuncusu olabileceğini bana incelikle hatırlatıyorlar. Öfke ve tedirginlik birlikte sıcak bir şekilde dönüyor ve bu lanet olası cüretten dolayı istenmeyen bir heyecan kıvrımıyla noktalanıyor.

Parmağım kısa bir süre Max Amca'nın telefonunun üzerinde geziniyor, inatçı gururum ve karanlık merakımla savaşılarak onu yardıma çağırma isteği duyuyorum. Ama bu düşünce çabucak dağılıyor; Max bile brülörlerin ve şifreli hatların arkasına saklanan hayaletlerin izini süremez. Ayrıca, içimde derinden sahiplenici bir şey bu çarpık dansı, bu gizli kovalamacayı başkasıyla paylaşmayı reddediyor.

Sikerim böyle işi. Acımasız bir kararlılıkla geri yazıyorum:

Sen de kimsin be? En azından bana Reyes'in yanına ekleyebileceğim bir isim ver. Kim olduğunu bilmem adil olur.

Seni bulduğumda yok edeceğim.

Kahve dükkanını tekrar tarıyorum, her müşteriye yeni bir şüpheyle bakıyorum. Köşedeki genç çift, telefonunu karıştıran işadamı, dizüstü bilgisayarıyla uğraşan kadın, herhangi biri beni izliyor olabilir. Telefonumun titreşimi beni ürkütüyor çünkü beklediğimden daha hızlı geliyor. Sanki bekliyormuş gibiydi. Sanki sormamı istiyordu.

BİLİNMIYOR

Bana Ruin diyebilirsiniz.

Çünkü sana yapacağım şey bu, Seanna.

Beden. Zihin. Ruh.

Ve işim bittiğinde, tekrar yapmam için bana yalvaracaksın.

Tahrik olmamalıydım. Öfkeli olmalıyım - lanet olası bir kafede, kalçalarımın arasında sıcaklık birikirken ve nabzım tüm yanlış nedenlerden dolayı atarken durmamalıyım. Ama bu mesajlardaki cüretkârlık ve kendine güvenle ilgili içimde ilkel bir akorda çarpan bir şey var.

Harabe. Seçtiği isim bile kibir ve karanlık vaatlerle dolu.

Benim neyim var böyle?

Tüm bunların saçmalığına neredeyse gülecektim. Bu herif gerçekten de kendine bir süper kötü ismi vermiş. Sanki giderek daha tehlikeli bir oyun oynayan gerçek insanlar değil de, sapkın bir kedi-fare gerilim filminin karakterleriymişiz gibi.

Telefonu cebime geri koyuyorum, yüz ifademi sıkılmış bir ilgisizlikle yumuşatıyorum, ancak adrenalin hâlâ derimin altında sabit bir ritim tutturuyor. Barista adımı sesleniyor, sesi neşeli ve ben de zoraki bir sakinlikle kahve fincanlarını toplayıp DEA binasına doğru geri dönüyorum.

Ama kapıyı itip dışarıdaki serin havaya adım attığımda, izlendiğim hissi beni yakından takip ediyor, bir sevgilinin nefesinin boynuma değmesi kadar somut. Bırak , bırak üstün olduklarını . Çünkü er ya da geç, bu karanlık pislikler bir hata yapacaklar.

Ve bunu yaptıklarında, tam da ait olduğum yerde, karanlıkta hazır bekliyor olacağım.

Kaldırımında durup telefonumu tekrar çıkarıyorum, tek elle ve bilinçli bir kinle yazıyorum:

*Gözdağı vermek için hoş bir girişim. Ancak ürpertici mesajlar
ve ucuz tiyatrolardan çok daha fazlasını denemeniz . Reyes
federal bir hapishanede çürüyecek.
Beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok.*

Vahşi bir sırtışıla gönderiyorum ve yüzlerini hayal ederek yürümeye devam ediyorum
-Her kimlerse, meydan okumama sinirleniyorlar. Ama cevapları anında geliyor ve
kelimeler beni beklediğimden daha sert vuruyor:

BİLİNİYOR

*Hayatım, bizi yanlış anladın. Hayır, Reyes'in güvenli bir şekilde
federal bir kafese kapatılmasını istemiyoruz. Onu yerin dibine
sokmak istiyoruz.*

Adımlarımın ortasında durup mesajı dikkatle tekrar okurken, şaşkınlık ve merak
duygusu göğsümde sıkı, rahatsız edici bir düğüm oluşturuyor. Reyes'i korumadıklarını,
ölmesini istediklerini iddia ediyorlar. Eğer bu doğruysa, tüm oyun değişmiş olabilir ve
birden bu düşüncenin beni daha çok heyecanlandırdığından mı yoksa tedirgin
ettiğinden mi emin olamıyorum.

Burada gerçekten kiminle uğraşıyorum ben?

Bölüm 13

Harabe

Her şeyi görüyorum. Yaptığı şeyi ve her hareketi.

Her zaman öyleydim.

DEA'ya katılmadan çok önce. Reyes'e gözünü dikmeden önce, sanki bu onun için doğmuş bir haçlı seferiymiş gibi. Onu gördüm.

Asla korkmayan kız. İçindeki karanlığı dizginlemeye çalışmayan, onunla en sevdiği şarkı gibi dans eden kız. Diğer herkes onu köreltmeye, bakışlarını yumuşatmaya çalıştı. Ama ben değil. Onun bilenmiş ve hazır tuttuğu her bıçağa takıntılıydım. Onun uysal olmasını istemiyordum, vahşi olmasını . Hayallere kapılmamasını. Onaydan rahatsız olmamasını.

Seanna olduğu kişi için özür dilemez. Hiç özür dilemedi. Ben de öyle.

Hayatın içinde lanet bir fırtına gibi yürüyor, insanları yok etmek için yaratılmış bir bedene sarılmış tüm öfke ve ateş. Ama beni değil. Onun tarafından paramparça edilecek kadar aptal değilim - onun fırtınasının saldırısında durmak, kaosunun bir parçası olmak ve altımda kıvrınmasını izlemek istiyorum. Ben ve dünyada onunla gerçekten başa çıkmayı umabilecek diğer tek kişi. En iyi arkadaşım. Benim

Gölge. Takıntıda eşim. Onu gördüğü gün, gerçekten gördüğü gün, onun sadece benim olmadığını anladım.

O bizim kızımızdı.

Hala bilmiyor. Henüz bilmiyor. Ama öğrenecek.

Şu anda arabasına doğru kayıyor, yüzü zayıf erkeklerin altına işemesine neden olacak türden sessiz ve ölümcül bir odaklanmayla dolu. Gösterge panelinin yanına sıkıştırılmış kamerayı fark etmiyor. Asla da fark etmeyecek.

Çok geçmeden ekranları değiştiriyorum. Arabasından, ailesinin uzun zaman önce karargâh haline getirdiği binanın koridoruna. Yıllardır sistemin içindeyim. Değerli "Organizasyonları" dünyanın geri kalanından korunuyor ama benden değil. Teknolojileri mi? Gülünç. Max iyi tabii, ama benimle karşılaştırıldığında?

O lanet bir dinazor.

Koridorlarda sanki buranın sahibiymiş gibi adım atışını izliyorum ve gerçekten de öyle. Botları bir şiddet metronomu gibi yankılanıyor, kalçaları bir amaç uğruna sallanıyor, çenesi gergin. İnsanlar kraliyet ailesindenmiş gibi etrafında toplanıyor ve bir bakıma öyle de. Katliam kraliçesi. İntikamın koruyucu azizi.

Kraliçemiz.

Doğruca Max'in ofisine gidiyor. Cruz ve yarınki toplantı hakkında bilgi verirken yayının sesini açıp onu dinliyorum. Karanlıkta kalma ihtimali. Bunların hepsini zaten biliyordum. Ama bunu söylediğini duymak - sesindeki o sıkı törpüyü duymak, sanki yorgunlukla kendi iradesiyle savaşıyormuş gibi - kanımı kaynatıyor.

Benden bahsetmiyor. Notlarda değil. Ne çiçeklerden. Yatağına bir tapınak gibi bıraktığım polaroidlerden de.

Aferin kızıma.

Onları gizli tut. Bizi gizli tut. Çünkü biliyorsun, değil mi? Bu sadece g lgelerdeki bir takipçi değil.

Bu kişisel bir şey.

Max Hydessa'ya yardım etmekten, hayaletleri kovalamaktan, dijital ekmek kırıntılarından falan bahsediyor. Onu duymazdan geliyorum. Hydessa beni ilgilendirmiyor. O Seanna gibi değil. Gölgelerden saklanıyor, sanki onlar ruhunun bir parçası değilmiş gibi.

Seanna mı? O daha iyi bilir.

Max'e, eğer Cruz onu satın alırsa, müsait olduğunda kontrol edeceğini söyler. Spoiler uyarısı, tatlım: almayacak. Tam olarak değil. İstediği şekilde değil ve bu daha da büyük bir risk. Reyes'in peşinden gitmek bir intihar görevi ve onun bu yıkım yolunda devam etmesine izin vermeyeceğiz. Durmazsa müdahale etmek zorunda kalacağız. Hoşuna gitmeyecek ama eninde sonunda anlayacaktır.

Max'in ofisinden çıkıp koridorda ilerliyor. Her adımını takip ediyorum, gözlerim ekrandan ekrana onu izliyor. Gardirop odasına dalıyor, zırhını seçiyor; şık, karanlık, tehlikeli bir şey. Günah ve gazabın bebeği olmuş gibi görünecek.

M kemmek.

Ama hemen gitmiyor. Antrenman odasının yakınında duraklar, tanıdık kahkahalar ve dövüş sesleri onu  eker. Bodhi ve Jaxon agresif bir şekilde dövüşürken, Kayla yakınlarda oturup iğneleyici yorumlar yapıyor ve çocuklar vuruş yapmaya çalışırken bile gülüyorlar. Seanna kapı aralığına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, sessizce eğlenerek izliyor.

Thorn onu görünce sırtıyor, kasıtlı olarak kaslarını esnetiyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Nasıl yapıldiğını görmeye mi geldin, Seanna?" diye şakacı bir şekilde alay ediyor. Jaxon homurdanıyor ve Bodhi'ye karşı üstünlük sağlamaya çalışırken gözlerini deviriyor.

"Belki de yeteneğini kaybetmekten korkuyordur," diye takılıyor Jaxon, Bodhi'nin yumruğundan zar zor sıyrılıyor. Seanna belli belirsiz gülümsüyor, belli ki etkilenmemiş ama onu kışkırtma girişimlerinden eğleniyor.

Kayla Seanna'ya komplocu bir bakış atarak, kendine aşırı güvenen takım arkadaşlarının aşağılanmasına katılması için onu sessizce cesaretlendirir. Ancak Seanna sadece başını sallar ve bu gece onları daha fazla utandırmaya gerek olmadığına dair alaycı bir yorumda bulunur. Sözleri Kayla'da kahkahalara, Thorn ve Jaxon'da ise inlemelere yol açıyor.

Yeterince gördüm. Onun ilgisini ya da kıvrak zekasını hak etmiyorlar. O bize ait. Ona bir mesaj gönderdim.

BİLİNİYOR

Karanlığınızı asla anlamayacak erkeklerle flört etmeyi bırakın. Asla bizim gibi hak etmeyecekler.

Cebinden telefonunu çıkarır ve tamamen hareketsiz kalır. Gözleri hemen etrafa dalar, yerinde olmayan, görülmeyen bir şey var mı diye tarar. Güzel. Beni hissedebiliyorsun, değil mi?

Kamerayı kolayca buluyor, sanki beni orada görebiliyormuş gibi doğrudan kameraya bakıyor.

Aferin kızıma.

O da bir şeyler yazıyor:

Bana söylemeden kuruntulu küçük bir röntgenci olduğunu söyle. Artık kameralar da mı var? Tanrım. Takıntını biraz daha okşa, neden yapmıyorsun?

Sözleri, meydan okumak ve kışkırtmak için tasarlanmış eğlenceli bir zehirle damlıyor. Onun meydan okuyuşunu takdir ederek derin derin kıkırdıyorum.

Bodhi ruh halindeki değişimi fark ediyor ve iyi olup olmadığını sorguluyor. Onun endişesini kayıtsızca görmezden geliyor, hızla kendini toparlıyor ve onlar merakla arkasından bakarken uzaklaşıyor.

Umarım anlamaya başlamıştır. Hayatındaki hiçbir şey gibi olmayacak. Artık olmayacak.

Ben, biz varken olmaz.

Reyes'in oyunun sonu olduğuna ikna olmuş bir şekilde tehlikeye doğru yürüyor. Ama Reyes bir dipnot.

Gerçek hesaplaşma biziz. Ve yakında :

Bunun nasıl biteceğini o seçemez. Çünkü Seanna Darling ateş olabilir... Ama *ben onun harabesiyim*.

Bölüm 14

Seanna

Döndüğümde kabin sessizdi. Çok sessiz.

Nefesini tutuyormuş gibi hissettiren bir sessizlik. Sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi.

Bu gece hediye yok. Kapının önünde küçük kutular ve zarflar yok. Ama bu sabahki polaroidlerden sonra -klik sesini hiç duymadığım bir fotoğraf makinesinin uykuda dondurduğu yüzüm- bu geceki sessizlik güvende hissettirmiyor.

Lanet bir tuzak gibi hissettiriyor.

Merhaba demek istediklerinde kapıyı çalmalarına gerek olmadığını çoktan kanıtladılar. İçeri girmek istediklerinde kapıları ya da sınırları umursamıyorlar. Sarsamadığım bir düşünce gibi içeri giriyorlar ve hiç orada olmamışlar gibi gidiyorlar.

Bunun tek kanıtı, bir odaya her girdiğimde kalbimin yavaşlamamasıdır.

Kapıyı arkamdan gerekenden daha sert çarpıyorum. Bırak kulübenin kemiklerinde yankılsın. Onlara korkmadığımı, sadece kızgın olduğumu söyle. Anahtarlarım

Tezgâha çarpıyor ve ben otomatik pilotta boşlukta ilerliyorum. Mutfak. Oturma odası. Yatak odası. Banyo.

Temiz.

Bu kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyor.

Paranoya eskiden profesyonel bir üstünlüktü. Ya şimdi? Bu sadece benim kim olduğum. Kas hafızası gibi içime işlemiş. Nefes almak gibi.

Çok yorgunum. Vücudum ağrıyor, beynim kapanmıyor ve yarın Cruz için dans etmem ve bu örtünün her tarafına döktüğüm benzinin kokusunu almaması için dua etmem gerekiyor. Yanlış bir hareket yaparsam yanarım.

Ama ateşi hep sevmişimdir.

Kıyafetlerimi çıkardım ve duşa girdim. Su bir yumruk gibi çarpıyor -Haşlayacak kadar sıcak, kafamın içindeki gürültüyü bastıracak kadar gürültülü. Ellerimi fayansa dayıyorum, buhar etrafımda duman gibi kıvrılıyor. Keşke derimin altında pençeleşen gerilimi yakıp yok edebilseydi.

Ama öyle değil. Çünkü burada bile -özellikle burada- kalıyor. Harabe.

Mesajları tekrar tekrar çalıyor, lanet olası bir virüs gibi göz kapaklarımdan arkasına yerleşmiş. Her zaman izliyor. Her zaman bekliyor. Beni tanıyormuş gibi konuşuyor. Sanki bu işte zaten birlikteymişiz gibi. Sanki kafamdaki her çarpık düşüncenin onunkinde bir yankısı varmış gibi.

Ve en ? Söylediklerinin bazıları yanlış gelmiyor. Bu beni her şeyden çok kızdırıyor.

Havluyla kurulandım, siyah bir gömlek ve iç çamaşırı giydim ve yatağa girdim. Çarşaflar serin. Ev karanlık.

Ama bunların hiçbirisi önemli değil.

Uyku artık içine düştüğüm bir şey değil, uğruna savaştığım bir şey. Ve bu gece, ben kazandım.

Bir süre için a . Sonra

bir şeyler değişir.

Bedenim sarsılarak uyanıyor, ciğerlerim hava çekmeyi reddediyor. Çünkü yalnız değilim.

Üzerimde bir ağırlık var. Ağır. Hareket etmiyor.

Bir adam üstüme çıkıyor, dizlerini yatağa dayamış, beni bir avmışım gibi kısıtıyor. Ellerinden biri her iki bileğimi başımın üzerinde tutuyor, parmakları sıkı ve inatçı. Diğeri ağzımın üzerinde -sert ve kasıtlı bir şekilde- boğazıma tırmanan çığlığı boğuyor.

Yüzünü göremiyorum. Ama tutuşundaki kesinliği hissedebiliyorum.

Ay ışığı pencereden içeri giriyor ve üstümdeki figürün üzerine düşüyor. Tepeden tırnağa siyah taktik teçhizatla kaplı. Rütbe işareti yok. Kimliği yok. Gece görüşünü ima eden tuhaf bir ışıkla parıldayan gözlükler ve tam baş örtüsü ile tamamlandı. Onunla ilgili her şey hassasiyeti haykırıyor. Disiplin. Amaç.

Ve tam taktiksel kıyafetle ilgili bir şey doğrudan benim karanlık ruhuma hitap ediyor. Savaş için gelmiş gibi.

Ve eğer istediği buyusa? Bunu ona vereceğim. "Isırma," diye mırıldanıyor.

Ses bir modülatörden süzülüyor, bozuk ve mekanik - tıpkı organizasyonla birlikte kafatası maskelerimizde kullandıklarımız gibi.

Vücudum sertçe bükülüyor, kalçalarım dengesini bozmak için onunkilere çarpıyor. Bükülüyorum, itiyorum, ona karşı zorlanıyorum, yuvarlanmaya, onu fırlatmaya, herhangi bir şey yapmaya çalışmak için tüm ağırlığımı kaydırıyorum ama o benden daha ağır. Daha güçlü. Sanki tam da bu an için yaratılmış gibi. Bileklerim onun tutuşuyla ağrıyor. Kaslarım çığlık atıyor ama

Hiç irkilmedi bile. Tek yaptığı beni orada tutmak, zapt etmek, tamamen kontrolü altında tutmak.

Kendimi tükettiğimde -nefesim kesiliyor, göğsüm kabarıyor- eğiliyor. Maskesi çenemin derisine sürtünüyor, sert polimerin kızarmış derime serin bir sürtünmesi. Sonra duyuyorum, açık ve net bir nefes. Maskesindeki gizli bir valften yavaşça, derin derin soluyor, sanki herif benim tadıma bakıyor. Beni içine çekiyor.

Kıskançlık düşüncelerimde keskin ve aptalca titreşiyor - çünkü kafatası maskelerimizin o küçük şık özelliği yok.

"Çok güzel kokuyorsun," diye nefes alıyor, sesi hafiflemiş ama ağızdan kalınlaşmış.

Eldivenli parmakları ağızıma bastırıyor, acıtacak kadar sert değil, ama meramını anlatacak kadar sıkı. Kavrayışındaki gücü hissedebiliyorum, zihnim meydan okuyarak çılgılık atarken bile kanımı ateşe veren rahat hakimiyeti. "Şimdi elimi çekeceğim," diyor sakın bir ses tonuyla.

bir şekilde daha tedirgin edici. "Ve çılgılık atsan da fark etmeyecek. Aslında, benim için çılgılık atmanı istiyorum, Seanna. Çıkardığın her çaresiz sesi duymak istiyorum."

Yavaşça elini ağızımdan çekip boğazımın sütununa dayamak için aşağıya doğru kaydırıyor. Eldivenlerinin derisi tereyağı yumuşaklığında, üstümdeki bedeninde sarmalandığını hissedebildiğim boyun eğmez güçle şehvetli bir tezat oluşturuyor.

"Harabe," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, o vurdumduymaz maskeye bakarak. "Seni hasta herif, ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Karanlık bir kıkırdama sözümü kesiyor, sesi bozuk ve mekanik. "Oh, sevgilim. Ben Ruin değilim." Daha yakına eğiliyor, o boş yüz ifadesi görüşümü dolduruyor. "Bana Kural diyebilirsin. İyi bir kız gibi kurallarına uyacaksın."

Öfke göğsümde sıcak ve parlak bir şekilde alevleniyor. "Cehennem gibi yapacağım," diye hırlıyorum, tekrar tutuşuna karşı çırpınmaya çalışıyorum. Ama o sadece tutuşunu sıkılaştırıyor, nefesim kesilene kadar beni yatağa daha da bastırıyor.

"Ruin meydan okumanı hoş karşılayabilir," diye mırıldanıyor, sözlerinin arasında zalim bir eğlence dolaşıyor. "Ama ben onun kadar iyi biri değilim. Reyes'e karşı bu aptalca haçlı seferini durdurmalısın. Artık Cruz'la görüşmek yok. Çünkü zorlamaya devam edersen, kendini riske atmaya devam edersen, olacaklar için sadece kendini suçlayacaksın. Yani, yarınki toplantı? Olmayacak. İptal et."

Öfke içime akıyor, bembeyaz ve kör edici. Ne cüretle benim hareketlerimi, seçimlerimi belirlemeye çalışır? Ağzımı açıyorum, dudaklarımdan ağır hakaretler dökülmeye hazır, ama parmaklarıyla boğazımı sıkarak sözümü kesiyor.

"Dikkatli ol, sevgilim," diye mırıldanıyor, alaycı bir küçümseme ile damlayan sevecenlik. "Pişman olacağın bir şey söylemek istemezsin."

Ona dişlerimi gösteriyorum, öfke ve daha karanlık, daha ilkel bir şey içimde sıkıca kıvrılıyor. "Siktir git," diye tıslıyorum zehirli bir şekilde. "Kadınların yatak odalarına girmekten zevk alan psikopat sapıklardan emir almam."

Eli boğazımda bir uyarı ve bir söz olarak hafifçe sıkılıyor. "Emirlerime uyacaksın çünkü başka seçeneğin yok, Seanna. Sen bizimsin, bize aitsin. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, bu herkes için o kadar kolay olur."

İçimde çalkalanan öfkeye rağmen, sözleriyle omurgamdan aşağı haince bir ürperti kayıyor. Onlara ait olmak mı? Cehennem gibi. Ben lanet olası Seanna Darling'im, kimseye ait değilim.

"Hayal görüyorsun," diye çıkışıyorum, hâlâ onun inatçı tutuşuna karşı zorlanıyorum. "Ruin'le ne tür iğrenç bir oyun oynadığınızı bilmiyorum ama ilgilenmiyorum."

Şimdi sana benimle uğraşmanın neden kötü bir fikir olduğunu göstermeden önce siktir git üzerimden."

Sonra gülüyor, ses modülatörden bile karanlık ve alaycı. "Denediğini görmeyi çok isterim sevgilim. Ama ikimiz de biliyoruz ki ben söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Bunu kanıtlamak istercesine eğiliyor ve maskeli yüzünü boynumun hassas derisine bastırıyor. Maskenin pürüzsüz yüzeyini gürleyen nabız noktam boyunca sürüklerken nefesinin sıcak ve nemli olduğunu hissediyorum. Vücudumdaki her kas geriliyor, tiksinti ve isteksiz uyarılmanın bir karışımı egemenlik için savaşıyor.

"Şu anda sana istediğim her şeyi yapabilirim," diye mırıldanıyor, boştaki eli vücudumda kasıtlı bir yavaşlıkla aşağı kayıyor. "Ve bir parçan bunun her saniyesini sevecektir, değil mi? Çünkü derinlerde bir yerde bunu arzuluyorsun. Tehlikeyi. Kontrolü kaybetmeyi. Seni alt edebilecek kadar güçlü birinin merhametine kalmak."

Çenemi öyle bir sıkıyorum ki dişlerim ağrıyor, sözlerindeki gerçek çekirdeğinden nefret ediyorum. Her zaman karanlığa, acı ve zevk arasındaki keskin çizgiye çekildim. Ama bu pisliğin bunu bana karşı kullanmasına izin verirsem lanetleneceğim.

"Siktir git," diye tıslıyorum, sahip olduğum tüm zehri kelimelere döküyorum. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ama biliyorum, Seanna," diye yumuşakça karşı çıkıyor, eli aşağıya iniyor, parmakları gömleğimin eteğini sıyrıyor. "Senin hakkında her şeyi biliyorum. Her kirli küçük sırrını. Her sapkın fantezini. Ve bunların her birini seni parçalara ayırmak ve tekrar bir araya getirmek için kullanacağım."

Eli kumaşın altından kayıyor, eldivenli parmakları karnımın hassas derisinde geziniyor. Keskin bir nefes alıyorum, kaslarım zıplıyor

dokunuşunun altında. Nefret ve açlık birbirine karışıyor, göğsümde mide bulandırıcı bir düğüm oluyor.

"Cruz'la olan toplantıyı iptal et," diye tekrar emrediyor, sesi modülatörden bile karanlık bir mırıltıya dönüşüyor. "İyi bir kız ol ve sana söyleneni yap, belki seni ödüllendiririm."

Parmakları külotumun bel bandı boyunca alaycı bir şekilde dans ediyor, oradaki hassas teni sıyırmak için kumaşın hemen altına dalıyor. Keskin bir nefes çekiyorum, vücudumun onun dokunuşuna verdiği tepkiden nefret ediyorum, hain ısı karnımda birikiyor.

"Siktir git," diye tekrar tısılıyorum, ama bu sefer daha az zehir var, sesim nefes nefese ve gergin. "Hiçbir şeyi iptal etmiyorum. Cruz, Reyes'i alt etmenin anahtarı ve maskeli bir psikopat bana bunu söyledi diye geri adım atmayacağım."

Yumuşakça çıtlıyor, eli külotumun ince kumaşı beni avuçlamak için aşağı kayıyor. Dudağımı sertçe ısırıyorum, kalçalarım haince onun dokunuşuna doğru seğirirken bile ses çıkarmayı reddediyorum.

"Çok inatçısın," diye mırıldanıyor, parmakları daha sert bastırıyor, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan yavaş daireler çiziyor. "Ama ikimiz de biliyoruz ki sadece bunu ne kadar çok istediğinden korktuğun için mücadele ediyorsun. Seni alt edebilecek, sana *tamamen* hükmedebilecek birini ne kadar çaresizce arzuluyorsun."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, sözlerini, dokunuşunu, içimde beliren karanlık açlığı engellemeye çalışıyorum. Ama nafile. *O haklı, lanet olsun ona.* İçimdeki çarpık bir parça bundan heyecan duyuyor, onun altında tamamen çaresiz olduğum için mantığın ötesinde tahrik oluyor.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyor, her kelimesinden memnuniyet damlıyor. "Şimdiden bana çok muhtaçsın. Eminim şu anda sıırıslıklamsındır, değil mi sevgilim? Sana dokunmam için çaresizsin."

K lotumu kenara çekip parmakları kaygan kıvrımlarımı sıyırırken utanç ve tahrik içimde savaşıyor. Temas anında içimden kaçan bo uk iniltiyi tutamıyorum, kalçalarım utanmazca onun dokunuşuna doğru eğiliyor.

"İşte bu," diye övüyor karanlık bir sesle. "Karşı koyma, Seanna. Buna ihtiya ın var. Kontrolü ele geçirmeme, sana boyun e dirmeme ihtiya ın var."

Beni yavaşça okşuyor, alay ediyor, deri kaplı parmakları bulduğu ıslaklıkta kayıyor. Şimdi nefes nefeseyim, tenim kızarmış ve zihnim hissetmek istemediğim ama ink ar da edemedi im şehvetle bulanık.

" ok duyarlı," diye mırıldanıyor takdirle. " ok m kemm l. Benim m kemm l küçük oyunca ım."

Oyuncak. Bu kelime uyarılmanın yarattığı sisi yarıyor ve ben çaresizce alttan alta kaynayan öfkeye sarılıyorum. Ben lanet olası bir oyuncak değilim, onun kullanacağı bir oyuncak. Öfke yeniden alevleniyor ve ona karşı çılgınca çırpınarak mücadelemi yeniliyorum.

Ama o sadece benim  ırpınışılarımaya dayanıyor, ben g  s m kabararak  arşafllara yı ılana kadar  ıldırı ı derecede yavaş dokunuşlarına devam ediyor.

"Bitirdin mi?" diye soruyor hafifçe, sesi modülatörün içinden bile alay ı. Cevap olarak, çenem sıkıca kenetlenmiş bir şekilde ona meydan okurcasına bakıyorum.

"Aferin kızıma," diye patronluk taslıyor. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, iki parmağını sokuyor ve tam o m kemm l noktaya vurmak için kıvrıyor. Sırtım yataktan kalkarken dudaklarımdan bo uk bir  ı lık kaçıyor, zevk içimde şimş k gibi çakıyor.

Beni acımasızca çalıştırıyor, okşuyor ve itiyor, acımasız bir verimlilikle beni daha da y kse e çıkartıyor. Bu çok fazla, çok yoğun ve orgazmımın kaçak bir tren gibi bana doğru savruldu unu hissedebiliyorum.

Ama tam serbest kalmanın eşiğine gelmişken tamamen geri çekiliyor, beni boş ve acılı bırakıyor. Umutsuz bir hayal kırıklığı sesi çıkarıyorum, kalçalarım onun dokunuşunu kovalıyor, gurur lanetleniyor.

"Ah ah," diye bağılıyor, çenemi kabaca kavlıyor ve beni o boş maskeyle yüzleşmeye zorluyor. "Sana söyleneni yapana kadar gelemezsin. Cruz'la görüşmeyi iptal et. Yapacağını söyle."

"Siktir... sen..." Vücudum tamamlanmak için çılgık atarken bile, öğütmeyi başarıyorum.

Sahte bir hayal kırıklığı sesi çıkarıyor. Sonra şimşek hızıyla kaygan parmaklarını ağzımın derinliklerine sokup dilimin üzerine bastırıyor. Kendi uyarılmışlığımın acımsı tadıyla, bu müdahaleye karşı öğürüyorum.

"Bu şımarık ağzınla başını belaya sokacaksın," diye uyarırcasına homurdandı. "Yarınki toplantıyı iptal et, Seanna. Yoksa pişman olursun."

Zihnim ihtiyaçtan bulanıklaşırken bile ona tatmin olmayı reddederek isyankâr bir şekilde ona bakıyorum. Beni bir süre daha orada tutuyor, aniden geri çekilmeden önce parmakları dilimin üzerinde ağırlaşıyor.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, doğrudan burnuma bir şey püskürtüyor - hastalıklı tatlı bir buğu. Öksürüyor ve kekeliyorum, arkamı dönmeye çalışıyorum ama artık çok geç. Neredeyse anında, başım ağırlaşıyor, düşünceler çılgın kuşlar gibi dağılıyor.

"Ne... ne ..." Dilim kalın ve işe yaramaz bir şekilde geveliyorum.

"Şşşt," diye alaycı bir şekilde yatıştırıyor, uzuvlarım kurşun gibi olurken beni yastıklara doğru itiyor. "Uyumana yardımcı olacak küçük bir şey sadece."

Beni uyuşturduğu her neyse beni altına çekerken karanlık görüşümün kenarlarından içeri süzülüyor. Hissettiğim son şey yanağıma dokunuşunun hayaleti, neredeyse şefkatli bir okşama, zalim bir alay.

Ve sonra kayboldum, kalın, inatçı bir karanlığın içine kaydım.

Bölüm 15

Seanna

Bir anda uyanıyorum, kalbim çarpıyor ve adrenalinim yükseliyor, dün geceki çarpık karşılaşmanın anısı hala zihnimde canlılığını koruyor. Sabahın erken saatlerinde pencerelerden süzülen yumuşak güneş ışığı, birkaç saat önce beni saran karanlıkla sarsıcı bir tezat . Yavaşça doğruluyorum, yarı yarıya Rule'un varlığına dair bir iz bulmayı bekliyorum - kalıcı bir koku, rahatsız edici bir nesne, onun sadece hayal gücümün berbat bir ürünü olmadığını doğrulayacak herhangi bir şey.

Ama hiçbir şey yok. Oda hiç bozulmamış, aynen bıraktığım gibi. Tenimde hâlâ hayalet gibi dolaşan hayali hisler olmasaydı -bileklerimdeki morartıcı kavrama, deri kaplı parmakların en mahrem yerlerime yaptığı baskı- bunu tuhaf, rahatsız edici bir rüya olarak geçiştirmek isteyebilirdim.

Ama ben daha iyi biliyorum. Rule buradaydı, odamdaydı, üstümdeydi, parmakları içimdeydi. Ve ihlaline, küstahlığına duyduğum öfkeye rağmen, bedenimin hain bir parçası hatırladığı zevkle mırıldanıyor, zihnim meydan okurcasına çılgılık atarken bile onun dokunuşunu arzuluyor.

Hay sikeyim. Berbat durumdayım.

Kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum, her kasım hareketi protesto ediyor. Bana her ne ilaç verdiyse beni sersem ve halsiz bıraktı, sanki suyun içinde hareket ediyormuşum gibi. Ama tökezleyerek banyoya gidip yüzüme soğuk su sıçratırken, göğsüme çelik gibi bir kararlılık yerleşiyor.

Rule ve Ruin beni kontrol edebileceklerini, ürpertici akıl oyunları ve sapkın baştan çıkarmalarla hareketlerimi dikte edebileceklerini düşünüyor olabilirler. Ama ellerinde başka bir şey var. Ben lanet olası Seanna Darling'im, taktikleri ne kadar karanlık ve cazip olursa olsun kimsenin iradesine boyun eğmem.

Peki Cruz'la buluşma? Gizemli sapıklara lanet olsun, kesinlikle hala gerçekleşiyor.

Hızlıca duş alıyorum, dün gecedan kalan izleri, derinin tenimdeki hayali hissini temizliyorum. Sıcak su omuzlarıma çarpıyor, beni şimdiki zamanda topraklıyor, odağımı ölümcül bir noktaya keskinleştiriyor. Dışarı çıktığımda kendimi daha çok kendim gibi hissediyorum; jilet gibi keskin ve savaşa hazır.

Bilinçli bir özenle giyiniyorum, her bir kıyafet bir başka zırh katmanı. Siyah kot pantolon, her tehlikeli kıvrımı gösterecek kadar dar. Göğüslerimin kışkırtıcı kabarıklığını ima eden koyu kırmızı bir üst. Yoluma çıkan herkesi ezmek için mükemmel, hıncır topuklu diz boyu botlar. Ve tabii ki deri ceketim, tereyağı yumuşaklığındaki malzemesi ikinci bir ten gibi.

Aynada kendime bakıyorum, bana bakan kadını gözümün önüne getiriyorum. Günah ve intikam tek bir ölümcül pakete sarılmış gibi görünüyor, gözleri karanlık vaatlerle parlıyor. Güzel. Bugün tam da böyle olmam gerekiyor.

Buluşma için giydiğim elbiseyi neredeyse unutuyordum ama kanepemin arkasına attığım yerden almak için dolanırken izlerini bıraktıkları yerin olduğunu fark ettim

-Elbise mahvolmuş, yırtılmış ve çeşitli yerlerinden kesilmiş, kasıtlı olarak

mahvoldu. Artık bu elbiseyi kullanmamın hiçbir yolu yok. Nefesimin altından küfrediyorum, hayal kırıklığına uğradım ama bunu ne kadar sinsice oynamayı seçtiklerine tamamen şaşırmadım.

Yatak odasına geçip dolabımı açıyorum ve giymek için başka uygun bir şey arıyorum. İşte o zaman raflardaki boş alanları fark ediyorum; özellikle kulüplerde dolaşmak, ipucu aramak ya da iyi vakit geçirmek istediğim geceler için sakladığım tüm elbiseler gitmiş. Askıları çılgınca karıştırıyorum, ama ne kadar dikkatli bakarsam bakayım, o elbiseler yeniden ortaya çıkmıyor. O piç Rule dün gece beni uyuşturucuyla bayılttıktan sonra içeri girdiğinde onları almış ya da yok etmiş olmalı.

Telefonum çalıyor, tiz sesi beni zıplatıyor. Telefonu kaptığım gibi, arayanın kimliğine zar zor göz atıp, kaba bir şekilde cevap veriyorum. "Evet?"

Diğer uçtaki Jensen. "Her şey yolunda mı? Toplantı öncesi brifing için yoldasınız, değil mi?"

Kahretsin. Elbisemin mahvolmasına duyduğum öfkeyle zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. "Üzgünüm, birkaç dakika gecikeceğim. Bir... karışıklık oldu. Yirmi dakika içinde orada olurum."

"Senin tarafında her şey yolunda mı?" Sesinde şu anda ele almaya vaktim olmayan bir endişe var.

"Sorun değil. Sadece... önce bir yerde durmam gerekiyor." Daha fazla detay vermedim ve aramayı aniden sonlandırdım.

Öfkelenerek anahtarlarımı aldım ve kapıya yöneldim. Eğer Rule ve Ruin kıyafetlerimi yok etmenin beni raydan çıkarmaya yeteceğini düşünüyorlarsa, fena halde yanılıyorlar.

Arabama tırmanıp garaj yolundan çıkarken öfkeliyim, lastikler çakıl püskürtüyor. Örgüt'ün merkezine giden yol neyse ki

Kısa ama direksiyonu sıkıca tutmaktan parmak eklemlerim hâlâ bembeyaz.

Sıradan bir ofis binasına yanaşıyorum ve hızla yolumdan çekilen diğer ajanların yanından geçerek içeri girerken güvenliği zar zor fark ediyorum. Botlarım cilalı zemine keskin tıkırtılarla vuruyor ve öfkemi yansıtıyor. Bu piçler beni bu şekilde sabote etmeye nasıl cüret ederler? Evime zorla girmek, beni uyuşturmak, kıyafetlerimi yok etmek - bu apaçık bir meydan okumadır ve kafa kafaya vermekten başka seçeneğim yoktur.

Gardırop odasının kapısına ulaştığımda, gereksiz bir güçle iterek açmaya çalışıyorum, ancak inatçı bir dirençle karşılaşıyorum. Kilitli. Sıkılmış dişlerimin arasından sinirli bir hırıltı çıkarıyorum. Bu oda asla kilitli değildir - teçhizat ve ekipmana her zaman sınırsız erişimimiz olması gerekir.

Geri adım atarak kapının yanındaki tuş takımına sanki beni kişisel olarak rencide etmiş gibi bakıyorum. Bu kodları o kadar nadiren kullanmamız gerekiyor ki, durup sayıların sırası hakkında gerçekten düşünmem gerekiyor. Ezberlediğim şifreleri zihnimden geçirirken parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor ve sonunda belki de gereğinden fazla bir şiddetle bir tanesini tuşluyorum.

Işık kırmızı yanıp sönüyor. Reddedildi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Avucumu inatçı metale çarpma isteğime direnerek hırlıyorum. Bu iş iyice saçma bir hal almaya başladı. Önce evim ihlal edildi, şimdi de Örgüt kaynaklarından mahrum mu bırakılıyorum? Rule ve Ruin bu sapkın oyunu ne kadar ileri götürmek istiyor?

"İyi misin?" diye bir ses geliyor arkamdan ve dönüp baktığımda Jaxon'ın kaşlarını çatmış olduğunu görüyorum.

"İyi gibi mi görünüyorum?" Öfkeyle kilitli kapıyı işaret ederek bağıryorum. "Lanet olası gardırop odasına giremiyorum."

Jaxon patlamam karşısında kaşlarını kaldırıyor ama şaşırmış görünmüyor. Sayamayacağım kadar çok kez öfkeme maruz kalmıştı. "Kodunu denedin mi?"

Ona sert bir bakış fırlattım. "Belli ki. İşe yaramıyor."

Yaklaşıyor, tuş takımında bir sıraya dokunuyor. Işık yeşil renkte yanıp sönüyor ve kilit duyulabilir bir gümbürtüyle açılıyor.

Jaxon kuru bir sesle, "İşte, şimdi anevrizma geçirmeden önce öfkelenmeyi bırak," diyerek kapıyı açtı.

Jaxon'ı tek kelime etmeden geçip gardırop odasına giriyorum ve daralmış gözlerle rafları tarıyorum. Birkaç dakika sonra ihtiyacım olan şeyi buluyorum; dalan yakalı ve yanları kalça hizasında yırtmaçlı, daracık siyah bir elbise. Cimri ama doğru aksesuarları kullanırsam iş kıyafeti olarak kullanılabilir kadar şık. Çok belli etmeden Cruz'un dikkatini çekmek için mükemmel.

Elbiseyi raftan alıyorum, bir çift hınzır stiletto ve ince bir ceketle birlikte görünümü tamamlıyorum. Ayrılmak için döndüğümde, Jaxon şaşkın bir ifadeyle beni izliyor.

"Bilirsiniz, çoğu insan biri kendisine kapı tuttuğunda 'teşekkür ederim' der," diye kuru bir yorumda bulunuyor.

Duraklıyorum, öfkemi dizginlemek için çaba sarf ediyorum. Öfkemden nasibini almayı hak etmiyor - en azından bu seferlik.

"Teşekkür ederim Jaxon," diyorum bakışlarına karşılık vererek. "Beni bilgilendirdiğin için minnettarım."

Kendimi tuttuğumu açıkça fark ederek sırtıyor. "Ne zaman istersen, sevgilim."

Sevgi sözcükleri beni tereddüte düşürüyor, dün gecedен bir anı canlanıyor gözümde - Rule'un beni sıkıştırırkenki alaycı tonu, bana tekrar tekrar 'sevgilim' demesi. Zihnimin o çarpık karşılaşmada oyalanmasına izin vermeyerek onu uzaklaştırıyorum.

"Bana öyle deme," diyorum sertçe, yeni aldığım kıyafetimi tutarak.

Jaxon bir kaşını kaldırıyor, yüz hatlarında eğlenceli bir ifade beliriyor. "Ama bu senin adın," diyor çıldırtıcı bir mantıkla.

Bir an donup kaldım, Rule'un bana alaycı bir 'sevgilim' demesinin nedeninin sadece benim adım olduğu için mi olduğunu merak ettim. Tanrım, benim neyim var da bunu analiz ediyorum? O psikopat herifin beni parmaklarken neden özel bir sevgi sözcüğü kullandığı neden umurumda olsun ki?

Dişlerimi gıcırdatıyorum, dün gecenin yasaklanmış anıları zihnimde titreşirken soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için mücadele ediyorum. Rule'un vücudunun ağırlığı beni yere yapıştırıyor. Tenime değen hafif sesindeki törpü. Beni serbest bırakmanın eşiğine kadar getirip acımasızca reddederken çektiğim o enfes işkence.

Anılarla karnımda bir sıcaklık oluşuyor ve bedenimin hain tepkisi karşısında dehşete düşerek onları acımasızca uzaklaştırıyorum. Odaklanmayı kaybetmeyi göze alamam, şimdi olmaz. Bu kadar çok şey tehlikedeysen olmaz.

"Yardıma için teşekkürler," diye zorluyorum, Jaxon'ın yanından kapıya doğru ilerlerken kelimeler kesik kesik ve kısa.

Başka bir şey söylüyor ama ben anlamıyorum, aklım çoktan vites değiştirmiş, Cruz'la buluşma için strateji geliştiriyor. Rule ve Ruin beni korkuttuklarını düşünüyor olabilirler ama doğru şekilde motive edildiğimde ne kadar sarsılmaz olabileceğimi öğrenmek üzereler. Anahtar Cruz ve hiçbir şey - ne dengesiz takipçiler ne de sapkın akıl oyunları - beni bu ipucunu kullanmaktan alıkoyamayacak.

Brifing odasına ulaştığımda dikkatimi yeniden toplamıştım. Jensen, Matteo ve Eli çoktan ortadaki masanın etrafında toplanmış, istihbarat dosyalarını ve gözetleme fotoğraflarını inceliyorlar. Ben içeri girince başlarını kaldırdılar ve

Jensen'ın yüzündeki endişe titreşimi bana kaotik enerjimin istediğimden daha belirgin olduğunu söylüyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor dikkatle, hiçbir saçma bahaneyi kabul etmeyeceğini söyleyen bakışlarıyla bakışlarımı tutarak.

Daha da ileri gitmesi için cesaretlendirerek bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "Her şey yolunda. Sadece küçük bir gecikme oldu." Ses tonum konunun tartışmaya kapalı olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Eli, her zamanki gibi ayıyı dürtmek için ağzını açıyor - şüphesiz ruh halimle ilgili bir espri yapacak. Ama Matteo keskin bir bakışla onun sözünü kesiyor, koyu renk gözleri beni değerlendiriyor.

"Planın üzerinden bir kez daha ," diyerek dikkatimizi tekrar elimizdeki göreve çekiyor.

Jensen gerilimi daha da tırmandırmadan işleri yoluna koyar. "Doğru. Cruz iki saat içinde 'Samantha' ile kulübünde buluşmayı bekliyor" -saatine bakıyor- "iki saat. Mekan kapalı olacak, sadece o ve yakın çevresinden birkaç kişi olacak."

"Anlaşıldı," diye onaylıyorum hızlıca, herkesin ayarlandığından emin olmak için odayı tarıyorum. "Jensen, Eli-ikiniz yakınlarda konuşlanacak ve işlerin ters gitmesi durumunda gözcülük ve destek sağlayacaksınız. Gözünüz ve kulağınız Cruz'un mürettebatında olsun. Eğer bir terslik hissederseniz, haber verin."

Jensen sertçe başını sallar. "Arkanızdayız."

Eli bana ukala bir sırtış fırlatıyor, potansiyel kaos ihtimali karşısında şimdiden biraz fazla hevesli görünüyor. "Merak etme patron. Eğer caziben Cruz üzerinde işe yaramazsa tüm bu operasyonu havaya uçurmaya hazır olacağız."

Ona düz bir bakış attım, hiç eğlenmedim. "Benim 'cazibem' Cruz'u meşgul etmek için fazlasıyla yeterli olacaktır. Ama her ihtimale karşı, polis narkotik ekibi iki blok ötede hazır bekliyor olacak."

Matteo metanetle sessizliğini koruyor, ellerini masaya dayamış, yoğun bir dikkatle bina şemalarını inceliyor.

"Sıkı ama buzlu bir şekilde giriyoruz," diye devam ediyorum, parmağımı plan üzerinde gezdirerek. "Cruz bir anlaşmaya aracılık etmek isteyen bağımsız bir tedarikçi bekliyor, bu yüzden sattığımız kılıf bu. Sert, küçümseyici - herhangi bir ilgi veya onay kırıntısı için onu çalıştırın."

Jensen'in beni dikkatle izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum. "Fazla abartma," diye uyarıyor alçak ve eşit ses tonuyla. "Cruz aşırı kabadayılığa kanmayacak kadar anlayışlıdır. Çizgide yürü - egosunu okşayacak kadar ilgisiz ol ama onu aşağılayacak kadar da değil. Bu çok dar bir hedef."

Sesindeki endişe belirtisi karşısında dudaklarım hafifçe titriyor. Ekip, oyunun heyecanına ne kadar kolay kapılabildiğimi biliyor. Bazen sanki benim iki versiyonum varmış gibi geliyor - tam bir profesyonel DEA ajanı ve kaderi biraz fazla kışkırtmayı seven, adrenalin yüklü bir joker.

"Ne yapacağımı biliyorum," diye onu temin ediyorum. "Elde etmek için zoru oyna, beni kovalamasını sağla. Kadınsı cazibemi kullanarak küstah bir hıyarın aklını çelmek ilk kez başıma gelmiyor."

Matteo bir kahkaha atıyor ve bunun yüzyılın yetersiz ifadesi olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyor. Ona camı kesebilecek bir bakış fırlatıyorum ama arkasında gerçek bir sıcaklık yok. Ekibim beni tanıyor - iyiyi, kötüyü ve bazen beni başa çıkılması zor bir kabus haline getiren pervasızca düşüncesizliğimi.

", hadi bu boktan gösteriyi yola koyalım," diye anons ediyorum, gizli kimliğimi içeren ince klasörü alarak. "Cruz tango mu yapmak istiyor? Ona harika bir dans sunacağız."

Bölüm 16

Seanna

Organizasyon'dan aldığım kıyafeti giydim bile, şık siyah takımın her çizgisi güç, kontrol ve saçmalıklara sıfır tolerans diye bağırmak için tasarlanmış. Tüm doğru yerleri sarıyor ve diğer her şeyi gizliyor. Samantha -bu operasyon için kartel kraliçesi oldum- kulüplere girmiyor. Onların *sahibi*.

Matteo'nun şık siyah arabasının yolcu koltuğunda oturuyorum, sabah trafiğinde süzülüyoruz, güneş ön camda kalın, kör edici çizgiler halinde parlıyor. Gümüş Orkide artık çok uzakta değil. Sebastián Cruz'la buluşma öğlen için ayarlandı ve biz de tam zamanında geldik.

Geldiğimden beri pek konuşmadık. Gerek yok. Takım çoktan kilitlendi. Odaklandı. Telsizlerimiz canlı, her nefesi, her vardiyayı iletiyor. Görev bu kadar sıkıyken kelimeler dikkat dağıtıcı olur.

Yine de, birkaç blok ötede, Matteo sonunda sessizliği bozdu.

"İyi misin?" diye soruyor, gözleri hâlâ yolda. "Gergin görünüyorsun."

Ona bakmıyorum. Gözlerimi yaklaşan ufuk çizgisine dikiyorum. "Ben iyiyim," diye cevap veriyorum. "Reyes'e vardığımızda çok daha iyi olacağım."

Bir kez başını sallıyor, devamı yok, gereksiz sempati yok. Matteo ile çalışmayı bu yüzden seviyorum, zorlamıyor. Sadece vites değiştiriyor, araba altımızda yumuşak bir şekilde mırıldanırken parmakları direksiyonda hafifçe sıkılıyor.

Üç dakika sonra, Gümüş Orkide'nin yan girişine yanaşıyoruz-Cruz'un lüks bir kulüp kılığına girmiş küçük oyun alanı. Gün ışığında bile pahalı ve tehlikeli görünüyor. Renkli camlar. Gizli güvenlik. Temiz çizgiler ve keskin sırlar.

Önce Matteo dışarı çıkıyor, şimdiden gizlenme rolüne bürünmüş. Arabanın önünde daireler çiziyor ve sanki ikinci doğasıymış gibi kapımı açıyor. Tüm duruşu değişiyor ve *benim* için çalışan bir adamın mükemmel bir resmine dönüşüyor. Sadık. İtaatkâr. O takım elbisenin altında tepeden tırnağa silahlı.

Arabadan kasıtlı bir zarafetle iniyorum, her hareketim sıkılmış bir kayıtsızlık yaymak için hesaplanmış. Elbisem her kıvrıma yapışıyor, uyluk yüksekliğindeki yırtmaç her adımda tenin kışkırtıcı bakışlarını sunuyor. Matteo hemen arkamdan geliyor, talepkâr ve ilgisiz patronuna eşlik eden hürmetkâr bir çalışan görüntüsü çiziyor.

Gümüş Orkide'nin girişine yaklaştığımızda, fedainin gözleri kısmi olarak genişliyor, profesyonel tarafsızlığa geri dönmekten önce bariz bir şekilde üzerimde geziniyor. Fark etmemiş gibi yapıyorum, yanından hızla geçip kulübün loş iç mekanına girerken ona bir bakış bile atmıyorum.

Cruz'un yakın çevresinden birkaç kişinin barın yanında durup içkilerini yudumlaması ve üstü örtülü bir merakla girişimizi izlemesi dışında mekân ıssız. Tuğla yığını gibi inşa edilmiş, kaba görünümlü bir adamla göz göze geliyorum, bakışları beni dizlerimin üzerinde hayal ettiğini düşündürecek şekilde biraz fazla uzun sürüyor. Soğukkanlılıkla bir kaşımı kaldırıp küçümsediğimi gösteriyorum.

"Bayan Delgado," diye yumuşak bir ses selamlıyor. Döndüğümde Cruz'u koridordan çıkarken buluyorum, kusursuz bir şekilde dikilmiş bir takım elbise giymiş. Belli ki

içime baktı ve bildiğimiz gibi 'Samantha' için ayarlanmış sahte kimliği buldu. "Ben de seni bekliyordum."

Gözleri çıplak bir takdirle üzerimde geziniyor ve ben de karşılık olarak kendi gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Erkekler, onlara şehvetleri için cazip bir hedef verdiğinizde tahmin edilebileceği gibi manipüle edilmesi çok kolay.

"Cruz," diye cevap veriyorum, aşırı tanıdık selamına karşılık vermek için hiçbir çaba sarf etmeden. "Gizliliğin bir sorun olmayacağına inanıyorum? İş meseleleri söz konusu olduğunda sürprizlerden hoşlanmam."

Kaba tavrımdan hoşlandığı belli olan sırtışı bir parça genişliyor. Kibirli piç kurusu muhtemelen benim bu küçümseyici tavrımın nazlı bir oyunun parçası olduğunu düşünüyor. Küçük oyunlar oynamakla hiç ilgilenmediğimi bilmiyor - buraya sadece ve sadece tek bir şey için geldim: onu ve tüm operasyonunu alaşağı edecek bilgi.

"Elbette, elbette," diye beni kolayca temin ediyor ve gölgeli bir köşeye sıkışmış تنها bir kabini işaret ediyor. "Tamamen mahremiyetimiz var. Lütfen rahatınıza bakın."

Kabine doğru yürüyorum, kalçalarım biraz abartılı bir çalımla sallanıyor. Göz ucuyla, az önceki adamın arkadaşlarından birini dürttüğünü ve ikisinin de kabaca kıs kıs gülmesine neden olan bir şeyler mırıldandığını görüyorum. Acıması. Sanki daha önce hiç ne kadar çekici olduğunu bilen bir kadın görmemişler gibi.

Matteo birkaç adım geriden takip ediyor, sessiz koruma rolüne kolaylıkla bürünüyor. O birkaç adım ötede pozisyon alırken ben kabine kayıyorum. Elbisemin yırtmacının daha da geniş açılmasını sağlamak için bilerek bacak bacak üstüne atıyorum. Cruz'un bakışları aşağıya doğru kayıyor, azgın bir ergen gibi hareketi takip ediyor, sonra gözlerini tekrar yüzüme dikeyiyor.

"İçki?" diye soruyor kurt gibi sırtarak ve ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan adamlarından birine işaret ediyor.

"Viski," diyorum soğukkanlılıkla, çenemi yukarı kaldırıyorum ve sözlerimin üzerine bir ürperti yerleşmesine izin veriyorum. "Harika." Samantha Delgado olsa böyle içerdi. Güçlü ve keskin, ipek giydirilmiş zehir gibi.

Cruz bu cevaptan memnun görünüyor, hızlı İspanyolca bir şeyler havlıyor ve uşaklarından birini barın arkasına, efendileri için artıklar getiren hevesli küçük bir sıçan gibi koşuşturmaya gönderiyor. Bu arada, dokunulmaz olduğunu düşünen bir adamın rahatlığıyla kabinin pelüş derisine yaslanıyor.

Uşak hızla geri dönüyor ve kehribar rengi sıvıyla dolu kristal bir bardağı önüme koyuyor. Bardak usulca masaya çarpıyor, sesi nabzımın atışını bile bastırıyor. Cruz beklentiyle beni izliyor, içkiye doğru eliyle işaret ederken o kibirli sırtışı hâlâ yüzünde asılı.

Bakışlarımın uzun, kasıtlı bir an boyunca bardakta oyalanmasına izin veriyorum, dikkatle değerlendiriyorum. Viski davetkâr bir şekilde dönüyor, loş ışık yüzeyde parıldıyor. Bir yanım bardağı alıp bir yudum almak, alkolün yumuşak yanığının boğazımdan aşağı kaymasına ve karnıma yerleşmesine izin vermek istiyor. Ama daha iyisini biliyorum. Burası Cruz'un alanı, onun oyun alanı - gardımı düşürmeyi göze alamam, bir saniye bile.

Bunun yerine, kabinin pelüş derisine yaslanıyorum. Cruz'un bakışlarını tutarken parmaklarımın bardağın kenarında gezinmesine izin veriyorum, kenarını tüy kadar hafif bir dokunuşla takip ediyorum.

"İşe koyulalım mı?"

Cruz başını sallar, gözlerindeki şakacı parıltı sertleşerek daha hesaplı bir şeye dönüşür. "Elbette. Şirketini genişletmek istediğinden bahsetmiştin.

Tedarik zinciriniz?" Öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayayarak dikkatle beni süzdü. "Ne tür miktarlardan bahsediyoruz?"

Bakışlarını tutuyorum. "Önemli. Müşteri tabanım büyüyor ve hacim kadar güvenilirlik de istiyorlar." Duraksıyorum ve gözlerimin, adamlarının hâlâ barın yanında dolaştığı yere kaymasına izin veriyorum, değiş tokuşumuzu izlemiyormuş gibi davranıyorum. "Operasyonunuzun bu tür bir talebi karşılayabileceğine inanıyorum?"

Cruz kıkırdar, sesi alçak ve kendinden emindir. "Sevgili Samantha, bizi hafife alıyorsun. En...seçici müşterilere bile hizmet verebilecek kaynaklara ve bağlantılara sahibiz." Arkasına yaslanıp kollarını rahat bir otorite jestiyle açıyor. "Ama itiraf etmeliyim ki merak ediyorum. Özellikle bizi aramanıza ne sebep oldu?"

Hafif bir gülümsemenin dudaklarımı bükmesine izin veriyorum. "Sokaktaki söylentilere göre ürününüz bu sektördeki en iyisi. Ben de güvenilir kaynaklarla uğraşmaktan bıktım." Bakışlarım hafifçe daralıyor. "Ne olursa olsun, teslimatı yapacağına güvenilebileceğim birine ihtiyacım var."

Cruz'un gözleri tehlikeli bir şekilde zafere yakın görünen bir şeyle parlıyor. Cruz dudaklarını yırtıcı bir gülümsemeyle kıvrarak, "O halde, karşılıklı fayda sağlayacak bir anlaşmanın başlangıcını yaptığımıza inanıyorum," diyor. Adamlarından birine işaret ediyor, o da elinde deri bir keseyle aceleyle geliyor. "İşte en iyi ürünümüzden bir örnek. Sanırım duyduğunuz yüce standartları bile aştığını göreceksiniz."

Matteo bir adım öne çıkıyor ve tek kelime etmeden cebine atıp alıyor. Ben onunla uğraşmıyorum, sadece alışverişi gözlemliyorum. "Ürününüzün birinci sınıf olduğundan hiç şüphem yok Bay Cruz. Ama dediğim gibi, güvenilir miktara ve tutarlı teslimata ihtiyacım var. Daha azı olursa bu ortaklık benim için yürümez."

Cruz başını sallar, yüz ifadesi düşünceli bir hal alır. "Elbette, elbette. İçiniz rahat olsun, kuruluşum ihtiyaçlarınızı karşılayacak kaynaklara ve bağlantılara sahip. Sizden tek istediğim yarın kesin bir sipariş ve bunu destekleyecek sermaye ile gelmeniz. O zaman devam eden bir anlaşmanın ayrıntılarını görüşebiliriz."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bekletilmekten hoşlanmam Bay Cruz. Müşteri kitlem sabırsızdır. Şartları bugün sonuçlandırabileceğimizi umuyordum."

Kıkırdıyor, sabırsızlığımla eğlendiği belli. "Ah, sevgili Samantha, iyi şeyler bekleyenlerin başına gelir. Gerekli önlemleri almakta ısrar etmeliyim. Yarın, fonlar elimizdeyken, ayrıntıları ikimizi de tatmin edecek şekilde belirleyebiliriz."

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırarak isteksizce kabul etmiş gibi yapıyorum. "Pekâlâ. İsteddiğiniz gibi yarın döneceğim." Duraksıyorum ve ses tonuma bir uyarı sızmasına izin veriyorum. "Ama daha fazla bekletilmeyeceğim."

Cruz'un sırtışı genişliyor, belli ki üstü kapalı tehdidimi şaka olarak algılamış. "Görüşmelerimizin devamını dört gözle bekliyorum Bayan Delgado." Arkasına yaslanıp adamlarına işaret veriyor. "Beyler, lütfen misafirimizi dışarı çıkarın."

Ben kabinden kalkarken Matteo hızla yanıma geliyor. Diğer adamların bana doğru gönderdiği aç bakışları yakalıyorum ve gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum - bu acınası uşak bahaneleri, karşılaştığım gerçek yırtıcılarla kıyaslandığında hiçbir şey değil. Saçlarımı savurup kalçalarımı şehvetli bir şekilde sallayarak Gümüş Orkide'den çıkış yolunu gösteriyorum, Cruz'u tam olarak istediğim yerde tuttuğumdan emin bir şekilde.

Matteo'nun arabasına güvenli bir şekilde geri döndüğümüzde, uzun, yavaş bir nefes alıyorum, omuzlarımdaki gerginlik nihayet gevşemeye başlıyor. "Beklediğim kadar iyi geçti," diye mırıldanıyorum, Matteo'ya bakarak.

Başını sallıyor, ifadesi okunamıyor. "Cruz yemi yutmuş gibi görünüyor. En azından onu meraklandık."

"Meraklı ama yine de şüpheli," diye belirttim.

Matteo virajlı yollarda ilerlerken direksiyonu sıkıca kavıyor ve Gümüş Orkide ile aramıza mümkün olduğunca mesafe koyuyor. Takip edilmediğimizden emin olmak için çeşitli sokaklardan ve hatta bir mezarlıktan geçerek uzun bir yolculuk yapıyoruz. Takip edildiğimize dair bir işaret aramak için dikiz aynasına belli aralıklarla bakıyorum ama sokaklar temiz kalıyor. Güzel. İhtiyacım olan son şey Cruz'un adamlarının bu küçük gizli operasyonun rüzgarını yakalaması.

Arkamızda bir yerlerde, güvenli bir mesafede Jensen ve Eli'in olduğunu biliyorum.

Ama yine de izlendiğimizi hissetmekten kendimi alamıyorum. Her hareketimizi takip eden gözlerin tanıdık hissiyle tenim karıncalanıyor. Omzumun üzerinden bakma dürtüsüne direniyorum, bunun sadece bu paranoyayı besleyeceğini biliyorum.

Bunun yerine, dikkatimi şimdiye kadar topladığımız istihbarata veriyorum. Cruz'un ilgisini çekti, buna şüphe yok, ama hala temkinli davranıyor. Tipik kartel davranışı; yeni oyuncuyu tart, cesaretini test et ve sonra yatırıma değer değmeyeceğine karar ver. İşin içine girip, kirpiklerimi kırıştırıp, Reyes'e doğrudan bir hatla uzaklaşmak kadar basit olmayacağını biliyordum.

Ama kahretsin, bir kız hayal kurabilir.

Şakaklarımdaki hafif zonklamayı görmezden gelerek çenemi sıkıyorum. Son yirmi dört saat, Rule'un 'ziyaretinden' sonra Cruz'la yapılan suçlayıcı toplantıya kadar tam bir kasırğa gibiydi. Ve şimdi, sürekli izlendiğimin, hatta avlandığımın farkında olmak beni yıpratıyor. Elimdeki göreve lazerle odaklanmalı, zihnimin sapkın takipçiler ve onların oyunları tarafından saptırılmasına izin vermemeliydim.

"Düşüncelere dalmışsın," diye hafifçe gözlemliyor Matteo, gözleri yola dönmeden önce kısa bir süre bana kayıyor.

"Düşüncelere dalmıyorum. Düşünüyorum."

Kulağımdaki telsizler çatırdayarak canlanıyor ve Eli'nin sesi her zamanki kendini beğenmiş eğlencesiyle süzülüyor. "Hey, Seanna, şu anda gözlerinin arasında o sevimli küçük kırışıklık var mı? Hani şu birini öldürmeyi planlarken ortaya çıkan?"

"Yemin ederim Eli, seni diz kapağından vururum," diye bağıriyorum, parmaklarım içgüdüsel olarak kaşlarımın arasındaki boşluğu düzeltmek için yukarı uzanıyor.

Eli'nin kahkahası kulağımda yankılanıyor, tehdidimden rahatsız olmuyor. "Şu anda arabada benimle birlikte değilsin, bu yüzden diz kapaklarım şu anda tamamen güvende. Ayrıca, o küçük çatlak çok tatlı. Seni gergin ve ölümcül gösteriyor."

"Ben şirinlik yapmam," diye homurdanıyorum, pencereden dışarı, yanımdan geçen binalara bakıyorum. "Herkes odaklansın," diye araya Jensen'ın sesi giriyor, her zamanki gibi iş yapıyor. "Buluşma noktasına yaklaşıyoruz. Gevezeliği minimumda tutalım. Matteo, bir sonraki sağa dön ve sanayi kompleksinin arkasındaki erişim yolunu takip et."

Jensen'ın müdahalesi için minnettar bir şekilde koltuğumda doğruluyorum. Eğlenceli şakalaşmalar anında buharlaşıyor, yerini her zaman bir operasyonun kritik aşamasından önce gelen keskin, elektrikli gerilim alıyor. Matteo Jensen'in talimatlarını yorum yapmadan takip ediyor ve dönüşü yumuşak bir hassasiyetle alıyor.

Önümüzde oluklu metal ve betondan oluşan geniş bir labirent olan depo bölgesi beliriyor. Binaların çoğu terk edilmiş ya da zar zor çalışır durumda görünüyor - amaçlarımız için mükemmel. Meraklı gözler yok, meraklı siviller yok, sadece yeniden toparlanmak ve bir sonraki hamlemizi planlamak için ihtiyacımız olan sessiz izolasyon.

Boyası ölü bir deri gibi soyulmuş, yan tarafında soluk numaralar olan sıradan bir binanın açık garajına giriyoruz. Matteo arabayı

Motoru çalıştırıyoruz ve bir süre sessizlik içinde oturup çevremizi dikkatle tarıyoruz. Hava yüklü ve ağır geliyor.

Arkamızda, Jensen ve Eli araçlarını depoya doğıru çekiyorlar. Jensen araçtan inip girişin yanındaki kontrol paneline doğıru ilerlerken motorun gürültüsü kesiliyor. Bir düğmeye basıyor ve devasa garaj kapıları mekanik bir iniltiyle kapanmaya başlayarak bizi içeri hapsediyor.

Kapılar kapandığı an, gerginlik sona erer. Bilgilendirme zamanı. Ve sırada ne olduğına karar verme zamanı.

Bölüm 17

Seanna

Matteo motoru durdurur ve bir an için sessizlik neredeyse saygı uyandırır. Kutsal. Sanki günahların sadece fısıldanmadığı, kataloglandığı bir tür günah çıkarma kabinine girmişiz gibi.

Kapımı iterek açıyorum ve dışarı çıkıyorum, topuklarım çatlak betona çarpıyor, bu terk edilmiş endüstri kabuğunun içindeki hava bayat ve tozlu. Eli ve Jensen yaklaşıyor, vücut dilleri benimki kadar gergin ve keskin.

Ama az önce bir kartel gece kulübünden ince topuklu ayakkabılar ve dar bir elbiseyle ürkmeden çıkmış olmamın bir önemi yok. Tanıdığım en tehlikeli üç adamın beni izliyor olması da önemli . Omuzlarımdaki ağırlık Reyes, Cruz ya da yarınki buluşma değil. Onlar.

Kural ve Yıkım.

Hayaletlerden kurtulamıyorum.

Depo yağ, metal ve sırlar gibi kokuyor. Rahatlatıcı türden değil.

-Tabii böyle bir şey varsa. Ama içten dışa doğru çürüyen türden. Eski bir duman gibi teninize yapışan türden.

"Arka oda," diyor Jensen, çenesini yüklemeye bölümünden ayrılan koridora doğru sallayarak sessizliği bozarken. "Hedef gibi dikilip durmayalım."

Deponun derinliklerine doğru ilerlerken botlarımız çatlamış betonun üzerinde çıkıyor. Burası yabancı değil; daha önce de işler çok kızıştığında ya da merkeze getiremeyeceğimiz kadar karmaşıklaştığında burayı kullanmıştık. Kemikleri sağlam, konumu şebekeden uzak ve içi? Şaşı bakarsanız bir savaş odası gibi görünecek kadar cilalı.

Geçici sorgulama alanı uzak köşedeki dönüştürülmüş bir ofis; tepede çıplak floresan lambalar, ortada yıpranmış bir masa, uyumsuz sandalyeler ve buradaki son operasyonumuzdan kalma işaret hayaletleri ile hala lekeli eski bir beyaz tahta. Kuru silme kalemlerden biri, yanında "Dünyanın En İyi Keskin Nişancısı" yazılı bir kahve kupasının içinde duruyor. Matteo'nun tabii ki.

Kimsenin teklif etmesini beklemeden masanın başındaki koltuğa oturuyorum. Matteo keseyi masanın üzerine bırakıyor ve kollarını kavuşturarak arkamdaki duvara yaslanıyor. Jensen tabletteki gözetim yayınlarını açıp önüme bırakıyor, Eli ise sanki bu durum onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi bir sandalyeye çöküyor.

"Kancaya takıldı," diyor Matteo, gözleri benimkileri takip ediyor, sanki kopmaya ne kadar yakın olduğumu biliyormuş gibi. "Tam da ihtiyacımız olan sinire dokundun. Sana güvenmek istiyor. Senin kilo almak isteyen üst sınıf bir uyuşturucu kraliçesi olduğunu düşünüyor."

"Güzel," diyorum açıkça. "Bu Reyes'e bir adım daha yaklaştığımız anlamına geliyor."

"Bu aynı zamanda," diye araya giriyor Eli, sesi ciddi, "Cruz'un bölgesinde bir adım daha . Bu da yarın en ufak bir yanlış hareket yaparsan seni kırmızı hedef haline getirir."

"O zaman yanlış seğirmeyeceğim," diye bağıyorum, kastettiğimden daha keskin bir şekilde. Sesim havayı yarıyor ve ardından gelen sessizlik gergin, kırılğan.

Jensen o okunamayan ifadesiyle beni izliyor -sessiz, dikkatli.
Sanki bir bombanın patlamasını bekliyormuş gibi.

"Seanna," diyor sonunda, sesi alçak, kasıtlı. "İyi olduğuna emin misin?
Sen... kapalıydın. Bu sabahtan beri."
Bakışlarına karşılık veriyorum. "Ben
iyiyim."

"İyi'yi tanımla," diye mırıldanıyor Eli yan taraftan, tabletinde geziniyormuş gibi yaparak. "'Harika uyudum, kahvaltımı yaptım, kış tekmelemeye hazırım' gibi mi? Yoksa 'uyumadı, aynayı yumrukladı ve şimdi kafein ve kinle bir arada duruyor' türünden bir iyi mi?"

Çenem gerildi. Cevap vermiyorum.
Çünkü ikincisi tam isabet.
Çünkü onlara bunu yüksek sesle söyleme tatminini yaşatmıyorum.

Matteo pencereye doğru ilerliyor ve çıtaların arasından dışarı bakıyor. "Kuyruklardan iz yok," diyor. "Ama yine de bundan hoşlanmadım. Cruz bir yılan, seninle kafa kafaya çarpışmaz ama çok yaklaşırsan dişlerini geçirir."

"Bırak ısırısın," diye mırıldanıyorum, bir elimi saçlarımda gezdirerek. "Dişlerini söküp Reyes'in boğazına sokacağım."

Jensen kısık bir ısıklık çalar ama hiçbir şey söylemez. Eli sırtışını gizlemeye bile çalışmıyor.

"Grafik," diye mırıldanıyor.
"Buraya nazik olmaya gelmedim," diye çıkışıyorum.

Matteo pencereden uzaklaşır ve masanın kenarına yaslanır. Ses tonu değişiyor -sakin, hatta, ama çelikle kesilmiş. "Sorun narin olmak değil. Sorun, Cruz yarın senden yanlış bir koku alırsa ne olacağı. Eğer herhangi bir şeyden şüphelenirse -korku, tereddüt, yalan- oradan çıkıp gidemezsin. Hiçbirimiz yapmayız."

"Biliyorum," diyorum, çünkü biliyorum. Her olasılık kafamda bir düzine şekilde canlandı bile. En iyi ihtimalle Cruz benim iddia ettiğim tedarikçi olduğuma inanır ve Reyes'e kapıyı açar. En kötü ihtimal? Cesedim hiçbir yere gitmeyen bir nakliye konteynerine atılır. İki sonuçtan da korkmuyorum. Ama dans ettiğimiz gerçek bu değilmiş gibi davranmaktan yoruldum.

Jensen yavaşça nefes veriyor, sanki ne kadar zorlayacağını tartıyormuş gibi. "Gözlerinde yine o bakış var. Uyumadığını ve şeytanlarının gevezelik etmeye başladığını söyleyen bakış."

"Hiç susmuyorlar," diyorum, kastettiğimden daha sert bir şekilde. Omuzlarımı yuvarlıyorum, dün gecedan beri orada kaynaklanmış olan gerginliği gevşetmeye çalışıyorum.

Eli konuya girmiyor, ama bakışları tableten beni endişeyle izlemeye yetecek kadar uzun süre kalkıyor - elbette alaycılığın altında gömülü, ama orada. Her zaman orada.

Sessizlik bir ritim kadar uzun sürüyor.

Sonra Matteo duvardan kayar. "Yarın hakkında konuşmamız gerek."

Başımı sallıyorum, döndüğüm için minnettarım. "Cruz tam bir taahhüt istiyor. Ürün hacmi, teslimat yeri, sermaye, hepsi. Bana inanıyormuş gibi davranıyor ama hâlâ test ediyor. Eğer yarım yamalak bir teklifle gelirsek, kaçacaktır."

Jensen masaya bir dosya daha atıyor. "Sahte bir portföy hazırladık. Nakit kayıtları, paravan şirketler, her şey. İkna edici. Ama baştan aşağı ezberlemeniz gerekecek. Cevaplayamayacağın tek bir soru bile sorarsa

."

"O kendini beğenmiş küçük gülümsemesiyle boğazımı kesecek," diye bitiriyorum.

"Evet, biliyorum." "Baskı yok," diye mırıldanıyor Eli. "Sadece kartel haydutları ve sahte banka ekstreleri

seninle sığ bir mezar arasında."

İnce bir gülümsemeyle. "Salı gününe benziyor."

Yarın sabah erkenden, Cruz'la ikinci buluşmadan birkaç saat önce burada buluşmaya karar veriyoruz. Telsizleri tekrar kontrol etme, son hazırlıkları yapma, gözetimi teyit etme ve işlerin ters gitmesi ihtimaline karşı beklenmedik durumları prova etme zamanı. Ki dürüst olalım, öyle olacak.

Ama şimdilik ayrılıyorruz.

Matteo arabasına doğru yönelir. Jensen ve Eli geldikleri cipin içine doluşurlar. Eli bir sigara yakmadan önce gerginlikten kurtuluyormuş gibi abartılı bir iniltiyle gerinir. Jensen muhtemelen narkotik ekiplerinden birini iki kez kontrol etmek için birini aramaya başlamıştır bile.

"Yarın size yetişirim," diye seslendim ve bunu sorgulamadılar. Yorum yapmadan doğru yakası çıkışına doğru yürüyorum. Arabam bir blok ötede park halinde - burayı kullandığımızda hep öyle olur. Benim zevkime göre çok fazla kör köşe var.

Bugün elimizden geleni yaptık. Geriye kalan tek şey dinlenmek, sıfırlanmak ve yarın kimsenin ceset torbasına girmemesini ummak.

Hava şimdi daha serin, metal ve yağmur kokusuyla kaygan. Akşamın içine doğru yürürken, sert rüzgâr ara sokağı tırmalıyor, telefonum avucumun içinde vızıldamaya başlıyor. Adımlarımın ortasında durup ekrana kaşlarımı çatıyorum.

Hydessa.

"Eğer saklanırsam..." diyor usulca, sesi zor duyuluyor, gölgelerin duymasından korktuğu bir sır gibi.

Gözlerimi yarım saniyeliğine kapatıyorum, sadece yorgunluğu ve her şeyin ağırlığını içime .

"O zaman arayacağım..." Çok fazla belli etmemeye çalışarak söylüyorum. Ama Hydessa beni çok iyi tanıyor. Duraksıyor.

"İyi misin?" soruyor nazikçe, tüm endişesi ve sezgileriyle, sanki yavaş yavaş çözüldüğümü zaten biliyormuş gibi.

"Evet," diye yalan söylüyorum alıştırılmış bir rahatlıkla. "Sadece çok oluyor. Benim için endişelenme."

Bir ritim geçiyor. Ağırlığımı değiştirip bir elektrik direğine yaslanıyorum, telefonu kulağıma daha sıkı bastırıyorum. Arka planda dalgaların sesini duyabiliyorum, o hâlâ adada.

"Soruşturman nasıl gidiyor?" Sesimi hafif tutarak soruyorum, onu kendi ayaklarımın altında inşa ettiğim mayın tarlasından uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"İyi gidiyor," diyor ama bir şeyler sakladığını anlayabiliyorum. "Olası bir ipucum var."

"Bu harika!" İçten bir gururla söylüyorum. "Peki hiç ateşli bir erkekle eğlenmek için zaman ayırdın mı?"

Bir duraklama var. Çok uzun. Nefesinde bir şey takılıyor. Tereddüt ediyor.

Hepsi bu kadar. Kendi kendime biraz gülümsüyorum, çünkü bu suçluluk duygusunun sesi. Ya da... belki başka bir şey.

"Aman Tanrım, yapmışsın!" Bir tazı gibi o anın üzerine atlayarak söylüyorum. "Detayları anlat! Kim o? Sevimli mi? Bana her şeyi anlat!"

Hemen cevap vermiyor. Ve bu sessizlik çok gürültülü.

Gülümsemem solmaya başladı.

"Bu... karmaşık," diyor sonunda, sesi şimdi daha yumuşak. "Bunun eğlenmekle ilgili olduğundan emin değilim. Daha çok... tehlikeli bir oyun gibi ve nereye gittiğinden emin değilim."

Göğsüm sıkışıyor. Ses tonundaki bir şey derimin altına işliyor. Direği itiyorum, kaldırımda yavaşça yürüyorum, içgüdüsel olarak yersiz bir şey olup olmadığını tarıyorum.

"Güvende misin?" Dikkatlice sordum. Sadece kardeşçe bir endişeden değil, daha derin bir şeyden. İçimde susmayı reddeden bir fısıltı.

"Güvende kalmak için elimden geleni yapıyorum," diye cevap veriyor ama sesinde bir şey var, sanki bana her şeyi anlatmış gibi. Bu tonu biliyorum. O tonu kullanıyorum.

Telefonumun elimde titrediğini hissediyorum, ikinci bir vızıltı alçak ve keskin. Bir mesaj geliyor.

Ama kontrol .

"Bana bir söz vermeni istiyorum," diyor aniden. "Neymiş o?"

"Dikkatli olun. Arkanızı kollayın. İçgüdülerine güven. Bana söz ver, tamam mı?"

"Söz veriyorum," diyorum. Ciddiyim de. Ama bu sözün sadece yarım bir yalan olduğunu da biliyorum. Ona Cruz'dan bahsedemem. Buluşma hakkında. Rule hakkında. Dün gece olanlar hakkında. Çünkü anlatırsam beni korumaya çalışacaktır. Ve ikimiz de bunun nasıl bittiğini biliyoruz.

"Sen de bana aynı sözü ver. Gereksiz riskler alma."

"Yapmayacağım," diye yalan söylüyor, aynı şekilde yumuşak bir şekilde.

Birkaç dakika daha sohbet ediyoruz - hafif şeyler, Organizasyon dedikoduları, yeni askerler hakkında biraz alay. Beni güldürüyor ve birkaç nefes için sadece kız kardeşi olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Onun kalkanı değil. Dolu bir silah ve kötü bir tavırla boktan bir gelgit dalgasını tutan kişi değil.

Sonunda vedalaştık.

Aramayı sonlandırıyorum ve etrafımdaki sokak sessizleşiyor. Çok sessiz. Sonra mesajı kontrol ediyorum.

BİLİNİYOR

Sadece kendini suçluyorsun, sevgilim.

Bilinmeyen numara. Bir tane daha. İsim yok. Ama imzalanmasına gerek yok. Rule ya da Ruin'di - bu sefer hangisinin olduğunu söylemek zor. Çok da önemli değil.

Telefonum çalmaya başladığında hâlâ ekrana bakıyordum. Eli.

Göz kırpıyorum. Bu... garip. On dakika önce yanından ayrıldım. Sigarasını tütürmeye ve gözetleme kayıtları hakkında söylenmeye ancak vakit bulabilmişti.

Cevap vermek için kaydırıyorum. "Şimdi ne olacak?"

Arka planda bir ses var - Jensen'ın sesi, kesik ve keskin, başka bir hatta başka biriyle konuşuyor. Muhtemelen PD.

"Orkide'ye gitsen iyi olur patron," diyor Eli, sesi alçak ve gergin. Donup kaldım.

"Bir var."

Bölüm 18

Seanna

Önümdeki sahne bir 'durum'dan daha fazlası. Hayata gelen lanet bir kabus.

Kan, cilalı zeminlerde karanlık göller gibi birikiyor, kıpkırmızı sıçramalar grotesk bir şaheser çiziyor. Cesetler, doğal olmayan pozisyonlarda bükülmüş ve yayılmış bir şekilde kulübü dolduruyor -Cruz ve onun ürkütücü uşakları, ipleri aniden kesilen kırık kuklalardan başka bir şeye indirgenmedi. Kurşun yağmuru yok, dağınık bir çatışma yok. Her biri hızlı, etkili ve metodik bir şekilde infaz edildi. Kapıdaki adam bile yere yığılmış, şaşkınlığı gevşek yüzüne kalıcı olarak kazınmıştı.

Ama beni yerimde donduran, kaslarımı geren ve nabzımı hızlandıran şey şiddet değil, Cruz'un cesedinin yanındaki duvara kan kırmızısı darbelerle karalanmış mesaj:

YOU WERE WARNED, DARLING

Öfke göğsümde patlıyor, erimiş ve vahşi. İçgüdülerim bir şeyler yapmak, avlanmak, cezalandırmak için çılgılık atarak ileri atılıyorum ama Eli çok uzaklaşmadan yoluma çıkıyor. Kolları beni sarıyor, olduğum yerde kilitliyor.

"Seanna dur," diyor sertçe. "Olay yerini kirletemeyeceğimizi biliyorsun, şimdi olmaz."

Onun pençesinde çırpınıyorum, göğsüm kabarıyor, attığının farkında bile olmadığım bir hayal kırıklığı çılgılığıyla boğazım çiğneniyor. Öfkem şarapnel parçaları gibi içimi parçalasa da sesini alçaltarak kulağımda sabit tutuyor.

"Biliyorum," diyor sessizce. "Bunun neye benzediğini biliyorum. Ama hiçbir şeye dokunamayız. Henüz değil."

Savaşmayı bıraktım. Sakin olduğum için değil. Çünkü ayakta duramayacak kadar titriyorum.

Matteo saniyeler sonra gelir, botları kanla kayganlaşmış fayansların üzerinde hafifçe kayar. Jensen da çoktan gelmiş, yüz ifadesi asık, profesyonel bir katliamı tarıyor. Matteo olay yerine ve bana şöyle bir baktı.

Eli'n pençesinde yarı çökmüştü ve ifadesi kararmıştı. Ama hiçbirimiz konuşmadan-
"Sevgilim!"

Ses odanın öbür ucundan geliyor. Ford.

Yan girişten içeri giriyor, bir grup ajan da arkasından. Cesetlere bakmıyor bile.

Gözleri bana kilitlenmişti.

"Sen ve ekibin. Benimle birlikte. Şimdi."

Sessiz ve şaşkın bir şekilde onu ara sokağa kadar takip ediyoruz.

Kulak misafiri olmadığımızda Ford bize döndü. "Hepiniz .

Derhal yürürlüğe girecektir."

"?" Öne doğru bir adım atıyorum. "Öylece-"

"Yapabilirim. Ve yapıyorum." Bağırıyor. Bağırmasına gerek yok. Sesi cam gibi kesiliyor. "Bu operasyonun tamamı artık iç denetim altında. Ben aksini söyleyene kadar, görevden alındın."

"Ford-"

"Hayır. Bu sefer değil, Seanna." Parmağıyla beni işaret ediyor. "Bir kartel katliamının yaşandığı yere elinde kanla yazılmış kişisel bir mesajla mı geldin? Seni yönetim kurulundan almayacağımı mı sanıyorsun?"

Tartışmak istiyorum. Çılgılık atmak. Ellerim kırılgana kadar duvarı yumruklamak. Ama yapmıyorum.

Çünkü en kötü kısmın görevden alınmak olmadığını biliyorum. Buraya ilk *onların* geldiğini bilmek.

Ve bunu benim için yaptılar.

Ford hışımla uzaklaşıyor ve geri kalanımızı şaşkın bir sessizlik içinde bırakıyor. Sessizliği ilk bozan Jensen oldu, yüz hatlarına derin bir şaşkınlık kazınmıştı. "Ne halt oldu, Seanna? Bu mesaj ne anlama geliyor?"

Başımı yavaşça sallıyorum, sesimden yorgunluk akıyor. "Bunun için endişelenme. Sadece... eve gidin. Hepiniz. Ara verin, Reyes ya da Cruz hakkında hiçbir şey araştırmayın ya da soruşturmayın. Şu anda her şeyin yasal ve tertemiz olması . Hiçbir hatayı kaldıramayız."

Jensen yaklaşıyor, gözlerindeki endişe açıkça belli oluyor. "Seanna, konuş bizimle. İyi değilsin. Bunu görebiliyoruz."

Sıkı bir gülümsemeyi zorluyorum, sesim dikkatlice eşitleniyor. "Ben iyiyim. İyi olacağım. Tropik bir adada tatilde olan bir aile üyem var. Onlara katılabilirim."

İkna olmuş görünmüyor ama yine de başını sallıyor. Matteo ve Jensen arkalarını dönüp yavaş adımlarla ara sokaktan aşağı iniyorlar, adımları ağır ve belirsiz. Eli tereddüt ediyor, geri çekiliyor, gözlerini benimkilere dikeyor.

"Orada iyi değildin," diyor usulca, sesi endişeyle karışık. "Hem de hiç. Seni izleyen birine ihtiyacımız var mı?"

Boğazıma düğümlenen hayal kırıklığı yumrusunu yutarak bakışlarını karşılıyorum. "Hayır, Eli. Bunu ben halledeceğim. Sadece... güven bana. Evine git."

Bir süre daha beni inceliyor, isteksiz ama sonunda başını sallıyor. "Pekâlâ. Ama bir şeye ihtiyacın olursa ara. Bunu tek başına taşımaya çalışma."

Cesur yüzümün parçalanmasına izin vermeden önce gözden kaybolmasını bekliyorum, gerçek ortaya çıktıkça soğuk tuğla duvara yaslanıyorum, onları riske atamam. Rule ve Ruin sırf bana bir mesaj göndermek için bütün bir kulübü katletmeye hazırsa olmaz.

Sonunda duvarı iterek kendimi dik tutmaya çalışıyorum ve kısa bir mesafe ötede park etmiş olan arabama doğru yürüyorum. Sürücü koltuğuna gömüldüm ve direksiyonu sıkıca kavrayarak sessizce oturdum. Reyes'in peşinde geçen aylar, sayısız çalışma saatleri, titiz planlamalar; hepsi iki sapık yüzünden bir kenara atılmıştı.

Hayal kırıklığı ve öfke taşıyor ve direksiyonu sertçe yumrukluyorum, acının koluma yayıldığını hissediyorum. Sıcak gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor, yorgunluğa ve çiğ, ezici öfkeye bağladığım kısa bir zayıflık anı.

Derin bir nefes alarak kendimi çelikleştiriyorum, öfkenin yeniden oluşmasına izin veriyorum, şiddetli ve bir kasırga gibi tüketiyor. Telefonumu kaptığım gibi, mesaj aldığım son numaraya öfkeyle sert bir mesaj yazıyorum:

*Siz pislikler dokunulmaz olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Sizler
çarpık oyunlarınızın arkasına saklanan korkaklarsınız. Eğer
yeterince cesursanız doğrudan üzergelin.
Yolumdan çekil.*

Mesaj hemen teslim edilemedi olarak geri geliyor. Mesaj aldığım diğer tüm numaraları denerken parmaklarım ekranın üzerinde uçuşuyor, ancak her denemede mesaj teslim edilemedi olarak geri dönüyor.

Hayal kırıklığıyla hırlayarak telefonu arabanın diğer tarafına doğru fırlatıyorum, sakinleşmeye çalışırken derin nefes alıyorum. Birdenbire telefon çalıyor ve nabzım beklentiyle atarken onu yolcu ayak boşluğundan almak için çabalıyorum. Belki de o piçlerdir.

Ama sonra annem olduğunu gördüm.

Telefona cevap verirken kendimi sakinleştirmeye çalışarak yavaşça nefes vermeye zorluyorum. "Selam tatlım," diye annemin neşeli sesi beni selamlıyor ve babamın sesini duyabiliyorum
ve babam arka planda sessizce konuşuyor.

"Selam anne," diye cevap veriyorum, sesime zorla bir gülümseme yerleştirerek.
"Chicago nasıl?" " zamanki gibi meşgul," diye hafifçe kıkırdıyor. "Soruşturman nasıl
gidiyor?
birlikte?"

"İyiym," diye yalan söylüyorum, hissetmediğim bir rahatlığı yansıtarak"Sadece birkaç darbe.

Peki ya seninki?"

"İlerleme kaydediyorum," diye cevap veriyor rahatça. "Nasıl olduğunu bilirsin, bir adım ileri, iki adım geri."

Babamın sesi aniden sıcak ve kararlı bir şekilde katıldı. "Kendine iyi baktığından emin ol, tatlım. Düzgün besleniyor musun?"

"Her zaman," diye söz veriyorum, boğazım duygularla düğümleniyor. "Kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyorsun."

"Yapabileceğini biliyoruz," diyor babam arka plandan şefkatle. "Ama süper kahramanların bile dinlenmeye ihtiyacı vardır, evlat."

"Bunu unutmamaya çalışacağım," diyorum usulca, göğsümdeki ağrıya rağmen gülümseyerek. "Siz de güvende kalın."

"Seni seviyoruz tatlım," diyor annem nazikçe. "Arada bir mola vermeyi unutma."

"Seni de seviyorum. Hepinizi," diye fısıldıyorum, yine gözyaşlarımın sızısını hissederek.

Görüşmeyi yumuşak "seni seviyorum "larla bitiriyoruz ve ben başımı koltuğa yaslıyorum, yokluklarının acısı şimdi her zamankinden daha keskin. Normalde yalnızlık beni rahatsız etmez ama şu anda ailemi şiddetle özleyorum.

Ağır bir iç çekişle arabayı çalıştırıp kulübeme doğru yola çıkıyorum. Belki sıcak bir duş bu stres ve dramdan biraz olsun arındırabilir ama içten içe bunun bir fark yaratacağından şüpheliyim.

Eve döndüğümde hava kararmaya başlıyor ve beni bekleyen bükülmüş hediyeler olmadığı için rahatlıyorum - çünkü hemen kulübemin arkasındaki sık ormana atılacaklardı.

İçeri girip kapıyı arkamdan öyle bir çarpıyorum ki camın kırılmaması mucize. Öfke ve hayal kırıklığı içimde sımsıkı sarılıyor, boğuluyorum.

onların yoğunluğu. Ceketimi çıkarıp kanepenin üzerine bırakıyorum ve silahımı ağır bir gümbürtüyle yanına yerleştiriyorum.

Kendime cömert bir bardak viski dolduruyorum, yerimden kıpırdamaya zahmet etmeden hızlı ve yakıcı bir yudumda içiyorum. Sıcaklık, hala içimi tırmalayan acı öfkemi hafifletmek için çok az şey yapıyor. Bir i çekişle dönüp koridordan yatak odama doğru yürüyorum, uykunun en azından öfkemi dindirebileceğini umuyorum.

Ama kapıya ulaşmadan önce, biri yatak odanın gölgelerinden usulca çıkıp önümdeki koridoru dolduruyor. Alacakaranlıkta bile, figürün her özelliğini gizleyen tam taktik teçhizatını ve maskesini açıkça görebiliyorum.

Kural.

Ya da belki Ruin, onu henüz görmedim. Birbirlerine uygun uğursuz kıyafetler giymelerini beklerdim.

Yeni bir öfke dalgası damarlarıma doluyor. Kendimi ona doğru fırlatmak, penelemek ve dövüşmek istiyorum ama Rule'un gücünü çoktan tatmıştım. Bunun yerine, kanepedeki silahıma ulaşmak için çaresizce hızla dönüyorum. Kaçış yolum, koridora sessizce adım atan ikinci bir figür tarafından aniden kesiliyor, aynı teçhizat ve maske geri alma umudunu kesiyor.

Sikeyim.

İçlerinden biri konuşuyor, sesi bir modülatör tarafından çarpıtılmış, ürpertici ve kopuk. "Bize başka seçenek bırakmadınız."

Beklemiyorum, ileri atılıyorum ve kanepeye giden yolumu kapatan adama sert bir darbe indiriyorum. Yumruğum sert bir şekilde göğsüne çarpıyor ama sanki sert bir çeliğe arpmışım gibi. Zar zor kımıldıyor, darbeyi kolayca emiyor. Yılmadan dizine hızlı bir tekme atıyorum ve onu hafifçe yana kaymaya zorluyorum.

Diğeri -yatak odamdan ilk çıkan- öne doğru hamle yaparak beni arkamdan zapt etmeye çalışıyor. Dirseğimi tüm gücümle geriye doğru iterek keskin bir dönüş yapıyorum. Dirseğim onu yan tarafından yakalıyor ve çarpık bir homurtu çıkarıyor. Cesaretlenererek, bu kez daha yukarıdan, maskeli yüzünü hedefleyen bir başka vuruşla devam ediyorum.

Saldırımını zahmetsizce savuşturuyor, bileğimi yakalayıp acı verici bir şekilde büküyor ve dudaklarımdan acı dolu bir tıslama çıkmasına neden oluyor. İkinci figür hızla ilerliyor ve ben tekrar saldıramadan diğer kolumu yakalayıp beni sıkıca aralarına hapsediyor. Tutuşlarına karşı mücadele ediyorum, vahşi bir hayvan gibi tekmeliyor ve hırklıyorum, ama çok koordineli, çok güçlüler.

"Bırakın beni!" Çığlık atıyorum, her kelimemde öfke kanıyor.

Öndeki figür hafifçe geri çekiliyor ve ceplerinden birinden bir şey çıkarıyor. Diğeri boştaki eliyle çenemi neredeyse morartacak şekilde kavırıyor. Elinde ne olduğunu gördüğümde daha sert çırpınıyorum, panik hareketlerime yansıyor. "Hayır!"

Çok geç - sprey burnuma soğuk geliyor, neredeyse anında duyularımı köreltiliyor, uzuvlarım isteğim dışında halsizleşiyor.

Karanlık görüş alanıma girerken, çarpıtılmış bir ses neredeyse yatıştırıcı bir şekilde mırıldanıyor: "Bu senin iyiliğin için, küçük fırtına."

Sonra her şey unutulup gidiyor.

Bölüm 19

Kural

Zor olmamalıydım ama Seanna ikimizi de karşısına almaya karar verdiği anda, tüm gücünü ortaya koyarak dövüşmeye başladığında, yemin ederim hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. O acımasız, tam bir savaşçı.

Nabzım şiddetle atıyor, damarlarımdaki kan sonunda ona tamamen sahip olmanın enfes, kaotik heyecanıyla akıyor. Seanna Darling. Düşüncelerim onun etrafında dikenli tel gibi sınıksız sarılıyor, tenime batıyor. Her zaman karanlığa çekildim, ama hiçbir şey onun mükemmel fırtınasıyla kıyaslanamaz.

Onu kollarımın arasına alıyorum, sıcaklığının ve bilinçsiz bedeninin bana mükemmel bir şekilde uyum sağlamasının tadını çıkarıyorum. Koyu renk saçları zırhlı kolumun üzerinden usulca dökülüyor, sakinleştiricinin etkisiyle yavaş ve ritmik nefes alıyor. Onunla ilgili her ayrıntı zihnime kazınıyor - dudaklarının kıvrımı, parfümünün hafif kokusu, görünmez bir aura gibi ona yapışan sarhoş edici karanlık. Sahiplenici bir tatmin duygusu beni çarpıyor, karanlık, çarpık bir zafer kemiklerime doğru fısıldıyor.

"Her şey açık mı?" Ruin'e sertçe soruyorum, sesim maskemden tanınmaz bir tona ayarlanmış ama yüzeyin hemen altında kaynayan saplantılı gerginliği zar zor gizliyor. Eldivenli başparmağımla yanağını usulca okşuyorum, teninin yumuşaklığını ezberlerken sahiplenme duygusu içimde kabarıyor.

"Neredeyse," diye cevaplıyor Ruin, sesi benzer şekilde bozulmuş, kabinde ilerlerken odaklanmış. Yüzeyleri siliyor, giysileri ve kişisel eşyaları paketliyor, hiçbir kanıt kalmadığından emin oluyor. Yakından izliyorum, her zamanki gibi titiz, her ayrıntının hesaba katıldığından emin. Ruin ve ben uzun zamandır arkadaşız - ağın karanlık girintilerinde birbirlerine rastlayan iki yalnız genç, arkadaşlık bulan benzer ruhlar.

Seanna'yı hafifçe kaydırıyorum, başı omzuma yaslanıyor, narin bedeni kucağımda inanılmaz derecede kırılğan görünüyor. Ama ben daha iyi biliyorum. Bu güzelliğin altında saf, sarhoş edici bir tehlike var. Ruin onu ilk bulduğunda, sayısız gece sohbetlerimiz sırasında hararetle tartıştığımız, yavaş yavaş karanlık hayranlığının nesnesi haline gelen güzel siyah saçlı bir kızdı. Onun saplantısı yavaş yavaş bana da bulaştı, ta ki benim saplantım haline gelene kadar - çarpık, dengesiz ve tamamen kaçınılmaz.

Ruin'i düşündükçe düşüncelerim kararıyor. Maskesinin altından yüzünü göremiyorum ama görmeme de gerek yok. Onu herkesten daha iyi tanıyorum. Dünyaya sunduğu dostane görüntünün altında benim karanlığımdan bile çok daha ürpertici bir acımasızlık yatıyor. Ruin gerçek doğasını ustalıkla gizliyor, aradaki fark o kadar derin ki bazen sanki tamamen farklı iki insanmış gibi hissediyorum. Güzel kızımızın onun gerçekte kim olduğunu görmesi ne kadar zaman alacak merak ediyorum - sadece maskenin altındaki yüzü değil, altında gizlenen soğuk, acımasız karanlığı da.

"Hata yapma riskini göze alamayız," diye uyarıyorum onu, Seanna'ya tekrar bakıyorum, onu izole, güvende ve tamamen bize ait kılma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyorum. "Yarım kalmış iş yok, Ruin."

"Beni hafife alıyorsun," diye sertçe yanıtlıyor Ruin. "Hiçbir şey asla şansa bırakılmaz."

"Peki ya iletişim?" Ben soruyorum. "İşi, arkadaşları, ailesi... Soru sormaya başlayacaklar."

"DEA'dan resmi olarak izinli," diye açıklıyor Ruin sakince, sesinde yankılanan bir güvenle. Bu bir yırtıcının sakinliği, onu bir pelerin gibi sarmış. "Max'i gizli göreve gidebileceği konusunda uyardı. Müdahale etme riskine girmeyecektir. Arkadaşları ve ekibi idare edilebilir ama onları yakından izleyeceğiz."

"Peki ya ailesi?" Devam ediyorum, sesim araya girme düşüncesine karşı saplantılı bir öfkeyle gergin. "Kız kardeşi düzenli olarak arıyor. Dikkatli olmamız gerekiyor."

"En büyük endişemiz Hydessa olacak," diye soğukkanlılıkla onaylıyor Ruin. "Seanna'yı çağrılar sırasında itaatkâr tutacağız. Çabucak öğrenecektir; karşı gelmenin burada ona bir faydası olmaz."

"İlk başta bizimle savaştacak," diyorum, maskemin altından karanlık bir gülümseme kıvrılıyor. Ruin usulca kıkırdıyor, ses modülatör sayesinde daha da uğursuzlaşıyor. "Tabii ki yapacak. Onu bu kadar karşı konulmaz yapan şey içindeki mücadele. Yakında bizim olduğunu anlayacak. Sonsuza kadar."

Bakışlarımızı kilitliyoruz, ortak saplantımızın yoğunluğu havada elektrik gibi çatırdıyor. Yıllar süren arkadaşlığımızla kurduğumuz ortaklık kırılmaz, şimdi tek hedefimizde birleştik-Seanna Darling. O bizim fırtınamız - tahmin edilemez, şiddetli, tamamen özür dilemeyen. Artık ona sahip olduğumuz için neler yapabileceğimiz hakkında hiçbir fikri yok.

"Gitmeliyiz," diyorum sonunda, sesim alçak ve kararlı. "Yer hazır, güvenli. Onu orada kimse bulamaz."

Ruin onaylarcasına başını sallıyor ve Seanna'yı nazikçe kaydırmamı izliyor, bilinçsiz durumunda bile rahat etmesini sağlıyorum. Hızlıca hareket ediyoruz ve bizi dışarı çıkarıyorum, kusursuz bir şekilde çıkarıldığımızı teyit etmek için kısa bir süre geriye bakıyorum. Arabaya bindikten sonra yol hızla geçiyor, her mil bizi kalemize daha da yaklaştırıyor - izole edilmiş, meraklı gözlerden saklanmış.

Zihnim, uyandığında nasıl tepki vereceğine dair hayallerle durmaksızın dönüyor. Öfke, ateş, mücadele... Hepsini derinden ve saplantılı bir şekilde arzuluyorum. Her düşünce kalbimi hızlandırıyor, taktik teçhizatımın altında acı verici bir şekilde sertleşene kadar arzum yoğunlaşıyor. Onun bize karşı -bana karşı- savaştığı düşüncesi sinirlerimi sahiplenici bir açlıkla alevlendiriyor. Onun vahşiliğini, ruhundaki vahşi isyanı arzuluyorum. Bu sarhoş edici.

Bu onu kırmakla ilgili değil, tam olarak değil. Onu güvende tutmak, kendinden bile korumakla ilgili. Direneceğini, öfkeleneyeceğini biliyorum ve bundan zevk alıyorum. Çünkü onun kavgası, vahşi karanlığı, en çok arzuladığım uyuşturucu. Ve şimdi ona sahibim, gitmesine izin vermeyeceğim. Asla.

Tekrar Ruin'e bakıyorum, beklentisindeki tehlikeli sınırı hissediyorum. "Yakında," diye sessizce teminat veriyorum, sesim modülasyonla bile ürperiyor. "Bize ait olduğunu anlayacak."

"Sonsuza dek," diye tekrarlıyor Ruin hararetle, Seanna'nın huzurlu yüzüne bir kez daha bakarak. "Artık geri dönüş yok. Ne onun için, ne de bizim için."

O artık bize ait. Tamamen. Geri dönülmez bir şekilde. O bizim olduğu sürece dünya yansa umurumda değil.

"Başka türlü olmasını istemezdim."

Bölüm 20

Seanna

Bilincim tekrar yerine geldiği anda öfkem alevleniyor, sıcak ve öfkeli. Kalın, acımasız zincirler bileklerimi ve ayak bileklerimi acıyla ısırırken, ağır ferforje karyola çerçevesine sıkıca tutturulmuşken, hüsrân içinde hırlayarak şiddetle sarsılıyorum. Yatağın kendisi lüks ama baskıcı

-Siyah ipek çarşaflar tenimi serinletiyor, koyu mücevher tonlarında pelüş kadife yastıklar -zümrütler, yakutlar ve safirler- aldatıcı bir rahatlık sunuyor. Esir alınmış bir hayvan gibi bağlanırken lüks benimle acımasızca alay ediyor.

Kendimi nefes almaya zorluyorum, gözlerim etrafımı titizlikle tarıyor. Oda penceresiz, tamamen bordo ve kömürün koyu tonlarıyla kaplanmış -neredeyse tam da benim tercih ettiğim tarza uygun. Bir duvarda, zengin maun ağacından oyulmuş büyük bir şifonyer heybetli bir şekilde duruyor, koyu, yansıtıcı bir parlaklığa kadar cilalanmış, odanın her tarafına soluk, ürkütücü bir ışık veren tek, loş bir lamba dışında yüzeyi çıplak. Uzun, karmaşık tasarımlı bir gardırop, sırlarını koruyan bir nöbetçi gibi katı ve karanlık, yakınlarda tehditkâr bir şekilde belirliyor. Uzak köşeye sıkıştırılmış pelüş, siyah deri koltuk bile odanın baskıcı zarafetine katkıda bulunuyor.

Zeki pislikler. Belli ki dikkatlerini vermişler. Bunun farkına varmak öfkemi daha da körüklüyor.

Bakışlarım sonunda koltukta kayıtsızca oturan gölgeli figüre kilitleniyor. Çevresiyle kusursuz bir uyum içinde, taktik maskesinin üzerindeki gözlüklerinin ince yansıtıcı parıltısı dışında neredeyse görünmez. Bir an için o kadar hareketsiz ki uyuyor olabileceğini düşünüyorum. Ama sonra başı hafifçe eğiliyor, saldırmaya hazır sarmal bir yılan gibi sessizce beni değerlendiriyor.

"Peki sen hangi pisliksin?" Zehirli bir şekilde tükürdüm, ellerimi boğazına dolamak için can atarak bağları tekrar işe yaramaz bir şekilde çekiştirdim.

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor, hoş olmayan, haince ürpertilerin omurgamdan aşağıya sürünmesine neden olan çarpık, karanlık bir şekilde eğlenen bir ses. Ondan anında nefret ediyorum, varlığının içimdeki çarpık ve ilkel bir şeyi çekmesinden nefret ediyorum, saf nefret ile rahatsız edici bir şehvet kıvılcımı arasındaki çizgiyi bulanıklaştırıyor.

"Harabe," diye onaylıyor, sesi maskesi yüzünden bozulmuş olsa da derin ve rahatsız edici bir samimiyetle yankılanıyor.

"Kaburgaların nasıl? Umarım birkaçını kırmışımdır," diye sertçe karşılık veriyorum, meydan okumama şiddetle tutunarak.

Hafifçe öne eğiliyor, kasıtlı, yırtıcı bir sakinlikle hareket ediyor. "Yaşayacağım," diye mırıldanıyor yumuşakça, tamamen umursamaz bir şekilde. "Gerçi seni güvende tutacaksa gerektiği kadar darbeyi memnuniyetle kabul ederim."

"Güvenli mi?" İnanılmaz bir şekilde alay ediyorum, öfke gözlerimde parlıyor. "Her şeyi mahvettin. Soruşturmamı mahvettin. Senden koruma istemedim. İstemedim de. O yüzden bana iyilik yapıyormuş gibi davranma."

Tekrar yer değiştirir. "Seni uyarmıştık Seanna. Uyarılara rağmen dinlemeyi reddettiniz ve Reyes'e doğru ilerlemekten vazgeçmediniz. Bu sonuç

kendi yaptığın."

Çenemi meydan okurcasına kaldırarak açıkça alay ediyorum. "Oh, lütfen. Beni gotik bir korku fantezisine zincirlemenin beni korkutup boyun eğdireceğini mi sanıyorsun? Düşündüğümden daha da zavallıymışsın. Lafı açılmışken, lanet olası yüzünü gösterecek misin, yoksa kiminle uğraştığımı görmeme izin vermeyecek kadar korkak mısın?"

"Kendimize göre nedenlerimiz var," diye cevap veriyor, saldırganlığımdan çıldırtıcı bir şekilde etkilenmeden.

"Korkak," diye tıslıyorum, tekrar şiddetle dönüyorum, bağların deriye karşı acımasız ısırtığını hissediyorum. "Sadece korkaklar maskelerin arkasına saklanır."

"Dikkatli ol küçük fırtına," diye usulca uyarıyor, ses tonunun aldatıcı yumuşaklığında tehlike kıvrılıyor. "Beni fazla zorlarsan sonuçlarından hoşlanmayabilirsin."

"Güven bana," diye hırlıyorum, dudaklarım vahşi bir sırıtişla kıvrılıyor, "planladığın her şey, özgür kaldığımda yapacaklarımın yanında sönük kalıyor."

Sandalyeden yavaşça kalkıyor, kendinden emin adımlarla yatağa yaklaşırken gölgeler sahiplenici bir şekilde ona yapışıyor. Nabzım çılgınca atıyor, adrenalin ve öfke açıklanamaz bir heyecanla tehlikeli bir şekilde karışıyor.

"Sözler, sözler," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde, sesi sert bir ipek gibi sinirlerimi okşuyor. "Denemeni görmek için sabırsızlanıyorum."

Gözlerimde alev alev yanan bir ateşle bakıyorum. "Getir bakalım, pislik. Bana bulaştığına pişman olacaksın."

"Hayır," diye fısıldıyor, nefesi maskesinin altından tenime değecek kadar yakınımaya eğiliyor ve omurgamda haince karıncalanmalar yaratıyor. "Sen tam olarak ait olduğun yerdesin, Seanna. Bizimle birlikte. Sonsuza kadar."

Eldivenli elini kaldırıyor, parmak eklemleri çenem boyunca nazik, sahiplenici bir çizgi çiziyor. Kaslarım anında geriliyor, içgüdüsel olarak ondan uzaklaşıyorum.

beklenmedik bir yakınlık. Başparmağı alt dudağıma sürtünerek istemsiz, öfkeli bir hırıltı çıkarmamı sağlıyor.

"Çok uzun zamandır bu dudakların tadına bakmak istiyordum," diye boğuk bir şekilde nefes alıyor, sesindeki karanlık açlık açıkça belli oluyor.

Şiddetle hamle yapıyorum, dişlerim kırılıyor, ama o çenemi sıkıca kavıyor, eldivenli parmakları derimi neredeyse morartacak kadar sert bastırıyor. "İşte benim kızım," diye mırıldanıyor saygıyla. "Vahşi, vahşi - böyle olduğunda kesinlikle büyüleyici."

Sahiplenici tutumu, konuşma şekli, içimde bir şeyler yapıyor. Mezarıma kadar reddedecek olsam da, bir yanımda onun durmasını istemiyor. Derimin altında utanç verici bir sıcaklık oluşuyor ve bedenim bana ihanet edip onun hâkimiyetine karşılık verirken içimden lanet okuyorum. Öfke, dokunuşa doğru eğilme dürtüsüyle şiddetle savaşıyor.

"Bizim için iyi bir kız olacaksın," diye devam ediyor. "Sonunda, belki biraz özgürlük kazanacaksın ama önce bunu hak ettiğini kanıtlaman gerekecek. *Uslu durabileceğini.*"

Öfkem yeniden alevleniyor, ama o sadece son bir kez sahiplenici bir parmağını yanağımdan aşağı indiriyor.

"Rule birazdan yemekle dönecek," diyor ve sanki az önce hoş bir sohbet etmişiz gibi kapıya doğru adım atıyor.

Zincirleri tekrar çekiyorum, o kapıdan çıkıp kaybolurken sessizce ona lanet okuyorum, beni kaynayan öfkem ve çelişkili duygularımla baş başa bırakıyor.

Bu iş daha bitmedi. Yakınından bile geçmedi.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Kapı tekrar açılana kadar dakikalar, saatler, hatta günler geçmiş olabilir.

Rule sessizce içeri giriyor, hala taktik teçhizatını giymiş, yüzü aynı karanlık maske ve yansıtıcı gözlüklerle gizlenmiş. Ama elindeki yemek tepsiyi bana kim olduğunu söylüyor. Kasıtlı olarak hareket ediyor, tepsiyi yatağın başucundaki masaya bırakıp yanıma oturuyor, sakın tavrına rağmen koyu üniforması heybetli bir duruş sergiliyor. Geriliyorum, ona şiddetle bakıyorum, ondan bir parça koparmaya hazırım.

"Isırma," diye nazikçe uyarıyor, sesinde eğlence var.

Baştan çıkıyorum ama getirdiği yemeğin kokusuyla midem utanç verici bir şekilde gurulduyor ve ihtiyacıma ihanet ediyor. Rule bir taco kaldırıyor-Meksika balık tacosu, tam da sevdiğim ama yıllardır yemediğim türden. Beni şüphelendiğimden çok daha uzun süredir izlediklerinin kanıtı.

Yemeği dikkatlice ağzıma götürüyor ve beni yavaşça besliyor. Ruin'in uslu durursam özgür olacağıma dair sözlerini hatırlayarak isteksizce ona uyuyorum. *Onları bıçaklayacak kadar gevşeklik kazanana kadar uslu duracağım.*

"Seni ilk gördüğümde," diyor Rule usulca, "özel olduğunu biliyordum. Karanlığın bizi korkutmuyor, Seanna. Seni bizim için mükemmel yapan da bu."

"Şiiri kendine sakla," diye çıkışıyorum, ona ters ters bakarak.

Hoşgörüyü başını sallıyor. "Seni durdurmak zorundaydık çünkü Reyes senin peşindeydi. Seni koklamaya başlamıştı. Seni o psikopata kaptırma riskini alamazdık."

Bana ilk taco'nun son lokmasını yedirirken, eldivenli parmakları dudaklarımı usulca okşuyor. Bu temas önceki gecedan canlı bir anıyı tetikliyor; aynı parmaklar, kendi uyarılmışlığımla kayganlaşmış, sahiplenici bir şekilde ağzıma sokulmuştu. Yanaklarım ateş gibi kızarıyor ve vücudumun haince tepkisinden utanarak hızla gözlerimi kaçırıyorum. Rule bilerek kıkırdıyor ve aynı eldivenli parmaklarını kaldırıyor. Taco kalıntılarını yalamak için kumaşı yavaşça kenara kaydırmadan önce başını aşağı eğiyor

Yüzünün hiçbir detayını görmeden. İçime bir sıcaklık yayılıyor, utanç ve istenmeyen arzu şiddetle savaşıyor.

"Dikkatli ol tatlım," diye fısıldıyor ve ben onun yumuşatılmış sesindeki arzuyu bile duyabiliyorum. "Böyle düşünmeye devam edersen, kendime hakim olamayacağım."

Kısa, tehlikeli bir an gözümün önünden geçiyor ve cidden aklımı tamamen yitirip yitirmedigimi merak ediyorum. Sadece bir kalp atışı için, onun davranmasını istemiyorum. Bunun farkına varmak midemi utanç verici bir arzuyla burkuyor. Yüzümde titreyen kargaşayı görüyor olmalı çünkü mırıldanıyor.

"İlginç," diye mırıldanıyor sessizce, sesi zengin bir şekilde eğlenmiş ve inkar edilemez bir şekilde kışkırtıcı.

Gözlerimi kısıyorum, öfkeli soğukkanlılığımın bir kısmını geri kazanıyorum. "Kendini övme," diye tıslıyorum, içimdeki kaosu maskeleyemeye çalışarak.

Rule kıkırdıyor, alçak ve yumuşak bir sesle, bir taco daha alıp yavaşça ve özenle bana yedirirken. "Bununla istediğin kadar savaşabilirsin, Seanna," diyor nazıkçe, neredeyse yatıştırıcı bir şekilde. "Ama ikimiz de gerçeği biliyoruz. Sen buna çekildin - bize çekildin - çünkü derinlerde senin karanlığın bizimkiyle eşleşiyor."

"Hayal görüyorsun," diye mırıldanıyorum acı acı, çarpan kalbime rağmen ters ters bakarak.

"Belki," diye kolayca kabul ediyor, sesi hala sakin ve düzgün. "Ama söyle bana, seni gerçekten göreceğ birini bulmak için ne zamandır mücadele ediyorsun? İçinizdeki fırtınadan korkmayan birini? Biz onu evcilleştirmek değil, içinde seninle dans etmek istiyoruz."

Sözlerinin içimde yankılanmasından nefret ederek inatla sessiz kalıyorum. Bana son lokmayı yedirirken eldivenli parmakları yine hafifçe dudaklarımda geziniyor ve içime bir başka hain sıcaklık sarsıntısı gönderiyor.

"Bir düşünün," diye devam ediyor. "Seni ilk gördüğümüz andan itibaren ne kadar özel olduğunu biliyorduk. Seni korumamız gerektiğini biliyorduk."

-Kendinizden, Reyes'ten, sizi köreltmeye çalışan herkesten."

"Ve beni yatağa zincirlemek senin parlak çözümün müydü?" Öfkeme umutsuzca tutunarak patladım.

"Şimdilik," diyor sakince, tereddütsüz. "Büyük resmi görene kadar. Burada, dışarıda olduğundan daha güvende olduğunu fark edene kadar." Boş tepsiyi alıyor ve yavaşça ayağa kalkıyor, göz korkutucu taktik üzerimde yükseliyor. "Şimdi dinlen, Seanna. İhtiyacın olacak

güç."

"Cehenneme git," diye meydan okurcasına tükürdüm.

"İyi uykular, küçük fırtına," diye mırıldanıyor, kendinden emin adımlarla kapıya doğru ilerlerken, arkasından sıkıca kapatıyor ve beni bir kez daha çelişkili düşüncelerim ve kaynayan öfkemle baş başa bırakıyor.

Sessizlik tekrar etrafıma yerleşiyor, yoğun ve boğucu. Tavana bakıyorum, loş ışık duvarlar boyunca hayaletler gibi kayan soluk gölgeler çiziyor. Vücudum hala Rule'un içimde uyandırdığı sıcaklıktan dolayı uğulduyor - tepkilerimi ne kadar kolay manipüle edebildiklerinin, derimin altına ne kadar girdiklerinin istenmeyen bir hatırlatıcısı.

Benim neyim var böyle? Bundan daha güçlü olmam gerekiyordu. Daha keskin. Daha soğuk. Çoğu insanı kıracak şeylerden kurtuldum, zayıflığa tahammülü olmayan bir dünyada tırnaklarımla kazıyarak yükseldim. Ama işte buradayım, yatağa zincirlenmiş, kendi hain bedenim tarafından aşağılanmış ve parmaklarının dudaklarıma dokunuşunu ya da yeterince hızlı çekilmeyişimi hatırlamamak için mücadele ediyorum.

En kötüsü de biliyorlar. *Biliyorlar amina koyayım.* Her küçük irkilmem, her ateş basması, sessizliğimin uzun sürdüğü her saniye, hepsini görüyorlar. Bundan besleniyorlar.

Çığlık atmak istiyorum. Bir şeyleri kırmak istiyorum. Silahımı, özgürlüğümü, lanet olası kontrolümü geri istiyorum. Ama en önemlisi, intikam istiyorum. Ve temiz ya da asil olanlardan değil. Kanlı ve acımasız olmasını istiyorum. Beni evcil hayvan gibi kafese koyabileceklerini düşündükleri için pişman olmalarını istiyorum.

Ama akıllı olmak zorundayım. Beklemek zorundayım. Onların oyununu oynamalıyım. Rol yapmalıyım. Çözüldüğümü düşünmelerine izin vermeliyim.

Kazandıklarına inansınlar.

Çünkü kaymaya başladıkları an, içlerinden biri ne kadar ileri gidebileceğimi hafife aldığı an, kanlarını akıtacağım.

Ve bunu yaparken gülümseyeceğim.

Bölüm 21

Seanna

Yavaşça uyanıyorum, uykunun kenarları bir yaranın üzerindeki kabuklar gibi soyuluyor - acı ve çiğ. Kelepçeler el ve ayak bileklerime hafifçe batıyor, morarmayı önleyecek kadar yumuşak ama arkasındaki niyetin yanlış anlaşılmayacağı kadar da sert.

Aynı yatak. Aynı sessiz oda. Aynı lanet izlenme hissi. Çünkü onlardan biri yine orada.

Sanki soluduğum havanın sahibiymiş gibi gölgelerin arasına sıkışmış aynı lanet koltukta oturuyor. Bir heykel gibi hareketsiz, alçak altın ışık yüzünü örten maske üzerinde keskin çizgiler oluşturuyor. Sadece... izliyor.

Sertçe göz kırpıyorum, çenem gergin. "Ne, bu senin yeni sapkınlığın mı? Gerilim filmindeki bir sürüngen gibi uyumamı izlemek mi?"

Cevap yok. Hemen değil. Sadece başını hafifçe eğdi. Omuzlarında bir kayma. Umursamaz.

Alay ediyorum ve sesimin şurup gibi tatlı ve zehirli olmasına izin veriyorum. "Lanet olsun, eğer bu konuda tam bir ucube olacaksan, içeri girip bana istediğin her şeyi yapabilirsin."

Modüle edilmiş sesi, sessizliği bir bıçağın üzerindeki sıcak pekmez gibi bozuyor.
Pürüzsüz. Güzel. Ve hala çok yanlış.

"Pişman olabileceğin şeylerle beni kışkırtma, küçük fırtına."

Harabe.

Sesin ritmi Rule'a ait olamayacak kadar durgun. Onda bir yumuşaklık var - daha karanlık bir şeye batırılmış bal. Sizi nasıl *mahvetmek* istediğini planlarken cazibesiyle sizi uyutacak bir adam.

Gözlerimi kısıyorum, sesim kuru. "Peki şimdi planın ne? Stockholm Sendromu devreye girene kadar beni bağlı mı tutacaksın?"

Cevap vermiyor. Öylece oturuyor, parmak uçları sanki Tanrı'yı düşünüyormuş gibi dikilmiş. Ya da ölümü. Ya da beni.

"Bir işim var," diyorum maskeyle yüz yüze gelerek. "Ortaya çıkmazsam sorular sormaya başlayacak bir iş."

Sonunda tekrar konuşuyor ve sesindeki sakinlik çığlık atma isteği uyandırıyor. "Davanız askıya alındı. Cruz ve adamları öldükten sonra. Reyes tekrar dokunulmaz oldu, ya sen? Sen kenara çekildin."

Aramızda keskin ve ağır bir sessizlik dolaşüyor.

"Bundan zevk aldın," diye mırıldanıyorum, gözlerimin arkasında öfke birikiyor. "Bana verdiğin küçük mesaj uğruna katledilen onca adam."

Ruin yavaşça ayağa kalkıyor, sanki sıvı bir silaha dönüşüyormuş gibi. "Bu Kural'dı," diyor, sanki gayet makul bir açıklamaymış gibi. "Senden isteneni yapmadın. Onun kurallarına uymadın. Sana o toplantıya gittiğine pişman olacağını söyledi."

Keskin bir kahkaha attım. "Bir adam bir kulüp dolusu kartel askerini mi indirdi? Doğru. Tabii. Kulağa yasal geliyor."

Kıkırdıyor. "Buna inanmak zorunda değilsiniz. Ama bizi ne kadar zorladığına gerçekten dikkat etmelisin. Zekisin, Seanna. Ama zeki şeyler bile

Mola."

Yatağa doğru yavaş ve kasıtlı adımlar atıyor, botları döşemeye sessizce vuruyor. O yaklaştıkça hava basıncındaki değişimi hissedebiliyorum, sanki oda onun için nefesini tutuyor.

"Eğer uslu durursan," diyor alçak sesle, "bizim için nasıl iyi olacağını öğrenirsen, o zaman tasmanı çıkarmana izin veririz. Sana daha fazla özgürlük veririz."

Gözlerimi kısıyorum. "Doğru. Demek mesele bu, ha? Beni çökertmek. Beni daha az tehdit haline getirmek. Daha az şiddet. Daha yönetilebilir."

Yatağın ucunda durur, başını rahatsız edici derecede sakın bir şekilde eğer.

"Hayır," diyor basitçe. "Tam tersi." Nefesim kesiliyor.

"Seni değiştirmek istemiyoruz," diye devam ediyor, sesi demirin üzerindeki kadife gibi. "Öfkenizi. Karanlığınızı. Dünyayı parçalama açlığın. Senin en iyi yanlarından biri bu."

Hafifçe eğiliyor, sesi daha sessiz bir şeye dönüşüyor. Daha keskin.

"Senin ruhun bizimkiyle eşleşiyor, Seanna. Henüz anlamaya bile başlamadığın şekillerde."

Alaycı bir çıkardım. "Gerçekten ruhlarınız olduğunu mu sanıyorsunuz?"

"Senin kadar." Cevabı anında. Sarsılmadan. "Ve hata yapma -aramızda ne kadar ruh kııntısı varsa? Onlar birbirimize ait. Bu yüzden seni korumaya çalıştığımız için ikimizi de öldürmeye çalışmamana ihtiyacım olacak."

Kelimeler aramızdaki boşluğa duman gibi çöküyor, yoğun ve tiksindirici. Geri çekilmeli, zehir kusmalı, boşluk talep etmeliyim ama tek yapabildiğim bakmak, hava kaburgalarımın etrafında geriliyor.

Gülüyorum, keskin ve acı. "Bu bir psikopattan duyduğum en romantik şey."

Sadece omuz silkiyor. "Gerçekler nadiren kulağa hoş gelir."

Sessizliğin sürmesine izin veriyorum, öfke yeniden yükselmeye başladığında sıkılmış dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum ve bana tutunacak sağlam bir şey veriyor.

Hiç etkilenmeden ters ters bakıyorum. "Yani dünyanın yarısını öldürmek istemem umurunda değil ama birdenbire *seni* öldürmek isteyebileceğimden mi endişeleniyorsun?"

Kıkırdaması yumuşak ve sinir bozucu. "Senin gözünde küçük bir cinayet iyidir. Hatta eğlenceli. Ama ellerinizin silahlardan uzak durmasını istiyoruz. Sadece şimdilik."

"Harika," diye hırıliyorum. "Peki ya huzur içinde işlemek istersem? Rehinenin en azından tuvalet ayrıcalığı olabilir mi?"

Bir sessizlik oldu.

Sonra gülüyor. Önce yumuşakça. Sonra daha derin. Daha zengin.

"Ben de bu konuyu ne zaman açacağını merak ediyordum," diyor yatağın kenarına doğru adım atarak. "Ama kibarca sorman gerekecek."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" "Hayır." Kollarını kavuşturuyor. "Sor. Tatlı tatlı."

Dişlerimi sıkarak ona bakıyorum. "Bu yatağı süslemeden önce tuvalete gitmeme izin verir *misiniz lütfen*?"

Alaycı bir tavırla mırıldanıyor, sonra daha da yaklaşıyor. Eldivenli parmaklarından biri çenemde geziniyor ve alt dudağıma iki kez dokunuyor.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin, sevgilim."

Burnumdan nefes veriyorum. Gurur boğazımda cam gibi paramparça oluyor.

"Lütfen," diye sesleniyorum, öfke ve nefreti sesime yansıtmamaya, daha yumuşak bir hale getirmeye çalışıyorum. "Düzgün, uslu bir tutsak gibi rahatlamama izin verir misiniz?"

Başını sallıyor, tatmin olmuş görünüyor. "Çok daha iyi."

Yavaşça hareket ediyor, sanki kazara kırılğan bir şeymişim gibi ayak bileği bağlarını dikkatle açıyor. Sırada bir bilek var ve ben bir şey denemeyi düşünemedim eli elimi sıkıca sarıyor. Çürütecek kadar değil. Sadece *hatırlatacak* kadar.

Kavrayışındaki güç dehşet verici. Sakin. Sarsılmaz.

Sonra, vücudu hafifçe benimkinin üzerine doğru eğilerek son bağı çözüyor ve beni serbest bırakıyor. Ama ben hareket etmiyorum. Kaslarım çok gergin, nefesim çok sık.

Beni nazikçe dikleştiriyor, oturmama ve sonra ayağa kalkmama yardım ediyor. Vücudu benimkinin üzerinde yükseliyor -daha uzun, daha geniş- ve sanki bir şey denemem için bana meydan okuyormuş gibi o anın orada asılı kalmasına izin veriyor.

Bilmiyorum.

Dönüyor, karşı duvara ve daha önce görmediğim bir kapıya doğru yürüyor. Bir klik sesi duyuluyor, ardından kapı kayarak açılıyor ve odanın köşesine sıkışmış gizli bir banyo ortaya çıkıyor. Zengin, koyu renkli mermer, gömme aydınlatmanın altında parlıyor. Şık bir yağmur duşu var. Derin bir küvet. Ve, şükürler olsun, bir tuvalet.

Hepsi penceresiz. Tabii ki.

Odaya girerken gözlerimi ona dikiyorum. "Rehine süitiniz için *gerçekten* her şeyi yapmışsınız."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Sevgilimiz için sadece en iyisi." Ona ters ters bakıp kapıyı gösteriyorum. "Dışarı."

Maskenin arkasından hafifçe kıkırdıyor ve kapıyı arkasından kaydırarak dışarı çıkıyor.

Hızlı hareket ediyorum. Kendimi rahatlatıyorum. Ellerimi ovuyorum. Sonra hayatım buna bağılmış gibi etrafı aramaya başlıyorum.

Ki olabilir.

Raflar tamamen dolu. Bazı ürünler benim, evimden çalınmış. Diğerleri yeni, açılmamış ama hepsi en sevdiğim markalar. Detaylara gösterilen özen kanımı kaynatıyor.

Ama bir kavanoz gözüme çarpıyor; ağır cam, pahalı, kalın. Onu alıp elimde ağırlığını test ediyorum. Sağlam. Bu iş görür.

Kapıyı kaydırarak açtım, hemen dışarıda olmasını bekliyordum. Dışarıda değildi.

Onun yerine yatağın yanında, sırtı hafifçe dönük, sanki bir otel odasını hazırlıyormuş gibi çarşafı düzeltiyor.

Mükemmel.

Kavanozu tüm gücümle fırlatıyorum. Havayı temiz bir kesiyor.

Ve onu yakalıyor.

Tamamen dönmeden. İrkilmeden.

Piç kurusu, silah yerine bir tüymüş gibi havada yakalıyor.

Elinde bir, iki kez savurduktan sonra dikkatlice komodinin üzerine yerleştiriyor.

Kaba kuvvet ve öfkenin yeterli olacağını umarak ona saldırıyorum.

Hızlıyım. Adrenalinle besleniyorum. Ama o daha hızlı.

Dönüyor ve beni koşarken yakalıyor, korkunç bir güçle kaldırıp yatağa çarpıyor. Nefesim ciğerlerimde patlıyor. Ellerim maskesine uzanıyor, tırnaklarımla kazıyorum ama iki bileğimi de yakalayıp yatağa .

Hırlıyorum, altında çırpınıyorum. Hareket etmiyor. Bir santim bile.

Daha da kötüsü *gülüyor*. Alçak sesle. Eğlenerek. Karanlık.

"Hâlâ ateşle dolusun," diye mırıldanıyor, daha yakına eğilerek. "Senden uzak duramamamıza şaşmamalı."

Kalçalarımı yukarı kaldırmaya çalışıyorum, onu uzaklaştırmak için. Tek başardığım birlikte öğütülmemizi sağlamak.

İşte zaman hissediyorum.

Ağır. Kalın.

Çok sert.

Meydan okumam, kavgam *onu tahrik* ediyor.

Başını eğerken nefesi yanağımı okşuyor.

Vücudu benimkinin etrafında bir kafes gibi; sert kolları başımı çevreliyor, kalçaları benimkine bastırıyor, sıcaklığı ikinci bir deri gibi ondan yayılıyor. Altında kıvranıyorum, damarlarımda eşit oranda öfke ve çok daha tehlikeli bir şey dolaşüyor.

"Bundan zevk alıyorsun," diye tıslıyorum, sesim düzensiz çıkıyor.

Yaklaşıyor. Maskenin arkasındaki gözlerini göremiyorum ama hissedebiliyorum- Aldığım her nefese sahiplermiş gibi beni yuttuklarını *hissediyorum*. "Öyle değil mi?"

Gülümsemeye yakın bile olmayan bir şekilde dişlerimi gösteriyorum. "Oh, kesinlikle. Hiçbir şey beni maskeli bir deli tarafından hırpalanmaktan daha fazla ıslatamaz. *Kan kaybından ölmeyi tercih ederim.*"

Alçak sesle, hoşgörülü ve fazlasıyla memnun bir şekilde gülüyor. "Bu kan bağıni daha sonra tekrar ele alalım, küçük fırtına. Daha iyi kısımlarına gelmedik bile."

Tekrar hamle yapıp kurtulmaya çalışıyorum. Ama kımıldamıyor. Çok az bir çabayla bileklerimin yerini değiştiriyor, böylece her ikisi de ellerinden birinin altında, başımın üstündeki şilteye sertçe bastırılmış oluyor. Eldiveninin derisi tenime hafifçe batıyor ve beni orada tutmasının ne kadar kolay olduğunu hatırlatıyor.

Serbest eli göğsüme ulaşana kadar kolumdan aşağı iniyor. Avucunu göğüslerimin kabarıklığının hemen üzerine bastırıyor, temas gömleğimin ince kumaşını kavuruyor.

"Savaşmaya devam ediyorsun," diye mırıldanıyor, sesi bir hançere sarılmış ipek gibi. "Ama bedeninin -nefesin- sana ihanet ediyor."

"Senden *nefret ediyorum*," diye tükürdüm, altında sarsılarak.

"Güzel." Eldivenli parmakları aşağı kayarak gömleğimin kenarını okşuyor. "Nefret işleri ilginç kılıyor."

Eli, tişörtümün altından geçmeden önce göğsümün kıvrımını sıyrıyor - eldiven tene değiyor. Korkudan değil ama ne kadar *iyi* hissettirdiğinden sarsılıyorum. *Tanrım, iyi hissettirmesinden nefret ediyorum.*

Başını daha yakına eğiyor, sesi alçak, ikna edici. "Rule bana seni bu hale getirdiğinde nasıl tepki verdiğini anlattı. Tüm dişlerin ve öfkenle... ta ki kalçaların onunkileri kovalamaya başlayana kadar. Sen de onunla savaşmışsın, ta ki iniltilerin tehditlerini bastırmaya başlayana kadar."

Donup kaldım. Öfke ve aşağılanma omurgamda canlı bir tel gibi çatırdıyor.

"Bunun seni ettiğini söyledi," diye devam ediyor Ruin, sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi. "Sen hırlarken bile kalçaların titriyormuş. Sana her dokunduğunda nefesin kesiliyormuş."

Eğiliyor ve sözlerinin sıcaklığının tenimde gezindiğini hissediyorum. "İstersen bizimle savaşmaya devam edebilirsin. Ama bedeninin zaten bize ait olduğunu biliyor. Yetişmesi gereken şey zihnin."

Keskin bir nefes alıyorum, göğsüm onunkine doğru yükseliyor.

"Arzuladığınız şeyi inkâr etmeye çalışmayı bırakın," diye ekliyor, sesi bir bardak bala batırılmış zehir gibi. "Çünkü eninde sonunda seni bunun için yalvartacağız."

Ve sonra yer

değiştirir. Uzağa

değil, daha *derine*.

Kalçası benimkinin arasına giriyor, beni açık bırakıyor, bacaklarımın arasında haince atmaya başlayan sıcaklığa sürtünüyor. Nefesim kesiliyor.

"Bana durmamı söyle," diyor, yumuşak ama kararlı.

"Söyleyeceğim." Ona ters ters bakıyorum, dudaklarım meydan okurcasına kıvrılıyor. "Cehenneme kadar yolun var."

Eğiliyor, sesi kulağımın kabuğunu okşuyor. "Bu *hayır* demek değil, küçük fırtına."

Ondan nefret ediyorum. Ondan çok nefret ediyorum.

Peki neden külotum sıırılsıklam?

Ve sonra maskesi boğazıma bastırıyor, sanki dudaklarını nabzımın yüzeyin altında gürlediği yere bastırmak istiyor. Sadece bir ısı fısıltısı ve tene değen nefes, ama ben onun altında hareketsiz kalıyorum.

"Durmamı mı istiyorsun?" diye soruyor, sesi o ballı uyarıya gömülmüş. "Söyle."

Bilmiyorum.

Bunu istediğim için değil.

Ama artık ne istediğimi bilmediğim için.

Yine gülüyor. Bu sefer daha karanlık. Yer değiştiriyor, sikinin kalın boyu aramızdaki katmanların arasından kalçama daha sert sürtünüyor. Bu tek bir harekette ceza ve vaat ve nefesim karşılık olarak titriyor.

"Seni burada becerebilirim," diyor. "Şu anda. Ve sen bunu sevdiğin için kendinden nefret ederdin."

Parmakları külotumun bel bandının altından yavaş ve kasıtlı bir şekilde kayıyor. Onları tek bir hamlede yarığıma doğru sürüklüyor. Test ediyor. Tadını çıkarıyor.

"Benim için ılık atardın, küçük fırtına," diye fısıldıyor, nefesi kulağımanın kabuğunu sıyrıyor. "Merhamet için değıl. *Daha fazlası* için."

Ve en ? Haksız değıl.

Vücudum onun tutuğu altında eriyor. Canlı canlı yanıyor.

Beynim yetişemededen tepki veriyor; yükseliyor, ağııyor, altında canlanıyor. Ve sonra - aynen böyle- geri çekiliyor, tek bir akıcı hareketle üzerimden kayıyor, arkasında bir sıcaklık ve gerilim boğu bırakıyor.

Çok hızlı bir şekilde doğıruluyorum, kan kulaklarıma hücum ediyor, öfke her zamankinden daha sıcak bir şekilde yanıyor.

Kısıtlamaların asılı olduğu yere uzanıyor ve daha önce serbest bıraktığı bilek kelepçesini kaldırıyor. "Henüz hazır değılsin," diyor basitçe, sanki bir çocuğa bir şey aıklıyormuğu gibi. "Hazır olduğunu sanıyorsun ama fken hl sana sahip."

"Burada kalmayacağım," diye bağıırarak kolumu uzanamayacağım bir yere çektim.

Yine de kolayca yakalıyor ve kelepçeyi bileğime geri takıyor.

Sonra diğeri. Sert değıl. Hızlı değıl. Ama kesin bir şekilde.

Geri adım attığında, farklı bir şey fark ettim.

Zincirler ayarlandı. Biraz daha uzun. Yatak bağılığına bağılanan bağılantılarda biraz daha gevşeklik. Yatağın içinde rahatça hareket edebilmeme yetecek kadar ama bunun ötesine geçmeme yetecek kadar değıl.

Ayak bileklerim serbest kaldı.

"Ne kadar cömert," diye mırıldanıyorum parmaklarımı esneterek.

Başını eğıyor, hareketi yavaş ve okunaksız. "Bunu bir teşvik olarak düşünün," diyor yumuşak bir şekilde. "Sen uslu dur, biz dllendirelim. Bu kadar basit. İstesen de istemesen de biraz gevşeklik kazandın."

Bir kez daha güvende olduğumdan emin olduktan sonra başını sallıyor.

"Rule birazdan dönecek," dedi bana. "Yemekle birlikte."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Ona teşekkür etmiyorum. Onu lanetlemiyorum.

Yavaşça arkama yaslanıyorum, gözlerim ona kilitlenmiş, tekrar gidişini ve kapıyı arkasından kapatışını izliyorum.

Yumuşak klik sesi olması gerekenden daha yüksek yankılanıyor.

Tavana bakıyorum, bileklerim gerginlikten hafifçe ağrıyor, bacaklarım artık serbest. Koşmak için yeterli değil. Sadece bana hareket edebileceğimi hatırlatacak kadar.

Merhamet mi bilmiyorum. Yoksa bir akıl oyunu mu? Neden ikisi gibi hissettirdiğini de bilmiyorum.

Ve hangisinin olmasını istediğimi merak etmeye başlamaktan *nefret ediyorum*.

Bölüm 22

Seanna

Kapı tekrar açıldığında bunaltıcı sessizlik bozuluyor ve Rule rahat adımlarla odaya girerken ellerim sinirle kenetleniyor. Ruin'in bileklerimi ferforje yatak başlığına bağlayan zincirleri -bağdaş kurup oturmama ve beni esir alana düzgünce bakmama yetecek kadar- gevşetmesine rağmen sinirlenmeye devam ediyorum.

"Vay canına, kaçırılma olayında oda servisi mi?" Elinde bir kahve fincanı ve kâğıt torbayla yaklaşmasını izlerken tatlı tatlı alay ediyorum. "Ne kadar düşünceli."

Rule kıkırdar, alçak sesle ve sinir bozucu bir şekilde eğlenir. "Bunu bir barış teklifi olarak düşün. İkimiz de kafein bağımlılığına ne kadar umutsuzca sarıldığını biliyoruz."

Zincirleri sivri bir şekilde sallayarak homurdanıyorum. "Barış teklifi mi? Manipülasyonu yanlış hecelemişsin."

Kahveyi tam uzanabileceğim şekilde sallıyor, belli ki sinirlenmemden hoşlanıyor. "Al bakalım."

Gözlerimi devirerek bardağı kaptığım gibi bir yudum alıyorum ve soğuk sıvı karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Ciddi misin? Soğuk kahve mi? Bütçe kesintileri

Şimdi adam mı kaçıyorsunuz? Isıtmaya paranız yetmiyor mu?"

Gülüyor, sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmiş. "Gerçekten sana sıcak bir şey için güveneceğimizi mi düşündün? Bize biraz kredi ver."

"Merak etme," diye karşılık veriyorum, bardağı komodinin üzerine çarparak. "Övgü eksikliği tamamen kasıtlı."

Dikkatim istemsizce kese kâğıdına kayıyor ve kızgınlığıma rağmen tanıdık koku ağzımı sulandırıyor. Vişneli krem peynirli pastalar, en sevdiklerimden; *cehenneme kadar yolu* var.

Rule, "Sizi medeni bir sohbete teşvik edebileceğimi düşündüm," diyor ve poşetten kasıtlı olarak bir hamur işi çıkarıp hemen ulaşamayacağım bir yerde tutuyor.

"Rüşvet sana bile yakışmaz," diye alay ediyorum, ama midem haince kasılıyor. Dayanabilirdim, biz böyle durumlar için eğitildik. Günlerce aç kalabilirim, verdikleri her santimi acıyla reddedebilirim ama bu işte eğitimimin hesaba katmadığı bir manipölasyon seviyesi var.

Kendini beğenmiş bir tavırla, "Yine de baştan çıkarıldığın belli," diye karşı çıkıyor, böreği peçeteye koyuyor ve bana doğru biraz kaydırıyor ama yine de ulaşamayacağım bir yere koyuyor. "İşte anlaşma. Kız kardeşinin bir sonraki telefon görüşmesine kadar geçici bir ateşkesi kabul et ve börekler senin olsun."

Gözlerim keskin bir şekilde kısılıyor, şüphe ve cazibe içimde savaşıyor. "Kız kardeşim yarına kadar aramaz."

"Kesinlikle," diye yumuşak bir şekilde onaylıyor. "Bir gün. Huzurlu bir gün. Kavga yok, ısırıcı sözler yok -daha az ısırıcı sözler- ve bu küçük hoşgörülerini alıyorsunuz."

"Belki de anlaşma yapmak istemiyordumdur," diye alay ederek bir kaşımı meydan okurcasına kaldırıyorum.

"O halde," diye kayıtsızca cevap veriyor Rule, böreği tekrar eline alıp gidecekmiş gibi hareket ederek, "belki de onun yerine sana yulaf lapası yaparım. Eminim gelecekteki yemekleri de yulaf lapası kadar sevdiğin şeylerle değiştirebilirim. Hepsini biliyoruz."

Bu düşünce karşısında dudağım tiksintiyle kıvrılıyor, gururum arzularımla çarpışıyor. "Peki," diyorum isteksizce. "Ama o telefon geldiğinde, tüm bahisler kapanır."

"Anlaşıldı," diye mırıldanıyor, böreği tekrar yere bırakıyor ve yatağın ucuna . "Peki, gerçekten sohbet edebilecek durumda mıyız, yoksa darbeye hazırlıklı mı olmalıyım?"

Öfkeli bir karşılık vermek yerine dikkatle böreğe odaklanıyorum ve dilimde hemen eriyen bir ısırık alıyorum. Dudaklarımdan haince bir inilti dökülüyor ve ben onu zapt edemeden Rule'un hafifçe değiştiğini fark ediyorum. Telaşla ona savunmacı bir tavırla bakıyorum. "Aklına bir şey gelmesin. Bu sadece bir pasta."

"Açıkçası," diye yanıtlıyor, sesi sakın ama bir şekilde daha eğlenceli.

Onu dikkatle izliyorum, önce konuşması için sessizce cesaretlendiriyorum. Hamur işinden yavaşça ısırıklar alırken aramızdaki sessizlik rahatsız edici bir şekilde uzuyor, tadı duyularımı dolduruyor. *Kahretsin, bu şeyler cennet gibi.* İlk poğaça bittiğinde bana diğerini uzatıyor. Rule'un sessizliği beni rahatsız etmeye başlıyor, bu yüzden doğal olarak ilk ben bozuyorum.

"Birbirimizin saçını örüp dedikodu yaptığımız bölüm bu mu? Çünkü parıltılı ojemi unuttum," diye alaycı bir şekilde söylendim, başparmağımdaki kiraz cilasını yalayarak.

Kural yine değişiyor, yatak çerçevesinin gıcırtısı, şımarıklığının en azından bir tür sinire çarptığını tatmin edici bir şekilde hatırlatıyor.

"Dikkatli ol, küçük fırtına. Böyle devam edersen kaliteli zamanlarımızdan hoşlanmaya başladığını düşüneceğim."

Yüksek sesle alay ediyorum, zincirlerin sivri bir şekilde şingırdaması için yeterince öne eğiliyorum. "*Hoşgörümü* zevk almakla karıştırıyorsun. Kendini övme."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi," diye yanıtlıyor, sesi sakın, çileden çıkaracak kadar rahatsız edici değil. "Şiddeti körüklemeyecek bir konu deneyelim. Ne zamandır kirazlara karşı zaafın var?"

Gözlerimi şüpheyle kısıyorum, kızgınlık dürüstlikle savaşıyor. "Senin gibi pislikleri parmaklıklar ardına koymaya olan zaafımdan daha uzun süredir."

"Ah," diyor, sesinde kendini beğenmiş bir eğlence var. "Ömür boyu sürececek bir hoşgörü o zaman."

"Pastacılık ayrıcalığını kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorsun," diye sertçe uyarıyorum, geçici ateşkesimizi korumak için sesimdeki zehri yeterince bastırmaya çalışıyorum.

Rule tamamen yılmamış görünüyor, usulca kıkırdıyor. "Sakin ol. Bunu DEA rozetinin ve öldürücü bakışlarının altındaki kadını öğrenmem olarak düşünün."

Sertçe, mizahsızca gülüyorum. "Lütfen. Beni kaçırdınız. Hayat hikâyelerimi paylaşmak istemediğim için beni affet."

Bir an sessizlik oldu, tekrar konuşmadan önce havada ağır bir gerilim vardı. "Yeterince makul. Ama belki de en azından konuşmaların her zaman tehditlerle bitmek zorunda olmadığı konusunda hemfikir olabiliriz?"

"Dikkatli ol," diye karşılık veriyorum, hamur işinden bir ısırık daha alarak. "Tehdit etmeyi sanat haline getirmiş biriyle konuşuyorsun. Ama hamur işinin hatırına, seninle dalga geçeceğim. Tam olarak ne bekliyordun - 48 saat içinde Stokholm sendromu mu?"

Kısa bir kahkaha atıyor, derin ve rahatsız edici derecede hoş. "Ben bile o kadar hırslı değilim. Ama işbirliği, belki? Geçici bir nezaket bile

uzun bir yol."

Bir ısırık daha, tat alma tomurcuklarıma çarpan bir başka lezzetli dalga ve tamamen istemsiz bir inleme daha bırakıyorum - kahretsin, *bu hamur işleri çok iyi*. Karyola tekrar gıcırıyor ve ben sırtımdan kendimi zor alıyorum.

"Sadece işi, unuttun mu?" diyor, biraz önce söylediğim cümleyi alaycı bir ifadeyle tekrarlayarak.

Sertçe yutkunuyorum, gözlerim kısılıyor. "Ateşkes ısırgan yorumları kapsıyor ama düpedüz alay etmeyi kapsamıyor."

Buz gibi ses tonuma rağmen yine rahatlamış bir şekilde kıkırıyor. "Not edildi."

Bir süre daha sessizce oturuyoruz, böreğim hızla kayboluyor, bu da beni dehşete düşürüyor. Sonunda, iç çekerek teslim oluyorum. "Peki, medeni bir konu olsun. Bu hamur işlerini nereden biliyorsun? Benim fırınımı da mı takip ettin?"

Rule'un sesi gerçekten düşünceli görünecek kadar yumuşar. "Dikkat ediyoruz, küçük fırtına. İncelemeye değersin."

Ses tonundaki samimiyet beni biraz ürkütüyor ve duraksamama neden oluyor. Hemen bir ısırık daha alıp üstünü kapatıyorum ama merakım galip geliyor. "Neden ben? Beni tam olarak 'çalışmaya değer' kılan nedir?"

"Gerçekten göremiyor musun?" diye sessizce karşı çıkıyor, hafifçe öne eğilerek. "Kaosun içinde sanki onun sahibiymişsin gibi yürüyorsun. Korkusuzsun, öfkeliisin, kontrol edilemezsin. Bu *sarhoş edici*."

Geçici olarak hazırlıksız yakalandığım için göz kırpyorum, sonra hemen toparlanıyorum. "Bu neredeyse hayranlık gibi geldi. Tehlikeli bölge, Rule."

"Belki," diye sakince itiraf ediyor. "Ama tehlike çekiciliğin yarısıdır, öyle değil mi?"

Yumuşakça ofluyor, zincirlerimin içinde kıpırdanıyor, kasıtlı olarak cevap vermiyorum. Bunun yerine, hamur işinin son lokmasının tadını çıkarıyorum. "Sanırım göreceğiz."

"Kesinlikle yapacağız," diye mırıldanıyor, sesi kibirli bir güvenle ağırlaşırken yatağa geri yerleşiyor, tehlikeli bir şekilde yakın.

Gözlerimi deviriyorum, dilimi parmaklarımın üzerinde yavaşça gezdirerek son vişne sosunun tadını çıkarıyorum. Bakışlarım maskeli yüzüne kilitlenmiş, tepki vermesi için cesaretlendiriyordum. Ben daha kasıtlı alayımı bitiremeden, Rule beklediğimden daha hızlı hareket ediyor ve bileklerimi yakalamak için agresif bir şekilde öne atılıyor. Bileklerimi birbirine bastırarak ikisini de tek eliyle sıkıca kavradı.

Kaba, eldivenli başparmağı kaygan parmak ucum boyunca zorla sürüklenirken nefesim kesiliyor ve omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Bana doğru eğiliyor, taktik maskesi elmacık kemiğime degecek kadar yakın, serin ve rahatsız edici derecede samimi.

"O parmakları dilinle becermeye devam edersen, küçük fırtına, ağzına başka bir şey sokmam için bana yalvarıp yalvarmadığını merak etmeye başlayacağım," diye geveliyor, sesi karanlık bir vaatle damlıyor.

Kalbim onun açık sözlü, ateşli sözleri karşısında haince çarpıyor ama kendimi alay etmeye zorluyorum. "Dikkatli ol Rule. Çaresizliğin ortaya çıkıyor. Bir pastanın seni bu kadar çabuk çözebileceğini kim bilebilirdi?"

Elleri bileklerimi sıkıca kavıyor, kabaca yatak başlığına doğru bastırıyor, aramızdaki gerilim daha da artarken zincirler usulca şingirdiyor. "Çaresiz misin?" diye homurdanıyor usulca, tehlikeyle karışık bir eğlenceyle. "Bir pastanın üzerinde doruğa ulaşmak üzereymiş gibi inleyen sensin. Böyle devam edersen bir sonraki inlemenin benim adım olmasını sağlarım."

"Cesur bir varsayım," diye karşılık veriyorum nefes nefese, nabzım bana ihanet ederken bile gözlerimi kısarak. "Ama daha iyi teklifler aldım."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor, daha da yakına eğiliyor, maskesi çenemin altındaki hassas deriyi sıyrıyor. "Kendine istediğin kadar yalan söyle, Seanna. Vücudun diyor ki

gerçeği."

Acı acı gülüyorum, elinden kurtulmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ hayal görüyorsun."

"Ve sen de berbat bir yalancısın," diye karşı çıkıyor, boştaki eli kalçama doğru kayıyor, eldiveninin derisi tenimi kavuruyor. "Yoksa gerçekten benimle alay etmekten ne kadar hoşlandığını göremeyeceğimi mi sandın?"

Kontrolümü korumak için mücadele ederken sesim hafifçe titriyor. "Belki de seni kıvranırken görmek hoşuma gidiyordur."

"İlginç bir kelime seçimi," diye mırıldanıyor, sesi inanılmaz derecede derin, neredeyse hipnotik. Eli daha yukarılara kayıyor, vücudumun zaten haince tepki verdiği yere tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. "Çünkü ıkınmaya devam edersen yakında yapacağın şey tam olarak kıvranmak olacak."

Sertçe yutkunuyorum, yanaklarıma yükselen sıcaklıkla, kalçalarımın arasında oluşan ağrıyla savaşıyorum. "Büyük bir oyundan bahsediyorsun Rule. Ama şimdiye kadar bana verdiğin tek şey soğuk kahve ve hamur işleri oldu."

Alçak, hınzır kahkahası boğazımda titreşiyor. "Sevgilim, eğer daha ateşli bir şey istiyorsan, tek yapman gereken *yalvarmak*."

"*Isırmayı* tercih ederim," diye hırlıyorum ama nefesim dokunuşunun beni ne kadar etkilediğini ele veriyor.

"Buna güveniyorum," diye karşılık veriyor yumuşakça, koyu renkli lenslerinin arasından yüzüme bakabilecek kadar geri çekilerek. Başparmağı kasıtlı olarak uyluğumun iç kısmına sürtünüyor, onu çaresizce istediğim ve kesinlikle yapmamam gereken yere tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. "Yine de daha sert karşılık verdiğimi görebilirsin."

Başım dönüyor, ama gururum meydan okumamı sağlıyor. "Maskenin arkasına saklanan bir adam için büyük konuşma."

"Maskeyi çıkarmak mı istiyorsun, Seanna?" diye alay ediyor, sesinde kendini beğenmiş bir hâkimiyet var. "Bunu hak et."

"Ben de adam kaçırmanın senin çarpık ön sevişme biçimin olduğunu sanıyordum," diye karşılık veriyorum, çarpan kalbimi durdurmaya çalışıyor ama başaramıyorum.

Kıkırdıyor, eli tekrar yavaşça yukarı kayıyor, bu sefer kalçalarımın arasına bastırıyor, deri kaplı parmakları külotumun kumaşı boyunca sert ve cesur.

"Sevgilim, daha çarpıklığı görmeye başlamadın bile," diye mırıldanıyor, daha sert bastırırken sesi karanlık bir niyetle damlıyor ve boğazımdan yumuşak, istemsiz bir nefesi sürüklüyor.

Nabzım yükseliyor, kalbim gümbür gümbür atarken meydan okumaya devam etmek için çabalıyorum. "Blöf yapıyorsun," diye nefes alıyorum, sesim saklamak için çok uğraştığım titremeye ihanet ediyor.

Daha da yakına eğiliyor, parmakları hızla felaketim haline gelen noktayı yavaşça, çıldırtıcı bir şekilde çevrelerken maskesinin soğuğu çenemde geziniyor. "Öyle miyim?" diye homurdanıyor, sesi alçak, kibirli. "Ya da belki seni çoktan çözmüşümdür, küçük fırtına. Belki de seni geceleri hangi fantezilerin uyanık tuttuğunu çok iyi biliyorumdur."

Kalçalarım içgüdüsel olarak onun dokunuşuna karşı kayarken bile yanaklarım öfkeli bir utançla yanıyor. "Ne istediğim hakkında bir bok bilmiyorsun," diye ısııyorum, umutsuzca öfkeye bir can simidi gibi tutunuyorum.

"Oh hayır mı?" Basıncı, keskin bir şekilde nefes almamı ve nabzımın haince atmasını sağlayacak kadar artırıyor. "O zaman söyle bana, karanlıkta yalnızken seni azdıran şey nedir? Hangi ahlaksız fanteziler seni kıvrandırıyor? Bizim için yaptığın o güzel küçük gösteriler sırasında ne düşünüyordun?"

"Git kendini becer," diye tıslıyorum, ancak kelimeler nefes nefese ve zayıf çıkıyor, bir protestodan çok bir yalvarış gibi geliyor.

Yumuşakça gülüyor, belli ki mücadelemden hoşlanıyor. "Fena bir öneri değil ama *seni* becermeyi tercih ederim. da iyisi, gizliden gizliye arzuladığın şeyi itiraf etmeni tercih ederim." Meydan okumam yükseliyor ama alaycı parmakları nefesimi kesiyor ve tutarlı bir karşılık vermemi engelliyor. Dokunuşu bir hıza yavaşlıyor, tam zevkin eşiğinde duruyor, beni ağırlı ve çaresiz bırakıyor. Tekrar öne eğiliyor, serin maskesi çenemin altındaki sıcak ve hassas deriye sürtünüyor

Derin bir nefes alıp beni koklarken.

"Belki de yasak bir şeydir," diye fısıldıyor boğazıma doğru, eldivenli parmak uçları ısrarla bastırıyor, kalçalarımın ona karşı istemsizce yuvarlanmasını sağlıyor. "Karanlık ve çarpık bir şey - sikilmiş, çaresiz ve tam olarak istediğini alacak kadar güçlü birinin altında kapana kısılmış olarak uyanmak gibi. Belki de geçen gece seni uyandırdığımda seni tahrik eden şey buydu. Neden bizi bu çıkmazın içine itip duruyorsun..."

Nefesim duyulabilir bir şekilde kesiliyor, bana tamamen ihanet ediyor, sıcaklık tenimi baştan ayağa kızartıyor. *Hay sikeyim.*

Zafer kazanmışçasına kıkırdıyor, kontrolünden emin bir şekilde daha dikkatli okşuyor. "İşte orada," diye mırıldanıyor hınzırca, sesi memnuniyetle damlıyor. "Bana yanıldığımı söyle, Seanna. Uyurken becerilmeyi hayal etmediğini söyle bana; uyandığında birinin çoktan içine girmiş olduğunu, seni sertçe aldığını, tam da istediği gibi kullandığını."

Gözlerimi kapatıyorum, utanç ve arzu içimde şiddetle dönüyor. Hain bedenimdeki her sinir ucu daha fazlası için yalvarsa da, "Dur," diye zayıf bir şekilde idare ediyorum.

"Durmak mı?" diye alaycı bir şekilde yankılanıyor, sesi şeker gibi tatlı, parmakları yine işkence gibi alaycı bir hıza yavaşlıyor ve beni tehlikeli bir şekilde

kırılıyor. "Ama bunun için adeta yalvarıyorsun. O yüzden bana gerçeği söyle, hiç bu fanteziye kendini kaptırdın mı? Tüm kontrolünü teslim ettiğini, uyandığında sikimin zaten içinde olduğunu, çılgılık atana kadar seni uyanıkken becerdiğimi hayal ettin mi?"

Nabzım çılgınca atıyor, kalan tüm inkâr kırıntılarıma ihanet ediyor. Eli acımasız, parmak uçları bastırıyor ve daire çiziyor, gömülü sırlarımı ortaya çıkarıyor.

"Lanet olsun sana," diye fısıldıyorum, yanaklarım yanarken başımı başka yöne çevirirken sesim zar zor duyuluyor. "Evet."

"Evet, ne?" Yavaşça istiyor, sesi kadife keskinliğinde çelik, parmakları kasıtlı olarak aşağı kayarken tamamen emredici, ustalıklı zevkimi artırıyor. "Açıkça söyle, Seanna. Bana tam olarak ne hayal söyle." Sertçe yutkunuyorum, gurur sonunda onun acımasız, sarhoş edici dokunuşunun altında çöküyor. "Evet," diye itiraf ediyorum soluk soluğa, utancım şiddetli dokunuşuna karşı savaşıyor.

uyarılma. "Uyurken kaçırılmayı düşündüm. Çaresiz. Kullanılmak." "Aferin kızım," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle, sesinde kalın bir onay var. Onun Parmakları aniden çekiliyor, beni zalimce yoksun ve titrer halde bırakıyor. Ayağa kalkarken hayal kırıklığıyla neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım.

"Bugün uslu durmaya çalış, küçük fırtına," diye mırıldanıyor, her kelimesinden kendini beğenmiş bir memnuniyet damlıyor. "Bütün sabah bu fanteziyi düşünüyor olacağım."

Kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor ve ben yatak başlığına doğru yığılıyorum, kalbim çarpıyor, vücudum titriyor, öfke ve çaresiz uyarılma içimde şiddetle savaşıyor.

anda sağlıklı düşünebiliyormuşum gibi davranmanın bir anlamı yok -hâlâ tenime yapışmış olduğunu hissederken ve bir parçamın verdiği her çarpık sözü yerine getirmesini *istediğinin* hastalıklı, sarmal farkına varırken değil.

Bölüm 23

Seanna

Kendi hain düşüncelerinizden başka bir arkadaşınız olmadan yatağa zincirlendiğinizde zaman kindar küçük bir kaltaktır. Her saniye erimiş tafta gibi uzuyor ve bükülüyor; yapışkan, yavaş ve bu konuda çok kendini beğenmiş. Rule'un beni damlatarak, zonklatarak ve kesinlikle lanet olası bir öfkeyle terk etmesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. On dakika mı? On yıl mı? Aradaki farkı bilemem.

Tek bildiğim işimin bittiği.

Sessizlik sağır edici. Huzurlu değil. Meditatif değil. Sadece sessizliğin olabileceği şekilde gürültülü - sabitlemeye çalıştığım her titreşim nefesi yankılıyor, kaçınılmaz, ruhumu siken bir çözülmeye doğru geri sayım gibi gümbürdeyen her kalp atışını güçlendiriyor.

Bağları tekrar çekiyorum. Sadece takırtılarını duymak için. Hâlâ *burada* olduğumu, zincirler gevşemese bile hâlâ direnebileceğimi kendime hatırlatmak için. Her iki taraftaki halkaları saydım bile -solda on dört, sağda on üç. Asimetriyi fark etmediğimi sanmayın. Fark ettim. Ve bu beni kızdırıyor.

Tasmalı dengesiz bir balerin gibi ayak parmağımla çarşafın üzerinde aynı küçük daireyi çiziyorum. Acınası ama hareket bu. Bu noktada her hareket meydan okuma gibi geliyor.

Şu anda Reyes'i avlıyor olmalıydım. Savaş yolunda olmalıydım, o kartel piçini saklandığı yılan deliğinden çıkarmalı ve listemdeki her ismin bedelini ödetirken gözlerinden ışığın süzülüşünü izlemeliydim.

Ama onun yerine?

Onun yerine, ben buradayım.

İki maskeli manyak sırayla beni beslerken, kurcalarken ve beynimi en sevdikleri bilim deneyiymişim gibi yeniden düzenlerken beş yıldızlı bir kaçırma fantezisine hapsolmuştum.

Ve en ? İşe yarıyor.

Bu sadece adam kaçırma değil.

Bu *lanet* olası bir *tutsaklık*.

Sadece mahkum değil, saplantı olduğum psikolojik aynalar evi. Gösteri. Merkez.

Her an *kasıtlı* hissettiriyor. Her etkileşim kaburgalarımın arasına sığacak ve itecek şekilde hassas kesilmiş. Ruin baştan çıkarmayı icat etmiş gibi konuşuyor; kelimeleri tatlı, yavaş, pekmez ve tehditle ıslatılmış. Her hece, boğazımı sarmak ve sıkmak için tasarlanmış kadife bir kurdele gibi hissettiriyor. Peki ya Rule? Rule tam tersi. Açık sözlü. Pratik. Ama o çelik kenarın altında tehlikeli bir sıcaklık var. Sobanın yandığını fark etmeden önce daha da yaklaşmanıza neden olan türden bir sıcaklık. Kemiklerinizi kırabilecek türden bir adam - ve sonra sizi yatağa taşıyıp acınızı dindirecek türden.

Tanrı yardımcım olsun, maskeli psikopatlar için bir saplantım olmalı.

Çünkü onların gözlerini oymak istememe rağmen, tepki vermeyi durduramıyorum. *Hissetmeden* duramıyorum. Odaya her girdiklerinde hava değişiyor. Bedenim bana ihanet ediyor. Peki ya ağzım? Ağzım sıcak ve hızlı akıyor, çünkü ateş püskürtmezsem yalvarmaya başlayabilirim.

Onlardan nefret ediyorum.

Hâlâ burada olmaktan nefret ediyorum. Rutini beklemeye ve öngörmeye başladığım için nefret ediyorum-gıda, zincirler, duygusal kırbaç, psikolojik satranç, daha fazla zincir, sonra daha fazla gıda ve yeni bir zihin bulandırıcı tur.

Ve daha da kötüsü?

Küçük, çarpık bir parçanın bunu beklemesinden nefret ediyorum. *Onlar* için.

Kapının açılmasını bekliyorum. Kimin içeri girdiğini görmek için bekliyorum. Bir sonraki dokunuşu, bir sonraki sataşmayı, bir sonraki her ne boksas onu beklemek. Zavallı küçük bir kuzu gibi yaralarını yalıyor ve kurtlarının aç gelmesini umuyor.

İçimdeki hastalıklı, karanlık bir parça bundan sonra ne olacağını bilmek istiyor - kaçabilmek için değil, bilmem *gerektiği* için. Ne yapacaklar? Ne söyleyecekler? Günahları kutsal kitap gibi kulağıma fısıldayan Ruin mi olacak? Yoksa Rule, sert ve kasıtlı bir şekilde, kendime bile itiraf etmek istemediğim gerçekleri içimden çekip çıkaracak mı?

Bu benim hakkımda ne söylüyor?

Hayır. Ne dediğini zaten biliyorum. Belki benim de onlar kadar berbat durumda olduğumu söylüyor. Belki de dünyayı uzak tutmak için kullandığım tüm öfke ve ateş... zırh değildi. Belki de yemdi. Ve şimdi kontrolümün her zerresini, gücümün her *kırıntısını* kaybettiğime göre, *çatlıyorum*. . Henüz kırılmadım. Ama kırıklar yüzeyin altında örümcek ağı gibi yayılıyor ve aldığım her nefeste her birini hissedebiliyorum.

Kapıya tekrar baktım. İsteyerek yapmadım. Bu artık bir refleks. Sinirsel bir tik. Hayvanların fırtına öncesi gökyüzünü izlediği gibi izlemeye başladım.

Çünkü açıldığında ne olacağını biliyorum. Her şey *değişir*.

Hava yoğunlaşıyor. Kanım kaynıyor. Vücudum bana en kötü, en aşağılayıcı şekillerde ihanet ediyor - her seferinde.

Isırmak mı yoksa yalvarmak mı istediğine karar veremeyen şımartılmış bir evcil hayvan gibi sıkıştırıldım, beslendim, zapt edildim ve alay edildim. Ve şimdi bu sessizlikte yalnızım, tenimin sızladığı her yerin aşırı farkındayım. Bana bıraktıkları her ihtiyaç zonklamasının. Cevapsız, özgürlüksüz ve hatta seçme onuru olmadan geçen her kalp atışının.

Zincirleri tekrar çekiyorum. Daha sert. Kaçmak için değil. Sadece direnci *hissetmek* için.

Hâlâ bu bedende olduğumu kendime hatırlatmak için. Hâlâ kızgınım. Hala tehlikeli.

Ses keskin. Son. Zincirler kımıldamıyor.

"Lanet olası piçler," diye mırıldanıyorum kimseye. Herkese. Burada olduğunu *bildiğim* gizli kameralara. Duvarların arkasında. Havalandırmalarda. Belki de lanet olası yatak başlığında. Bu psikopatlarla kim bilir?

Kapının tekrar gıcırdayarak açılmasına bir saat daha var, belki de daha fazla.

İrkilmiyorum. başımı kaldırıp bakmaya zahmet etmiyorum. Umursamıyormuş gibi yapmakla meşgulüm. Nabzımın atışını ya da kalçalarımın içgüdüsel olarak beklentiyle nasıl gerildiğini saymamaya çalışmakla meşgulüm. Ama sonra kokuyu alıyorum.

Izgara peynir.

Ve herhangi bir ızgara peynir değil. *Benim* ızgara peynirim. Ucuz beyaz ekmek, tereyağı sürülmüş, altın sarısı mükemmellikte kırılaştırılmış. Yapış yapış, erimiş kaşar ve mozzarella - tam da dünya çok ağır olduğunda ve sıcak ve rahatlatıcı bir şeye ihtiyaç duyduğumda binlerce kez yaptığım gibi.

Gerginim.

Kafam sanki ele geçirilmiş gibi kapıya yöneliyor.

İçlerinden biri taktik giysileriyle, siyah maskesiyle, eldivenli elleriyle içeri giriyor. Okunamayan lensler gözleri saklıyor, yemin ederim içimi görüyorlar. İkisinden biri olabilir.

Ama ben biliyorum.

Sadece *bir* beni beslemeyi kişisel bir sapkınlık haline getirmiş gibi görünüyor.

"Kural," diyorum düz bir sesle, sesim çakıl taşları üzerinde kazınan pas gibi. Gözlerimi kısıyorum, arkalarında yanan şüpheyi gizleme zahmetine girmiyorum. "Kendini gerçekten evdeki esir estetiğine adanmışsın, ha?"

Onaylamıyor. Sadece aynı sakin ve buyurgan tavrıyla içeri giriyor ve sanki cehennemde piknik yapacakmışız gibi tepsiyi komodinin üzerine bırakıyor.

Ama o tepside ne var? O sadece yiyecek değil. Bu hesaplanmış bir silah. Elimde kalan direniş kırıntılarına doğrudan bir saldırı.

Izgara. Lanet olsun. Peynir.

Diğer her şey parçalanırken her zaman doğru olan tek şey. Sadece yemediğiniz, sarıldığınız türden bir yiyecek. Bir şeyin hala basit olabileceğine dair sıcak, yapışkan bir hatırlatma. Hala iyi olabilir.

Sıcak. Mükemmel. Her iki tarafı da altın gibi kızarmış. Sadece kokusu bile beni mahvetmeye yetiyor - gerçek tereyağı, eriyen peynir, kızarmış beyaz ekmek, her zaman yaptığım gibi. Ben durduramadan ağzım sulandı.

Çıtlatıyorum.

"Bunu bilmemelisin," diye ısııyorum. Göğsüm ağrıyor, boğazım düğümleniyor ve bir anda kendimi bu kadar açıkta hissetmekten nefret ediyorum. "Bunun benim favorim olduğunu bilmemelisin."

Maskesini egecek kadar başını çeviriyor. "Her şeyi biliyoruz." Kelimeler okşuyormuş gibi hissettirmemeli. Ama hissettiriyor.

Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki şakaklarım zonklıyor. Çenem çıgılık atmamak için çaba sarf etmekten zonklıyor. "Bu nezaket değil," diye hırlıyorum, her hecesi bıçak gibi. "Bu erimiş peynire bürünmüş bir manipölasyon."

Çekinmiyor. Tartışmıyor. Sadece sandviçin yarısını kaldırıyor, peynir dilimler arasında yavaş, günahkâr iplikçikler halinde uzanıyor. "Fark eder mi," diyor sakince, "tadı ikisi gibi olsa?"

Cevap vermeyeceğim.

Ama midem istiyor. Yüksek sesle. *İhanet: seviye kilidi açıldı.*

"Aç," diyor usulca, sandviçi dokunmak için değil, cezbedecek kadar yakın tutarak.

Kıpırdamadan duruyorum. Donmuş. Ağzım kenetlendi. Gözler daraldı.

"İstersen açıktan ölebilirsin," diye devam ediyor, sesi alçak ve inanılmaz derecede eşit. "Ama ateşkesi kabul ettin. *Ve* hâlâ burada olacaksın. Hâlâ bizim olacaksın. Hâlâ zincirlenmiş, damlayan ve kızgın olacaksın. Ve bir sonraki ısırığı daha da çok isteyeceksin."

Gururum alevlendi, bembeyaz ve şiddetli. Yemeği tokatlamam için bana bağıyor. Yüzüne tükürmemi ve sahip olduğunu sandığı son kontrol ipliğine kadar lanetlememi.

Ama yine de ağzım açılıyor.

Ve ilk ısırık lanet bir anı gibi vurur. Sıcaklık. Peynir.

Ekmek. Tereyağı.

Çiğniyorum.

Ve bu kadar iyi olmasından *nefret ediyorum*.

Gözlerimin kapanmakla tehdit etmesinden nefret ediyorum. Vücudumun *bir* saniyeliğine de olsa *yatağa zincirlenmiş* olduğumu ve kanepemde battaniye ve kötü bir televizyonla kıvrılmadığımı unutmasından nefret ediyorum.

Yüzümdeki her duygu titreşimini en sevdiği programmış gibi izliyor.

"Bunu ilk yaptığında ağlıyordun," diyor sessizce, sanki paylaşmaya yeni karar verdiği bir sırmış gibi. "Ellerin titriyordu. Bir tarafını yakmıştın. Ama bir tane daha yaptın."

Kanım dondu.

"Nasıl-" Boğuluyorum.

Cevap vermeden sandviçi tekrar ağzıma götürüyor. Başımı sallıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"İzliyoruz," diyor basitçe. "Her şeyi hatırlıyoruz."

Öfke boğazımı tırmalıyor, sıcak ve işe yaramaz. "Sen delisin." "Hayır," diyor, sesi çok yumuşak. "Biz kendimizi *adadık*."

Ve lanet olsun, bunu söyleme biçiminde göğsümü acıtan bir şey var.

Bir ısırık daha. Direnmeliyim. Ama vücudum artık beni dinlemiyor.

Bu bildiği için ondan biraz daha fazla nefret ediyorum. Sessiz olan.

Hüzünlü olan. Kimsenin göremediği.

Sanki bir ritüelmiş gibi, adını tam olarak koyamadığım bir şeyi kanıtlıyormuş gibi son lokmayı da bana yediriyor.

Ve yutkunduğumda, eğiliyor -sesi derimin altına kayacak kadar yakın.

"Öfkenizi biliyoruz," diye mırıldanıyor. "Ama yumuşaklığını da biliyoruz. Sessizliğini. Kimsenin bakmadığı karanlıkta kanayan yanlarınızı."

Yüzümü başka tarafa çeviriyorum, çenem gergin.

"Siktir ." Bu sefer gülmüyor. Alay etmiyor.

Sadece şöyle diyor: "Bir gün, her şeyi gördüğünüz için bize teşekkür edeceksiniz."

Sonra sandviçin diğer yarısının bulunduğu tabağı başucundaki masaya taşıyor ve tepsiyi alıp uzaklaşıyor. Sanki az önce bir sandviç açmamış gibi.

Açıkta olduğunu fark etmediğim bir parçam.

Ve bu sefer, kapı arkasından kapandığında, sadece öfke hissetmiyorum. Korku hissediyorum.

Çünkü belki *de* beni sona okumuşlardır. Ve belki de sadece oyun oynamıyorlar.

Belki de hikayemi baştan yazıyorlardır.

Bölüm 24

Seanna

Kapalı kapıya bakıyorum, dilimde kızarmış peynir tadı. Derimin altında huzursuz ve keskin kenarlı bir öfke kabarıyor. Gerçekten yararlanmayacaklarsa neden ateşkes öneriyorlar ki? Bu bir ateşkes değil, sahte nezaket kisvesi altında psikolojik savaş. Ve neden bu ızgara peynir benim için vişneli ve krem peynirli pastalardan daha önemli?

Her ikisi de beni uzun zamandır yakından -çok yakından- izledikleri anlamına geliyor, ancak hamur işleri daha mutlu anlarımda kendime özgürce verdiğim bir hoşgörü, bir ikramdı. Kızarmış peynir ise... o farklı. Bu bir teselli, en zayıf, en kırılgan anlarımda yaslandığım bir koltuk değneği. Güçlü olamayacak kadar yıprandığım zamanlar. Kimsenin izlemediğini düşündüğüm zamanlar.

Ama izliyordı. Kahretsin, hep izliyordı ve benim hiç haberim yokmuş.

Göğsüm sıkışıyor ve sandviçin son parçasını da zorla mideye indiriyorum, hiç davet etmediğim duygularla, ortaya çıkmasını hiç istemediğim anılarla boğuluyorum. Yutkunuyorum

sert, bunun beni etkilemesine izin verdiğim için kendime öfkeli, tam olarak hangi ipleri çekeceklerini bildikleri için onlara öfkeli.

Çok geçmeden kapı tekrar açılıyor. Bir an için hangisinin olduğunu anlayamıyorum. Yiyecek taşıyor ama bu otomatik olarak Rule olmadığı anlamına gelmiyor - zaten benimle yeterince uğraştı. Yine de, hareket edişindeki bir şey, yırtıcı sakinlik, adımlarının sessiz güveni bana tam olarak kim olduğunu söylüyor.

Harabe.

Tanrım. Kelimelere bile ihtiyaç duymadan onları tanımaya başlıyorum.

Yatağın yarısında duraklıyor, başı hafifçe eğik. Eminim o sessiz, tarafsız haliyle beni değerlendiriyordur.

"Tuvaleti mi kullanacaksın?" Sesi aldatıcı bir şekilde nazik.

Maskeli yüzüne meydan okurcasına bakıyorum. "Eğer hâlâ temel insan haklarına sahipmişim gibi davranacak kadar cömert hissediyorsanız."

Başını hafifçe sallıyor, maskesi okunmuyor ama ses tonunda kendini beğenmişlik açıkça görülüyor. "Her zaman çok hırçınsın, Seanna. Bu neredeyse sevimli."

Bileklerimi bağlayan zincirleri kasıtlı olarak şingırdatıyorum, gözlerim tehlikeli bir şekilde kısıyor. "Tutsaklığımın seni eğlendirmesine sevindim."

Yaklaşıyor, her adımı telaşsız. Kelepçelerimi özenle açıyor, eldivenli parmakları bileklerimde geziniyor ve öfkemin altında haince bir sıcaklık uyandırıyor. Kelepçeler açılır açılmaz bileklerimi çekip kurtarıyorum.

Aniden ayağa kalkıyorum, başım dönüyor ve elleri hemen belimi kavıyor, beni sıkıca sabitliyor.

"Yapma," diye , kaslarım geriliyor ve kendimi geri çekmeye çalışıyorum.

"Bunu söyleyip duruyorsun," diye mırıldanıyor sakince, sessiz bir uyarıyla elini sıkıyor. "Yine de vücudun her zaman farklı bir hikâye anlatıyor."

Tenime yükselen sıcaklıktan nefret ediyorum. Sabit durduğumdan emin olduktan sonra beni bırakıyor ve sürgülü banyo kapısına doğru alaycı bir hareket yapıyor.

"Çabuk ol," diye talimat veriyor, kadifenin altındaki otoritesi keskin.

Öfkeyle içeri ve sürgülü kapıyı arkamdan çarpıyorum. Siktir et çabuk -Tatlı alacağım. Tuvaleti kullandıktan sonra soyunup büyük duşa giriyorum. Sıcak suyun tadını çıkarıyorum, saçlarımı yavaşça yıkıyorum ve her asi anın tadını çıkarıyorum.

Sonunda, isteksizce dışarı çıkıyorum ve vücuduma bir havlu sarıyorum. Saçlarımı kurulamak için başka bir havlu kullanıyorum. Ancak o zaman üzerime giyecek temiz kıyafetim olmadığını fark ediyorum.

"*Siktir*," diye mırıldanıyorum, derin bir nefes alıp yatak odasına geri dönüyorum.

Ruin yatakta kibirli bir şekilde uzanmış, rahat - pislik. Hayal kırıklığı keskin bir şekilde içime işliyor, ondan birkaç adım ötede durup yumruklarımı kalçalarımaya yerleştirirken çenem sıkılmaktan ağrıyor.

"Kıyafetlerimi nereye koydun lan?" Gözlerimi dikerek sertçe soruyorum.

Mırıldanıyor, sesini koyulaştıran bir eğlence. "Belki de seni böyle tercih ederim."

Sözleri derimin altından kayıyor ve istenmeyen bir sıcaklık hissi uyandırıyor.

Dişlerimi sıkarak hırlıyorum, beni bu kadar kolay etkilemesinden nefret ediyorum.

"Dikkatli ol," diye devam ediyor, sesi ipekle sarılmış çelik gibi. "Bana böyle bakmaya devam edersen seni kendim açabilirim."

"Siktir git," diye bağıyorum, gözlerim kısılıyor.

Kıkırdıyor, karanlık ve zengin, sesi sinirlerimi lezzetli bir şekilde tırmalıyor. "Sanırım tam olarak bunu yapmamı tercih edersin. İtiraf et, ellerimin üzerinde olmasını arzuluyorsun."

Alay ediyorum, sözlerinin beni ne kadar etkilediğini gizlemek için kollarımı sıkıca kavuşturuyorum. "Hayal kurmaya devam et. Düşündüğünün yarısı kadar bile karşı konulmaz değilsin."

"Ve sen de o kadar ikna edici değilsin," diye yumuşakça karşı çıkıyor, sesi tehlikeli bir mırıltıya düşüyor. "Ben yanımdayken vücudunun nasıl titrediğini gördüm, Seanna. Bunu istediğin kadar inkâr edebilirsin ama ikimiz de gerçeği biliyoruz."

Nabzım sertçe atıyor, arzu öfkeyle savaşıyor.

O . Öyle olmak zorunda.

Ama o değil.

Çünkü titriyorum. Çünkü kalçalarım sıkılıyor. Çünkü tenim çok sıkı, çok sıcak ve adını koymak istemediğim bir şey için çok çaresiz hissediyor.

Tanrım, ondan nefret ediyorum. Onun kokusunu alabildiğimden nefret ediyorum, o deri ve baharat kokusundan. İkisinin de modüle edilmiş seslerinin cızırtısını kafamda hiç istemediğim bir şarkı gibi tekrarlayıp durmaktan nefret ediyorum.

Ve en çok da, eğer onların beni *terk* etmelerine *izin* verirsem ne yapacaklarını bilmek istememden nefret ediyorum.

İkisi de bana bir daha dokunmasın.

Hayır. Eğer *sorsaydım*.

Düşüncesi bile beni yakıyor.

Hafifçe kayıyorum, havlu vücudumun etrafında gevşiyor, nemli tenime lanet bir alay gibi yapışıyor. Meme uçlarım havlunun altında sertleşiyor, hava eldivenlerinin en hafif fısıltısı gibi onları okşuyor.

Bu zayıflıkla ilgili değil.

Kontrolle ilgili.

Ve eğer tükeneceksem, o zaman siktir et. Alevleri *seçeceğim*.

"Sen hiç susmaz mısın?" Hırlıyorum ama kelimeler ısırmıyor.

"Sadece ağızım başka bir şeyle meşgul olduğunda," diyor, sesi vaatle kalın.

Karnımdaki ağrı daha da artıyor.

Hayal kırıklığı yeniden yükseliyor; ham, huzursuz ve içten dışa doğru tırmanıyor. Ve aniden, baskıdan nefes alamıyorum.

Havluyu yırtıp atıyorum ve yere düşmesine izin

veriyorum. "*Şimdi tatmin oldun mu?*" Sesim

kesik kesik çıkıyor.

Ve *anında*.

Önümde, yüksek varlığı odanın havasını emiyor. Yerimde duruyorum ama çıplaklığımın her santimini hissediyorum.

"Çok," diye mırıldanıyor. Bakışlarının sıcaklığının bir iddia gibi vücudumda gezindiğini hissedebiliyorum.

Eldivenli parmak uçları çıplak omzumu sıyrıyor, hafif ve telaşsız; sadece içimi titretmeye yetecek kadar.

"Yalvarmaya hazır mısın, küçük fırtına?"

Keskin bir nefes kaçıyor içimden. Vücudum benden önce cevap veriyor, uyluklarımın arasından ısı akıyor, tenim ihtiyaçla karıncalanıyor.

"Siktir et," diye fısıldıyorum vahşice, saf bir dürtüyle ona uzanıyorum, parmaklarım sürtünme, ceza, *bir şey* istiyor.

Ama bileklerimi anında yakalıyor, sanki kırılacağım anı bekliyormuş gibi kontrol ediyor.

"Ah, ah," dedi usulca, alaycı bir ses tonuyla. "Bileklerini tekrar bağlamama gerek var mı?"

Öfkeyle bakıyorum, göğsüm beni boğacak kadar yoğun bir öfke ve uyarılma karışımıyla kabarıyor. Çıglık atmak istiyorum. Maskesini yırtıp atmak ve lanet boğazını ısırmak istiyorum.

Ama aynı zamanda beni yere itip *mahvetmesini* de istiyorum.

Eğiliyor, sesi kulağıma günahkâr bir nefes gibi geliyor.

"Yalvarmak dizlerinin üzerinde yapılır, sevgilim."

Dizlerimin bağı çözülüyor. İstem dışı, çileden çıkarıcı. Ama teslimiyetin yakıcılığı zayıflık değil. *Rahatlamadır.*

Yavaşça, kasıtlı olarak yere düşüyorum, çenem meydan okurcasına eğik, ona bakıyorum. Nabzım savaş tamtamları gibi atıyor. Kalçalarım titriyor.

Ama başka tarafa bakmayı reddediyorum.

Deriden ve gölgeden yapılmış bir tanrı gibi tepemde yükseliyor, gözlerimin ardındaki her düşünceye sahipmiş gibi izliyor.

Sonra -ancak o zaman- bileklerimi bırakıyor ve kemerine uzanıyor. Her hareketi kusursuz. Telaşsız. Kontrollü.

Bu bir test.

Ve başka tarafa bakmaya cesaret edemiyorum.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum, uyarılma hissi omurgamı tırmalarken bile dudaklarıma acı bir gülümseme yerleştirmeye zorluyorum. "Senin ön sevişme anlayışın bu mu?"

Kahkahası alçak, hoşgörülü bir gök gürültüsü gibi. "Ah, sevgilim," diye mırıldanıyor, "daha neler yapabileceğimi görmeye başlamadın bile."

Zekice sözlerim, eli bel kemerine kayar kaymaz ve sikini serbest bırakır bırakmaz ölüyor.

Tanrım. Lanet olsun. Tanrım.

Zaten sert, kalın ve damarlı. Ama beni durduran sadece büyüklüğü değil. ne olduğu önemli.

Ağzım açık kaldı. Beynim durdu. "*Bu da ne böyle?*" Ağzımdan kaçtı.

Bu seferki gülüşü karanlık ve eğlendirici, sanki tam da onun ellerine oynamışım gibi.

"Bu," diye mırıldanıyor, kendini tembelce okşayarak, "sihirli bir haç." Ve yalan söylemiyor.

İki çelik çubuk piercing, sikinin başından dikey ve yatay olarak geçiyor. Uçlarında gümüş toplar parıldıyor, metal ve gınahtan yapılmış gerçek bir *haç* oluşturuyor.

Ama beni gerçekten çıldırtan kısım bu değil.

Mürekkep.

Kalın. Siyah. Özür dilemeyen, acımasız bir yazı tipiyle şaft boyunca kıvrılıyor.

Sevgilim.

Göz kırıyorum. Bir kere. İki kez. "Adımı sikine dövme mi yaptırdın?" diye sesim zımpara kağıdı gibi.

Kendini tembelce okşuyor, sanki bu sadece başka bir sabahmış gibi. Sanki bu normalmiş gibi. "Tabii ki yaptım," diyor, sakın ve kendinden emin. "O sana ait."

Kelimeler kaburgalarımın altından kayan bir bıçak gibi çarptı.

Tatlı oldukları için değil. Tartışmaya yer bırakmayacak kadar gerçekçi söylediği için değil. Ama *doğru* olmalarını istediğim için.

Çünkü işin en kötü tarafı - çıplak ellerimle kendimden koparmak istediğim kısım - vücudumun onlara nasıl *tepki verdiği*dir.

Taze bir kızarıklık tenimi sarıyor, ısı aşağıda birikiyor, omurgam isyanla sertleşirken bile nefesim kesiliyor. Bunu istemiyorum. Bunu istememeliyim. Ama yine de istemek boğazımı tırmalıyor.

Ruin daha yakına kayıyor, siki elinde ağır ve kalın, ucu ağzımdan birkaç santim uzakta. Sonra saçlarımı sertçe kavırıyor. Köklerime sert bir yumruk atıyor, kontrolünü sağlamak için başımı yeterince geriye çekiyor.

"," diyor, alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde. "Yoksa pişman olursun."

Ona dik dik bakıyorum, eli kafa derimi yakarken bile ağzım meydan okuyan bir sırıtişla bükülüyor. "*Senin* yapacağın kadar değil," diye törpülüyorum, sesim kaba ve çiğ

ve neredeyse titriyordu. Korkudan değil. Bunun heyecanından. Bu anın ne kadar çılgınca olduğundan.

Çünkü bu beni iğrendirmeli. Bu beni küçük düşürmeli. Bu, onun ve Rule'un etrafımda ördüğü bu çarpık ağdan kurtulmak için çığlık atmamı, tekmelememi ve savaşmamı sağlamalı.

Ama yle değil.

Beni

heyecanlandırıyor.

Göğsümde büyüyen vahşi bir şey var. Meydan okumayla beslenen ve utancı yiyen bir şey. Fısıldayan bir şey: *Eğer oyun buysa, ben kaybetmiyorum. Tahtayı da yanımda götürüyorum.*

Bu yüzden rol yapmayı bıraktım. Sadece bir saniyeliğine.

Ellerim kalkıyor ve uyluklarının arkasına doğru kaydırıyorum. Pantolonunun kumaşı avuçlarımın altında kabalaşıyor, altındaki kaslar boyun eğmiyor. Tırnaklarımın hafifçe sürüklenmesine izin veriyorum, bunu ona hissettirecek kadar. Bunu yapıyorsam, bunun teslimiyet olmadığını ona gösterecek kadar.

Bu bir savaş.

Ellerimi kalçalarına doluyor ve sikinin başı dudaklarıma değene kadar onu sabit ve güçlü bir şekilde ileri doğru *sürüklüyorum*. Nefesim piercinglerin soğuk çeliğine çarpıyor, ağzım aralanıyor.

Saçlarımı sıkıca kavırıyor, diğer eli de yanında hafifçe seğiriyor. Bekliyor. İzliyor.

Ama pes etmedim. O anın *askıda kalmasına* izin verdim.

Genellikle beni zorladığı beklentinin yanmasını hissetmesine izin ver.

Dilim yavaşça dışarı çıkıyor, başının alt tarafında ve piercinglerden birinin üzerinde geziniyor.

"Yalvarmamı mı istiyorsun?" Fısıldıyorum, sesim boğuk ve sert. "Bunu hak etsen iyi olur."

İniltisi zar zor duyuluyor ama orada. Peki ya şimdi?

Bunu bir zafer olarak kabul ediyorum.

Bölüm 25

Seanna

Dilim çelik piercinglerin izini sürüyor, her bir topun etrafında yavaşça döndükten sonra sikiinin uzunluğunu aşağıya doğru sürüklüyor. Acele etmiyorum, alay ediyorum, nefes alışındaki neredeyse fark edilmeyen değişimlerin, ellerimin altında uyluklarının hafifçe esnemesinin tadını çıkarıyorum.

Çünkü Ruin dizlerimin üstüne çökmemi istiyorsa? Bunun ne anlama geldiğini hissedecek.

Ona sırtıarak bakıyorum ve dilimi yavaşça, kasıtlı bir yalamayla boyunu dibinden ucuna kadar sürüklüyorum. Keskin bir şekilde nefes alıyor ve ben yardım edemiyorum ama aniden onun üzerinde sahip olduğum güçten bir heyecan hissediyorum.

Onun etrafında dağılmamı istiyor. Ama bu böyle . Bu sefer değil.

Ağzımla ne yapacağımı kontrol eden ben olduğumda değil.

Dilimi tekrar piercinglerin etrafında döndürüyorum, boşta kalan elini yumruk yapmasını izliyorum, deri gıcırdayarak kontrolünü zorluyor. Ama beni durdurmuyor. Geri çekilmiyor. Sadece her hareketimi izliyor, nefesi kesiliyor, dilimi başının etrafında yaladığımda tekrar inliyor,

alt tarafını okşuyor. "Orada iyi misin?" Sakarin bir zehirle mırıldanıyorum, dilimi tekrar ucunda gezdiriyorum.

GülüŖü alçak. Kısık. Dengesiz.

Ama konuŖtuğunda, keskin kenarlı bir güce sahip. "Dikkatli ol, küçük fırtına," diye homurdanıyor, sesi kısıtlamayla gergin. "Nefes alıp alamayacağını bile kimin kontrol ettiğini unutuyorsun."

Kalçalarımın arasında yeni bir sıcaklık dalgası kabarıyor. *Tanrı yardımcım olsun, beni tehdit etmesinden hoşlanıyorum.* Bu şekilde. Sanki kendi kontrolüyle benden daha çok savaşıyor.

Ama ben geri adım atmam. Avantajımı kullanıyorum.

Ağzımı horozunun alt tarafı boyunca tekrar sürüklüyorum - yavaş, sıcak, ıslak - ve sonra geri çekiyorum. Zar zor dokunuyorum. Sadece orada. Daha fazlasına ihtiyaç duymasına yetecek kadar.

Hırlıyor.

"Tüm sahip olduğun bu mu, sevgilim?" Ruin alay ediyor, sesi tahrikten pürüzlü. "Bana bunu hak ettirmek istediğini sanıyordum."

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, dudaklarım sırtarak kıvrılıyor. "Sabır bir erdemdir. Belki bir ara sen de denemelisin."

Saçlarımı sıkıca kavırıyor, acı vermekten çekiniyor. "Çok hoş. Ama ikimiz de erdemin senin güçlü yönün olmadığını biliyoruz."

Alçak sesle, alaycı bir kahkaha attım. "Bunu sikinde sihirli bir haç olan adam söylüyor. Söylesene, günah işlerken kendini Tanrı'ya daha yakın hissetmene yardımcı oluyor mu?"

Saçımı sertçe çekiştiriyor. "Taptığım tek kişi sensin sevgilim.

Şimdi seni kendim susturmadan önce o akıllı ağzını daha iyi kullan."

Sözleri, ses tonundaki özür dilemeyen baskınlık içimi ısıtıyor. Rica etmiyor. Talepkâr biri. Ve lanet olsun, eğer bu beni

Onu daha da zorlamak istiyorum, sadece beni yerime koymak için ne kadar ileri gideceğini görmek için. "Yalvarmamı mı istiyorsun, Ruin? Gerçekten beni yapabileceğini mi sanıyorsun?" I

Sözlerimi küçük kedi yavrusu yalamalarıyla noktalıyorum, acele etmiyorum, sikinin ağzımda seğirmesinin tadını .

"Ateşle oynamaya devam et," diye hırlıyor. "Ve yapabildiğin tek şeyin hava almak için yalvarmak olmasını sağlayacağım."

Korkmadan, boğuk boğuk gülüyorum. "Dilimin merhametine kalmış bir adam için büyük sözler. Neyin var? Benden önce senin kırılacağından mı korkuyorsun?"

Başımı geriye çekmek için saçımdaki yumruğu kullanıyor. Meydan okurcasına ona bakıyorum, çenem eğik, gözlerim meydan okumayla parlıyor.

"Kırılacak olan tek kişi sensin," diye söz veriyor. "Şimdi sana burada kontrolün tam olarak kimde olduğunu hatırlatmadan önce o pis ağzını daha iyi kullan."

Dudaklarımı yaladım. "Yap beni."

Söylenecek en yanlış şey. Ya da belki de en lezzetli doğru şey.

Çünkü bir sonraki nefeste, sikini ayrılmış dudaklarımın arasından geçiriyor ve tek bir yumuşak hamleyle ağzımı dolduruyor. Etrafında inliyorum, tadı dilimde patlıyor-tuz ve misk ve saf, erimiş günah.

"Siktir," diye inliyor, kelimeyi sanki soğukkanlılığını ikiye bölmüşüm gibi ağzından çıkarıyor.

Güzel. Onun da benim gibi çözülmesini istiyorum.

Yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve sertçe emiyorum, dudaklarım onun çevresini müstehcen bir şekilde geriyor. Tekrar küfrediyor, alçak sesle ve gırtlaktan, kalçaları kendini daha derine itmek için öne doğru sallanıyor. Piercingler ağzımın içinde sürükleniyor ve titriyorum, yabancı hissi beni diri diri yakan alevleri körüklüyor.

Başımı sallıyorum, onu olabildiğince derine çekiyorum, dudaklarından dökülen her boğuk inilti ve ısırılmış küfürden zevk alıyorum. O kadar sesli ki, her bir zevk sesi içime doğru sıvı ısıdan cıvatalar gönderiyor.

Hiç bu kadar duyarlı bir erkekle birlikte olmamıştım ve bu sesleri onun boğazından koparabileceğimi bilmek sarhoş edici.

Mırıldanıyorum, etrafında küçük bir titreşim oluyor ve o da sarsılıyor.

Çıkardığı ses çok müstehcen; ham, kırık dökük, sanki içten dışa doğru çözülüyor. Ondan çıkan sesler - Tanrım, *beni bu kadar tahrik etmemeliler*. Ama onları tekrar duymak istiyorum. Ondan başka hangi sesleri çıkarabileceğimi duymak istiyorum. Ağzımdan ve kinimden başka bir şey kullanmadan onu çözmek istiyorum.

Bacaklarının arkasını daha sıkı kavriyorum, sırf çıkardığı o boğuk, gırtlaktan gelen sesi duymak için tırnaklarımı tekrar batırıyorum. İlkel bir ses. Vahşi. Filtresiz.

Ve sonra kopar.

Kontrolü paramparça olur.

Bir saniye diz çöküyorum, sonra havalanıyorum - zahmetsizce kaldırılıyorum ve bir bez bebek gibi yatağa *fırlatılıyorum*. Nefes nefese sırtüstü düşüyorum, uzuvlarım yayılıyor, saçlarım yastıkların üzerinde savruluyor. Ve ben gözümü kırpamadan *üzerime* atılıyor, bileklerimi kavriyor, kollarımı başımın üzerinde morartıcı bir güçle tutuyor.

"Biliyordum," diye hırladım. "Yine benimle taşak geçiyordun. Hiç planlamamıştın-"

"Bunu seni kızdırmak için yapmıyorum," diye homurdanıyor, bir eli çoktan yatak direklerindeki bağlara uzanmış. "Seni bağılıyorum çünkü ben seni becerirken *aptalca* bir şey yapmayacağın konusunda ellerine güvenmiyorum."

Ağzım itiraz etmek için açılıyor ama o çoktan bileklerimi bağılıyor. Kabaca değil. Şiddetle değil. Ama *kesin bir şekilde*.

Ve sonra bana bakmak için geri çekildi.

Yüzümde gördüğü şey onu duraksatıyor. Eldivenli elini kaldırıyor ve sanki değerli bir şeymişim gibi saçlarımı alnımdan geriye doğru tarıyor. Sesi kadife bir hırıltıya dönüşüyor.

"Beni kontrolümü kaybetmeye zorlayabileceğini mi sanıyorsun? Ben kaşıyıp bırakacağın ve bizden nefret ediyormuş gibi davranmaya devam edeceğin bir kaşıntı değilim. Bu asla hızlı bir sevişme olmayacaktı, Seanna."

Daha yakına eğiliyor, sıcaklığı iliklerime kadar işliyor.

"Hızlı ve sert yapabilirim. Hızlı ve sert olmayı çok severim," diye nefes alıyor boynuma karşı. "Ama şu anda değil. Seninle değil. *Benimle* ilk seferin için değil."

Geriye doğru kayıyor, eldivenli ellerini kalçalarımın götürüyor ve onları nazıkçe ayırıyor.

"Her şeyi *hissetmeni* istiyorum. Benim tarafımdan mahvedilmenin nasıl bir şey olduğunu *hatırlamanı* istiyorum."

Onun altında kıvranıyorum, her kasım dayanılmaz bir beklentiyle titriyor. "Ve sen bunu hatırlayacaksın," diye devam ediyor, parmaklarını kalçalarımın arasındaki ıslaklık. "Her santimini. Her saniye. Çünkü bundan sonra beni düşünmeden asla boşalamayacaksın."

İki eldivenli parmak içimde kayarken bir iniltiyle boğuluyorum-derin, pürüzsüz, mükemmel.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye nefes alıyor. "Sikimi gördüğün andan beri sırılsıklamsın. İtiraf et."

"Cehenneme kadar yolun var," diye soluyorum, o parmaklarını kıvrırken ben de kendimi sıkıyorum. "Zaten oradasın sevgilim," diye homurdanıyor. "Ve seni de yanımda götürüyorum."

Sonra parmaklarını çekip çıkarıyor ve yerine sikinin ağır, sıcak başını koyuyor. Ucunu girişime sürüyor, yavaş ve acımasız, kalınlığıyla, klitorisimi her sıyırdıklarında beni titreten piercingleriyle beni kızdırıyor.

"Bana durmamı söyle," diyor tekrar. Şimdi daha sessiz. Daha tehlikeli. Söylemiyorum.

Çünkü ben istemiyorum. Artık istemiyorum.

Ve sonra içeri itiyor.

Yavaş. Derin. Affetmez.

"Siktir," diye soluyorum, başım geriye düşüyor. Gerilme dayanılmaz -kalın, dolu ve kasıtlı- ve haykırıyorum, yutkunamadığım çığ, çaresiz bir ses.

Durmuyor.

Acımasızca santim santim itmeye devam ediyor, ta ki dibe vurana ve ben nefes nefese kalana, gerilene, etrafında zonklayana kadar.

Hareket etmiyor. Sadece nefes alıyor.

"Bunu hissediyor musun?" diye mırıldanıyor, sesi tam kulağıma geliyor. "Bu ne *bağlılık* gibi hissettiriyor."

Ve sonra hareket eder. Hızlı

değil. Sert değil. Ama *yavaş*.

Her vuruş beni içten dışa doğru oyan kasıtlı, ruh kırıcı bir sürüklenme.

Kontrollü. *Yıkıcı*.

Sanki ben kutsalmışım ve o bir tapınağa saygısızlık ediyormuş gibi beni beceriyor, sanki her vuruşu onun şeklini asla unutmayacağıma dair lanet bir sözmüş gibi. Aleti içimdeki her sinire sürtünüyor, yanabileceğini bilmediğim yerlerdeki ateşi tutuşturuyor. Temposu cezalandırıcı derecede yavaş, kasıtlı, sanki kendini bedenime oymak istiyor.

Ve işe yarıyor.

Sırtım dikleşiyor. Nefesim kesiliyor. Gururum kırılıyor. Çünkü daha önce hiç böyle sikilmemiştım.

Tapınılan değil. Sahip olunmaz.

Mahvolmuş.

Boynuma doğru iniyor, beklediğimden daha yüksek sesle. Küfrediyor, övüyor, duymam *gerektiğini* bilmediğim pislikleri fısıldıyor.

Her inilti, her hırıltılı *sevişme*, amımın ona sarılmış hissinden aldığım her keskin nefes - bu bir afrodisyak. Sinirlerimi ateşliyor.

Ve ona asla
söylemeyeceğim. Ama buna
bayılıyorum.

"Tanrım, yumruk gibi sıkıyorsun," diye pantolonunu indirdi.

"Sanki bana *ihtiyacın varmış* gibi." Kalçalarım sarsılıyor, onun altında çaresizim.

"Bunu hissediyor musun, sevgilim?" diye mırıldanıyor. "Bu yanık? O gerginliği? Karnının derinliklerindeki o ağrısı? Bu *benim*. İstedğim buydu. Bu lanet vücuda içten dışa sahip olmak."

Bacaklarım titriyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor. Zihnim bulanıklaşmaya başlıyor. "Söyle," diye hırlıyor. "Benim olduğunu söyle."

Bilmiyo
rum.

Yapama
m.

Ama o biliyor.

Etrafındaki her nabızda bunu *hissediyor*.

Ve orgazm beni vurduğunda, şiddetlidir. Paramparça. Omurgam kemerli. Vücudum onun etrafında kenetleniyor ve çığlık atıyorum - korkudan değil.

İstek

içinde.

İhtiyaç

içinde.

Hiç planlamadığım bir teslimiyetle.

Maskeli yüzünü boğazıma daha sert bastırıyor ve sanki *kendisiymiş* gibi iniyor. mahvoluyor.

Devam ediyor. Beni yavaşça sikmeye devam ediyor. Derin. Çıldırıcı.

Nefes *alamayana* kadar. Tek bildiğim kulağıma gelen sesi ve ağır gerginliği olana kadar. Ta ki ben yalvarana kadar

farkına

vararak.

"Lütfen-"

"Lütfen ne?" diye hırlıyor, sesi kenarlardan yıpranıyor.

"Durma."

Homurdanıyor, itişleri biraz daha sertleşiyor, biraz daha hızlanıyor, yine de her saniyeyi ruhuma işlemek ister gibi uzatıyor.

Ve sonra tekrar boşalmak üzereyken titriyor, alçak sesle ve sertçe küfrediyor ve sonsuza dek rüyalarımın girecek bir gürültüyle içime akıyor.

Yıkılmıyor. *Kalıyor.*

Kendini tutuyor. Hala . Çözülmemi izliyor.

Ve sonunda , yavaşça. Samimi. Bedenim hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor, onu şimdiden hasta bir bağımlı gibi özlüyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine gerek yok.

Çünkü ikimiz de az önce ne olduğunu biliyoruz.

Ben sadece bir dövüşü kaybetmedim. Savaşa teslim oldum. Ve bir sonrakinde hayatta kalabilir bilmiyorum.

Bölüm 26

Harabe

Ben iyi bir adam değilim. Olduğumu hiç iddia etmedim. İçimdeki karanlık kurtuluş için yalvarmıyor, bir taht istiyor. Ve şu anda, bu odadaki lanet havanın sahibiymişim gibi koltuğa tünemiş, onu izliyorum.

Seanna.

Onu becerdikten sonra temizlerken tamamen sessizdi. Ne bir ses, ne bir seğirme, sadece öfke dolu bir patlamanın yapabileceğinden daha yüksek sesle haykıran sessiz bir itaat. Ya zihninin derinliklerine çekilmişti, tepki veremeyecek kadar sersemlemişti ya da beni öldürmek için karmaşık ve acımasız yollar planlıyordu.

Neredeyse ikincisi olmasını umuyorum - öfkesi sarhoş edici, aşırı dozda almak için fazlasıyla istekli olduğum bir uyuşturucu.

Ama şu anda alabileceğim her zamanı alacağım. Onun haberi olmadan gelip gidiyoruz. Gerçek hayatlarımızda görünmeye devam ediyoruz. Hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyoruz. Ve kimse hiçbir şeyden şüphelenmiyor. İşin güzelliği de bu. O burada, saklanıyor, kısıtlanıyor, izleniyor ve dünya dönmeye devam ediyor.

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla açılıyor ve Rule içeri giriyor, bakışları Seanna'nın çarşafın altındaki çıplak halinden benim koltukta dalgın dalgın oturduğum yere kayıyor. Yatağın başucundaki masaya bir tepsi yemek koymadan önce beni görünce hafifçe alay ediyor. Onun gözüne girmek için yaptığı birçok girişimden biri. Sanki hamur işleri ve kahve ona esirimiz olduğunu unutturabilirmiş gibi.

Yatağa daha da yaklaşıyor, ona doğru yaklaşıyor. Yüzündeki saplantılı açlığı anlamak için yüzünü görmeme gerek yok, kendi göğsümü pençeleyen karanlık ihtiyacın mükemmel bir aynası. İkimiz de onun tarafından tamamen tüketilmiş durumdayız.

Taktik pantolonunun cebinden bir şey çıkarır. Bir an sonra, Seanna'nın gevşek vücudu hafifçe sarsılırken, o bir yatıştırıcı püskürtür. Ardından kompakt bir saha kiti çıkarır ve Seanna'nın gevşek kolunu kaldırmadan önce eldivenlerini çıkarır. Parmak uçları oradaki hassas deriye bastırıp yoklayarak bir şey arıyor.

"İmplantı yok," diye iç çekerek ona bilgi verdim ve yerimden kalktım. "Tıbbi kayıtlarını kontrol ettim. Kız kardeşine taktırdığında kötü bir reaksiyon göstermiş. Nadirdir ama olur böyle şeyler."

Rule soru sorarcasına başını bana doğru eğiyor. "O zaman elinde ne var?"

Yatağa doğru adım atarken, "Büyük seti getir," diye talimat veriyorum.

O koridordan daha büyük bir tıbbi malzeme torbası getirirken, ben de yatağa yaklaşıyorum ve önümde uzanan Seanna'nın görüntüsünü içime çekiyorum. Çarşafı tamamen sıyırıp onu açgözlü gözlerimin önüne seriyorum. *Kahretsin, o mükemmel. Enfes.* Onu gördüğümde, sıkı duvarlarının beni kavradığını hatırladığımda sikim yeniden sertleşmeye başladı bile.

Rule geri döndüğünde kalçalarını ayırıyorum, ikimiz de eğitimimiz sayesinde temel tıbbi görevleri yerine getirmek için fazlasıyla yetkiniz. Ama bu basit bir şey değil.

Sınav.

Hayır, bu tamamen hoşgörü. Bu savunmasız durumda ona ne yapmak üzere olduğumu asla bilemeyecek. Bu düşünce zonklamama neden oluyor.

Tıbbi çantaya uzanarak gerekli aletleri çıkarıp yanına düzgünce yerleştiriyorum. Sakinleştirici sayesinde vücudu tamamen rahatlamış, uysallaşmış durumda. Bu işlemi çok daha kolay hale getirecek.

Hızlı ama dikkatli bir şekilde çalışıyorum ve çok geçmeden RİA'yı elime alıp klinik olarak inceliyorum. "Aslında iki ay önce süresi dolmuş. Takvimindeki hatırlatıcıların hepsi gizemli bir şekilde kaybolmuş... çok yazık."

Rule bilerek karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "zaman bizim için şanslı bir zamanlama."

"Kesinlikle." RİA'yı bir biyolojik tehlike torbasına atıp ağzını kapatıyorum ve bir kenara atıyorum. Dikkatim çoktan Seanna'ya geri dönmüş, onun yayılmış ve tamamen savunmasız görüntüsünü içime çekmiştim.

"Sence bu haliyle ne kadar baştan çıkarıcı olduğu hakkında bir fikri var mıdır?" Rule, kızın üzerinde dolaşırken sesi aklıkla kalınlaşıyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum eldivenlerimi çıkarırken. "Ama çok yakında olacak."

Kıvrımlarının arasından küçük bir kan damlası sızıyor, yaptığımız şeyin kanıtı Bu manzara çok cezbedici, karşı koyamıyorum. Maskemi yeterince kaldırarak başımı eğiyorum ve dilimi yavaşça girişine doğru sürükleyerek onu yalıyorum. Birlikte kanla karışan tadımız

ilahi, sarhoş edici.

Hafifçe inleyerek amını yalamaya devam ediyorum, dilimi her damlasını yakalamak için derinlere daldırıyorum. Yanlış olduğunu biliyorum ama kendimi durduramıyorum. Bu benim saplantımın özü - onun her parçasını istiyorum.

Sadece kanama durduğunda duruyorum, arkama yaslanıyorum ve memnun bir mırıltıyla maskemi yeniden ayarlıyorum.

Rule bilerek beni izliyor, kendi uyarılmışlığı kayma şeklinden belli oluyor. "Ona ne yaptığını söylemeli miyiz? Vücudunun artık tamamen korumasız olduğunu?"

Bir an bunu düşündüm, parmak ucumu kalça kemiği boyunca sahiplenici bir şekilde gezdirdim. "Hayır. İfşaat gerçekleştiğinde çok daha tatlı olacak."

Rule başını sallayarak, "Kahretsin, sen sapıksın," diye gülüyor. Ama ses tonunda yargılama yok, sadece karanlık bir eğlence ve ortak bir anlayış var.

"Peki sen değil misin?" Onun göremediği bir sırtışıla karşılık veriyorum. "Biz aynı kumaştan kesildik, *Rule*. Bunu inkar etmek anlamsız."

Rule başını onaylarcasına eğdi. "Yeterince doğru." Bir elini Seanna'nın kalçasından yukarı kaydırıp sıkıca kavırıyor. "Onu bu şekilde almak çok cazip. Bana bunun fantezisini kurduğunu, uykusunda kaçırıldığını itiraf etti. Ama sanırım prosedürden sonra uyumasına izin vermeliyiz."

"Şimdilik," diye kabul ediyorum, ona tekrar dokunma dürtüsüyle savaşıyorum. Onun sıcaklığına gömülmek ve kendimi tamamen kaybetmek için. "Ama uyandığında asıl eğlence başlayacak."

Yüklü bir bakış atıyoruz, hava beklenti ve zorlukla dizginlenen takıntıyla çatırdıyor. Küçük fırtınamızın onu nelerin beklediğine dair hiçbir fikri yok. Ama öğrenecek.

Yapacak.

İsteksizce çarşafı Seanna'nın çıplak bedeninin üzerine çekiyorum, cazibeyi zihnimden olmasa da gözümünden saklıyorum. Rule da geri adım atıyor, ancak açlığının dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum.

Ayrılmadan önce cebimden onun için bir hediye çıkarıyorum; her iki ucunda birer R harfi olan siyah bir kolye. R'lerin arasına küçük bir asma kilit takmadan önce uzunluğunu tam olarak ayarlayarak yavaşça başının üzerinden geçiriyorum,

Eşleşen küçük bir anahtarla sabitliyor. Bir ucu boğazında dururken diğer ucu göğüslerinin arasından aşağı iniyor.

Tenine oturuşunu hayranlıkla seyretmek için duraklıyorum. Soluk üzerine siyah, narin ama açık bir şekilde bağlayıcı. Adı hariç her şekilde bir yaka.

Bu sadece süsleme değil.

Tatmin olmuş bir şekilde bağları çözüyorum, Rule tekrar kıkırdarken maskemden kendi kendime karanlık bir şekilde sırtıyorum.

"İyi uykular, küçük fırtına," diye mırıldanıyorum, geri çekilmeden önce bir parmağımı yanağında sahiplenici bir şekilde gezdiriyorum.

Rule ve ben odadan çıkıyoruz, kapıyı kasten arkamızdan kilitlemiyoruz.

Bölüm 27

Seanna

Bilinç beni daha çok kâbus gibi hissettiren rüyalardan çekip çıkarıyor. Bir an kıpırdamadan yatıyorum, içgüdülerim karıncalanıyor, o lanet olası koltukta sessizce bekleyen Ruin'in tanıdık gölgeli varlığını bekliyorum, beni kişisel çarpık eğlence biçimi gibi izliyor.

Ama gözlerim nihayet açıldığında sandalye boştu. Garip.

Karnımın alt kısmına keskin, ani bir kramp giriyor ve sıkılmış dişlerimin arasından sinirli bir şekilde tıslıyorum. Tahminime göre tam zamanında, saat gibi. Kaçırılmak yeterince rahatsız edici olmadığından, rahmim de partiye katılmaya karar verdi. En azından acı tanıdık, tahmin edilebilir

-Yakında kaybolacak.

Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim? Ruin'in savunmamın altından kaymasına izin vermek, maskeli hâkimiyetlerine, kibirli kontrollerine boyun eğmek - bu kabul edilemez. Dişimi tırnağıma takıp savaşmam gerekiyordu, onların sapkın oyunlarına eğmem değil.

Ayağa kalkıp şakaklarımı ovuştururken öfke duygularımı keskinleştiriyor, ancak o zaman boğazıma soğuk bir şekilde bastıran tanıdık olmayan bir ağırlığı fark ediyorum. Parmaklarım

Araştırmak için ayağa kalkar ve kk bir asma kilitle sabitlenmiş kalın, pürüzsüz bir zincir keşfeder. Mandal yok, zayıf halka yok. Mükemmel. Maskeli tutsaklarımın bir başka çarpık aksesuarı. Boş yere çekiştiriyorum, hayal kırıklığı kaynıyor.

Ancak o zaman yatağa zincirlenmediğimi fark ediyorum.

şüphe anında içime doluyor, uykunun kalan kalıntılarını keskin ve soğuk bir şekilde kesiyor. Bacaklarımı yataktan sarkıtıp hızla giysi aramaya başladım. Büyük maun şifonyerin içinde düzgünce katlanmış kendime ait bazı kıyafetler buluyorum. *Titiz piçler.*

Kıyafetlerimi olabildiğince hızlı bir şekilde üzerime geçirirken sessizce kendime lanet ediyorum. Burada geçirdiğim her saniyeyi onların çarpık senaryolarına alet olmak yerine bir kaçış planı yaparak geirmeliydim.

Temkinli bir bekleyişle kapı kolunu kavrayarak kapıya yaklaşıyorum. Avucumun altında zahmetsizce dönüyor ve sessizce boş bir koridora açılıyor. Kalbim daha sert çarpıyor, şüphe göğsümü sıkıyor. Bu çok kolay, çok temiz. Bir tuzağa isteyerek adım atmak gibi.

Bulunduğumuz ev küçük değil ama beni kaçıran maskeli kişilerle saklambaç oynamak için burada kalmayacağımdan eminim. Boş ver onu. Tek ihtiyaım olan bir ıkış.

Arayışım kısa sürüyor, çaresizlikten. Sonunda, kilitli olmayan bir arka kapı beni şaşırtan bir karanlığa açılıyor - günlerdir penceresiz bir odada kilitli kaldığım için saatin kaç olabileceğini bile fark etmemiştim. Ufkun kenarlarından szlmeye başlayan soluk, grimsi ışığa bakılırsa, sabahın erken saatleri olmalı.

zgrlk ağırıyor.

İçgüdülerim tam olarak istediklerinin bu olduğunu söylüyor ama ben bu firsatı görmezden gelemeyecek kadar inatıyım.

Nefesimin sesi kulaklarımda keskin bir şekilde yankılanırken, koşar adımlarla kalın ağaç hattına doğru ilerliyorum. Gölgele beni yutana kadar arkama bakmıyorum, şüphe hala omurgamı acımasızca kemiriyor. Ev sessiz, güzel ve acımasızca sakin, yine de izlendiğime dair açık bir his benimde soğuk bir şekilde diken diken oluyor.

Tabii ki izleniyorum. Ne de olsa bu onların sapkın oyunu.

Dişlerimi gıcırdatarak ormanın derinliklerine dalıyorum, dallar acımasızca giysilerime sürtünüyor. Yön önemli değil, mesafe önemli. Aceleyle attığım her adım beni, benim için özenle hazırladıkları kafesten biraz daha uzaklaştırıyor.

Ama sonra, eğitim devreye giriyor. Kendimi durmaya zorluyorum.

Çömelerek nefesimi sabitliyorum, burnumdan yavaş ve derin nefesler çekerek vücudumun yeniden ayarlanmasına izin veriyorum. Sabahın erken saatlerindeki havanın soğuğu tenime değişiyor ama onu bir kenara itiyorum. Odaklanıyorum.

Orman etrafımda uğulduyor. Cırcır böcekleri, kuşlar, tepemdeki yaprakların hışırtısı. Yaşam, rahatsız edilmeden. Uzaklarda bir yerde, belli belirsiz bir su şırıltısı duyabiliyorum; belki bir dere ya da nehir. İşe yarayabilir.

Daha çok zorluyorum, doğal sesleri bastırıyorum, sessizliğin üzerime bir zırh gibi verilmesine izin veriyorum.

Orada. Alçak. Orman olamayacak kadar hesaplı. Her şeyin altında bir hareket var.

Hayvan değil.

Doğa değil.

Kasıtlı bir şey.

Avlanıyorum.

Çünkü tabii ki öyleyim.

Bu asla kaçmak için gerçek bir fırsat olmayacaktı. Bu sadece başka bir oyundu.

Kalbim küt küt atarak, sık çalılıkların arasından eğilerek ve gölgelerle dolu ağaçların arasından geçerek kaçıyorum. Çıplak ayaklarım nemli toprağa yumuşak bir şekilde çarpıyor ve yine de tüm içgüdülerim her adımın bir geri sayım olduğunu haykırıyor. Orman vahşi. Evcilleşmemiş.

Telin kaval kemiğime çarptığını hissediyorum, çok geç olana kadar göremeyeceğim kadar ince. Bana takılmıyor, kopuyor ve üstümde bir şey kayıyor. Ani bir hışırtı, ardından kuru yapraklar ve orman kalıntılarından oluşan bir sağanak yağmur yağıyor, yerimi belli edecek kadar gürültülü. Zarar vermek için değil. Sadece ses ve maruz kalma. Beni sarsmaya yetecek kadar. Onları uyarmak için yeterli.

Çok zekice.

Tekrar havalandım, ağaçların ve çalılıkların arasından hızla ilerliyordum, nabzım kulaklarımda çınılıyordu. Tuzakları düşünmüyordum, mesafeyi düşünüyordum. Hızı düşünüyordum. Ama onlar bundan daha akıllı.

Keskin bir sarsıntı bacağımı adımlarımın ortasında geriye doğru çekiyor. Dizlerimin üzerine çöktüm, kendimi zor tuttum. Başka bir tel. İnce ve yere yakın, iki ağacın arasına bağlanmış. Beni yavaşlatmaya yetecek kadar. Geciktirmek için. Aşağılamak için.

Dişlerimin arasından nefesim tıslayarak ayağa kalktım.

Orman hileli.

"Hadi ama Seanna. Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Ses bozuk ama tonu çok net; kendinden emin, keskin, hükmedici.

Altına eğildiğim bir dal, yukarıdaki bir şeyi tetiklemeden önce ancak on metre daha gidebildim; ip ağları bir tuzak gibi gölgelikten düşüyor. Dönüyorum

ve tam zamanında yoldan çekiliyorum, kalbim küt küt atıyor.

Lanet olsun. İlkel bir oyun alanı inşa etmişler.

Hızımı kontrol ederek sola dönüyorum. Doğal olmayan bir şekilde eğilmiş, yokuş aşağı inen bir huni yolu oluşturan kırık dallar buluyorum. Temiz bir rota. Çok açık.

Hareketimi gizlemek için çalılıkları kullanarak geri dönüyorum.

Aynı ses tekrar konuşuyor, bu sefer daha yakından. "Beni planladığımdan daha fazla çalıştırıyorsun. Buna saygı duyuyorum."

Kaybolmak için çabalarımı iki katına çıkararak daha sert ilerliyorum. Bir ağaca tırmanıyorum ve bekliyorum; her nefesi, her ağaç kabuğu gıcırtısını, sırtımdan aşağı süzülen teri sayıyorum.

Uzakta bir ses duyunca ağaçtan düşüp çömeliyorum, bileğimdeki keskin sızıyı görmezden geliyorum. Ağaçların arasından tekrar ters yöne doğru ilerliyorum, çalılırların arasından geçiyorum, devrilmiş kütüklerin üzerinden atlıyorum.

Sonra ağır alevlenir.

Bir kramp beni acımasız bir şiddetle ikiye katlarken durup kalın bir çalı yığınının arasına saklanıyorum. Tek dizimin üzerine çöküyorum, havayı camdan yapılmış gibi ciğerlerime çekiyorum, kolum ortama sarılıyor. *Lanet olası zamanlama. Kahrolası vücut.* Acıyla nefes alıp veriyorum, kaslarımı gevşemeye zorluyorum.

"Daha hızlı koş, sevgilim. Terleyince daha güzel oluyorsun."

Nefesim kesiliyor. O ses pürüzsüz ama keskin, çok kesin ve çok yakın.

Tekrar ileri atılıyorum, çalılıkların ve sarkan dalların arasından geçiyorum. Yanlış izler bırakıyorum, çamuru düz olmayan şekillerde tekmeliyorum, kendi ayak izlerimden geri dönüyorum. Ders kitabı gibi.

Ve bu önemli değil. O daha

iyi.

"Özensiz," ses tekrar geliyor.

Attığım her adımda, hemen arkamda. Ne zaman kendime bir saniye mesafe kazandığımı düşünsem, o sesi tekrar duyuyorum. Sakin. Çıldırııcı derecede sakin.

Kesinlikle kural.

Alçak dalları ve yosun tutmuş kalın kökleri iterek ilerliyorum. Benimle alay eden ses dışında başka bir ses duymadım. Tatlı bir alay yok. Kandırmak yok. Bıçakların üzerindeki kadife gibi mırıltı yok.

Ruin nerede?

Sadece sessiz mi kalıyor? Karanlıkta bir hayalet gibi dolaşıp avın tadını mı çıkarıyor?

Yoksa burada sadece Rule mu var?

Bu düşünce beni itiraf etmek istemediğim bir şekilde rahatsız ediyor.

Bir başka hareket patlaması, bir yaprak şaklaması. Sertçe dönüyorum ve göğsüme bir şey çarpıyor; ağaçtan sarkan zararsız ama ağır bir kum torbası. Beni değerli momentumuma mal olacak kadar geriye savuruyor ama beni durdurmuyor.

Başka bir tuzak.

oynandığını hatırlatan bir şey daha. "Neredeyse seni yakalıyordum."

Midem bulanıyor. Korkudan değil.

Öfkeyle.

Sonra bir kramp daha giriyor - o kadar kötü değil ama yine de tökezliyorum ve bir dizimin üstüne düşüyorum. Dişlerimi sıkarak nefes alıyorum.

"Siktir," diye tıslıyorum, kendimi tekrar ayağa kaldırıyorum.

Bu iş biter bitmez Reyes'in peşine düşeceğim ve sırf var olduğu için onu parçalara ayıracağım. Tüm bu psikotik saçmalığın arkasındaki bahane olduğu için.

Bu koruma değil.

Bu ele *geçirme*.

Ve eğer şansım olursa, önce bu piçleri bıçaklayacağım. Belki Ruin'in sihirli sikini sağlam bırakırım. Kısa bir süre için.

Tekrar hareket ediyorum, şimdi daha yavaş. Stratejik. Gözlerim her şeyi tarıyor - gölgeleri, toprağı, zeminde yapay müdahaleyi haykıran ince değişimleri. Bir tanesini tam zamanında fark ettim. Yaprakların altına yarı gömülü bir tuzak.

Yanından geçip devam ediyorum, iki ağaç arasına gerilmiş bir ağın altına giriyorum. Sessiz alarmlar, bahse girerim. Nerede olduğumu bilmeleri için tasarlanmış tuzaklar. Ya da belki sadece benimle dalga geçmek için.

Dallar arkamda kırılıyor - şimdi daha yakın. Gerilim elektrik gibi, hava yüklü. Bükülüp yokuş aşağı fırlıyorum, beni yana doğru iten dar bir kayalık geçitten kayıyorum. Adımlarımın ortasında bileğime bir ip dolanıyor ve beni acımasız bir güçle yukarı doğru çekiyor. Havaya çarpıyorum, rüzgar ciğerlerimden temizleniyor.

Orada baş aşağı asılı duruyorum, kan başıma hücum ediyor, görüşüm bulanıklaşıyor.

"Gerçekten mi?" Kendi kendime mırıldanıyorum, öfke kaynıyor. "Lanet olası bir tuzak mı?!" Ayak sesleri yavaşça yaklaşıyor. Sabit. Hesaplanmış.

Kural.

Acele etmedim. Paniklemedi.

Çünkü o biliyor.

O çoktan kazandı.

Ve bunun için onun kanını akıtacağım.

Ormanın sahibiymiş gibi ortaya çıkıyor. Siyah taktik . Maske.

Gözlükler. Bütün o dokunulmaz, okunmaz, kibirli siluet.

"Çok iyisin," diyor, sesi sabit. "Ama yeterince iyi değilsin." Baş aşağı durduğum yerden ona dik dik bakıyorum. "Siktir git."

Başını hafifçe eğiyor, beni hem numune hem de ödölmüşüm gibi değeriendiriyor.
"Sanki kaçınılmaz değilmiş gibi söylöyorsun."

Hırlıyorum, parmaklarım bileğimdeki düğüm için çabalıyor. Vücudum zaten ağrıyor, kan kulaklarımda uğulduyor. Bükölüyorum, sallanıyorum, ağaç kabuğuna uzanıyorum, bana kaldıraç sağlayacak bir şeye-herhangi bir şeye. Beni durdurmuyor.

"Devam et," diye iç geçirdi. "Bakalım elinde ne kalmış."

Ona tam olarak neye sahip olduğumu göstereceğim. Öfkemin keskin kenarından başlayarak.

Parmaklarım çılgınca bir kararlılıkla düğümü tırmalıyor ve bedenim her umutsuz çekişte hafifçe sallanıyor. İp gıcırdıyor. Kabuklar kollarımı sıyrıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, sıcaklık ve kan basıncı derimin altında savaşıyor, ama durmuyorum. *Durmayacağım.* Burada onun ganimeti gibi asılı kalmayacağım.

Bıçağın parıltısını çok geç gördüm. Ve *sonra* şak. İp koptu.

Yere çakılıyorum, çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki tüm hava molekülleri yok oluyor. Ormanın zeminine sertçe çarptığımda yan tarafımda acı patlıyor, vücudumu dik tutmaya zorlamadan önce bir, iki kez yuvarlanıyorum.

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum, nefesim kesiliyor, bacaklarım titriyor ama itaat ediyorum. Beklemiyorum. *Fırlatıyorum.* Öfke ve içgüdü içimde şimşek gibi çakıyor ve ona doğru uçuyorum, yumruklarım çoktan sıkılmış, çenem acı, nefret ve ateşle gergin.

Rule ürkmüyor. *Bekliyor.*

Sallanıyorum.

Kolayca engelliyor.

Bir tekme atıyorum.

Savuşturuyor, hareketi keskin ve temiz ama duruşundaki en küçük değişikliği görüyorum. Onu ben hareket ettirdim. Kabul ediyorum.

"İşte ruh budur," diyor ve sesinde sessiz, tehlikeli bir memnuniyet var. "Bu benim alışık olduğum küçük fırtına. Sırf yapabildiğini kanıtlamak için kendi gölgesiyle savaşan."

Uzuvlarımı sürükleyen yorgunluğu itiyorum. Her nefes acıtıyor. Her kasım çığlık atıyor. Ama bastırıyorum. Elimdeki her şeyi ona fırlatıyorum; yumruklar, tekmeler, alımlar. *Savaşıyorum*. zgrlk için değil, artık değil. İntikam için. Onu *uğraştırdığımı* bilmenin verdiği tatmin için.

Bloklar ve kaçışlar arasında benimle alay ediyor, sesi sanki en sevdiği gladyatörün onun için kanının akmasını izliyormuş gibi eğlenceyle dolu.

Ben tekrar sallanırken ", " diyor. "Yorulдум."

Bileğimi kavırıyor ve beni çığlık attıracak kadar sert bir şekilde büküyor. Dirseğimi yüzüne doğru fırlatmak için momentumu kullanarak dönüyorum.

Ama o daha hızlı.

Eğildi ve beni geri itti. Bir gümbürtüyle yere düştüm, nemli yaprakların üzerinde kaydım, kollarımı kaldırdım, daha fazlası için hazırlandım.

Ve bana daha fazlasını *veriyor*.

Ben tam olarak ayağa kalkamadan üzerime çıkıyor, kalalarımına biniyor, dizlerimi sıkıyor, ağırlığı beni bir mengene gibi sabitliyor. Bıağının yassı kısmını boğazıma bastırırken bıçağı loş ışıkta gümüş rengine parlıyor; soğuk ve gözünü kırpmadan. Diğer eliyle bileklerimi kavrayıp başımın üstündeki yumuşak toprağa çarpıyor ve orada sabitliyor.

Nefes nefese, göğsüm kabararak ona bakıyorum. Kalp atışlarım o kadar şiddetli atıyor ki, bileklerimdeki tutuştan hissedebileceğine yemin edebilirim.

Daha sıkı savaşmalıyım.

Kan, küfür ve zehir kusuyor olmalıydım. Onun yerine kalçalarım istemsizce sıkılıyor.

Tekrar.

Benim neyim var böyle?

Vücudum artık tehdit ve heyecan arasındaki farkı bilmiyor gibi görünüyor - konu onlar olduğunda değil.

Peki ya Rule? Eminim bunu biliyordur.

Muhtemelen bundan *besleniyordur*.

Alçak sesle mırıldanıyor ve ses karanlık bir vaat gibi bedenimde titreşiyor. Bıçak kayıyor, boğazımın hassas derisine daha derin bastırıyor. Kesmiyor, sadece tehdit ediyor. Bir tehlike fısıltısı, keskin ve samimi.

Nefesim kesiliyor.

Başımı hafifçe eğiyor, sanki tadını çıkarıyormuş gibi.

"Çığlık atacağım," diye bağırdım, sesim gergin ama meydan okurcasına. "Bütün ormanın duyacağı kadar yüksek sesle çığlık atacağım."

Daha yakına eğiliyor ve bıçak da onu takip ediyor, hâlâ tenimle aynı hizada, her nefes alışım son nefesim olacakmış gibi hissettiriyor.

"Devam et," diye mırıldanıyor. "Benim için çığlık at."

Dudaklarım ayrılıyor, öfke ve aşağılanma boğazımda asit gibi karışıyor.

"Ama gürültü yapacaksınız," diye devam ediyor, sakın ve kasıtlı bir şekilde, "gerçekten ne için olduğu konusunda yalan söylemeyin."

Donup kaldım.

"Lanet olası iç çamaşırına kadar sıırıslıklam olduğunu bildiğim halde korkuyormuş gibi davranma," diyor, sesi bir neşter gibi - kesin, kesici, doğru. "Çığlık atmak mı istiyorsun?"

Bıçak tekrar aşağı kayıyor, şimdi daha alçakta, göğsümün ortasından kasıtlı olarak geçiyor, kumaşı zar zor sıyrıyor, sadece beni onun altında germeye yetiyor.

"Devam et, küçük fırtına, benim için çılgık at," diye nefes alıyor, sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın. "Benim için *yalvar*."

Kalbim kaburgalarımaya çarpıyor.

Bekliyor.

Dengeli.

Öyle ya da böyle gerçeği boğazımdan söküp almaya hazır. Ve en kötü kısmı?

Sessizliğim inkar *değil*.

Utanç arzuya karışmış ve öfke asla var olmaması gereken ama var olan bir tür uyarılmaya sarılmış.

Tanrı yardımcım olsun, *öyle*.

Bölüm 28

Kural

Bundan nefret ettiğini düşünüyor.

Ama vücudu bana aksini söylüyor.

Kalçalarındaki titreme. Göğsünde, üst kısmının ısının yükseldiğini görebileceğim kadar alçaldığı yerde oluşan kızarıklık. Kalçalarının benimkilerin altında hafifçe sürtünmesi -yavaş, araştıran, ihtiyacını içgüdüselmiş gibi ele veren.

Bununla savaşıyor. Tabii ki ediyor. Her zaman eder.

Bu yüzden bu kadar *mükemmel*.

Ruin dün gece eğlendi. İkimiz de yıllardır ona takıntılıyız. Bu dünyada bizimle boy ölçüşebilecek kadar karanlık ve *vahşi* olan tek şey o. Şeytanlarına tasma takmayan, onları dansa kaldıran türden bir kadın.

Ve lanet olsun, onu bunun için seviyoruz.

Daha önce ağaç çizgisine çarptığında, güvenlik görüntülerinde arka kapıdan sanki gerçekten bir şansı varmış gibi kaçışını izledim. Sanki orman

zaten ağaçlardan daha fazla kamera ve neredeyse bir o kadar da tuzakla planlanmıştı. Ruin gölgelerin arasında kaybolurken kulaklığıma kıkırdadı ve bu sefer liderliği bana bıraktı.

"O hızlı," demişti. "Ama senden daha hızlı değil."

Şu anda izliyor, şüphesiz - sessiz, hareketsiz, bunun her saniyesini içiyor.

Ama onu

yakaladım. Küçük

fırtınamız.

Bilekleri ormanın zeminine sıkıca tutturulmuş ve bıçağım boğazına dayanmış bir halde altımda kısıtılmıştı. Göğsü hızlı, sık patlamalarla yükseliyor, cildi kızarıyor ve gölgelikten kırılan soluk sabah ışığında parlıyor. Öfkeli. Aşağılanmış. *Tahrik* olmuş ve olmamış gibi davranmaya çalışıyor.

Hiç kimsenin onu tatmin edemediğini, çünkü kimsenin ona ayak uyduramadığını düşünüyor.

Yanıliyordu.

Sadece birinin kontrolü *ele almasına* ihtiyacı vardı.

Onu soyup soğana çevirecek, geriye sadece içgüdüğü kalana kadar onu parçalayacak biri. İhtiyaç. Teslimiyet. Ben. Ya da mahvetmek. Tercihen ikisi de.

"Cehennem gibi dövüşüyorsun," diye mırıldanıyorum, sesim alçak ve eşit, bıçağın köprücük kemiklerinin arasından bir fısıltı kadar aşağı inmesine izin veriyorum. "Ama daha önce hiç kovalanmadın, değil mi?"

Kıvranyor. Kaçmak için değil. Gerçekten değil.

Belli belirsiz. Kalçaları vücudumun baskısına sürtünecek kadar eğiliyor. Acıdığını bildiğim sürtünmeyi kovalamaya yetecek kadar.

"Çılgılık atmak mı istiyorsun?" Bastırıyorum. "O zaman çılgılık at. Çılgılık at çünkü seni kırmamı istiyorsun."

Kıpırdamadan duruyor; her nefesi, her kası bir uçurumun kenarında dengede duruyormuş gibi gergin.

Bıçakla biraz daha bastırıyorum, canını yakacak kadar değil. Sadece ona yapabileceğimi hatırlatacak kadar.

"Sana bunu itiraf ettireceğim," diye fısıldıyorum kulağının dibine. "Başka hiç kimsenin sana bunu yapamayacağını. Hiç kimsenin senin çığlıklarını duymaya hakkı olmadığını."

Bileklerini sıkıca kavıyorum. Artık kaçamaz.

Zar zor nefes alıyor.

Ve daha fazla kendine yalan söylemesine izin vermeyeceğim.

Orada ne kadar güzel olduğunun farkında değil.

Ormanda dua eder gibi koşuyordu. Teri tenine yapışıyor, nefesi kesiliyor, giysileri her kıvrıma ikinci bir deri gibi yapışuyordu. Her tuzağa tanrılar tarafından sınanmış gibi çarptı ve devam etti. Yapraklar başına yağdığında bile. Tel bacaklarını altından çektiğinde bile. Kapan onu tekmeleyerek havaya sürüklediğinde bile.

Hiç kırılmadı.

Sadece daha sıcak yanıyordu.

Ve onu izlerken neredeyse pantolonuma boşalıyordum.

O hareket halindeki bir sanattı; yaralanmak, *sahiplenilmek*, *sahiplenilmek* için yalvaran bir tene sarılmış öfke ve çaresizlik.

Sikim artık kaya gibi sert, pantolonumun affetmeyen kumaşını zorluyor, kalçalarının beşiğine bastırıyor. Bunu hissediyor. Hissettiğini biliyorum. Kirpikleri titriyor. Kalçaları tekrar kayıyor -neredeyse fark edilmiyor- ama orada. Ağrıyor. Islak. Yara sıkı.

Bunu istememek için çok çabılıyor. Ama vücudu onu çoktan sattı. Tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Ama anlamıyor. Henüz anlamıyor.

Bunun için çığlık atana kadar olmaz. *Yalvarana* kadar olmaz.

Bıçağı çenesinin kıvrımında gezdiriyorum, yavaş ve saygılı bir şekilde, sanki onu dokunarak ezberliyormuşum gibi. Nefesi kesiliyor. Sırtını hafifçe kamburlaştırıyor, zar zor fark ediliyor, sanki tehlikeye doğru eğilmiş gibi.

İhtiyacım var.

Bıçağı aşağıya doğru sürüklüyorum, boğazının çizgisini göğsüne, göğüslerinin kabarıklığının hemen üstüne kadar takip ediyorum. Titriyor, korkudan değil. Tam olarak değil. Daha karanlık bir şey. Daha derin. Daha aç.

Onu kırmamı istiyor.

Yüzeyi delmemi ve ikinci bir deri gibi giydiği zırhın altını kazmamı istiyor.

Bıçağı kaburgalarının yan tarafına hafifçe bastırıyorum, kan çekecek kadar sert değil, sadece *hissetmesini* sağlayacak kadar.

Nefesi tekrar kesiliyor.

Ve gözleri - kahretsin, gözleri - korkuyla değil, *ihtiyaçla* parlıyor. Sanki bıçağı etine batırırsam nasıl hissedeceğini merak ediyor. Belki de göğsündeki kaosu kesecek kadar keskin olan tek şey acıdır. Acı, gurur ve istek arasındaki savaşı bastırabilir mi?

"Bunu istiyorsun, değil mi?" Fısıldıyorum, sesim alçak ve acımasız. "Acıyı. Baskı. O güzel küçük kafadaki gürültüyü bastıracak bir şey."

Cevap vermiyor.

Ama nabzı boğazında çılgınca atıyor. Soğuk çeliğın onu öptüğü yerde derisi daha da kızarıyor.

Çatlamaya çok yakın. Teslim olmaya çok yakın. Ama kelimelere ihtiyacım var. *İtiraf* etmesine ihtiyacım var.

Acı çekiyor. Muhtaç. Çaresiz.

Ve hala o meydan okuma maskesini takmaya çalışıyor, sanki kendi arzusunun ağırlığı altında çatlamıyormuş gibi.

"Seni hemen şimdi becerebilirim," diye mırıldanıyorum, sesim çakıl ve ateş gibi. "Tam burada. Seni kıstırmışken, pis ve öfkeli, tam istediğim gibi."

Çenesi gerilir. Gözleri parlıyor.

Ama kalçaları tekrar sürtünme arayışıyla kayıyor.

"Kendimi sana öyle bir gömebilirim ki kendi adını unutursun," diye devam ediyorum, bıçağı aşağıya, bel kemerinin hemen üstüne sürükleyerek. "Ve *yapacağım*. Ama sen *isteyene* kadar değil."

Bana bakıyor, dudakları küfürle ağlama arasında titriyor. Eğildim,

kulağına doğru sıcak bir nefes verdim. "Benim için çığlık at."

Bıçak bastırıyor, kesmiyor ama yine tehdit ediyor. "Seni kırmam için yalvar."

Elimin altında nabzının tavşan hızında attığını hissediyorum. Gözlerinin ardındaki savaşı görüyorum. Beni inkar etmek istiyor.

Kontrolün son parçasını elinde tutmak istiyor. Ama kayıyor.

Bölüm 29

Seanna

Hayır. Hayır. Hayır.

Kelimeyi bir kalkan gibi tekrarlıyorum, sanki Rule bastırırken, bıçağı derimin üzerinde yavaş ve kasıtlı bir şekilde sürüklenirken çizgiyi koruyacakmış gibi. Ama bedenim -hain kaltak- çoktan tehdide doğru eğiliyor.

Sesi yılan gibi içime işliyor, alçak ve düz. *Benim için çılglık at. Seni kırmam için yalvar.*

Yüzüne tükürmeliyim. Şiddetli ve keskin bir şeyler hırlamalıyım. Vücudum pes edene kadar dövüşmeliyim.

Ama onun yerine, kalçalarım geriliyor. Nefesim kesiliyor.

Ve bacaklarımın arasındaki ısı, bıçağın her değişimine mükemmel bir şekilde senkronize olan lanet bir metronom gibi titreşiyor.

Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun.

Bu ben değilim. Ben teslim olmam. *Yalvarmıyorum.*

Ama geri adım .

Ve o kenar... göğsümden aşağıya, kaburgalarımın altına kayan o soğuk çelik, düşüncelerimi erimiş bir karmaşaya dönüştürüyor. Bu şekilde

Sanki bu kaçınılmazmış gibi hareket ediyor. Sanki benim direnişim sadece ısınma hareketiymiş gibi.

Tutuşundan dolayı bileklerimdeki yanma. Bacaklarımın arasındaki zonklama. Boğazıma doğru tırmanan sesi tutmaya çalışırken ciğerlerimde oluşan sızı.

Ben çözülüyorum ve o bunu biliyor.

En kötüsü de ne? Artık bunu durdurmak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Direnmekten yoruldum.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, nefes nefese, kelimeler titreyerek.

Cevap vermiyor. İrkilmiyor. Sadece başını hafifçe eğiyor, bıçak karnımın üzerinde bir hesaplama gibi geziniyor. Sanki beni yarmaya ne kadar yaklaştığını ölçüyor.

Ve lanet olsun, yakın olmasından
nefret ediyorum. Çünkü bunu
hissediyorum.

Üzerime binmiş, katı ve boyun eğmez ağırlığı. Aletin sert ve acımasız çıkıntısı, giysilerimizin katmanları arasından karnımın alt kısmına baskı yapıyor ve bu hiç de belli belirsiz değil. Kalın, sert ve *hazır*. Kalçalarım izinsiz tekrar kayıyor ve işte o zaman anlıyorum:

Kukum hain bir orospu.

Aşağılanmayı umursamıyor. Maske ya da bıçak umurunda değil. O lanet olası siki istiyor. Eğilmek ve *kullanılmak* istiyor, ta ki mücadele inilti ve kırık çığlıklar halinde içimden akana kadar. Beni *yalvartmasını* istiyor. Onun için *ağlamamı istiyor*.

Ve benim de bunu istememden
nefret ediyorum. Bunun
gerekiyordu.

Hayatımı duvarlar inşa ederek ve kenarları keskinleştirerek geçirdim, kimsenin bana *dokunacak* kadar yaklaşamayacağından emin oldum. Ama Rule kapıları çalmaz. *Onları oyuyor.*

Çenemi sıkıyor, içimdeki acıyla nefes almaya çalışıyorum. Öfke ve sıcaklık hakimiyet için savaşıyor ve hala o bıçak, cevabın ne olacağını zaten biliyormuş gibi vücudumun çizgilerini izliyor.

Tutuşuna karşı sarsılıyorum.

Kıracak kadar sert değil, kırabileceğimden bile şüpheliyim. *Hâlâ buradayım* diyecek kadar.

Tutuşu sıkılaşıyor.

"Savaşmak istiyorsun," diyor sessizce, çelik gibi sakın. "Ve bunun hâlâ kontrolün sende olduğu anlamına geldiğini sanıyorsun."

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Yansıtıcı lenslerin arkasındaki gözlerini göremiyorum. O boş, zırhlı maskeden bir şey okuyamıyorum. Ama varlığı her yerde, her yönden içime işliyor.

O zaten içeride. Fiziksel olarak değil, henüz değil. Ama yakın. Çok yakın. Ve kendimle savaşarak geçirdiğim her saniye, onun *kazandığı* bir saniye daha demek.

Kalçalarımın arasındaki kaygan sıcaklığı hissediyorum. Vücudumun ona karşı kurnazca sürtünmeye devam edişini -sürtünme arayışını, *ihtiyacı* olanı kovalayışını. Her santimim titriyor, zonkluyor, ağrıyor. Gururum sönen bir yıldız gibi yanıyor ve geriye kalan tek şey umutsuz bir istek.

Onu ısırarak istiyorum. Çığlık atmak istiyorum. Serbest kalıp onu öldürmek istiyorum. Ama tüm bunlardan daha fazlasını?

Boyun eğmek istiyorum. Beni *yok etmesini* istiyorum. *Kendini kontrol et, Seanna.*

Ama yapamam. Tam olarak değil. Bu kadar yakinken olmaz. Ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorken, kalçalarındaki gerginliği, kalçalarının baskısını, ödülünün üzerinde bir kral gibi duruşunu hissedebiliyorken olmaz.

"Hâlâ musun?" diye mırıldanıyor, bıçağı göğsümün alt tarafını sıyrıyor.

-Hafif, alaycı. "Vücudun çoktan pes etmiş olsa bile mi?"

Ben durduramadan sırtım kavislendi. Bileklerim onun tutuşuna karşı sertçe çekiliyor. Boğazımdan kaçan sestten nefret ediyorum - bu bir protesto değil.

Bu bir *inilti*.

"Sikeyim. Sen," I Çabuk, çaresiz için geri alma
kendimden bir şey-herhangi bir şey.

Başımı eğiyor.

"Yapacaksın," diyor, sakın ve kontrollü. "Ama sen *isteyene* kadar değil." Ve bu? Bu bir şeyleri kırar.

Benim isteğim değil. Tamamen değil.

Ancak direnç ve *ihtiyaç* arasındaki duvar tuğla tuğla yıkılıyor.

Bıçağı alçalıyor, kesmiyor. Geziniyor. Bekliyor.

"Acıyı istiyorsun," diye mırıldanıyor. "Birinin taşıdığın her şeyi alıp götürmesini istiyorsun. Suçluluk, öfke ya da kontrolden daha güçlü bir şey *hissetmek* istiyorsun."

Ben hayır demem. Ama evet de diyemem.

Bu yüzden sessiz kalıyorum, tüm vücudum herhangi bir kelimenin yapabileceğinden daha yüksek sesle bağırıyor.

Bekliyor. Sessiz ve hareketsiz.

Ve kendimi benim için oyduğu boşluğa düşerken hissediyorum - bu kafese, bu ana, bu lanet *olası ihtiyaca*.

İstemiyormuş gibi yapmaktan .

Onları, *onu* istemiyormuş gibi davranmaktan bıktım.

Sesim boğazımın gerisinden, çiğ ve isteksiz bir şekilde yükseliyor. "Lütfen."

Tek bir kelime. Bir ihanet. Saklanamayacak kadar çirkin bir gerçek.

Rule hala üstümde. Bıçak kaburgalarımın hemen altında duraklıyor, vücudu sanki o tek kelime dövüşte indirdiğim tüm yumruklardan daha sert vurmuş gibi geriliyor.

Sesi alçaktan geliyor, neredeyse bir fısıltı. "Tekrar söyle."

Dişlerimi sıkıyorum, utanç ve sıcaklık beni boğuyor. Gururum kalçalarımın arasında bir yerde kanıyor ve hala nabızı atıyor.

"Lütfen," diye tekrar zorluyorum, daha sessiz. Daha çaresiz.

"Lütfen ne?" diye soruyor, çelik gibi sakın, vücudundaki baskı daha da sıkılaşıırken bile sesinde hâlâ kontrolün sınırı var. "Söyle, Seanna. Yalvar bana."

"Siktir git," diye tıslıyorum ama artık sesim kesik, zehrin içi boş. "Lütfen... sik beni. Yap şunu artık."

Bekliyor.

Ve durgunluk boğuyor.

"Lütfen," diye tekrar fısıldıyorum, sesim çatlıyor. "Lütfen, Rule. Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. İhtiyacım var-"

Boğazım düğümleniyor. Söyleyemiyorum. Ama zaten orada, sesimde, bedenimde. İçimdeki her şey çözülüyor.

Memnun bir şekilde mırıldanıyor.

Bıçak tenimden kayboluyor, usulca yanımızdaki orman zeminine bırakılıyor. Ağırılığı, pantolonunun derin yan ceplerinden birine uzanmasına yetecek kadar değişiyor.

Elindeki ip bir engerek yılanı gibi açılmadan önce nefes almak için zar zor zamanım oluyor. Hiç tereddüt etmiyor.

Bileklerimi birbirine bağlıyor, sıkı ve emin. Hiç gevşemeden sıkıca. Sonra başka bir cebinden çelik bir çivi çıkarıp ormanın zeminine saplıyor.

İpi toprağa saplayarak beni yerime sabitliyordu.

İçgüdüsel olarak bir kez çekiyorum. Kaçış yok.

Ancak o zaman bıçağı geri alıyor.

Yavaşça üzerime eğiliyor, o çıldırtıcı sakinlik hâlâ her hareketine sinmiş durumda. Bıçak önce kalçamı öpüyor, pantolonumun kemerinin hemen altına bastırıyor.

Sonra *keser*.

Kumaşın yırtılma sesi aramızdaki sessizlikte müstehcen bir hal alıyor. Yavaşça, metodik bir şekilde kesiyor ve bazen -kasıtlı olarak- deriyi dilimliyor.

Kalçalarımnda, karnımda, kaburgalarımnda küçük kırmızı çizgiler oluşuyor. Derin değil..

Ama kasıtlı.

Sadece kesmiyor, oyuyor da. Yavaş sürükler. Çapraz çizikler. Acıtan ve yakan bir dizi sığ, kasıtlı kesik, her biri teslimiyetime bir noktalama işareti.

Vücudum izinsiz yükseliyor. Isı içime doluyor. Acı yakıyor, elektrik ve keskin ama bu sadece açlığı daha da derinleştiriyor.

Bıçağın düz kısmını çizgilerden birine doğru sürükleyerek kenarında kan topluyor.

Sonra onu dudaklarıma götürüyor. "

bak," diye emrediyor. Ters ters

bakıyorum. Ama ağzım açılıyor.

Metal dilime değiyor. Bakırın, sıcaklığın ve ilkel bir şeyin tadını alıyorum. Nefesimin titremesine neden oluyor.

Bıçağı indiriyor ve başparmağını sığ yaralardan birine bastırarak kanı yavaş, saygılı çizgiler halinde karnıma sürüyor.

"Savaş boyası," diye mırıldanıyor. "İyi giyiyorsun."

Beni kanımla boyuyor. Bedenim onun tuvali oluyor. Kaburgalarımın aşığı uzun vuruşlar. Göğüslerimin arasında bir leke. Bir elini karnımın küçük kısmına bastırıp yukarı kaydırıyor ve arkasında kıpkırmızı bir iz bırakıyor.

Ve sonra daha aşığı. Kalçalarımın arasına. Parmakları zaten orada birikmiş olan kaygan sıcaklığa dalıyor ve onu kanla karıştırıyor. Parmaklarıyla sözcükleri bir imza gibi boyayarak iç bacaklarımdan karnıma doğru yayıyor.

Bıçağı tekrar bir kenara bıraktığında, vücudum canlı bir tel haline geldi. Sırılsıklam oldum. Ağrıyor. Kıvranıyorum.

Kalçalarımın arasına diz çöktü, pantolonunun kemerini çözdü. Ve sonra onu gördüm.

İki çelik halter sikini delip geçiyor. Aleti kalın ve kızarmış, elinde ağırlaşıyor. Ve tabii ki delinmiş. Tabii ki aleti Ruin'inki gibi aksesuarlı.

Nefesim kesiliyor, gözlerim aşığı kayıyor.

Ve evet. İşte . Kalın, siyah mürekkeple dövme yapılmış. *Sevgilim*.

Bir seste boğuluyorum. Boğuk, inançsız bir kahkaha. *Onların her parçası artık bana mı ait? Mesele bu mu?*

Kendini hizalıyor ve sikinin kaygan başının kıvrımlarımdan geçtiğini hissediyorum; soğuk çelik aşırı hassas etime çarpıyor.

Bütün vücudum kilitlendi.

Sertçe içeri itiyor. Vahşi. Acımasızca.

Gerilme acımasızdı. Acı omurgamdan yukarı fırlıyor, beyaz sıcak ve kör edici.

Sikeyim. Tabii ki rahmim bir sürtük olmaya ve partiye katılmaya karar veriyor.

Kramp çığlık atıyor ama zevk de öyle.

Birbirine karışıyor, çizgileri bulanıklaştırıyor. Zevk ve acı, adını koyamadığım bir şeye dönüşüyor.

Kalın. Sert. Piercingler içimde gıcırıyor, her sinire sürtünüyor. Ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor.

"Bunu hissediyor musun?" diye , sesi artık sakın değil, gergin. "Bu benim. Her . Tam ait olduğum yerde." Ve sonra hareket etmeye başlar.

Her itiş bir taleptir. Bir ceza. Bir ödül.

Bileklerim geriliyor. Kalçalarım titriyor. İçimdeki keskin acı her şeye ekleniyor - beni her zamankinden daha ham, daha çaresiz, daha canlı yapıyor.

Her hamlesinde omurgamı ikiye ayırıyormuş gibi sikiyor beni.

Ve alıyorum.

Çığlık atıyorum. İnliyorum. Adını haykırıyorum.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Acıdığı için mi yoksa yeterince acımadığı mi ağladığımı bilmiyorum.

Yalvarıyorum. Merhamet istediğim için değil. Çünkü daha fazlasına ihtiyacım var. "Lütfen-sert-hızlı-lütfen-"

Hırlıyor ve itaat ediyor, vahşi bir güçle bana çarpıyor. Her vuruş baş döndürücü, çıldırtıcı. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum.

Sırtım orman zeminine doğru yükseliyor. Bedenim onun etrafında sarsılıyor. "Lütfen, Kural, yapamam."

Ama yapabilirim. Yapmak istiyorum. Buna ihtiyacım var.

Eli kaburgalarımın yukarı çıkıyor -yavaş, sahiplenici- sonra boğazımı sarıyor, ona yalvarmak için kullanmadığım her nefesimi kesiyor. Baskı mükemmel -sıkı, inatçı- ve beni hezeyanın sınırına itiyor.

Diğer eliyle karnımın alt kısmına, ağrının en derin olduğu yere bastırıyor. Körelmiş ağrı avucunun altında yeniden keskinleşiyor,

zonkluyor, ısrarcı.

Daha derine itiyor -her aç ıçimdeki o tek noktaya, sadece onların bulabildiğı o noktaya vuruyor. Görüşümü bulanıklaştıran ve kalçalarımın çaresiz ve vahşi bir şekilde sarsılmasına neden olan o çıldırtıcı, imkânsız yer.

Baskı artıyor. Derin. Sıkı. Dönüyor. Ve tam

kurtulabileceğimi düşündüğüm anda-

Sıkıştırıyorum. Sertçe.

Vücudum o kadar şiddetli kasılıyor ki onu dışarı çıkmaya

zorluyor. Ve sonra fişkırıyorum.

Altımdaki zemine püskürüyor; sıcak, ıslak, kör edici.

"Sikeyim evet," diye hırlıyor, aşağı uzanıp klitorisimi sert ve hızlı bir şekilde ovuyor, doruk noktasını yeni zirvelere çıkarıyor, zevki içimden sürüklüyor.

Vücudum sarsılıyor. Adını hıçkırarak söylüyorum, çünkü bu çok fazla. Dikişlerim parçalanıyor.

Daha sert bastırıyor, beni .

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor. "Benim için ortalığı karıştırıyorsun."

Vücudum sakinleşmeye başladığında sikini kavırıyor ve tekrar girişime doğru kaydırıyor.

Sonra tekrar içeri itiyor. Derin ve sert.

Artçı sarsıntılar, enkaz, iniltiler beni becermeye devam ediyor.

Bedenim onun altında gevşek, aşırı hassas ve çiğ. Ama o durmuyor.

Aleti her şişmiş sinire sürtünüyor, piercinglerinin sürtünmesi her itişte nefesimin kesilmesine neden oluyor.

İkinci doruk noktası yavaşça yükseliyor -daha az şiddetli ama daha az tüketici değil. Ağır, erimiş bir acı, ben onun altında haykırana kadar artıyor ve artıyor

Tekrar.

"Lütfen-lütfen, ben-"

Kırılır.

Amım onun etrafında kenetleniyor, sıkı ve titriyor. Dalga içime çarpıyor, onu da benimle birlikte aşağıya sürüklüyor.

İnliyor -derin ve sert- ve kalçaları bir, iki kez sarsılıyor, sonra siki nabız gibi atarken hareketsiz

Sıcak, kalın salgı içime akıyor.

Derinlere gömülü kalıyor, sert bir şekilde nefes alıyor, vücudu benimkine dayanmış. Ve ben her şeyi hissedebiliyorum. Onun seğirmesini.

Sıcaklığını. Yanmasını.

Beni neredeyse yok etmiş olsa da *daha fazlasını* istiyorum.

Bölüm 30

Seanna

Aletlerinde sihirli bir şey olmalı.

Ve hayır, piercinglerden bahsetmiyorum -gerçi gerçekçi olalım, çelik haçlar ve halterler muhtemelen bu noktada karanlık lanet rünler olarak nitelendirilebilir.

Hayır. Bu başka bir şey. Lanetli bir şey. *Yanlış* bir şey. Çünkü onlardan biri içime her girdiğinde beynim çorbaya dönüyor ve omurgam nasıl çalışacağını unutuyor. Ben aptal bir kız değilim. Zayıf değilim. Lanet olası bir DEA görev gücünü yönetiyorum. Benden iki kat büyük adamları sorguladım ve gülümsediğimde altlarına işemelerini izledim. Hayatımı yırtıcı hayvanları yakalayıp kazanıyorum - gücün onları dokunulmaz kıldığını düşünen acımasız, kurnaz pislikler.

Ve beni sikmesi için bir erkeğe *hiç* ihtiyacım *olmadı*.

Seks yaptığım zaman, *kendi* şartlarımla yaparım. Kaşıntıyı kaşıyım, üstüne çıkarım, inerim -belki- ve sonra çeker giderim çünkü zavallı piç kurusu genellikle ayak uydurmaya çalışırken gözyaşlarına boğulur. Çoğu o kadar ileri gidemez bile.

Peki ben buraya *nasıl* geldim?

Beni takip eden, beni kaçıran, soruşturmamı sabote eden ve "Türkiye'nin Geleceği" projesini raydan çıkaran iki maskeli psikopattan birinin kollarında

Lanet olası Javier Reyes. Biri beni tuzaklarla dolu bir ormanda avladı ve bedenimi kendi kanımla damgaladı. Diğerleri beni damgalamak için kana ihtiyaç duymadı - bağlılığı bir silah gibi kullandı, beni kutsal hissettirecek kadar karanlık bir saygıyla becerdi, ta ki bedenim ibadet ve savaş arasındaki farkı anlayamayana kadar.

Ve en kötü kısmı?

Onlara izin verdim.

Bunun için yalvardım.

Utanç derimin altında kaynıyor, yapışkan ve çiğ, ama ihtiyacı bastırmıyor. Nerede bittiğimi ve onların nerede başladığını unutacak kadar hassas bir şekilde parçalara ayrılmanın yüksekliğini iptal etmiyor. Beni uyarılmayla bağladılar. Acıya karşı toleransımı yeniden yazdılar. Beyin kimyama ele geçirdiler ve teslimiyeti *rahatlama* gibi hissettirdiler.

Ve belki de şu anda isyan çılgınlıkları atmıyor olmam beni daha çok rahatsız etmeli. Beni birkaç saat önce kaçmaya çalıştığım eve doğru götürürken Rule'un lanet boynunu ısırmıyor olmam.

Ama hayır. Hain, ağrıyan, kana *bulanmış* bedenim onun kollarında, içgüdüsel olarak göğsüne doğru kıvrılmış, sanki orada güvendeymişim gibi. Sanki beni paramparça edene kadar boğan ve sonra her artçı sarsıntıda beni beceren aynı canavar tarafından aslanın inine geri sürüklenmiyorum.

Bu adamları yavaşça ve yaratıcı bir şekilde öldürmeyi planlıyordum olmalıydım. Yeniden toparlanmak, yeniden doldurmak ve Reyes'i dünyanın öbür ucuna kadar avlamak için bu zihinsel pislikten kurtulmaya odaklanmalıydım.

Ama onun yerine?

Rule'un eli öfke yerine porselenden yapılmışım gibi omurgamın tabanını desteklerken tepemdeki ağaç gölgesinin bulanıklaşmasını izliyorum. Nabzım

yavaş, hipnotize olmuş bir gümbürtü. Bacaklarım hâlâ titriyor. Ve her şeye rağmen *-her şeye rağmen-* kurtulmaya çalışmıyorum.

Peki ya maskeler? Maskeleri daha çok önemsemeliyim. İsimleri talep etmeli, katmanları soymalı, derilerine kazıyacağıma *yemin ettiğim* intikam için her ayrıntıyı ezberlemeliydim.

Ama gerçek?

Örgütün bize verdiği maskeleri takarak gölgelerde o kadar uzun zaman geçirdim ki, onların beni korkutmuyor bile.

Belki de asıl sorun budur.

Maske saygı duyduğum bir şey.

Ben de çok kez giydim.

Yüzümü gizleyen yarı kurukafa maskem, ceketimin kapüşonu yukarıda, kimsenin bilmemesi gereken yerlere girerken uyluğumun iç kısmına bağlanmış bir bıçak. Örgüt için çalıştığımda -Narkotik'in güzel küçük veri tabanında görünmeyen işler- tamamen başka bir şeye dönüşüyorum. Bir gölge. Bir hayalet. Kimsenin geldiğini görmediği bir fırtına.

Ve bunu biliyorlar. Öyle olmamı *izlediler*.

Belki de bu yüzden onlarınkine daha fazla pençe atmıyorum. Belki de bu yüzden maskelerini kanlı tırnaklarımla yırtmaya çalışmıyorum ve kim olduklarını bilmek istiyorum. Çünkü bir parçam anonimliğin gücünü anlıyor.

Belki de bu yüzden gerektiği kadar mücadele etmiyorum.

Altında ne olduğunu görmek için. İsimleri, kimlikleri ya da gerçekleri talep etmek için. Çünkü *beni* zaten tanıyorlar.

Söylediler. Fısıldadılar. Yaptıkları her acımasız, hesaplı hamlede bunu *kanıtladılar*.

Beni yıllardır izlediklerini biliyorum. Nasıl yürüdüğümü, nasıl dövüştüğümü, bir adamın Aşil'ini kesmekle onu bir kurşunla yere sermek arasında kararsız kaldığımda dilimi dişlerimin üzerinde nasıl gezdirdiğimi ezberlediklerini biliyorum.

Ama *onlar* da kim?

Bunlar günlük hayatımın bir parçası mı?

İş yerinde gördüğüm insanlar mı? Sokakta? Bir şekilde sevdiğimi bildikleri o vişneli pastaları aldığım sokağın aşağısındaki lanet kafede?

Yoksa beni çok uzun zamandır uzaktan izleyen hayaletler -takıntı sorunları ve tanrı kompleksi olan gözlemciler- mi?

Reyes'i toprağa gömmek istediklerini söylüyorlar. Kendimi öldürtecektim. Bu yüzden müdahale etmek *zorunda kaldılar*.

Ama neden?

Bu onlar için neden önemliydi?

Beni hedef aldığını nereden *biliyorlardı* ki? Tehdit oluşturacak kadar yaklaştığımı?

Ve neden *sırf* yoluma çıkmak için tüm davamı -tüm *hayatımı*- riske atayım?

Bundan daha net düşünmeliydim. Bir sonraki hamlemi planlamalıyım. Cevaplar almalıyım. Ateş yakmak.

Ama Rule beni kırılabilir bir şeymişim gibi evin içine taşırken tek yapabildiğim uyuşmuş bir şekilde önüme bakmak. Sanki ormanın zemininde benimle mücadele etmemiş gibi. Sanki beni *iki kez* açıp yok etmemiş gibi.

Çünkü tabii ki piç sadece bir rauntla yetinmemişti. Hayır, içimde kalmıştı, hâlâ sertti, hâlâ *oradaydı*, sihirli siki yavaşça ve derinlere doğru sürükleniyordu, sanki kendini ruhuma kazıyormuş gibi. O yapmadı

Acele et. Geri çekilmedi. O *pislik ikinci bir rüzgar alıp* beni tekrar becerene kadar aynı dayanılmaz kontrolle içime girdi. Tam orada, toprakta, ben hala ilk raunttan titrerken.

Ya şimdi?

Şimdi beni evin içinde hiçbir ağırlığım yokmuş gibi taşıyor. Sanki hâlâ dölleri kalçamdan aşağı sızılmıyormuş gibi. Sanki kurumuş kan, aşağılanma ve lanet olası bir *ihitiyaçla* sıçramamışım gibi.

Güneş şimdi doğdu. Dolu, parlak ve alaycı.

Artık saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama şafağı çoktan geçtiğini biliyorum. Utanç duymam gerektiğini biliyorum. Öfke. Damarlarımda hâlâ yoğun olan sisi kesecek kadar keskin bir şey.

Ama tek hissettiğim içi

boş. Çiğ değil.

Çünkü her şey acıyor. Kalçalarım. Bileklerim. Gururum. Ve hala vücudum her saniyesini hatırlıyor.

Rule beni doğruca beni tuttukları odaya götürüyor ve doğrudan odanın bitişiğindeki banyoya giriyor.

Çok bozulmamış. Benimle alay eder gibi parıldayan şık, cilalı, koyu mermer. Şimdi o güzel yüzeylerin her yerine kan akıtacağım.

Rule beni değerli bir şeymişim gibi tezgâhın üzerine bırakıyor. Sanki ellerimi serbest bırakıp bıçağı elime alırsam hemen boğazını kesmeye çalışmayacakmışım gibi.

Konuşmuyor. Sadece eldivenli sert bir eli kalçamda, diğeri belimde gezinerek düşmemem için beni sabitliyor.

Sanki düştüğümden daha *fazla* gibi.

Devrilmek üzere olmadığımıdan emin olduktan sonra, bana sırtını dönmeden önce bileklerimi çözüyor ve duşa doğru ilerliyor. Sanki bu normalmiş gibi

ve hepsi artık rutinin bir parçası.

Belki de öyledir.

Belki de beni en çok korkutan şey budur.

Her şeyden sonra bile -kan, bıçaklar ve nefes almayı unutana kadar beni becerirken sırtıma bulaşan orman toprağından sonra- bir parçam onun geri gelmesini istiyor.

Bir parçam onun bana tekrar dokunmasını istiyor. İkisinin de bana dokunmasını istiyor. Bir yanımdan bundan sonra ne olacağını görmek istiyor.

Peki *bu*?

Bu nasıl öldüreceğimi bilmediğim kısım.

Duş tıslayarak canlanıyor, Rule kolu çevirirken buhar havaya karışmaya başlıyor. Ses neredeyse yatıştırıcı - lanet olası bir ormanda tamamen ve tamamen harap olduktan sonra beni sahte bir sakinlik hissine sokmaya yetecek kadar.

Ama uzun sürmez.

Çünkü bir an sonra, bir telefonun tiz sesi havayı bir kurşun gibi yarıyor.

Omurgam dikleşti.

Rule donakalır. Baş hafifçe sese doğru döner, tüm vücudu anlık bir uyanıklıkla kıvrılır. Sonra yavaşça suyu tekrar kapatır. Ani sessizlik çınlamayı daha da yüksek, daha keskin, daha müdahaleci hissettirir.

Kasıtlı bir sakinlikle bana doğru geri adım atıyor ve derin ceplerinden birine uzanıyor. Çıkardığında tanıdık bir ekranın parıltısını görüyorum.

Benim telefonum.

Telefonum *o* herifte.

Zil sesi artık cebinde gömülü olmadığı için daha da yükselirken, eldivenli avucunun içinde onu lanet olası bir tasma gibi tutuyor. Baş parmağı

ekranın kenarında, ama ona bakmıyor. *Bana bakıyor.*

Başını eğiyor.

Avıyla oynamayı mı yoksa dişlerini mi tercih edeceğini tartışan bir yırtıcı gibi. Sonra konuşur; alçak sesle, sabit, tehlikeli.

"Uslu bir kız ol, Seanna," diye mırıldanıyor. "Ve anlaşmamızı unutma." Bu ses tonu bir öneri değil. Kadifeye sarılmış lanet bir tehdit.

Midem bulanıyor. Lanet olası ateşkes. Daha önce koşarken bunu bile.

Telefonu bana yavaşça, kasıtlı olarak, bir test eder gibi uzatıyor.

Tereddüt etmiyorum. Titreyen parmaklarımla alıyorum, nabzım derimin altında fırtına gibi esiyor. Ekran Hydessa'nın adıyla aydınlanıyor.

Boğazım düğümleniyor.

Kural geri adım atmaz.

Bunun yerine, iki yumruğunu iki yanımdaki tezgâha yerleştiriyor, bana dokunmadan beni hapsediyor. Vücudu benimkinin üzerinde yükseliyor, her santimi ısı, basınç ve güçle dolu. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyorum.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim ve aramayı kabul ettim.

Tıklıyor ve sesi gelmeden önce tam bir saniye bile alamıyorum - yumuşak, geçici, tanıdık.

"Eğer saklanırsam..." Hydessa fısıldıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Dudaklarım otomatik pilotta hareket ediyor, sesim alçak, çatlak ama sabit.

"O zaman arayacağım..." Ben de fısıldıyorum.

Tanrım, onun sesini duymak bile içimde bir şeyleri kırıyor.

Hattaki iç çekişi ılık bir esinti gibi sinirlerimin pürüzlü kenarlarını okşuyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Soru kesildi. Hayır demek istiyorum. *Cehennemde zincirlendiğimi ve artık kim olduğumu bilmediğimi ve içimde her şeyin yandığını ve bundan hoşlanabileceğimi* haykırmak istiyorum *ama* ağzım işbirliği yapmıyor.

Rule'un maskesine bakıyorum, nefesi üzerimden zar zor duyuluyor, kolları sanki bu lanet alanın sahibiymiş gibi gergin.

Sertçe yutkunuyorum, boğazımdan kahkaha olarak geçebilecek bir şeyi zorlayarak çıkarıyorum. "Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

Sesim neredeyse normal geliyor. *Neredeyse*. Ama sorusuna cevap vermiyorum.

O da bilmiyor. Tipik.

Sessizce oturuyoruz, söylemediğimiz her şeyle dolu bu ağır, korkunç sessizlik.

O zaman kırarım.

"Lütfen dikkatli olduğunuzdan emin olun," diyorum, kelimeler kırılğan bir fısıltıya dönüşüyor. "Önce kendine iyi bak. Orada ne yaptığın ikinci sırada gelir, unuttun mu?"

Sonunda sesim biraz çatlıyor.

Ve Rule'un nefesi tenimde parlıyor.

Diğer uçtaki sessizlik ağırlaşıyor. Hydessa'nın ne düşündüğünü biliyorum. Beni tanıyor. Böyle şeyler söylemediğimi biliyor. Ona ateşe doğru koşmasını, endişelenmekle vakit kaybetmemesini söyleyen kişi benim.

Ama şimdi buradayım, görünmez dikenli tellerle sarılmış durumdayım ve tek istediğim onun güvende olması.

Baskı yapmıyor. Henüz basmadı. Ama duyabiliyorum. Sesini geren gerginliği, sorudan önce içine çektiği nefesi-

Ondan önce davrandım.

"Özür dilerim," diyorum ve o daha lafını açamadan sözünü kesiyorum. "Gitmem gerekiyor. Seni seviyorum."

Bir ritim var.

"Ben de seni seviyorum," diyor ve sonra hat kesiliyor. Tekrar sessizlik çöküyor.

Ekran kararıyor. Ve ben orada öylece oturuyorum.

Saçlarım darmadağınık, kalçalarımnda hala belli belirsiz kan izleri var, kolyem boynumda kilitli ve artık ne yaptığımdan emin değilim.

Rule yavaşça doğruldu, bakışları hala o okunamayan lenslerin arasından bana sabitlenmişti.

Telefon parmaklarımdan tezgâha doğru kayıyor ve içim parçalanmış gibi hissediyorum.

Çünkü şifreli kelimeleri söylemedim.

Söyleyebilirdim.

Ama ben *yapmadım*.

Doğru anı bulamadığım için mi, yoksa bir parçam *çıkmaq istemediği* için mi emin *değilim*.

Rule hafifçe eğiliyor, nefesi kulağımın kabuğunda geziniyor. "Aferin kızırıma," diye mırıldanıyor.

Ve yemin ederim, bana yaptığı her şeyden dolayı hâlâ titremiyor olsaydım, onun boğazını yumruklardım.

Bölüm 31

Seanna

Yürümek için yardıma ihtiyacım yok.

Beni kırık bir oyuncak bebekmişim gibi tezgahdan kaldıran ve sanki lanet olası tuzaklarla dolu bir ormanda avlanmaktan ve ödüllü bir kısırak gibi toprağa gömülmekten yeni kurtulmamışım gibi beni duşa doğru taşıyan Rule'a bunu anlatmayı deneyin.

"Beni yere bırak," diye homurdanıyorum, göğsünü zayıfça itiyorum. "Ben cam değilim."

"Hayır," diye sakince kabul ediyor, o çıldırtıcı kararlılığıyla banyoya adım atıyor. "Ama kanaman var ve susuz kalmışsın. Bu yüzden bir kez olsun bu kadar güçlü olmamayı dene."

Bu nefesimi kesmemeli.

Göğsümde çirkin bir burkulmaya da neden olmamalı. Ama yapıyor.

Piç kurusu beni büyük boy duş kabinine dikkatlice bırakıyor, fayanslar ayaklarıma soğuk geliyor, buhar şimdiden tembel spiraller halinde etrafımızda kıvrılıyor. Sonra geri adım atıyor, ama fazla değil. Sadece diğer taraftaki duvara yaslanacak kadar.

Camın kenarına geçip kollarını kavuşturdu, siyah maskesi çıplak bedenime sabitlenmişti, sanki özel koleksiyonundaki bir numuneymişim gibi.

Ona ters ters baktım. "Kalmıyorsun."

"Yüzüstü seramiğın içine düşüp kan kaybından ölmek mi istiyorsun?" diye soruyor hafifçe. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kibirli orospu çocuğı

Suyun altına giriyorum.

Ve bana vurmasına izin verdim - sıcak ve amansız. Uyluklarımda ve kaburgalarımda şimdiden morarmaya başlayan yaralara, sığ kesiklere ve çürüklere batıyor. Ama yine de orada duruyorum, yumruklarım iki yanımda sıkılı, sıcağın ya da bakışlarının altında ökmemeye çalışıyorum.

Ondan tekrar gitmesini istemedim.

Çünkü gitmeyeceğini biliyorum.

Çünkü küçük, hasta bir parçam bunu istemiyor.

Sabunu alıp ovalamaya başlıyorum, gerekenden daha sert bir şekilde. Sanki hâlâ tenime yapışmış olan Kural ve Yıkım katmanlarını kazıyabilirmişim gibi. Ama kendimi ne kadar ham yaparsam yapayım, onları hala orada hissediyorum. Ellerini. Seslerini. Kulağımda lanet nefesleri.

İşim bittiğinde suyu kapattım ve dışarı çıktım, sırlıklam ve bitkin bir haldeydim.

Rule elinde havluyla bekliyor. *Tabii ki bekliyor.*

Ondan ama eli bırakmıyor. Sıkıca tutuyor. "Bırak beni," diyor, şimdi daha sessiz. "Sadece bu seferlik."

Ona bağırmak istiyorum. Siktirip gitmesini söylemek. Onun evcil hayvanı olmadığımı, onun sorumluluğı olmadığını, onun hiçbir şeyi olmadığını.

Ama elindeki havlu yumuşak. Ve ben çok yorgunum. Bu yüzden ona izin verdim.

Diz çöküyor ve ayak bileklerimden başlıyor, yavaş, bilinçli vuruşlarla beni kuruluyor. Baldırlarımdan yukarı. Uyluklarımdan üzerinden. Acele etmiyor. Gözlerini dikmiyor. Sadece hakkı varmış gibi bana dokunuyor. Sanki bu bir kefaretmış gibi. Ya da dua.

"Neden umursuyorsun ki?" Aniden soruyorum, sesim kırılğan ve suçlamayla keskinleşiyor. "Tüm bunlar neden?"

Rule kıpırdamadan duruyor, havluyu ellerinde gevşekçe tutuyor, vücudu gergin, taktik teçhizatının altındaki her kası aniden kaskatı kesiliyor. "Çünkü seni çok uzun zamandır izliyoruz, Seanna. Hayal edebileceğinden çok daha uzun süredir."

Gözlerimi kısıyorum, bir ürpertinin omurgamdan yavaşça yukarı tırmandığını hissediyorum. "Ne kadar zamandır?" "Yeterince uzun," diye mırıldanıyor, sesi artık daha yumuşak, neredeyse mesafeli. "Harabe
Seni ilk o buldu, biz tanışmadan yıllar önce. Onun hikâyesini anlatmak bana düşmez ama seni bana o gösterdi. On beş yaşındaydım, sadece çok fazla öfkesi olan ve yeterince amacı olmayan berbat bir çocuktum. Sonra seni bir video görüntüsünde gördüm - onun hacklediği bir görüntü - ve birdenbire ihtiyacım olan tek amaç sen oldun."

Nabzım hızlanıyor, nefesim göğsümde sıkışıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, hayatının her parçasının ortaya çıkışını izlediğimiz anlamına geliyor," diye devam ediyor. "Nasıl savaştığını, nasıl kan akıttığını, her kırılğanlığını öfke ve gücün arkasına nasıl sakladığını. Gece geç saatlerde uyku tutmadığında kulübende volta atmanı izledik. Parmak eklemleriniz kanayana kadar antrenman yaptığınızı gördük çünkü kırılmaktansa incinmeyi tercih ediyordunuz."

"Sabahları botlarını bağlamanın ne kadar uzun sürdüğünü biliyorum. Perşembe günleri kulübenden tam iki dakika erken çıktığını biliyorum çünkü her zaman kız kardeşinin kulübesine uğrayıp onun güvende olduğundan emin oluyorsun. Biri konuşursa dişlerinizi gıcırdattığınızı biliyorum. Dişlerini sıkıyorsun.

Yalan söylerken sol yumruğun sağ yumruğundan daha sıkı. Ve kendini kötü hissettiğinde ızgara peynir yapıyorsun."

Boğazım düğümleniyor.

"Biliyorum," diye nefes alıyor, havluyu köprücük kemiğine bastırarak, "saçlarını ördüğünde, hissettiğinden daha derli toplu görünmeye çalıştığını biliyorum. Canın bir şeyler atıştırmak istediğinde vişneli pasta aldığını ve önce ortasındaki krem peyniri yediğini biliyorum. Çakmak sesinin seni ürküttüğünü biliyorum. Vücudundaki her yara izinin nereden geldiğini biliyorum."

Sesi daha da alçalıyor.

"Sahiplenilmek istemiyormuş gibi davrandığınızı biliyorum. Ama istiyorsun. Birinin taktığın her kalkanın arkasını görmesini ve yine de seni seçmesini istiyorsun. Birinin kontrolü elinden almasını istiyorsun, sadece nasıl nefes alacağını hatırlamana yetecek kadar uzun bir süre."

Kalbim göğsümde çarpıyor şimdi.

"Önemsiyorum, ikimiz de önemsiyoruz," diye mırıldanıyor hafifçe eğilerek, "çünkü sandığından daha uzun süredir hayatının içindeyiz. Sadece bir gölge değil, sadece bir isim değil. Biz oradaydık. Ne zaman izlendiğini düşünsen, izleniyordun. Kulübene birinin girdiğini hissettiğin her an, biri girmişti. O bizdik."

Sertçe yutkunuyorum, nefes almaya çalışıyorum.

Sesi daha sessiz, daha derin çıkıyor. "Ve geçen yıl arkadaşını gömerken seni izledik - Jessica. Seninle birlikte DEA eğitiminden geçen. Yağmurda mezarının başında durduğunu, yumruklarını öyle sıkıldığını gördük ki kemiklerinin kırılacağını sandım, hepsi Reyes'in uyuşturucuları onu senden çaldığı içindi."

Acı içime işliyor, ani ve çiğ, gömülü tutmak için umutsuzca çabaladığım anıları kesip açıyor. "Kes şunu."

"Hayır," diyor kararlı bir şekilde, boyunun uzunluğuna dayanarak. "Sen sordun, şimdi gerçeği öğreneceksin. Bizi tükettin, küçük fırtına. Önce mahvettin, sonra da beni. Sen bizim takıntımız, saplantımız oldun; şiddetli ve durdurulamaz bir şey. Hayatın içinde yanışını, ardında yıkım bırakışını izledik ve çevirmek yerine kendimizi daha da yaklaşmak isterken bulduk. Bizi yok edebileceğini bile bile sıcaklığı ilk elden hissetmek istedik."

Şimdi daha sert nefes alıyorum, karanlık ve karışık bir şey içimde sıkıca dolanırken göğsüm kabarıyor. "Neden ikiniz de bana öyle diyorsunuz?" Sesim istediğimden daha kısık ama kararlı bir şekilde soruyorum.

Başını hafifçe eğip beni düşünüyor. İçindeki durgunluk, herhangi bir hareketin olabileceğinden daha sinir bozucu. "Küçük fırtına mı?" diye tekrarlıyor, sanki kelimelerin tadını çıkarıyormuş gibi.

Başımı sallıyorum, açıkladığı her şeyin ağırlığı altında kalbim ağrıyor. Yaklaşıyor. Kalbim kaburgalarımın şiddetle çarpıyor ama kaçmayı reddediyorum.

"Çünkü," diye mırıldanıyor, sesi ipek ve duman, "hayatlarımızdan gök gürültüsü ve şimşek gibi geçip gittin. Tahmin edilemez. Şiddetli. Kontrol edilmesi imkânsız."

Beni yavaşça çevreliyor ve kendime rağmen ürperiyorum. Onu arkamda hissediyorum, varlığı görünmez bir güç gibi tenimi okşuyor. Ondaki yayılan ısı, maskesinin saçlarıma fısıltısı, ne kadar tehlikeli bir şekilde yakınımda olduğuna dair farkındalığımı artırıyor.

"Ama fırtınalar da güzeldir," diye yumuşakça devam ediyor. "Korkutucu . Onlar evcilleştirilmemiş güç, büyüleyici kaostur."

İçimden bir ürperti geçiyor - korku değil, başka bir şey, daha karanlık ve daha derin bir şey. Eldivenli parmakları omzumun kıvrımında geziniyor, zar zor dokunuyor, her sinirime elektrik gönderiyor.

"Biz de seni izledik," diyor. "Bekledik. Reyes'e diktiğini gördük. Hamlelerini tahmin etmeye çalıştık. Ama içten içe, fırtınaların gerçekten evcilleştirilemeyeceğini biliyorduk. Onlara sadece hayran olunabilir ya da onlardan korkulabilir."

Başımı hafifçe çeviriyorum, maskesinin arkasını görebilmek için çaresizce. "Ya sen?" Diye soruyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "Fırtınaya hayran mısın, yoksa ondan korkuyor musun?"

Bir an duraksıyor, yakınlığı boğucu, dokunuşu kışkırtıcı bir şekilde saklı. "İkisi de," diye itiraf ediyor, tek kelime beni kadife bir bağ gibi sarıyor. "Ve belki de tam da bu yüzden karşı konulmazsın. Seni almak bir şişede yıldırım yakalamak gibiydi; heyecan verici, imkânsız, dikkatli olmazsak bizi yakmaya mahkûm."

Sonunda tekrar görüş alanıma girdiğinde nefesim kesiliyor. Nabzım kulaklarımda gümbüldüyor.

"Artık biliyorsun," diyor sessizce ve sesinde ilk kez kırılacak olabilecek bir şey var. "Gerçek bir şeyi değiştirir mi?"

Ona bakıyorum, öfke ve özlem içimde şiddetle savaşıyor. Sesim çiğ çıkıyor, hissettiğim her çatışmaya ihanet ediyor. "Bu her şeyi değiştirir ve hiçbir şeyi değiştirmez."

Düşünmeden söylüyorum, hâlâ orada çırılçıplak durduğumu, tenimden buharlar , suyun vücuduma silemediğim bir keder gibi yapıştığını umursamadan. Artık umurumda değil. Saklayacak bir şey kalmadı. Rule'un görmediği, bilmediği hiçbir şey kalmadı.

Bu yüzden kurcalayan bir soru soruyorum.

"Bunu nasıl yaptın?" Sesim artık daha sakın ama keskin bir tonu var. "Cruz. Kulüp. . Onları kendin çıkardın. Bu

kaos değildi, cerrahiydi. Onlar kartel askerleriydi. Tetikteydiler. Reyes'in en iyi adamlarından birini koruyorlardı. Ve sen hiçbir şey olmamış gibi içeri girdin."

Hemen cevap vermiyor. Orada öylece duruyor, gölge gibi hareketsiz, havlusu elinde gevşekçe sallanıyor, sanki adını koyamadığı bir şeyi bekliyormuş gibi.

"Hiçbir şey değildi," diyor sonunda. "Ama kolaydı."

Midem bulanıyor. "Nasıl? Güpegündüzdü. Kulüp saati değildi. Orada arkasına saklanacak müşteriler bile yoktu. Sadece Cruz ve adamları. Kilitli. Özel. Kimseyi beklemek için bir sebep yok."

Sesi düz. Uzak.

"Porque sabían a quién servían."

Kelimeler dilinden duman gibi yuvarlanıyor.

Ve ben donup kaldım.

Çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Çünkü arkalarındaki sessiz ağırlığı fark edecek kadar İspanyolca biliyorum.

Çünkü kime hizmet ettiklerini biliyorlardı.

Gözlerim kısıılır. Kalbim tekmeliyor. "Az önce ne dedin sen?" Rule başını hafifçe eğiyor, sanki bunu yüksek sesle söylemek istememiş gibi.

"İçeri girdiğimi söyledim," diye cevap veriyor.

"Hayır." Bir adım öne çıktım. Sesim keskinleşiyor. İçimde kopan fırtınayı kontrol altına almaya çalışırken göğsüm kabarıyor. "Artık şifreli saçmalıklar yok. İçeri nasıl girdin? Silahla o kadar yaklaşmana nasıl izin verdiler? Ve sonra bir tanesi bile silahını kaldırmadı?"

Uzun bir süre bana baktı. Sonra söyledi.

"Çünkü Reyes'in oğluna asla silah doğrultmazlar."

Hava bir yumruk gibi ciğerlerimi terk ediyor. Oda eğiliyor. Dizlerim bükülmekle tehdit ediyor.

"Ne... Ne dedin sen?"

Korkmuyor. Başka tarafa bakmıyor. "Gerçek adım Kingston Reyes."

Omurgama bir kurşun gibi saplanıyor. Ve sonra hareket ediyorum.

Ona doğru atıldım, öfke canlı bir tel gibi içime işledi. Savurdum ve bileğimi yakaladı. Dönüyorum, tekmeliyorum, pençeliyorum, ses çıkarmadan çılgılık atıyorum. Tüm bedenim onunla savaşıyor, sanki parçalanmamı engelleyen tek şey buymuş gibi.

"Seni piç! Seni lanet yalancı, çıkarıcı, takipçi pislik!"

Her iki bileğimden tutup beni duvara doğru itiyor, tenimden hala su damlıyor. Umurumda değil. Bir hayvan gibi dişlerimi gösterip çırpınıyorum.

"Sen de tıpkı onun gibisin," diye hırlıyorum. "Dünyanın sana borçlu olduğunu sanıyorsun. Sırf adın Reyes diye her istediğini alabileceğini sanıyorsun! Beni izleyebileceğini, alabileceğini, hayatımı sikebileceğini sanıyorsun ve ne? Bu seni babandan daha iyi mi yapıyor?"

"Yapma," diye , sesi keskin ve gırtlaktan geliyor. "Sakın *cüret* etme beni onunla kıyaslayın."

Kelimeleri asit gibi tükürüyorum. "Neden olmasın? Güç ve korku kullandın. Beni takip ettin, bana ilaç verdin, beni kaçırdın. Tanrı'yı oynadın ve buna saplantı dedin. Bu bir Reyes hareketi değilse nedir?"

"Ben o değilim!" diye bağırıyor, sesi şimdi gök gürültüsü gibi, fayanslarda yankılanıyor. "Onun inşa ettiği her şeyi ellerimle parçalamak istiyorum. İmparatorluğunu finanse eden her tuğlanın, her damla kanın yok olmasını, yanıp kül olmasını istiyorum. Senin gibi insanlara neye mal olduğu için. *Bana* neye mal olduğu için."

"O zaman bana yüzünü göster," diye talep ediyorum. Sesim kesiliyor, ellerimi onun elinden kurtarmaya çalışırken bile ellerim titriyor. "Eğer o değilsen, çıkar şu lanet maskeyi. Gözlerimin içine bak. Kanıtla bunu."

Tutuşu sıkılaşıyor. Hareket etmiyor. Sessizlik.

Reddetme, itiraftan daha yüksek sesle söylenir.

"Yapamazsın," diye fısıldıyorum, yıkılmış bir halde. "Çünkü hâlâ saklanıyorsun. Çünkü sen hâlâ osun."

Siyah taktik maskesinin arkasında çenesi sıkılıyor. "Ben babam değilim, Seanna. Ama görmek istemenin tek nedeni benim olduğumu düşündüğün canavarı aramaksa sana yüzümü asla göstermeyeceğim. Bu maskenin altındaki yüzü zaten biliyorsun ama şu anda bunu hatırlamak için uygun bir ruh halinde değilsin. Peki ya taktığım yüz? Babamın değil. Güç ya da korku tarafından oyulmadı. İnşa ettiği her şeye karşı savaşmayı seçen birinin yüzü. İçine doğduğum mirası geri almak için çoktan kanını akıtmış birinin. Ve derinlerde, bunu biliyorsun. Bunu gördün, sadece henüz farkında değilsin."

Boğazım keder, öfke ve ihanetle düğümleniyor.

Onu tekrar itiyorum. Bu sefer tüm gücümle. Ve bu sefer gitmeme izin verdi.

Başka bir söylemiyorum.

Havluyu sarıyorum, ona sırtımı dönüyorum ve uzaklaşıyorum. Ama dizlerim titriyor.

Ve benim dünyam şimdiden yanıyor.

Bölüm 32

Harabe

Yemek yemedi.

Öğle yemeği değil. Akşam yemeği değil.

Rule denediğinde evde değildim -dışarıda uğraşmam gereken kendi pisliğim vardı- ama sonunda kapıdan içeri adım attığımda, yokluğumda on yıl yaşlanmış gibi koridorda bekliyordu. Bana kızacağımı düşünmüş gibi konuşurken sesi alçak ve dikkatliydi.

Değildim.

Pek

sayılmaz.

Kızın sadece tepsiye baktığını, sonra arkasını döndüğünü ve kendini güvende olduğuna ikna etmeye çalışırken her zaman giydiği o büyük boy gömleklerden birine daha sıkı sarındığını söyledi. Sanki kumaş ve meydan okuma yeterince zırmış gibi. Sanki doğru kullanmayı bilerseniz rahatlık bir silaha dönüştürülemezmiş gibi.

Tabağı yüzüne fırlatmadığı için şanslı. Bence atmak istedi.

Onu ne kadar yaraladığını sesinden anlayabiliyordum. Bunu saklıyor ama onu tanıyorum. Kızın ona bakmamasının onu ne hale getirdiğini biliyorum. Şiddetle başa çıkabilir. Öfke. Çılgılık atmayı.

Ama sessizlik?

Sessizlik kaburgalarının arasında bir bıçak.

Bıçaklar, kurşunlar ve kanla başa çıkabilir ama onun sessizliğini hazmedemez.

Yine de uzun sürmeyecek.

Öfkesi sıcak ve hızlı bir şekilde yanar; çıkan her şeyi tüketen vahşi bir ateştir bu. Ama ateş sonsuza dek sürmez. Onunki bile. İçten içe yanar. Köze dönüşür. Ve sonra değişecek. Her zaman değişir. Çünkü onu tehlikeli yapan da bu.

Rule daha sonra kendi işlerini halletmek için ayrıldı, ama bence gerçekten bir anlık mesafeye ihtiyacı vardı.

O yüzden içeri girmeden önce uyumasını bekliyorum.

Artık neredeyse bir ritüel haline geldi; bu koltukta oturup sessiz bir şekilde odanın diğer ucundan onu içime çekiyorum. Çarşafın altından vücudunun hatlarını izleyişim. Küçük şeyleri kataloglama şeklim. Kalçasındaki seğirme. Parmaklarını yüzüne doğru kıvrırışını. Nefesinin yavaş, eşit ritmi.

kutsal bir şeymiş gibi izliyorum. Sanki

benimmiş gibi.

Çünkü öyle.

Dudakları ayrılmış. Kirpikleri gözlerinin ardında dans eden görüntülerle titriyor. Acaba bizi mi hayal ediyor? Umarım görüyordur. Umarım uyandığında sersemlemiş ve çaresiz bir halde, sadece bizim verebileceğimiz şeyleri arzuluyordur.

Böyle kırılgan görünüyor.

Öyle değil. Ama lanet olsun, bu iyi bir yanılsama.

Ona dokunmak istiyorum. O yatağa sürünmek ve onu tekrar açmak, ağzımı bıraktığımız yaralara bastırmak ve adımı öfke değil teslimiyet olan bir tonda haykırmasını sağlamak istiyorum.

Rule'la aralarındaki ateşkes çoktan kül olmuştu. Ona kim olduğunu söylediği anda - Kingston Reyes- hoşgörüsünü yerinde tutan kırılğan çizgi koptu. Öyle olacağını biliyordum. Reyes ismini boğazından söküp atmak istercesine çığlık attığını duydum. Ve anlıyorum. Anlıyorum. O öfke? O patlama? Çok güzeldi.

Ve bunun için onu suçlayamam bile. Rule ona olan saplantısının derinliklerine inmeye başladığı anda bunun olacağını anlamıştım. Ama bunu neden yaptığını anlıyorum.

Çünkü ben de bu sırrı daha fazla saklayamazdım. Ama bu iyiye işaret değil.

Gerisini öğrendiği zaman için değil.

Yıllarımı onu ekranlardan, çalıntı gözetlemelerden, sesindeki her tonu bir ilahi gibi ezberleyene kadar tekrar tekrar dinlediğim ses dosyalarından izleyerek geçirdim. Ayak seslerinin ritmini daha yüz yüze duymadan ezberledim. Onu, onun kendini tanıdığından daha iyi tanıyorum.

Ya şimdi?

Şimdi burada. Sıcak. Nefes alıyor. Dokunacak kadar yakın.

Mesafelere geri dönmek istemiyorum. Soğuk monitörlere ve sessiz ibadete dönmek istemiyorum. Bunu istiyorum. Onu istiyorum. Hepsini istiyorum.

Hâlâ iyi bir adammışım gibi davranan yanımda -sadece mecbur kaldığımda giydiğim o ince kısıtlama tabakası- yavaş gitmem için bana bağıyor. Ona zaman vermem için. Boşluk. Alışması için bir şans.

Ama geri kalanım?

Onun için aç kalmış olan kısım mı? O kısım onu *yutmak* istiyor.

Gerisini öğrendiğinde nasıl tepki verecek? Bunun ne kadar derinlere gittiğini öğrendiğinde? Sonunda maskenin altında kim olduğumu anladığında... ve onu ne kadar uzun zamandır sevdiğimi?

Çünkü hata yapmayın. Onu seviyorum.

Tatlı, bağışlayıcı türden değil. Ev inşa eden ya da şiir okuyan türden değil.

Hayır. Benimki kendini onun ruhuna zincirleyen ve karanlıkta fısıldayan bir aşk.

Onu bir sunak gibi uyurken izleyen ve fotoğraflarını çeken türden. Teninin kokusunu içine çeken, her kirpiğini sayan ve sonunda tamamen ve korkusuzca bizim olmasına izin verdiğinde çıkaracağı sesleri hayal eden.

Peki şimdi burada olduğuna göre?

Onu asla bırakmak istemiyorum.

Bunun için benden nefret etse bile. Tekrar kaçmaya çalışsa bile. Çünkü bu kadar derin bir saplantı kaybolmaz.

Ve henüz farkında olsun ya da olmasın Seanna Darling bize ait. Her zaman öyleydi.

Sanki bu onunla benim aramda bir tür kalkan oluşturabilirmiş gibi, büyük boy gömleğini bir çift külotla eşleştirdi.

Olmaz.

Meydan okuması güzel ama nafi.

Köşedeki koltuktan kalkıyorum, ona doğru attığım her adım saplantıya bilinçli bir teslimiyet. Şu anda bizden nefret etse bile, bizden önce yaşadıklarını silemez.

bize anlattı. O yoğun zayıflık anında, ihtiyaç dolu kelimeler dudaklarından itiraf gibi döküldüğünde itiraf ettiği şeyi.

Bize fantezisini anlattı. Sanki geri dönüp onu ısırmayacakmış gibi itiraf etti. Sanki yüksek sesle itiraf etmek onu gerçek yapmazmış gibi.

Alınacak. Uykuda. Numara yok. İzin yok.

Peki ya şimdi? Şimdi o gömleklerden birinin içinde, kendi yumuşak yününe sarılmış bir kuzu gibi uyuyor ve güvende olduğunu hayal ediyor.

O değil.

Çarşaflar alçak, gömlek kalçalarını zar zor örtüyor. Yavaşça aşağı çekiyorum, kalçalarının soluk kıvrımlarını ortaya çıkarıyorum, külotunun bandı tenine karşı ince. Kalçalarını ayırıyorum ve aralarında diz çöküp külotu kenara kaydırıyorum. Çıkartmıyorum. Sadece onu çıplak bırakacak kadar. Daha zihni uyanmadan vücudunun bana ait olduğunu hatırlatacak kadar.

Aletim çoktan sertleşti. Odaya girdiğimden beri. Onu paketlediğini hatırlamadığı bir hediye gibi kıvrılmış gördüğümünden beri. Başımı delen iki çelik halter nabzımın her atışında zonkluyor, tadını çıkarmayı öğrendiğim ince bir ağırlık ve basınç. Kendimi tutuyorum, sıraya giriyorum ve itiyorum.

Piercingler girişine doğru sürükleniyor, keskin ve mükemmel bir his, kaygan sıcaklığı beni bir yumruk gibi kavırıyor. Uyanmıyor. Henüz uyanmadı.

Uykusunda iç çekiyor, vücudu içgüdüsel olarak benim için ayrılıyor. Sanki biliyor, sanki vücudu uykusunda bile biliyor.

Yavaş ve istikrarlı bir şekilde içine giriyorum, bir iniltiyle geri batmadan önce halterlerin yakaladığını ve çektiğini hissedecek kadar horozumu dışarı sürüklüyorum. Tekrar. Ve tekrar. Bir avuç dolusu dikkatli, ölçülü itiş - her biri bir iddia, her biri bilinç yakalanmadan önce vücudunu içgüdünün derinliklerine çekiyor. Çelik piercingler onun duvarlarına doğru yerlerden baskı yapıyor, benim

kısıtlama kenarlarda yıpranıyor. Onu yavaşça, derinden beceriyorum, halterler beni çıldırtacak kadar çekiştiriyor. Her çekişte duvarları seğiriyor. Her geri itiş onları daha derine zorluyor.

Etrafımda o kadar sıkı ki, ben içinde hareket ederken bile vücudu hala çoğunlukla uykuyla gevşek. Her itiş bir vahiy, karanlık bir vaat. Saplantılı düşüncelerim, onu yavaşça becerirken, duvarlarının her sıkışının tadını çıkarırken dönüyor. Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikri yok. Artık tamamen korumasız, olgun ve hazır.

Bu bilgi onun içinde daha sert zonklamama neden oluyor, sahiplenme ihtiyacının ilkel bir dalgalanması. Onu doldurmak, kök salana kadar içini dölleriyle boyamak istiyorum. Ta ki çocuğumla şişene kadar. Kalçalarını yuvarlayıp kendimi gidebildiğim kadar derine gömerken fantezi beni tüketiyor.

İtişlerim biraz daha sertleşiyor, daha kasıtlı hale geliyor. Her itişim beni daha derine itiyor, çelik piercingler onun en hassas noktalarına sürtünüyor. Vücudu uykuda bile içgüdüsel olarak tepki veriyor; kasları kasılıyor, kalçaları beni daha derine götürmek için hafifçe kayıyor.

Dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor ve kıpırdanmaya başlıyor, bilinci tekrar yerine geliyor. Kasları uykulu bir şaşkınlıkla çatılıyor, vücudu benimkinin altında hafifçe geriliyor.

Nefesi değişmeye başlar. Ritmi değişiyor. Parmakları seğiriyor.

Güzel dudaklarından bir zevk çılgılığı dökülürken uyanıyor, ben onun derinliklerine gömülmüşüm.

Bilinci geri geldiğinde vücudu geriliyor, kasları içgüdüsel olarak etrafımda kenetleniyor. Becerildiğini fark ettiği anda boğazından yumuşak bir protesto yükseliyor.

"Kural mı?" diye mırıldanıyor, sesinde kafa karışıklığı ve süregelen bir öfke var. "Sen ne-"

"Tekrar dene sevgilim," diye mırıldanıyorum, sesim alçak ve tehlikeli.

Tamamen hareketsiz kaldı. İçindekinin ben olduğumu anladığında gözlerinden tanıma fışkırıyor. Öfke değişiyor, dönüşüyor, daha karanlık, daha ilkel bir şeye dönüşüyor.

"Yıkım," nefes alıyor ve bu bir lanet ve dua gibi geliyor.

Kalçaları bana doğru yuvarlanıyor, artık direnmiyor. "Durma," diye fısıldıyor, sesi çığ. "Becer beni. Lütfen. Bana her şeyi unuttur, sadece bir an için."

Hırlıyorum, içimde vahşi ve sahiplenici bir şey gevşiyor. Nazik olmak istemiyor. Beni saf, sınırsız bir ihtiyaçla dolduruyor.

Kalçalarını kavradım ve daha sert hareket etmeye başladım. Daha hızlı. Her hamle şiddetli bir iddia, çelik piercingler onun en hassas noktalarına sürtünüyor. Benden hiç görmediği bir acımasızlıkla onu becerirken altımda kavisler çiziyor, haykırıyor.

Bir elimi başının üzerine koyuyorum ve diğer elimi kalçasının etrafında kilitli tutuyorum, böylece daha derine, daha sert itebiliyorum, çok uzun zamandır tuttuğum her şeyin gücüyle onu yatağa vuruyorum.

Şefkat istemiyor. Yavaşlamam için yalvarmıyor. Ürkmüyor ya da ağlamıyor.

O alır.

Beni alır.

Ve yemin ederim, gözleri beni öldürmek istercesine yanarken bile vücudunun teslim olmasından daha güzel bir şey görmedim. Hâlâ kızgın. Rule'un yüzünden hâlâ öfkeli. Ama şu anda? Bu öfke şehvetle karışmış, benim ona çarpmamın sisine karışmış, adımın sesini boğazından sanki başından beri orada hapsolmuş gibi sürüklüyor.

"Daha fazla," diye soluk soluğa bağıyor, kalçalarımı acımasız bir hassasiyetle ileri doğru sürerken tırnakları çarşafları tırmalıyor. "Sakın durma. *Sakın durayım deme.*"

Bilmiyorum.

Çünkü onun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Rahatlık değil. Özür değil. *Mahvedilmeye* ihtiyacı var. Gerçeğin tenine yeniden yazılmasına ihtiyacı var.

Ve bunu her pis, saplantılı itişte yapıyorum.

Ellerinden biri kalkıyor, körü körüne yüzüme uzanıyor ama maskemi çıkarmasına izin vermiyorum. Bileğini yakalayıp yatağa sabitliyorum.

"Henüz değil," diye fısıldadım. "Hazır değilsin."

Neye benzediğime hazır değilim. Zırhın ve bağlılığın altında kim *olduğuma* ve yıllarca onun hayatının bir kehanet gibi gelişmesini izlediğime.

Kalçalarımı daha derine, daha sert yuvarlayarak nefesinin kesilmesine neden oluyorum. Altımda titremeye başladığını hissediyorum, o belirgin gerginlik onu sıkıyor, orgazmı hızlı ve vahşi bir şekilde geliştiriyor. Amcığı her itişimde beni sıkıştırıyor, sıkıca çırpınıyor ve tekrar ittiğimde çıkardığı ses - kahretsin, bu *ilahi*.

Eğiliyorum, maskem yanağının terden kaygan kıvrımına değiyor, taktik gözlüklerimin camları onun harap olmuş yüz ifadesini yansıtacak kadar yakın, sikimi daha önce beni hiç almadığı kadar derine gömüyorum.

İniltisi düzensiz, kırık, *mükemmel*.

Onu bu şekilde becermeye devam ediyorum, acımasızca. Tüm ağırlığımla her itişimin arkasında, piercingler içindeki her sinir ucuna sürtünüyor. Altımda tekrar tekrar parçalandığını hissediyorum. Amcığı beni içine hapsedmeye çalışıyormuş gibi etrafımda sıkılaşıyor ve belki de benim istediğim de budur - çünkü hiçbir yere gitmiyorum.

Onun yetiştirilmesini ve sikilmesini istiyorum. İçimizde sırlıslık olmasını, harap olmasını, titremesini ve bizim tarafımızdan öylesine sahiplenilmesini istiyorum ki başka birinin düşüncesi

onu *hasta ediyor*.

Onu yüzüstü çevirecek, kalçalarını geriye çekecek ve tekrar içine girecek kadar uzun süre çekiyorum. Yastığa doğru çığlık atıyor ve bu acıdan değil, *serbest kalmaktan*.

Çünkü bizden başka kimse onu böyle sikemez.

Kimse ona bizim gibi aynı nefeste tapmıyor ve onu yok etmiyor.

Kendimi onun ritmine kaptırdığımda sikimin ıslak sesi odanın içinde yankılanıyor. Sırlıslık ve nabızı atıyor, vücudu ona verdiğim her santim için açgözlü.

Ve üçüncü orgazmı ona çarptığında, tüm vücudu kasıldığında, içeri bastırıyorum ve orada *kaliyorum* - horoz derin zonkluyor, onu genişçe geriyor, inerken ve içine derinlemesine dökülürken aşağı doğru öğütüyorum.

Sıcaktan nefesi kesiliyor. *Derinlikte*. Ve ben orada duruyorum. Kabzasına kadar gömüldüm. Konuşmuyorum. Sadece nefes alıyorum.

titrerken teninde ağır ve yırtık pırtık. Çünkü bu an her şey demek.

Yarın bizden nefret etse bile umurumda değil.

Çünkü bu gece, vücudu gerçeği söyledi.

Bize ait olduğunu.

Bölüm 33

Seanna

Yine beni izliyor.

Aynı koltuk. Aynı duruş. Aynı sessiz bakışlar, sanki kaybolursam diye ezberlemeye çalıştığı bir resimmişim gibi.

Sanki dün gece beni, siki çoktan içime gömülmüş halde uyandırmamış gibi. Sanki bedenim yatağın içinde eriyene ve onlardan neden nefret ettiğimi hatırlayamayana kadar beni becermemiş gibi.

Sanki beni çiğ, titreyen ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde karanlıkta bırakmamış gibi.

Ama şimdi? Ben yorganın altında kıpırdanırken o orada öylece oturuyor ve kalçalarımın hâlâ ondan yapış yapış olduğunu fark etmemiş gibi davranıyor.

Ona merhaba deme zevkini tattırmayacağım.

Battaniyeyi üstümden atıp bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum, başım çarpıyor, vücudum ağrıyor, ağzım kuruyor. Büyük boy gömleğim tenime yapışıyor ve hafifçe ter ve onun gibi kokuyor, bu da beni daha çok kızdırıyor.

Ruin'in sesi sessizliği bozar. Alçak. Hatta. Sanki gözlerimi açtığımdan beri onun göğüs kafesine bir bıçak saplamayı hayal etmiyorum.

"Rule sana söyledi çünkü mecburdu." Sesi sakın, sanki mantıklı davranıyormuş gibi. "Zamanı gelmişti. Henüz gerçeğin tamamı olmasa bile."

Homurdanıyorum. "Gerçeğin tamamı değil mi?" Ona kanımı çekecek kadar keskin bir bakış fırlatıyorum. "Gerçeğin *tamamı* olsa ne fark eder? Sence Reyes'in küçük prensi olduğu gerçeğini saklamak *biraz da olsa* konuyla ilgili değil mi?"

"Artık saklanmıyor," diye dikkatle cevap veriyor Ruin, sesi hâlâ maskenin altında değişiyor. "Bunun ona bir şeye mal olacağını biliyordu. Yine de sana söyledi."

"Evet," diye mırıldandım, ayağa kalktım ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Çünkü hiçbir şey adam kaçırıp sonra da kartelin kraliyet ailesinden olduğunu açıklamak kadar güven telkin edemez."

Ruin bir süre sessiz kalarak beni izliyor. Sonra hafifçe öne eğildi, kollarını dizlerinin üzerine koydu. "Eninde sonunda öğrenecektin."

"Bunun daha iyi olması mı gerekiyor?" Düz bir şekilde soruyorum, şifonyere doğru yürüyüp yeni bir gömlek ve temiz iç çamaşırı çıkarıyorum. "Flaş haber, *minnettar* hissetmiyorum."

Korkmuyor. Yemi yutmuyor.

"Sana hâlâ her şeyi anlatmadı," diyor, sesi alçak ve dürüst. "Ben de anlatmadım. Ama bu... bu bir başlangıçtı."

Uzun bir süre ona bakıyorum, sonra başımı sallıyorum. "En çok neyden nefret ediyorum biliyor musun?" Sessizce soruyorum. "Siz sıkıker beni tanıdığınız için - beni *izlediğiniz* için - gerçekler ortaya dökülmeye başladığında pes edip uslu duracağımı sanıyorsunuz."

Ruin sakince, "Yuvarlanmıyorsun," diye cevap veriyor. "Dişlerini gösterip gırtlaklarını parçalıyorsun."

"Aynen öyle," diye çıkışıyorum, ondan uzaklaşıp hışımla banyoya giriyorum. Kapıyı gereğinden fazla sert kapattım, ama yeterince sert değil.

bir şey kırmak. Henüz kırmadım.

Orada daha uzun kalıyorum. İşlerimi hallediyorum. Yüzümü yıkarım.
Aynada kendime bakmaktan kaçınıyorum.

Kaptığım gömleği ve iç çamaşırını giyiyorum -hâlâ büyük beden, hâlâ evden getirdikleri benimkilerden biri, ama bu henüz anı kokmuyor. Bir saç bağı alıp saçımı topuz yapıyorum. Dışarı çıktığımda oda bomboştur. Harabe gitmişti.

Güzel.

Yavaşça yatağın kenarına çöküyorum, ellerimi kalçalarımaya dayıyorum ve sanki bir tür cevap barındırması gerekiyormuş gibi yere bakıyorum. Göğsüm sıkışıyor. Kederden değil. Korkudan değil.

Sessizce için için yanan ve sizi içten içe zehirleyen bir öfkeyle.

Beni tanıdıklarını sanmalarından nefret ediyorum. *Bildiklerinden* nefret ediyorum.

Ve en önemlisi? Bir parçamın hâlâ dinliyor olmasından nefret ediyorum. Hâlâ merak ediyorum. Sanki lanet olası bir mayın tarlasında yalınayak olduğumu bilmiyormuşum gibi bir sonraki lanet olası ayakkabının düşmesini *bekliyorum*.

Bana yüzlerini göstermediler. Gerisini anlatmadılar.

Ve henüz burayı yakmadım. korkutucu kısmı da bu olabilir. Günün geri kalanı sıkıcı geçiyor.

Rule deniyor. Tabii ki deniyor. Kahvaltıda elinde bir tabak ve soğuk kahve olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle kapıdan içeri giriyor. O aptal sabırla, yaralı bir köpek gibi orada dikilerek bekliyor.

Sadece arkamı dönüyorum.

Öğle yemeğinde nihayet yemeği kabul ediyorum, çünkü açlık gururumu yeniyor ve ben aptal değilim. Ona dışarı çıkmasını söylemeden önce tabağı ve suyu elinden alıyorum ve sessizce yiyorum. Yemek güzeldi. Tabii ki güzel. Pislik herif muhtemelen kendisi yapmıştır, sanki beni beslemek onu affetmemi sağlayacakmış gibi.

Öyle değil.

Her şeyi yiyorum. Ve tek kelime etmiyorum.

Akşam yemeği aynı. Ama bu sefer içeri girdiğinde kaşlarımı çatmıştım bile.

"Seanna-"

"Yapma." Tabağı elinden kaptım. "Dürüstlük anını yaşadın. Tebrikler. Altın yıldız. Bir saniye bile bunun sana bir şey kazandırdığını düşünme."

Çenesi kasılıyor ve daha fazlasını söylemek istediğini anlayabiliyorum ama .

Akıllıca.

Ona tekrar kapıyı gösteriyorum. Ye. Yahni. Öfkenin katlanılabılır olacak kadar soğumasını bekleyin.

Odayı bir kez dolaştım. İki kez. Kaslarım bir şeye vurma, çılgılık atma, *kavga* etme ihtiyacıyla ağrıyor. Ama öfke artık kaynamıyor. Kara kara düşünüyor. İçin için yanıyor. Bir fırtına gibi dışarı adım atacak kadar aptal birini bekliyor.

Tekrar banyoya girdiğimde aynadaki yansımamı yakalıyorum; saçlarım dağınık, yüzüm solgun, gözlerim keskin ve vahşi.

Hala benim.

Sadece... itiraf etmek istediğimden daha çatlak.

Sonunda kendimi fırtınanın kenarından sıyrıp duşa girmeye zorluyorum. Kendimi temiz hissetmek istediğim için değil -Tanrı biliyor ki o gemi

Ama derim sanki kemiklerimden ayrılmaya çalışıyormuş gibi gergin hissediyorum.
Sanki bir şey yapmazsam, elimde kalan her şeyi kaybedecekmişim gibi.

Sıcak su. Buhar. Sessizlik. Hiçbiri
yardımcı olmuyor.

Cildim çiğ olana kadar, artık kokularını alamayana kadar fırçalıyorum.

Olabilir. Hâlâ orada. Hala her şeyin altında.

Dışarı çıktığımda ayna buğulanmıştı, oda sıcaktan bunalmıştı ama hiçbir şey değişmemişti. Havlumu alıp çekmecemden çıkardıkları gömleklerden birini daha giyiyorum.

Sonra, Ruin geri döner.

O olduğunu biliyorum çünkü tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi hareket etmiyor.
Sadece kapıyı açıyor ve sanki bu onun hakkıymış gibi içeri giriyor.

"Ölmek mi istiyorsun?" Çoktan ayağa kalkmışım, vücudum sımsıkı sarılmıştı.

Tek kelime etmeden kapıyı arkasından kapatıyor.

"Sana yer verdim," diyor , sesi hala modülatörden süzülüyor. "Bütün gün. Düşünmek için zamanın oldu."

Gözlerimi kısıyorum, kollarımı kavuşturuyorum. "Ve şimdi cesur olmanın zamanı olduğuna mı karar verdin?"

Başını hafifçe eğiyor, sanki beni inceliyor - kemiklerimde kalan öfke miktarını .

"Eskisi kadar kızgın değilsin."

"Belki de bunu saklamakta daha iyiyimdir," diye karşılık veriyorum, ona doğru bir adım atarak. "Ya da belki sadece doğru an için saklıyorumdur."

Korkmuyor. Hareket etmiyor. Sanki içimi görüyormuş gibi maskenin arkasından bakmaya devam ediyor.

"Kızmakta haklısın," diyor sonunda. "Gerçeği daha önce öğrenmeyi hak etmiştin. Ama Rule sana en başından söyleseydi, asla dinlemezdin. Kaçardın. Ve ben de kendi gururun yüzünden seni kaybetmek istemedim."

Dudağım kıvrılıyor. "Sanki bir kusurmuş gibi bana gururdan bahsetme. Hepiniz bana ders veremezsiniz."

Eldivenli elleri yanlarında hafifçe esniyor, sanki bana uzanmak istiyor ama bunun doğru olmadığını biliyor. "Buraya sana ders vermeye geldiğimi mi sanıyorsun?"

"O zaman neden buradasın?" Yaklaşarak talep ediyorum. "Açıklamak için mi? Yalanları haklı çıkarmak için mi? Bunun benim iyiliğim için olduğuna dair bir konuşma daha yapmak için mi?"

"Hayır," diyor. "Buradayım çünkü daha uzak kalamadım." Nefesim kesildi.

Mesafeyi yavaş bir adımla kapatıyor, rüyalarımada dadanan bir saplantı hayaleti gibi üzerimde yükseliyor. İkisinden birinin bana bir şey yapmasından nefret ediyorum. Her şeye rağmen midemdeki ateşi nasıl da düşürüyor. *Ona* rağmen.

"," diye fısıldıyorum, sesim beni ele verse bile geri adım atmıyorum.

Bir elini kaldırıyor ama bana dokunmuyor, sadece çenemin yanında gezdiriyor. "Bana anlamak istemediğini söyle. Gerisini bilmek istemediğini söyle. Ben de gideyim."

Hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyemem. Çünkü gerçek şu *ki*, bilmek istiyorum. Hâlâ sakladıkları her karanlık, çarpık sırrı. Onlara ait olduğumu düşünmelerinin her boktan sebebini. Her maskeyi. Her ismi. Her nedeni.

Ama ona bunu vermeyeceğim. Henüz vermiyorum. Onun yerine "Seni affetmiyorum," diyorum. "Senden bunu istemiyorum."

"Ve ben senin değilim."

Sesi alçalır. "Evet, öylesin." Tenim karıncalanıyor. Haklı olmasından nefret ediyorum.

Yumruk atmadığım için nefret ediyorum. Bu kadar yakınımnda durmasına izin verdiğim için nefret ediyorum. Bedenimin onun bana dokunuşunu benden daha iyi biliyormuş gibi hatırlamasından nefret ediyorum.

Sesi yumuşar. "İkimiz de berbat şeyler yaptık, Seanna. Sen temiz değilsin. Hiçbir zaman da olmak istemedin. İşte bu yüzden işe yarıyor. Çünkü Rule ve ben senin sterilize edilmiş halini istemiyoruz."

Şimdi daha da yaklaşıyor, sanki sallamam için bana meydan okuyor. Sanki bunu *istiyor*. Nabzım atıyor ama hareket etmiyorum. Yer vermiyorum. Sanki henüz söylemediğim her şeyin ağırlığı altında yanmasını istiyormuşum gibi ona bakıyorum.

Ama o yanmıyor.

"Seni görmeden önce kim olduğunu biliyordum," diyor Ruin sessizce. "Yüzünü görmeden önce. Sesini duymadan önce. Adın çoktan kafamın içine kazınmıştı."

Bu beni
sakinleştiriyor.

Devam ediyor.

"Gençtim. Gençtim. Daha yüzünü bile görmediğim birine karşı hissettiklerimi hissetmek için çok gençtim. Ama bunun bir önemi yoktu. Çünkü senin var olduğunu öğrendiğim an, benim için her şey çoktan bitmişti."

Midem bulanıyor.

"Her şeyi izledim," diyor, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Her hareketini. Dünyaya verdiğin her nefesi. Ve bu yeterli değildi. *Asla* yeterli olmadı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Her zaman daha fazlasına ihtiyacım vardı."

Başını tekrar eğiyor ve ilk kez sakinliğinin kenarlarında yıpranan bir şey var. Tehlikeli bir şey.

"Zamanla daha da kötüleşti. Saplantım daha da derinleşti, hastalıklı bir hal aldı. Başka bir şeymiş gibi davranmayı bıraktım. Onunla savaşmayı bıraktım. Ve Rule sonunda seni de gördüğünde?" Yavaşça nefes veriyor. "Bu saplantının içinde birlikte olduğumuzu . Çünkü başka hiç kimse senin ne anlayamazdı."

Sertçe yutkunuyorum, göğsümde duygu olarak adlandırmayı *reddettiğim* kalın bir şey yükseliyor.

"Senin için adam öldürürüm Seanna," diyor Ruin, sesi alçak ve ölümcül şimdi. "Öldürdüm. Gerekirse yine yaparım."

Nefesim kesiliyor.

"Seni başkasının elinden kurtarmak için şehirleri yakıp yıkabilirim. Sokakları kana bulayıp yanında bir bebek gibi uyuyabilirim. Gitmene izin verdiğim bir dünya yok. Hiçbir versiyonum durmayacak."

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Korkudan değil. Tam olarak değil.

Her zaman arzuladığınızı bile fark etmediğiniz şeyi birinin söylediğini duymanın dehşet verici çekiminden.

"Senin için lanet olası dünyayı yakardım," diye bitiriyor, maskenin ardında sesi çakıllı ve keskin bir fısıltı. "Ve zerre kadar suçluluk hissetmezdim."

Sessizlik aramızda titreşiyor.

Ondan nefret ediyorum. Ona dokunmak istiyorum. Kaçmak istiyorum. *Kalmak* istiyorum. Çenem sıkıştı, ellerim yumruk oldu.

"Sen delisin." Başını eğdi. "Biliyorum."

"Aklını kaçırmışsın." "Evet."

"Hâlâ senin değilim."

Sessizce gülüyor; alçak, karanlık, saygılı. "Bu şimdiye kadar söylediğin en komik yalan."

Ve sonra beklemediğim bir şey yaptı. Döndü.

Ayaklarımın dibinde kendini parçalamamış gibi kapıya doğru yürüyor.

Sanki çoğu insana çılglık şeyi itiraf etmemiş gibi.

Ama gitmeden önce duraklıyor, eli kapı kolunda.

"Yakında her şeyi öğreneceksin. Ve ? Bunun neden başka türlü bitmeyeceğini anlayacaksın."

Kapı arkasından tıkırdayarak kapanır.

Ve sessizlikle baş başa kalıyorum. Ama bu huzurlu bir sessizlik değil. Bir patlamadan sonra gelen türden bir sessizlik - dünya hala çınılıyormuş gibi hissettiğinde ve binanın yıkılıp yıkılmayacağını görmek için beklediğinizde.

Tekrar açılabilirmiş gibi kapıya bakıyorum. Sanki geri alabilirmiş gibi. Ya da geri gelip başladığı işi bitirecekmiş gibi.

Titriyorum. Gözle görülür şekilde değil. Başkasının görebileceği kadar değil. Ama hissediyorum. Derimin altında. Midemin çukurunda.

Yavaşça yatağın kenarına çöküyorum, göğsüm sıkışıyor, düşünceler sarmal oluyor.

Çünkü ondan nefret etmeliyim. Ama etmiyorum.

Ve bir haklıydı. Bu bir yalandı.

Bölüm 34

Seanna

Koltuk yine boş. Ve ben ona
güvenmiyorum.

Son seferinde boştu, aptalca bir şekilde belki de vazgeçmişlerdir diye düşündüm. Belki saplantıları yatışmıştır. Belki de kızışmış bir laboratuvar faresi gibi her saniye izlenmiyordum. Sonra kapıyı açtım ve onları geçebileceğimi düşünerek koşmaya başladım.

Sadece Rule tarafından av gibi lanet olası tuzaklarla dolu ormanlarında avlanmak için.

Yani hayır. Buna inanmıyorum. *Her ne sebeple olursa olsun* sandalye boş. Muhtemelen sadece yemdir.

Ona bakıyorum, kaslarım gergin, her santimim tedirginlikle uğulduyor. Zihnim kapatmıyor. Bana söyledikleri onca şeyden sonra olmaz. Hissettiğim onca şeyden sonra olmaz.

İtirafı derimin altında pençeliyor ve bir yuva kuruyor. Yakıp atamayacağın türden. Seni içten içe yiyen türden.

Ben böyle biri değilim, ya da en azından değildim. Ben öfke ve intikamcıyım. Kariyerini avcılarının içini boşaltmak ve temiz çıkmak üzerine kurmuş bir kadındım. Peki ya şimdi?

Şimdi maskelerinin ardında ne olabileceğini düşündüğümde, uyurken bacaklarımın arasında gezinmelerini istediğimde içim burkuluyor. Rüyamda onların ellerini görüyorum ve nefret ile açlık arasında sıkışmış bir halde sıırıslıklam uyanıyorum.

Eskiden takıntım Reyes'i alaşağı etmekti. Bu benim her şeyimdi. Ama şimdi?

Şimdi *onlara* takıntılıyım. Ve bundan nefret ediyorum.

Kahretsin, hâlâ bununla savaşıyor olmalıydım. Kapıdan içeri giren bir sonraki pislige saldırıyor, bir araca el koyuyor ve buradan defolup gidiyor olmalıydım, onların berbat oyun alanlarında bir başka ilkel kovalamacanın sapkın heyecanını düşünmemeliydim. Ama itirafları savunmamın altını oydu, kararlılığımı kemirdi ve kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyden şüphe duymama neden oldu.

Ama onun yerine, hâlâ bu lanet kafeste oturuyorum. Ellerini düşünüp duruyorum. Seslerini. Tüm o zırhın altında gömülü olan gerçeği. Hiçbir bıçağın yapamayacağı kadar derine inen itirafları.

Ben bu lanet kadın değilim. Çözülüyorum. Parça parça. Ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Kapı uyarı vermeden açılır -tabii ki açılır- ve Rule elinde bir tepsi çırpılmış yumurta ve bir fincanla içeri girer. Tepsiyi yavaşça yere bırakır, sonra geri çekilir - sakın, önceki soğukkanlı, kontrollü kişiliğine geri döner. Çünkü çığ kırılmanlık hiç yaşanmamış gibi.

Şüphe içimi kemiriyor, ama uzun sürmeyecek olsa da sessiz bir erteleme için minnettar olarak yiyorum. Yiyecekleri yavaşça seçiyorum, gözlerim

Kupa. Sonunda bir yudum taze kahve aldığım da sıcak ama kaynar değil. Bu beni soğuk olmasından daha çok kızdırdı. Bana sadece yemek getirmedi. İyi olacağından emin oldu. Ve tabii ki, izliyor.

Rule kollarını kavuşturuyor, sesi ipekle sarılmış çelik gibi pürüzsüz. "Hâlâ beni bıçaklamaya mı yoksa sikmeye mi karar veremedin, değil mi?"

Gözümü bile kırpmadım. "Birbirini dışlayan şeyler değil."

Maskesinin altından kısık bir nefes çekiyor - belki de eğleniyor. "Sıcak kahve getirirsem bugün bıçaklanmayabilirim diye düşündüm."

Kaşlarımı çatıyorum ve yavaşça bir yudum alıp sessizliğin uzamasına izin veriyorum. "Rüşvet ve alaycılık. Etkileyici. Yeni bir strateji mi deniyorsun?"

gibi duvara yaslanıyor. "Benim katmanlarım var. Sen sadece pençelerinle onları soymaya devam et."

Homurdanıyorum. "Çok hoş. Eminim bunu çalışmışsındır."

"Sadece kafamda," diyor, sesi değişiyor-şimdi daha keskin, daha sivri. "Günlerce sürekli kahve akışı olmaması tam bir işkence olmalı. Hâlâ işlevsel olmana şaşırdım."

Kaşlarımı çatıyorum, bardağı kasıtlı bir yavaşlıkla tekrar kaldırıyorum. "Beni ölüme ne kadar yakın tuttuğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Mırıldanıyor. "Oh, sanırım bir fikrim var."

Kupayı gereğinden sert bir şekilde yere bıraktım, seramik masaya sertçe çarptı. "İnan bana, eğer kahve yoksunluğu en büyük sorunum olsaydı, kendimi şanslı sayardım."

Duvarı itiyor, kolaylıkla yaklaşıyor. "İşkencenin olayı bu, tamamen bakış açısıyla ilgili."

Yataktan kalkıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, geri adım atmayı reddediyorum. "Sen sapkın bir piçsin, bunu biliyor muydun?"

Kalbimi hoplatacak kadar öne eğiliyor, nefesi yanağımda geziniyor. "İşte bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz."

Homurdanıyorum. "Ne zaman susman gerektiğini bilmiyorsun."

"Sessiz olmamı istemiyorsun, küçük fırtına. Dürüst olmamı istiyorsun. Sadece bana inanmaya başlamandan nefret ediyorsun," diyor geri çekilirken.

Gözlerimi kısıyorum. "Dikkatli ol. Hoşgörümü güvenle karıştırıyorsun."

Başımı hafifçe eğiyor. "Hayır. Aradaki farkı bildiğine güveniyorum."

Ben cevap veremeden, sakince arkasını dönüyor, masadan tepsiyi alıyor ve başka bir şey söylemeden gidiyor.

Sessizlik uzun sürmez.

Belki bir saat geçer. Belki daha az. Sanki bana cevap vermeleri gerekiyormuş gibi duvarlara bakarken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Nabzım nihayet normale yakın bir seviyeye geldi ve kahvem çoktan bitti.

Sonra kapı açılır.

Rule içeri adım atıyor ama duruşunda bir farklılık var, sanki çarpışmaya hazırlanıyor. Telefonum uzattığı elinde. Çalışıyor.

Vücudumdaki her sinir hareketsiz kalıyor.

Telefonumu en son bombayı patlatmadan hemen önce görmüştüm. Kingston lanet Reyes. O isim o zamandan beri kafamın içinde bir lanet gibi çınlıyor. Öfke bir kırbaç gibi parlıyor, anlık, yakıcı.

Ama hareket etmiyorum.

Bana ulaşip elime koyana kadar değil, yavaş ve hassas, sanki patlayabileceğini biliyormuş gibi.

Ona teşekkür
etmiyorum.

Ben konuşmam.

Gözlerim cihaza kilitlendi. Ekran parlıyor. Hydessa.

Tam bir nefes boyunca ekrana bakıyorum. Sonra cevap veriyorum.

"Selam kardeşim," diyorum usulca, hissetmediğim bir sıcaklık enjekte ederek. Kelimelerin tadı yanlışı. Bizim değiller. Asla bizim olmadılar.

Ve onun bunu hemen duyduğunu biliyorum.

Hattın diğer ucunda bir duraklama var. İliklerime kadar hissettiğim bir sessizlik.

Sonra Hydessa alçak ve dikkatli bir sesle cevap veriyor. "Hey, kardeşim."

Rule'a bakmıyorum. Ona hiçbir şey vermiyorum. Bakışlarımı uzaktaki duvara sabitleyip Hydessa'ya odaklanıyorum, sanki bu yanımda duran 1.80'lik pisliği fark etmekten daha güvenliymiş gibi.

"Soruşturma nasıl gidiyor?" Ses tonumu neşeye zorlayarak soruyorum. Sesim neşeli çıkıyor. Rahatlamış. Sanki şu anda sessiz bir ılgık atmıyormuşum gibi.

"Kötü adamları yakaladık," diyor nazıkçe. "Onları her zaman yakalarsınız, unuttun mu?"

Bıçak gibi kesmesine rağmen bir onay mırıltısı çıkarmaya zorluyorum. Ağırlığımı yatakta kaydırıyorum, bir bacağımı altıma katlıyorum, telefonu kulağıma biraz daha yaklaştırıyorum, sanki yakınlık bunu daha az dayanılmaz hale getirebilirmiş gibi.

"Sevindim," diye fısıldıyorum. Parmaklarım telefonun etrafında sıkışıyor. "Gitmem gerek, abla."

Nefes alışını duyuyorum. Keskin. Göğsüm ağrıyor.

"Seni seviyorum Seanna," diyor hızla, sesi tam ortamda çatlıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve dağılmadan önce aramayı sonlandırıyorum.

Kural

Bana telefonu geri uzatıyor ve o çok iyi becerdiği sahte gülümsemesini takınıyor; sanki her şey yolundaymış, sanki parmaklarındaki hafif titremeye ya da omuzlarındaki sertliğe tanık olmamışım gibi dudaklarını kıvırıyor.

Ama ben anlıyorum.

Bana yalan söyleyemez, gerçekten. Onu çok uzun süre izledim, çenesindeki her seğirmeyi, o keskin gözlerinin ardında sakladığını sandığı her mikro ifadeyi inceledim. O gülümseme beni bir saniye bile kandıramaz.

Boğazımdan alçak sesle mırıldanıyorum ve telefonu pantolonumun cebine geri koyuyorum, sessizliğin onun sinirlerini bozacak kadar uzamasına izin veriyorum.

Sonra hareket ederim.

Kolunu tuttuğum anda homurdanmaya başladı ve kolunu karyolaya sabitlenmiş kelepçeye geri takarken açıklama yapma zahmetine girmedim. Hırlıyor ve yüzümü tırmalamaya çalışıyor, tırnakları maskemin altındaki boşluğu hedef alıyor. Hızlı bir hamle, iyi yerleştirilmiş. Ama ben daha hızlıyım, elini havada yakalıyorum ve onu da karyolaya sabitliyorum. Kelepçeler tanıdık bir metalik ısılıkla kapanıyor. Kan dolaşımını kesecek kadar sıkı değil. Sadece ona kararları onun vermediğini hatırlatacak kadar sıkı.

Korkmuyorum. Sadece öfkesinin kenarında durup yanmasına izin

veriyorum. "Ben aptal değilim," diyorum basitçe. Sakin. Müstakil.

Rahatsız edilmemiş.

Bakışları duvarlarda delikler açabilirdi.

"Merak etme Seanna," diye mırıldandım. "Bunun için cezalandırılacaksın."

Çığlık atıyor. Yüksek sesle. Çığ. Hayal kırıklığı ve öfke bir araya gelerek derisini yüzecek kadar keskin bir şeye dönüşüyor.

Ona bir tepki verme tatminini yaşatmıyorum.

Dönüp kapıdan içeri adım atıyorum. Yumuşak bir tıkırtıyla arkamdan kapatıyorum.

Sesi devam ediyor. Koklamıyormuş gibi yaptığım bir yangının dumanı gibi çığlıklar loş koridorda peşimden geliyor. Ama durmuyorum. Yavaşlamıyorum. Eninde sonunda kendini yakacağını biliyorum.

Hep öyle yapar.

Botlarım dar koridorda yankılanıyor, arkamdaki kaosa rağmen sabit. Merdivenleri geçip ana odaya giriyorum - karanlık ahşap, daha soğuk hava, güçlendirilmiş her şey - ve sonunda nefes alıyorum.

Sonra uzanıp maskeyi yüzümden sıyrıyorum.

Hava şimdi daha serin. Çok uzun süre giydikten sonra hep öyle olur.

Cebimden kullan at telefonumu çıkarıyorum ve ihtiyacım olan kişiyi buluyorum. Neredeyse bu telefonun bildiği tek isim.

İlk zil sesinde cevap veriyor. Konuşmuyor, sadece mırıldanıyor. Yanında biri var.

"Tekrar taşınmak zorundayız," diyorum. "Kız kardeşi biliyor. Bu konum artık tehlikede."

Daha karanlık bir uğultuyla cevap veriyor. Çok iyi bildiğim bir ses. Sonra onun sesi, benimkinden daha sessiz ve iki kat daha ölümcül. "Olmasını sağla."

Hat kapanıyor ve ben bir saniye bile kaybetmiyorum.

Tekrar çıkardığımda telefonu cebimde hâlâ sıcaktı. Ekran şimdi boş -sessiz, masum- ama ben daha iyi biliyorum. Hydessa biliyor. Bu da diğerlerinin de yakında bileceği anlamına geliyor. Tehlikede. Kirlenmiş. Bir sorumluluk.

İkiye böldüm.

Ekran tatmin edici bir ıtırtıyla kırılıyor. Sonra SIM'i çıkarıp botumun altında eziyorum ve kalıntıları şömineye atıyorum. akmağım la bir fiske vurdum ve gitti. Sinyal yok. İz yok. Hiç şans yok.

Sonra hareket ederim.

Her adım saat gibi işliyor, metodik ve kesin. Evi baştan aşağı temizliyorum, yüzeyleri fırçalıyorum, parmak izlerini siliyorum, bizden iz taşıyan her şeyi yakıyorum. Bulaşıkları. arşaf ları. Lanet kapı kollarını bile. Heps i temizlenir ve silinir.

Alamayacağımız ya da temizleyemeyeceğ imiz bir şey var mı? Yakıldı.

İşim bittiğinde, burası sanki hiç burada olmamış ız gibi görünüy or. Hayalet bir ev. Boş bir sayfa.

Sırada Ruin'in teçhizat ı var - yüksek kaliteli gözetleme teçhizat ı, sunucular, dizüstü bilgisayarlar, sinyal bozucular. Heps i iki güçlendirilmiş çantaya konuyor, ben de dikkatlice cipin arkasına yüklüy orum. İki kez kontrol ettikten sonra hepsini sıkıca kilitliyorum.

Bir görev kaldı.

Koridorda yavaş ve kontrollü bir şekilde ilerliyorum. Odası şimdi sessiz, ama güvenmiyorum. Onunla değ il. Onun sessizliğ i bir şeyleri keskinleştirdiğ i anlamına gelebilir.

Kapıyı açtığ ımda yatakta oturuyordu, kollar ı hâlâ kelepçeliydi. Bacaklarını göğ süne doğru çekmiş, sanki bekliyordu. Geleceğ imi biliyormuş gibi.

Ve o hazır.

Menzile girdiğ im anda tekme atıyor. Sert e. Tam kaburgalar ıma.

Onu engelliy orum ama yine de zincirlenmiş olsa bile ne kadar ölümcül olduğ unu hatırlatacak kadar güçlü bir şekilde iniyor.

"Alınan," diye mırıldandım, ayak bileğ ini yakaladım, onu yatağ a doğru geri göndermek için döndürdüm ve çektim.

Hırlıyor, çırpınıyor, diğer ayağını savuruyor, bu sefer yüzüme doğru gidiyor.

Şimdi tüm vücudu savaşıyor, son bir direniş.

Bu ani öfke patlamasının o isimle ilgili olduğuna eminim. Nefret ettiğim o lanet isim. Kingston Reyes. Zehir gibi. Yakacağını biliyordum.

Bu yüzden o ismi kullanmıyorum.

Bunu ben seçmedim. O piç seçti. Tek başına bu bile onu zehirli yapıyor. Kendim için seçtiğimi tercih ederim.

Ruin de aynı. Kendi ismini seçti ama inadından değil. Sadece ortadan kaybolmak istedi.

Bizi önemli olan her sistemden silecek kadar ileri gitti. Değiştirilmiş belgeler. Sahte görüntüler. Karıştırılmış yüz tanıma.

Doğum isimlerimiz mi? Ailemiz dışındaki herkes için ölü ve gömülü. Dünya onları anlamıyor. Ne olduğumuzu anlıyor.

Hızlı hareket ederim.

Ağırlığımı yatağa verip bacaklarını vücudumla sabitliyorum. Yumruklarını savuruyor, dişlerini gösteriyor, saçları zincire vurulmuş efsanevi bir yaratık gibi yüzünü sarıyor. Çok güzeldi. Dehşet verici.

Bizimkiler.

"Yeter," diye homurdanarak cebimden küçük siyah kutuyu çıkarıyorum. Bunu çok geç fark etti.

Başlığı burnunun altına bastırıyorum ve bir buhar patlaması yapıyorum.

Bir kez daha şiddetle çırpınıyor. Sonra tekrar. Sonra daha yavaş. Nefes alış verişi aksıyor. Uzuvarları titriyor.

Ve sonra yere yığılır.

Başı yana yatar, dudakları ayrılır, sakinleştirici onu altına çekerken kirpikleri çırpınır.

Bir süre orada oturup kendi nabzımın düşmesine izin veriyorum. Sonra bileklerindeki bağları çözüyorum. Teni sıcak, mücadeleden terlemiş, nefesi yavaş ve eşit.

Aceleyle, ihtiyacımız olan tüm son şeyleri alıyorum.

Giysiler. Tuvalet malzemeleri. Kulübesinden getirdiğimiz birkaç eşyayı bir çantaya tıktırdım. Her şey toplandığında, onu kollarıma alıyorum. Oraya çok iyi sığıyor.

Büyük boy gömleği tenine yapışıyor. Çıplak bacakları hafifçe sallanıyor, bir kolu göğsüme doğru kıvrılmış, sanki bilinçsiz olsa bile tamamen bırakmamış gibi.

Onu evden çıkarıp SUV'a taşıyorum ve arka koltuğa dikkatlice yatırıp nazikçe bağlıyorum. Kapıyı kapatmadan önce eldivenli elimle yanağındaki bir tutam saçı okşuyorum.

Sonra direksiyona geçiyorum, motoru çalıştırıyorum ve sürüyorum.

Bölüm 35

Seanna

Bilinç yavaşça içeri süzülüyor, nazik ve aldatıcı, sanki beni çok çabuk uyandırmaktan korkuyormuş gibi beni gerçekliğe geri döndürüyor. Dudaklarımdan sessiz bir inilti dökülüyor, bedenim halsiz, sanki pekmezin içinde yüzüyormuşum gibi ağır. Rule'un kullandığı sakinleştirici her neyse hala etkisini sürdürüyor, sinirlerimi köreltiyor ama kemiklerimin derinliklerinde yankılanan ağrıyı maskeleyemeye yetmiyor. İçgüdüsel olarak geriniyorum, ancak tanıdık bir direnç hissediyorum - bileklerimin etrafına sarılmış soğuk deri kelepçeler.

Gözlerim çırpınarak açılıyor, önce bulanık görüyorum ama yavaş yavaş keskinleşiyor, yeni bir yatağa daha bağlandığım yerden yeni hapishaneme bakıyorum.

Başka bir kafes. Başka bir lanet oda. Bu oda dışında... bu oda sadece bir kafes değil.

Benim temsil ettiğimi düşündükleri her şeye tapınmak için inşa edilmiş lanet olası bir tapınak.

Ve eğer bu onların saplantılarını her zamankinden daha yüksek sesle haykırmıyorsa ne olayım.

Eğer diğer oda bana özel tasarlanmış gibi geldiyse, bu oda üzerime tam oturdu.

Midemi kadar güzel. Karanlık ve baştan çıkarıcı - bir adak, g nahtan inşa edilmiş bir tapınak. Altımdaki yatak devasa, başlığı dokunulmak için yalvaran pelüş siyah kadifeden lüks bir levha. V cuduma dolanan ipek çarşaflar bordo, zengin ve kalın, tenimin üzerinde sıcak fısıltılar gibi kayıyor. Eğer   k ş n bir yatak odası olsaydı, burası olurdu.

Havada hafif bir koku var - karanlık ve pahalı bir şey. Deri ve baharatlı bir şey. Belki sandal ağacı. Ya da karanfil. Her neyse, onlar gibi kokuyor. Günaha bürünmüş g   gibi. Aydınlatma düşük. Yumuşak altın rengi ışık havuzları odanın sadece kenarlarını ısıtıyor, çok uzun süre bakarsam hareket ediyormuş gibi görünen uzun gölgeler oluşturuyor.

Ve bu beni kızdırıyor çünkü beni çok iyi tanıyorlar.

Kelep eleri nazikçe test ettiğimde, kendimi kadife yatak başlığına yaslayıp hafifçe doğrulmak için yeterince gevşeklik olduğunu görüyorum. Yumuşaklığı tenimi okşuyor ve yüzümü bir kedi gibi ona sürtmek için duyduğum saçma dürtüyü bastırıyorum. Bir kafes için fazla rahat hissettiriyor.

Tekrar kayıyorum, bu sefer daha yavaş, çıplak ayaklarımın çarşaflara sürtünmesine izin veriyorum. İpek, sanki beni baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi ayak parmaklarımın arasından kayıyor. Midem bulanıyor. Bu kadar iyi hissettirmesinden nefret ediyorum. Bu odanın her santimi bir tuzak -yumuşak, kokulu ve güzel, beni uyutmak, ait olduğum yerin burası olduğuna ikna etmek için tasarlanmış. Sanki yeterince cazip hale getirirlerse savaşmayı bırakacakmışım gibi. Sanki rahatlık öfkeyi yok edebilirmiş gibi.

Bakışlarım odayı tarıyor, keskin ve değerlendirici. Gri duvarlar, hem rahatlatıcı hem de baskıcı olacak kadar karanlık, fazla özenle seçilmiş gibi hissettiren minimalist sanat eserleriyle süslenmiş - fırtınalı gökyüzünü ve gölgeli ormanları ima eden siyah ve beyaz sahneler. Gri ve siyah tonlarındaki koyu, şık mobilyalar cilalı ve kusursuz, her açısı bilinçli, her yüzeyi lekesiz.

Köşeye sıkışmış siyah kadife koltuğu gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor. Şimdilik boş, ama ben daha iyi biliyorum. Yakında orada oturup beni izleyecek.

Bu odanın her detayı kontrol, sahiplenme ve tüm zırhımın altında tam olarak kim olduğuma dair samimi bilgi çılgınlıkları atıyor. Çok titiz. İşlenmiş. Şimdiye kadar çözülmekte olduğunu bile bilmediğim ipleri çekmek için tasarlanmış.

Göğsümü saran rahatsızlığı bir kenara itiyor, öfkenin altında yatan sıcaklığı kabullenmeyi reddediyorum. Onların çarpıtılmış gerçekleri ve gizli kimlikleri hâlâ düşüncelerimde dolaşıyor ve benimle alay ediyor. Özgürlüğümün fazlasını çaldılar; kanıma sızdılar, lanet ruhumu yeniden düzenlediler ve beni kendimden nefret ettiğim şeyler için can atar hale getirdiler.

Sonra yanımdaki komodine takıldı. Siyah güllerle dolu vazoya.

Çenem geriliyor, gözlerim tehlikeli bir şekilde daralıyor. Çiçekler göz kamaştırıcı - kusursuz abanoz çiçekleri ustalıklı kenarlardan dökülüyor.

O maskeli piçler burada olmadıkları için şanslılar, çünkü o gülleri tutan ağır kristal vazo kafataslarına çarpıp paramparça olsa mükemmel görünürdü.

Kapı kapalı ve sanırım kilitli. Yalnızım ama beni izlemediklerine inanacak kadar aptal değilim.

Her zaman izliyorlar. Zaman geçiyor.

Yavaş. Olaysız. Boğucu.

Sonunda, omurgamı saran gerginlik gevşiyor. Öfke gitmiyor, tam olarak değil, ama kurumayı bekleyen köz gibi alçak ve sessiz bir şekilde kaynıyor

ıra. Başım kadife yatak başlığına yaslanıyor ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, sadece bir saniyeliğine. Sadece dinlenmek için. Sadece nefes almak için.

Uyku beni bir gibi sürüklüyor. Rüya görmüyorum.

Ya da belki de biliyorum - duman gibi kıvrılan karanlık şeyler, yumuşak dokunuşlar ve keskin kenarlar, istemeye korktuğum şeyleri fısıldayan maskeli gölgeler.

Ama sarsılarak uyandığımda, artık rol yapmıyorum. Onlar buradalar.

İçlerinden biri siyah kadife koltukta oturuyor, bacaklarını açmış, eldivenli parmaklarını çenesinin altında birleştirmiş, sanki başından beri oradaymış gibi, camın altında büyüleyici, tehlikeli bir şeymişim gibi uyumamı izliyor.

Diğer i uzaktaki duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gevşek ama okunamaz bir duruş sergiliyor. Maskesi alçak ışıkta belli belirsiz parlıyor, silueti gölgeden kesilmiş. Rahat.  l mc l.

Vücudum anında sertleşiyor.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, kalbim bir kez gümbürdüyor, sonra kendini bir öfke duvarına çarpıyor. "Tanrı aşkına," diye bağırıyorum, sesim boğuklaşıyor. "Beni bir çift seri katil gibi gözetlemeye karar vermeden önce kapıyı almayı hiç düşündün m ?"

İkisi de hareket etmiyor.

İkisini de tarıyorum, nabzım gözlerimin arkasında atıyor. Rule aynı - soğukkanlı, istikrarlı - ama Ruin? Onda beni her şeyden çok tedirgin eden bir durgunluk var. Kıpırdamıyor bile. Sanki kemikten daha soğuk bir şeyden oyulmuş gibi. Ve yine de. Yemin ederim beni yatağa sabitleyen ilgisinin sıcaklığını hissedebiliyorum.

Ruin konuşan kişidir. Sakin. Ölçülü. Sanki onu röntgencilik saplantısı olan bir psikopat olmakla sulamamışım gibi. Ki kabul edelim, bu noktada öyle olduğundan oldukça eminim.

"Bu yaptığın çok aptalcaydı."

Ona ters ters baktım. "Daha spesifik olman gerekecek. Bugünlerde çok aptalca şeyler yapıyorum. Çoğunlukla *ikiniz* yüzünden."

"Hydessa'ya söylememeliydin," diye açıklıyor. Ses tonu kızgın değil. Ondan daha soğuk -düz, kontrollü ve yüzeyin altında tehlikeli bir şeyle kenarlı.

Alay ediyorum, anlamsız olduğunu bildiğim halde kelepçeleri çekiştiriyorum. "Öyle mi? En başta beni götürmen *aptalcaydı*."

Hiçbir tepki göstermiyor. Sadece o taht benzeri sandalyede oturuyor, yargının vücut bulmuş hali gibi. İzliyor. Ölçüyor.

"Dışarıda olmalıydım," diye homurdanıyorum, derimin altında sıcaklık fokurduyor. "Javier'i avlıyor olmalıydım. Başka birine zarar vermesini engellemeliydim. Bunun yerine, insanlar ölürken ben burada sapkın bir evcil hayvan gibi sıkışıp kaldım."

Ve artık onun soyadını bile söyleyemiyorum, şimdi olmaz. Rule'un da taşıdığını öğrendikten sonra olmaz. *Reyes*. Bu kelime eskiden dilimde benzin gibi yanar, beni bir amaç uğruna ateşlerdi. Ama artık tadı ihanet gibiiken onu dudaklarımdan zorla geçiremiyorum. Şimdi sıkıldığını görmediğim bir ilmik gibi geliyor.

Hem peşinde olduğum canavara hem de kemiklerimi yeniden yazabilecekmiş gibi beni tutan adama ait. Aynı kanı, aynı ismi paylaşıyorlar ve aniden, siyah ve beyaz olduğunu düşündüğüm her şey, gördüğüm için kendimden nefret ettiğim tonlara kanamaya başlıyor.

Rule duvarı itiyor, kollarını iki yanına indiriyor. "Bize güvenmeniz gerekiyor."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Hırlıyorum. "Sana güvenmek mi?"

Yaklaşıyor, sesi aldatıcı bir şekilde sakın. "Bazen her şeyi kendin yapmak zorunda değilsin Seanna. Javier için zaten bir planımız var."

Bu beni durduruyor. Ona inandığım için değil, bu cüret gerçek dışı olduğu için.

Ama sonra ateş her zamankinden daha sıcak bir şekilde tekrar kükrer. "Artık çok geç. Sahip olmadığım zamanı boşa harcadın. Max beni bulacaktır. Elimizdeki en iyi hacker o. Beni geri getirmek için her yeri yakıp yıkacak."

Ruin gülüyor.

Eğlenmedim. Nazik değil.

Karanlık. Alçak. Neredeyse acıyan.

"Max iyi," diyor. "Hakkını vermeliyim."

Gözlerimi deviriyorum, yankılanacak kadar yüksek bir sesle alay ediyorum. "Max'i hayatım boyunca tanıdım. Adam siber istihbaratta bir efsane. Sen sadece maskeli bir psikopatsın."

Çenemi kaldırıyorum. "O iyiden de öte. O en iyisi. Cidden beni bulamayacağını mı düşünüyorsun?"

Ruin boğazından kısık bir sesle kıkırdıyor, ses içimdeki bir şeyi tırmalıyor. "O benden daha iyi değil."

Gözlerim kısıldı. "Sen öyle san."

"Dilemek zorunda değilim." Sesi sakın ama maskenin arkasındaki gözleri fazla odaklanmış gibi. Çok kesin. "*Biliyorum.*"

Yine alay ettim. "Lütfen."

Ruin sandalyede hafifçe öne doğru eğiliyor, sanki bana hayatta kalamayacağım bir sır vermek üzereymiş gibi. "Çünkü bildiğim her şeyi bana Max öğretti."

Bu bir yumruk gibi vurdu.

Ona bakıyorum, dudaklarımı ayırıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, kalbim göğsümde duracak gibi oluyor.

"Ne?"

Sesi şimdi daha sessiz. Alaycı değil. Zalim değil. Sadece son.

"Benim adım Huxley Vaughn," diyor.

Midem bulanıyor.

Hayır.

Hayır, bu doğru olamaz.

"Vaughn?" Fısıldıyorum, bu ismi kaç kez söylememe rağmen ağızımda yabancı bir tat bırakıyor. Max'in tam adı-Max Vaughn. Ailemin en iyi arkadaşı.

Lanet olası vaftiz babam.

Ruin-Huxley-bir kez başını sallar. Sadece bir kez. Sanki bu ismin benim için ne anlama geldiğini biliyor. Sanki içimde patlayacağı anı bekliyormuş gibi.

"Hayır," diye nefes alıyorum, başımı sallıyorum. "Hayatta olmaz."

Rule hiçbir şey söylemiyor. Sadece şarapnelin önce hangi yöne uçacağını görmek ister gibi beni izliyor.

"Yalan söylüyorsun," diye tıslıyorum. "Bunu sadece benimle dalga geçmek için söylüyorsun." "Söylemiyorum," diyor Huxley sakince. "Max Vaughn benim babam."

Bölüm 36

Seanna

"Hayır," diye fısıldıyorum, sanki inkâr tek başına bunu doğru olmaktan çıkarabilirmiş gibi. "Yalan söylüyorsun."

İsim kafatasımın içinde, odada olduğundan daha yüksek sesle yankılanıyor. *Vaughn*. Beni bu kadar sarsmamalı. Biri karnıma tekme atmış gibi hissetmemeliyim. Ama öyle.

Çünkü bu ismin bir *anlamı var*. Max demek. Güvenlik demek. Masasındaki şifreli belleklere dokunmamasının söylendiği çocukluk anıları demek. *Güven* demek.

Ve şimdi *bu* anlama mı geliyor?

Ruin-Huxley'e bakıyorum, sanki yeterince sert bakarsam belki maske çatlarmış gibi. Belki de tüm bu lanet fantezi çözülür ve beni gerçeğin mantıklı bir versiyonuyla baş başa bırakır.

"Max hiçbir şey söylemedi," diye , sesim keskin ve çığ bir şekilde yükseliyor. "Bir kere bile.

Bir ipucu bile yok."

Ama bu doğru değil.

Anı, kaburgalarının arasına bir bıçak gibi saplanıyor; daha geçen hafta bir şeylerin ağzından kaçmasına izin vermişti. Fazla bir şey değil. Zar zor bir fısıltı. Ama bu

Orada. Gözlerinde bir gölge. Sessiz bir baş sallama. İnsanları korumak için onları saklamakla ilgili bir cümle. O zaman bunu görmezden gelmiş, her zamanki şifreli saçmalıklarından biri olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi? Şimdi oturdu. Şimdi yanıyor.

"Kimse bilemez." Ruin'in sesi . "Anneme neredeyse olanlardan sonra olmaz."

Bu beni sakinleştiriyor.

"Ona ne oldu?" Yavaşça sordum.

Ruin hafifçe öne eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor. "Ben daha doğmadan önce hedef alınmış. Max bana bunun işi yüzünden olduğunu söyledi. Çünkü birilerinin gömülmesini istediği bir şeye çok yaklaşmış. Detaylar hakkında konuşmuyor. Sadece onunla birlikte aylarca saklandığını söyledi. Ondan sonra bizi sürekli taşıdı. Asla aynı yere iki kez gitmedi. Kimseye söylemedi. Ailene bile."

Nefes almaya çalışıyorum ama göğsümde yoğun bir şey var. İhanet ve keder tadında bir şey, aynı anda hem eski hem de taze.

"Bulunmamızı istemedi," diyor Ruin. "*Benim* bulunmamı istemedi. Her zaman en güvenli sırrın kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı sır olduğunu söylerdi. Beni kayıt dışı tuttu. Doğum kaydı yok. Okul yok. Arkadaş yok. Sadece eğitim. Sürekli yer değiştirme."

Nabzım tekliyor.

"Max ailesinin yanında kimseye güvenmez," diye devam ediyor Ruin, sesi sert modülasyonun altında bir parça yumuşuyor. "Bunu göze alamazdı. Ama bana hikâyeler anlatırdı. Ben küçükken bazı geceler eve geç gelir, yatağımın kenarına oturur ve bana masal olduğunu sandığım şeyler anlatırdı. Ama onlar peri masalları değildi, gözümüzün önünde gizlenmiş gerçek insanlardı. Bana ailenden bahsederdi. Ajan Alexandra Darling ve onu dünyayı parçalayacak kadar seven iki adam hakkında."

Sert bir şekilde yutkunuyorum, boğazım kuruyor, Max'i hayal etmeye çalıştığım da bir yumru oluşuyor - soğukkanlı, temkinli Max - bu kadar mahrem, bu kadar kişisel bir şeyi paylaşıyor.

"Bana bu güzel ikiz kızlardan bahsetmeye başladı," diye devam ediyor Ruin ve sesindeki tonla midemde bir şeyler kasılıyor -yumuşak, neredeyse saygılı. "Hydessa, sessiz ve istikrarlı. Ve Seanna - ateşten bir ruha sahip siyah saçlı kız, her kuralla savaşıyor, parlak ve şiddetli yanan bir kızın küçük fırtınası. Daha yüzünü görmeden, neye benzediğini bilmeden önce bile zihnime kazınmıştın. Denesem bile söküp atamayacağım bir parçamın içine girmiştin."

Nefesim kesiliyor, boğazım düğümleniyor. Rule'un bizi izlediğini hissedebiliyorum, sessiz ve taş gibi hareketsiz, ama Ruin'den başka tarafa bakamıyorum.

"Tohum ektiğinin farkında değildi," diye devam ediyor Ruin. "Ama Max'in anlattığı her hikâye iliklerime kadar işledi. Özellikle de seninkilere. O hikâyeler sayesinde seni tanıdım. Seanna, fırtına. Evcilleşmemiş ateş. Çoğu insan çılgılık atarken gülen korkusuz kız."

Göğsüm ağrıyor, sözlerinin oyduğu boşluğa ağır bir şey yerleşiyor.

"Rule bu işe nasıl bulaştı?" Sesim olmasını istediğimden daha kısık, idare ediyorum.

Ruin bir an için Rule'a bakar. "Gençtik. Sıkılmış, kendi iyiliğimiz için fazla zeki, ikimiz de karanlık ağda sahip olmamamız gereken yerlere erişime sahiptik. Bir sohbet odasında tanıştık, tamamen farklı dünyalardan gelen iki çocuk. Onun kendi karanlığı vardı. Kendi sırları. Ama birbirimize bağlandık ve arkadaş olduk. Ve sonra..." Duraklıyor, yavaş bir nefes alıp bana bakıyor. "Sonra, en sonunda, ona senden bahsettim."

Nabzım acı verici bir şekilde yükseliyor, yumruklarım kelepçelere karşı sıkılıyor.

"Sen bizim ortak saplantımız oldun," diyor usulca. "Başlarda mesafeliydik, sadece gözetliyorduk. İzliyorduk. Takip etmek. Toplayabildiğimiz her detayı öğrenmek. Ama bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacımız vardı." Sesi gerginleşti. "Kendimizi senin hayatına sokmak için çalıştık, dikkatlice, kurnazca. Sen farkında bile olmadan gittikçe daha da yaklaştık. Ta ki yakınlarda olmamız, bir kol mesafesinden bizi izlemen normal gelene kadar."

Sertçe yutkunuyorum, sanki duvarlar üzerime kapanıyor, odanın kendisi ciğerlerime baskı yapıyormuş gibi hissediyorum.

"Max'le birlikte yaşadın," diyorum, kırık cam parçalarını birleştirir gibi yavaşça bir araya getirerek. "Nasıl-?"

"Max neredeyse hiç evde olmazdı," diye cevaplıyor sessizce. "Bu yüzden gizlice kaçmak başlarda zor olmadı. Ve evden taşındığımda artık bir yetişkindim. Bundan nefret ederdi; açık alana çıkarak her şeyi riske attığımı düşünürdü."

Yavaşça başımı sallıyorum, her bir açıklamayı savuşturamadığım bir dizi darbe gibi algılıyorum. "Eğer örgüte katılmış olsaydın, bu büyük bir olay olurdu. Bir miras olacaktın. Bu önemli."

Ruin'in sesi alçalıyor, sessiz bir yoğunluğa bürünüyor. "İşte tam da bu yüzden örgütün bir parçası değilim. Ayrıca, onunla aynı yerde çalışmaya başlarsam Max'ten kaçmam biraz zor olur."

Rule sonunda sessizliğini bozuyor ve duvara yaslandığı yerden hafifçe kayıyor. Sesi sakin, kontrollü ama kalbimi hoplatan karanlık bir akıntıya sahip. "Seni almak asıl planımız değildi. İşleri yavaş yavaş halledecektik. Dikkatlice. Güveninizi kazanacak, düşmanınız olmadığınızı görmenizi sağlayacaktık. Ama sonra sen kendini Javier'i öldürme görevine verdin."

Göğsümdeki sızıyı görmezden gelerek çenemi kaldırıyorum. "Javier'in durdurulması gerekiyordu. Bunu herkesten çok senin anlamaman gerekir."

Rule yavaşça nefes veriyor ve maskesi loş ışıkta parlıyor. "Herkesten daha iyi anladım, Seanna. Javier'i doğrudan hedef aldığında bile işleri aceleye getirmeye niyetimiz yoktu. Ama sen yaptığın işte çok . Bir gece adamlarıyla senin hakkında konuşurken kulak misafiri olana kadar, durmaksızın onun operasyonunu parça parça sökerek yaklaşmaya devam ettin. İlk başta çok endişelenmedi, sadece kafesini sallayabileceğini düşünen başka bir ajandı. Ama sen Diego'yu ağına düşürüp Cruz'a gözünü dikince Javier senin yaşamasına izin verilemeyecek kadar tehlikeli olduğuna karar verdi."

Nabzım hızlanıyor, öfke ve korku kaburgalarımın altında keskin bir şekilde birbirine karışıyor. "Ne yani, beni kaçırmanın en iyi çözüm olduğunu mu düşündün?"

"Tek çözüm buydu," diye cevaplıyor Ruin sessizce, sesi inançla sertleşiyor. "Javier'in seni almasına izin vermeyecektik. Her şeyden sonra değil

-Uzaktan da olsa ikimizin de hayatına bu kadar derinden girdikten sonra olmaz. Seni ilk yakalayan Javier'in ne yapacağını çok iyi biliyorduk."

Farkına vardığımda midem bulanıyor, bulantım acı bir şekilde artıyor. Bunun tehlikeli olduğunu biliyordum. Kendimi hedef gösterdiğimi biliyordum ama bunu bu kadar açık bir şekilde duymak...

"Hydessa'nın kaçırıldığını öğrenmesine izin vermek seni sadece riske atar." Rule devam ediyor, sesi alçak ve dikkatli. "Birileri sadece ailenin seni bulmaya çalışmasıyla yerini tespit edebilir. Javier'in her yerde gözü var."

Hayal kırıklığı derimin altında kaynıyor. "Ne yani? Burada sonsuza dek kilitli mi kalmam gerekiyor?"

"Hayır." Ruin aniden ayağa kalkıp bana doğru ilerliyor, varlığı odayı sessiz bir yoğunlukla dolduruyor. Kelepçelere uzandığında içgüdüsel olarak geriliyorum, ama tek yaptığı kilidi açmak oluyor, kelepçeler düşüyor ve bileklerimi bırakıyor

Serbest. Geri çekilip bana alan açtı. "Burada tutsak değilsin, Seanna. Artık değilsin. Ama Javier sen ölene kadar durmayacak ve sana yalvarıyoruz, gitme. Biz zaten onu ortadan kaldırmak için çalışırken kendini riske atma."

Bileklerim kelepçeler olmadan garip hissediyor, daha hafif ama kalbim hala o anın ağırlığıyla ağırlaşıyor. İki adamın arasına bakıyorum, kızgınlık, kafa karışıklığı ve tehlikeli bir şekilde güvene yakın bir şey arasında sıkışıp kaldım. Sözleri kafamın içinde dönüp duruyor, acımasızca, kapattığımı sandığım her çatlağı kazıyor. Sadece beni kilit altında tutmaya çalışmıyorlar. Beni hayatta tutmaya çalışıyorlar.

Dudaklarımı yavaşça yalıyorum, sesim şimdi daha yumuşak. "O zaman yüzlerinizi görebilecek miyim?" Ruin mırıldanırken, Rule karanlık bir eğlenceyle süslenmiş alçak bir sesle gülüyor

-Sessiz, düşünceli bir ses.

"Evet," diye cevaplıyor Ruin sonunda. "Ama şimdi değil."

Gözlerimi hafifçe kısıyorum, şüphe yeniden yükseliyor, ama ben konuşmadan o yaklaşıyor. Yatağa bu kadar yakın duran vücudunun sıcaklığını siyah katmanların arasından bile hissedebileceğim kadar yakın.

Eldivenli eli yavaşça kalkıyor ve bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırırken donup kalıyorum. Dokunuşu nazikti. Beklenmedik. Deri tenime karşı serin. Sahiplenici değil. Sert değil. Sadece... şefkatli. Hatta saygılı.

Nefesim kesiliyor.

Beynim bana yumuşamamam için bağılıyor. Hissetmemem için. Ama kendimi onun dokunuşuna doğru eğilirken buluyorum, adını koymaya cesaret edemediğim bir şey için acı çekiyorum. Bu çok aptalca. Çok tehlikeli. Ama şu anda, yapmam gerekenden fazlasını istiyorum. İtiraf etmek istediğimden daha fazlasını arzuluyorum.

"Yüzlerimizi görmek istediğini biliyorum," diye mırıldanıyor, başparmağı elmacık kemiğimin yanında geziniyor, "ama önce tüm bunların altında ne olduğunu görmeni istiyorum. İyi bir kız olabileceğini kanıtlar. Anladığını... önemli olan birlikte ne hissettiğimiz. Sana ne hissettirdiğimiz."

Sesi alçak, samimi. Derimin altında geziniyor, omurgamın etrafında dolanıyor. Onu itip uzaklaştırmalıyım. Ama itmiyorum.

Çünkü bir yanımda -günlerdir öldürmeye çalıştığım yanımda- ona inanmak istiyorum. Altında ne olduğunu görmek istiyorum.

Eli bir süre daha kalıyor, başparmağı çenemin hemen altında geziniyor ve sonra çekiliyor. Ama dokunuşunun izi kalıyor, hayalet gibi ve inanılmaz derecede canlı.

Beni sessizce inceliyor, sonra ekliyor, bu sefer daha yumuşak, neredeyse tereddütle-

"Daha yüzünü görmeden sana kafayı takmıştım. Hikayelerdeki kız. Max'in anlattığı fırtına. Kimsenin söndüremediği yangın. İlk ona aşık oldum. Ve belki... belki birazcık da olsa, yakında senin de bizimkini görmeden önce aynı şeyleri hissetmeye başlayacağını umuyoruz."

Göğsümdeki ağrı dışarıya doğru taşıyor, kafa karışıklığı ve sıcaklık kaburgalarımın birbirine çarpıyor. Böyle içimde olmalarından nefret ediyorum, olduğumu düşündüğüm her şeyi pençelemelerinden.

Ama hareket etmiyorum.

Onlara gitmelerini söylemiyorum.

Çünkü içten içe bir parçam bunu istemiyor.

Bölüm 37

Seanna

Ruin geri adım atıyor, aramızda boşluk bırakan tek bir hesaplı geri çekilme - hemen ihlal etmeye niyetlendiğim boşluk.

Yataktan yavaşça kalkıyorum, ipek çarşaflar bir sevgilinin fısıltısı gibi tenime sürtünüyor, bakışlarım çitleri test eden bir yırtıcı gibi ona kilitleniyor. Bacaklarım altımda sabit duruyor. Güçlü. Vücudumdaki her kas ağrıyor, ama bu tadını çıkarmayı öğrendiğim türden bir ağrı. Hayatta kaldığımın bir hatırlatıcısı. Hâlâ ayakta olduğumu. Hâlâ ben olduğumu.

İleriye doğru tek bir adım
atıyorum. Sonra bir adım daha.

Nefesindeki belli belirsiz değişimi duyabileceğim kadar yakın. Elimi kaldırıyorum
-Yavaşça, kasıtlı olarak parmak uçlarımı göğsüne bastırıyorum. Test ediyorum. Alay ediyorum.

Beni durdurmuyor.

Parmaklarım omzunun kenarında, sonra gömleğinin kumaşından köprücük kemiğinin üzerinde geziniyor. Tırnaklarım hafifçe sıyrıyor. Çizecek kadar değil. Sadece *yapabileceğimi* söyleyecek kadar.

"Ellerimi kontrol edebileceğimden emin değilim," diye mırıldanıyorum, sesimden sahte bir masumiyet akıyor. "Son zamanlarda çok... çılgınca davranıyorlar. Pervasızlar. Yaramazlık yapmak için bir neden arıyorlar."

Rule'un sesi sakın ve eğlenmiş bir şekilde araya giriyor. "Onları bağlayayım mı o zaman?"

Ona doğru dönmüyorum. Ağzımın kenarının yavaş ve hınzır bir sırtışıyla yukarı doğru seğirmesine izin veriyorum. "Tek sorumlu seçenek bu olabilir."

"Bunu onay olarak kabul ediyorum," diye yanıtlıyor ve sonra bir gölge gibi kayıp gidiyor.

Odağımı Ruin'de tutuyorum, elimi hâlâ göğsünde gezdiriyorum. "Sence endişelenmeli miyim?"

"Hayır," diyor, alçak sesle ve emin bir şekilde. "Ama seni uslu durmaya zorlayacak."

Avuç içimi göğsünde gezdiriyorum ve parmaklarımı kemerine değdiriyorum. "Bu çok sevimli. Hâlâ evcilleştirilebileceğimi düşünüyorsun."

Bir an için cevap vermiyor. Sadece eldivenli ellerini büyük beden gömleğimin doğru kaldırıyor, yavaş ve kasıtlı bir şekilde. Sonra sesi her zaman midemin alt kısımlarında bir yere inen o karanlık, tehlikeli yere düşüyor.

"Her zaman bizim olman gerekiyordu, küçük fırtına. O yüzden zaten benim olanı alıyoruz," diye mırıldanıyor. "Şu andan itibaren, çıkarılmasını istemediğin sürece böyle bir şey giymeyeceksin. O yüzden bırak ben halledeyim."

Ve beni soyuyor.

Korkmuyorum. Kendimi korumuyorum. Tapınma talep eden lanet bir tanrıça gibi orada duruyorum, başım dik, ona bunu olmadığı bir şey haline getirmesi için meydan okuyorum. Gömlek bir fısıltıyla yere düşüyor. Çömeliyor, parmakları külotumun kemerini yakalıyor ve saygılı bir yavaşlıkla aşağı çekiyor.

Hiç tereddüt etmeden, tek bir sinirim bile titremeden onlardan çıkıyorum. Çünkü bu teslimiyet değil. Bu benim onlara fırtına vermem.

Ayağa kalkıyor, sonra dönüp koltuğa doğru ilerliyor ve kendinden emin bir şekilde kendini koltuğa bırakıyor. Bacaklarını açıyor, en sevdiği dizinin bir başka acımasız sezon için geri dönüşünü izliyormuş gibi yaslanıyor.

Ve sonra Rule geri dönüyor, elinde iki boy ip taşıyor; yumuşak, siyah, yapmak üzere olduğu şey için fazla zarif görünen türden. Hiç konuşmuyor. Sanki odanın sahibiymiş gibi sakin, telaşsız bir yürüyüşle yaklaşıyor. *Bana* sahipmiş gibi. Kaşlarımı çatıyorum, çoktan sikildiğini bilmeyen bir fareye yaklaşan bir kedi gibi onu izliyorum.

Arkamdan geliyor.

Yaklaştığı anda hava değişiyor. Nefesim kesiliyor - gerginlikten çok beklentiden dolayı - ama ona bunu görme zevkini tattırmıyorum. Bileklerimi nazıkçe arkamda toplarken bile çenemi yüksek, duruşumu gururlu tutuyorum.

İp tenimi okşuyor -soğuk ve rahatsız edici derecede şehvetli- ve kollarımı kasıtlı bir zarafetle bağlamaya başlıyor. Hareketleri yavaş ve sabırlı. Sanki bundan çok zevk alıyormuş gibi.

"Dikkatli ol," diye mırıldanıyorum, sırtarak. "Beni çok güzel bağlamaya başlarsan aşık olduğunu düşünmeye başlayabilirim."

"Öyleyim," diyor Rule usulca ve bunu bir gerçekmiş gibi söylediği için onu sikeyim.

Parmakları ilk düğümü sıkıyor. Sıkı. Elbette. Bileklerim arkamda kilitli ama kendimi kafeste hissetmiyorum. Kendimi hazır hissediyorum. Odaklanmış. İpin değdiği her yerin, beni boyamak için can attığı bir tuval gibi işleyişinin aşırı farkında.

Kollarımı yukarı kaldırıp omuzlarımdan ve göğsümden geçiriyor, ipi göğüslerimin üzerinde yasadışı olması gereken bir dikkatle şekillendiriyor. Halat sıkıca bastırıyor, asla sert değil. Beni zorluyor

daha uzun durun. Daha dik. Sanki vücudum artık benim değil de, onun sergilemeye karar verdiği nadide bir esermiş gibi.

"Çok iyi gidiyorsun," diye mırıldanıyor Rule, sesi kadife gibi. "Yapacağını biliyordum."

Övgü sıcak bir avuç içi gibi tenimin üzerinde kayıyor, alçak, pürüzsüz ve çıldırtıcı derecede etkili. Nefesim kesiliyor -sadece bir kez. Bu korku değil. İçimde yavaşça ve yoğun bir şekilde yayılan, ipin her geçişinde, çekerken, çekiştirirken, düğümlerken parmak eklemlerinin çıplak tene her dokunuşunda daha da alçalan sıcaklık.

Göğüslerimin kabarıklığı etrafında tekrar dolanıyor, onları yüksek ve gururlu bir şekilde oturtacak kadar sıkı bağlıyor, ip yumuşak ete batıyor. Ben yutkunamadan yumuşak bir nefes kaçıyor. Yanıt olarak çenemi daha yukarı eğiyorum, meme uçlarımla iplerin altında sertleşmesi bir ihanet değilmiş gibi davranıyorum.

Fark etti.

Tabii ki öyle.

Rule elini gergin iplerle göğsüm arasında kaydırıyor, parmakları ağrıyan bir tepe noktasının hemen altında geziniyor, zar zor sıyrılıyor - beni titretmeye yetecek kadar. Uyluklarımla birlikte seğirmesine yetecek kadar.

"Çok duyarlısın," diyor usulca, saygıyla, sanki sadece dokunarak akort ettiği ince ayarlı bir enstrümanmışım gibi. "Bu çok güzel."

Arkasında, Ruin açlıktan ölüyormuş gibi her şeyi izliyor. Ona doğru bakıyorum ve koltuğa yayılmış, eldivenli bir elini kalın sikinin etrafına rahatça sarmış olduğunu görüyorum. Yavaşça okşuyor, sanki aramızdaki gerilimin tadını benim kadar çıkarıyor.

Gördüğüm manzara içime bir sıcaklık yayıyor.

Sahiplenici, saplantılı, acımasız bir piç - ve yüzünü göremesem de bana bakış şekli, bir avmışım gibi hissetmeme neden oluyor ve

Sığınak ve istediği her Şey. Dizlerimi bükmele tehdit ediyor.

Kural çalışmaya devam ediyor. İp zarif, dolambaçlı yollarla gövdemden aşağı iniyor. Kaburgalarımın altından kıvrılıyor, belimin kıvrımını çereveliyor, karnımın üzerinden geçerek sert dokunuşlarla bir kafes oluşturuyor. Her düğüm bir öpücük gibi hissettiriyor. Her ekiş, bir emir.

Nefes alışım sığlaştı. Panik-heyecan değil. Ařırđ farkındalık. İp artık ikinci bir deri gibi. Çoğu erkeğin doğrudan bakmaya bile korktuğu tüm parçalarını saran bir deri.

"Bunu hissediyor musun?" Rule yeni bir ipi kalçalarımın arasında dolaştırarak sessizce soruyor.

Bir kez başımı sallıyorum, zaten ıslak ve zonklayan yerimde basınç arttıa dudaklarım aralanıyor. İp amımın dudaklarına baskı yapıyor, sıkı ve alaycı, sesinin *bunu rıza olarak kabul edeceğimi* söylediği andan beri dikkat çekmek için zonklayan ağrıyan noktayı fırçalıyor.

"Aferin kızım," diyor, gerginliği tek bir pratik çekişle sıkılaştırıyor.

Lanet olsun. Yine o övgü.

İşe yaramamalı. Hiçbir Şey *yapmamalı*. Ama artık kendime yalan söyleyemiyorum - o söylediğinde vücudumun sıkışma şekliyle değil. şu anda neredeyse ipi gıcırdattığım, kalçalarım daha fazlasını hissetmek için istemsizce esnediği için değil.

Ruin'e bir kez daha bakıyorum. Eli biraz daha hızlı hareket ediyor. Sadece izliyor. Sahipleniyor. Tüm vücudu sandalyeye oyulmuş bir gölge gibi.

Bana dokunmasını istiyorum. Buna *katılmasını* istiyorum. Rule beni sanata dönüştürürken beni *mahvetmesini*.

"şimdi kalçalarını bağlamayı bitireceğim, sonra da o keskin küçük dilini daha iyi kullanacağız," diye mırıldandı Rule, sesi ipekle sarılmış elik gibi

Kalçalarımın arasındaki ipi beni titretecek kadar sıkıyor. "Dizlerinin üzerine çökeceksin ve her iki sikimizi de boğacaksın - ta ki boğazın da amın gibi harap olana kadar."

Tanrım, bunu söyleme şekli, bir söz, bir tehdit gibi. Sanki boğazımın yarısına kadar gelmiş gibi.

Nefesim kesiliyor ve yemin ederim Ruin'in sandalyeden sıcak bakışlarını fiziksel bir dokunuş gibi hissediyorum. Şimdi kendini daha sert okşadığını bilmek için bakmama gerek yok.

Rule'un elleri kalçalarımı çevreleyen ipin üzerinden geçerek bacaklarımın arasından kayıyor, parmakları zaten sıırıslıklam olduğum girişimi okşuyor. Nefes alıyorum, kaslarım seğiriyor, kalçalarım dönmeye çalışıyor ama bağlar beni yerimde tutuyor - mükemmel, kaçınılmaz bir gerilim.

"Bunu hissediyor musun?" diye fısıldıyor, parmaklarını ıslaklığın içinde yavaşça gezdiriyor. "Bu bizden kaynaklanıyor. İzlenmekten. Bağlı olmaktan. Sana tam olarak ne yapmak üzere olduğumuzu bilmekten."

Ayağa kalkıyor ve daha yakına eğiliyor, maskesi çenemi okşuyor ve nefesi kulağıma değiyor.

"Seni birlikte becereceğiz, Seanna," diye homurdanıyor. "Ve sana verdiğimiz her şeyi alacaksın. Her santimini. Her acımasız itiş. Her damlasını. Amın o kadar harap ve dolu olacak ki, içinden kimin dölünün aktığını anlayamayacaksın."

İnliyorum -alçak sesle ve pis bir şekilde- çünkü lanet olsun, bunu istiyorum. Bu kadar çok istememden nefret ediyorum. Ama istiyorum. Tüm vücudum bunun için yanıyor, her sinir ucu aşırı yüklenme için kablolu.

"Güçlü olduğunu mu sanıyorsun?" Rule devam ediyor, bir avucunu karnıma bastırırken diğer eliyle ipi tekrar bacaklarımın arasından hafifçe çekiştiriyor. "Seni en iyi şekilde kıracağız."

Ve işimiz bittiğinde, güçlü olmak *istemeyeceksin*. Böyle kalmak için *yalvaracaksın*, dizlerinin üzerinde, bizimle birlikte damlayacaksın."

Bacaklarımın güçsüzleştini hissediyorum.

Nefesim artık sığ çekişlerle geliyor, kalçalarımın arasındaki ağrı keskin ve amansız, vücudum bağlarına karşı kıvranırken meme uçlarım ipin arasında gergin. Tekrar Ruin'e bakıyorum, elimde değil. Hâlâ onun dinindenmişim gibi beni izliyor, bir eli yavaş ve sabit bir şekilde pompalıyor, diğeri ise içindeki canavarı dizginlermiş gibi sandalyenin koluna dayanmış, şimdilik.

Ama sesi gerilimi kırıyor; alçak, karanlık, aç.

"İkimizin de siki gırtlğına kadar sokulmuşken çok güzel görünecek," diye homurdanıyor Ruin. "Gözleri cam gibi, tükürüğü damlıyor, vahşi küçük tanrıça gibi alıyor - bizim mükemmel bağımlılığımız."

Benden bir ses kaçıyor; sıcaklık, utanç ve *evet* gibi tatları olan boğuk, muhtaç bir inilti.

Rule yanımda kıkırdıyor, karanlık ve keyifli. "İşte istediğim ses buydu."

Parmaklarını tekrar amıma bastırıyor, ne kadar hazır olduğumu hissetmek için bir tanesini içeri kaydırıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor. "Bizim için çoktan sırlsıklam olmuşsun. Zavallı küçük şey."

Geri çekiliyor, ellerini beni bağlayan iplerde gezdiriyor, sanki yaptığı işi kontrol ediyormuş gibi. Sanki kirletmek üzere olduğu bir sanat eseriymişim gibi.

Ve tek düşünebildiğim *-ihtiyacım* olan- nasıl hayır diyeceğimi unutacak kadar harap olmak.

Bölüm 38

Seanna

İpler beni tutuyor.

Sertçe değil. Zalimce değil. Ama kesinlikle. Sanki tek amaçları beni dik tutmakmış gibi, böylece Rule'un bana yapmaya söz verdiği her şeyin ağırlığı altında eriyip yere düşmeyeyim.

Ve ben istiyorum. Tanrı yardımcım olsun, hepsini istiyorum.

Kalçalarımın arasındaki boşluk ihtiyaçla zonklıyor. Amcığma doğru gerilmiş olan ip, acımasız ve alaycı bir şekilde bastırıyor. Her nefes alışımında zaten kaygan olan kıvrımlarıma sürtünüyor ve gururumla olan savaşı kaybediyorum. Çünkü her ne kadar dik dursam da, iniltilerimi bastırsam da ve ateşimi korusam da, onların bunu gördüğünü biliyorum.

Hissediyorlar.

Rule şimdi önümde adım atıyor, eldivenli bir eli göğsümü bağlayan ipin uzunluğu boyunca kayıyor. Parmakları göğüslerimin arasındaki vadiye ulaştığında duruyor ve hassas tenimi çıldırtıcı bir yavaşlıkla okşuyor.

"Dizlerinin üzerine çök," diyor, sesi o kadar soğukkanlı ve sakın ki kalbimin hızlı ritmine tezat oluşturunyor.

Tereddüt ediyorum. Direndiğim için değil. Gururdan bile değil. Beklentiden.

Ama sonra düşünüyorum.

Sessiz bir gümbürtüyle yere çarpan dizlerime karşı zemin sert ve soğuk. Uyluklarımın etrafındaki ip sıkıca çekilerek duruşumun genişliğini kontrol ediyor. Bunda hiç alçakgönüllülük yok; diz çökmüş, çıplak, bağlı, açık. Ve Ruin sandalyeden, meme uçlarımı daha da sertleştiren karanlık bir ses çıkarıyor.

Rule başparmağını yanağımda gezdiriyor. Eldivenli parmakları çenemin altından kıvrılarak yüzümü ona doğru kaldırıyor.

"Bana bak," diyor.

Sesini yükseltmesine gerek yok. Emir omurgamdan aşağı duman gibi süzülüyor. Bakışlarımı kaldırıyorum ve o da sanki beni orada bağlı ve açık görmek, sadece onun anlayabileceği bir bulmacanın son parçasıymış gibi zevkle mırıldanıyor.

Sonra pantolonunun fermuarını yavaşça açıyor, kalın, ağır ve delikli sikini serbest bırakıyor. Daha önce hiç ağzıma almamıştım ve şimdi onu görmek mideme bir ateş düşürüyor.

"Aç," diye emretti.

İtaat ettim.

Önce yavaşça bastırıyor, ağzımı uzun, sahiplenici bir süzülüşle dolduruyor. Yanma anlık. Germe, kasıtlı. Piercingler dilime ve ağzımın çatısına sürtünüyor; yabancı, ağır, mükemmel.

Beni orada tutuyor. Hareket etmiyor. Sadece onun etrafında nefes alışımı izliyor. Teslim olmamı izliyor.

Sonra hareket eder.

Kalçaları öne doğru fırlıyor ve ben öğürüyorum, sikinin başı boğazımın arkasına çarpıyor. Gözlerim sulanıyor. Ciğerlerim çığlık atıyor. Ama geri çekilmiyorum.

-Ona doğru *eğiliyorum*.

Yavaşça geri çekiliyor, çıkıntılı metal bir tehdit gibi sıyrıyor, sonra tekrar ileri atılıyor. Boğazım düğümleniyor, tükürüğüm çenemden aşağı akıyor ve sırtımdaki ip bağlanmışlığımın verdiği gerginlikle gıcırıyor.

İtişler arasında dilimi alt tarafı boyunca gezdiriyorum -her halter, her çıkıntı, ondan çekebildiğim her yumuşak nefes tıslaması. Alçak sesle inliyor, sesi ilkel, parmakları çenemin etrafında sıkılıyor.

Nefesi kesiliyor, parmakları uyarı ya da takdir amacıyla çenemi sıkıyor.

Geri çekiliyor.

"Değiştir," diyor karanlık bir sesle.

Ruin bir adım öne çıkıyor, siki çoktan sertleşmiş ve prekumla parlıyor. Bir kez okşuyor, sonra ağzıma götürüyor. Parmak eklemlerini önce çeneme sürtüşünde bir hassasiyet var, sessiz bir soru. Cevap olarak dudaklarımı ayırıyorum.

Rule'dan daha yavaş ama aynı sertlikte içeri itiyor. Onun ağırlığı, farklı piercingler, gerginlik, tat farklı. Daha derine. Ritmi daha yavaş, daha az acımasız ama daha az iddialı değil.

"Bağımlılık yapıyorsun," diye mırıldanıyor, sesi çakıl taşı gibi ve saygılı. Onun etrafında inliyorum.

Kalçalarını daha derine yuvarlıyor, ciğerlerimdeki havayı ve bedenimdeki utancı zorluyor. Artık ikisine de yer yok. Sadece onlara. Sadece ritim.

Dilimi başının etrafında döndürüyorum, onun tadına bakıyorum, piercinglerle alay ediyorum. İnliyor, biraz daha derine itiyor, sıkılmış dişlerinin arasından nefesinin titremesine izin veriyor.

Sonra geri çekiliyor.

Rule beni tekrar alıyor. İtişleri şimdi daha sert, daha umutsuz, sanki Ruin'in ağzımı kullanması ilkel bir şeyi harekete geçirmiş gibi. Sikiindeki piercingler dilimin arkasına çarpıyor ve her çıkışta sürükleniyor.

Tekrar değiştirirler.

Ve tekrar.

Dudaklarıma her dokunduklarında dilimi her birinin üzerinde gezdiriyorum. Alay ediyorum. Tapıyorum. Daha fazlasını talep ediyorum. Tatları birbirine karışıyor; karanlık, sıcak, sonsuz.

Ağzım geriliyor, acıyor, tatlarıyla dolup taşıyor. Boğazım acıyor, çenem ağrıyor ama dudaklarım şişene kadar ikisini de tekrar tekrar alıyorum. Çenemden aşağı tükürük damlıyor ve ciğerlerim istemeyi reddettiğim nefes için çığlık atıyor.

Diğer her şey kayboluyor. Zihnim boşalıyor.

Sonraki birkaç dakika baskınlık ve sahiplik ritminde bulanıklaşıyor. Ne zaman biri çok yaklaşırsa yer değiştiriyorlar, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi ağzımı bir sikten diğerine sürüklüyorlar. Kural acımasız. Harabe kontrollü. İkisi de aç. İkisi de acımasız.

Zaman bükülür. Boğazım onların sunağı; paylaşılan, tapılan, harap edilen. Ve ben hepsini alıyorum çünkü istiyorum, çünkü bu benim. Sadece yer değiştirmiyorlar - yörüngeye giriyorlar, benim merkezde olduğum bir doğa gücü, ip, ısı ve taklit edilemeyecek türden bir saplantıyla bir arada tutuluyorlar.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Tükürüğüm göğsümü, çenemi, ipleri kaplıyor.

-Ama durmuyorum. Durmak istemiyorum.

Rule sonunda beni göğsümdeki ipten tutup yukarı çekiyor, nefesim kesiliyor. Harabe ben sallanamadan beni yakalıyor. Beni kutsal bir şey gibi kaldırıyor. Vücudum

Kemiksizim, titriyorum ama zayıf hissetmiyorum, *sahiplenilmiş* hissediyorum. Elleri saygılı ama havada yanan açlıkta nazık bir şey yok.

Sanki kırılabilir bir şeymişim gibi beni yatağa yatırdılar. Ama tamamen kırmaya niyetli oldukları bir şey.

Ruin arkamda kayıyor, vücudu sırtıma yaslanırken sıcak ve ağır. Yatak altımızda alçalıyor. Beni geçip Rule'un ona uzattığı küçük paketi sabit parmaklarıyla yakalamadan önce sikişin sertliğini yanaklarımın arasında hissediyorum.

Paketin yırtılma sesi çok keskin. Sonra maskeli yüzünü bir tür öpücük taklidiyle omzuma sürüyor.

Yanaklarımı ayırmadan önce eldivenli parmaklarında kayganlaştırıcının serinliğini hissediyorum. Bir parmağını içeri itiyor.

Yavaş. Ölçülü. Kaçınılmaz.

Streç güzelce yanar. Sonra ikincisi geliyor. Beni daha da geriyor, boğazımdan nefes nefese küçük soluklar çıkarıyor. Ve üçüncüsü. Parmaklarıyla kıcımlı sikiş açarken nefesim bir iniltinin kıyısına takılıyor, inliyorum. Daha fazla sürtünme, daha fazla dolgunluk için çaresizce ona karşı geri iterken ipler kalçalarımın saplanıyor.

"Hazır mısın?" diye mırıldanıyor. "Tanrım, evet."

Cevabı eldivenli bir elin boğazımı arkadan sarması oluyor - nefesimi kesecek kadar sıkı, boğacak kadar değil. Henüz değil.

Ağzı kulağımın kabuğuna değiyor, sesi alçak ve ölümcül. "Şunu açıklığa kavuşturalım küçük fırtına, artık senin tanrıların biziz. Ve bir daha sadece bize tapacaksın."

Kelimeler içime işliyor; sıcak, kalıcı ve nihai. Sonra Ruin içeri giriyor.

Kalın, gergin, amansız santim santim.

İlk itiş yakıyor -derin ve lezzetli- boğazımdan boğuk bir çığlık koparıyor ama geri çekilmiyorum, alıyorum. Sikin her çıkıntısını, piercinglerin sinirlerimin üzerinden geçip onları aydınlatan her soğuk fırçasını *hissediyorum*.

Başımı omzuna yaslıyorum, ağzım açık, soluk soluğa. Kıçım içgüdüsel olarak onun etrafında sıklaşıyor, ileriye doğru her yavaş kayışta titriyor.

İnliyor.

Beni tutuyor, bir kolu kaburgalarımın altından geçerken daha derine iniyor, daha yavaş, tamamen içime oturana kadar.

Ve sonra Rule tekrar önümde.

Eli kalçamı kaldırıp kaydırıyor, beni daha geniş açıyor, ipi klitorisimden uzaklaştırıyor ve daha yukarıda tutmak için kalçamın etrafından dolaştırıyor. Acele etmiyor, hayır, izliyor. Ruin'in beni arkamdan sabit tutmasını, sikin sürüklenmesini, kıcıma girip çıkmasını *izliyor*. Vücudumun onun etrafında nasıl gerildiğini, memelerimin her nefes alışımında nasıl yükselip alçaldığını izliyor.

Ve Rule sonunda amımla aynı hizaya geldiğinde farklı bir acı duyuyorum. Ona ilk bastığımda inledim. Ve sonra içeri itiyor.

İlk başta yavaş. Kasıtlı. Ama acımasız. Ben yarılana, tamamen dolana kadar durmuyor -Ruin kıcımda, Rule amımda, ikisi de beni kaldırabileceğimi düşündüğüm her şeyin sınırını aşacak şekilde geriyor.

"Siktir," diye boğuluyorum, titriyorum. "Oh, *siktir*-"

Rule'un eldivenli eli boğazımı sarıyor. Sıkı değil. Henüz değil. Sadece dinleniyor. Bekliyor. Sahipleniyor.

Sonra hareket etmeye başlarlar.

Rule geri çekilirken Ruin öne doğru sallanıyor. Sonra Ruin çekilirken Rule itiyor. Ritimleri ilk başta yavaş, kasıtlı, sanki senkronize ediyorlarmış gibi.

Birbirleriyle *benim* aracılığım la. Aletleri mükemmel bir karşıtlık içinde içime giriyor, beni eşiğe kadar geriyor ve sonra tekrar geri sürüklüyor.

İnliyorum, yalvarıyorum, gidiyorum.

Her hamle ateşi daha da yükseltiyor. Rule'un siki sırlıslıkla duvarlarım boyunca sürükleniyor, piercingleri içimdeki her hassas sinir ucuna çarpıyor, Ruin'in çevresi beni genişçe geriyor, piercingleri var olduğunu bilmediğim yerlere sürtünüyor.

Hava ter, pislik ve sıcakla doludur.

Ruin uzanıyor, iki parmağı klitorisimi buluyor. Sertçe daireler çiziyor -alay etmek yok, sabır yok- ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Kırıyorum.

Orgazmım içime çarpıyor, ani ve vahşi, vücudum kasılırken çığlık atmama neden oluyor. Durmuyorlar. Aksine, beni *daha sert* beceriyorlar - kayganlığı, sıkışıklığı, kaosu kullanarak.

Rule'un hamleleri çılgınca bir hal alıyor, nefesi hızla geliyor, eli boğazımda sıkılıyor, ta ki havasızlık her şeyi bembeyaz bir statik hale getirene kadar. Baskı tekrar artıyor ve açısını değiştirdiğini, klitorisimin üzerindeki noktaya korkunç bir doğrulukla bastırdığını hissediyorum. Gerilim değişiyor.

"Tekrar gel," diye kulağıma hırlıyor. Ve .

Başka seçeneğim bile yok.

Doruk noktası canlı bir tel gibi içimden geçiyor, tüm kaslarım kasılıyor.

Amım ikisini de öyle bir sıkıyor ki, artık ritimlerini tutamıyorlar. İçimde kalamayana kadar. Ve sonra bunu hissediyorum: içimdeki baraj çatlıyor.

Kalçalarımın arasından bir sıvı fişkırıyor ve tekrar çığlık atıyorum, acıdan ya da zevkten değil, tamamen *serbest* kalmaktan. Gerçek şu ki

bunu bana yaptı ve ben her saniyesini istedim.

Onlar tekrar içime girmeden önce doruk noktamın sert titreşimi azalmadı bile. Bedenim onların pençesinde çaresizce sarsılıyor. Ağzım bir hıçkırıgın etrafında açılıyor, ama ses çıkmıyor - sadece kırık hava ve *çok fazla* hissi.

"Lütfen," diye boğuluyorum. "Yapamam-"

"Evet, yapabilirsin amına koyayım," diye homurdanıyor Rule, boğazımdaki kavramasını sıkarak. "Sen bunun için yaratılmışsın. Bizim için."

Devam ediyorlar. Sert. Acımasız. Yutan.

Kaslarıma kramp giriyor, kollarım iplerin içinde titriyor ve beynim

Boşluklar.

Başka bir orgazm hızla gelişiyor. *Şiddetli*. Klitorisim yanıyor. Bedenim artık benim değil, onların. Tutuldum. Kullanılmış. Tapılan.

Önce Rule geliyor, derinlere gömülüyor, beni parçalara ayırırken zafer gibi gelen bir iniltiyle içime giriyor. Kalçaları hareketsiz, siki seğiriyor, nefesi kulağımda kekelerken içime ısı saçıyor.

Sonra dışarı kayıyor ve yokluğu keskin. Ama Ruin çoktan beni çekip götürüyor.

Bir yastık kapıyor ve hızlı bir hareketle kalçalarımın altına koyuyor. Açıdaki değişiklik kıcımlı kaldırıyor, beni teşhir ediyor ve bağlı kollarımı şiltenin daha derinlerine itiyor. Göğsümü yukarı kaldırıyor, sırtımdaki ipleri sıkılaştırıyor ve omuzlarıma yeni bir gerginlik dalgası gönderiyor. Her nefes alışımında memelerim yükseliyor, vücudum büküldükçe meme uçlarımla sivriliyor ve ortaya çıkıyor.

Sonra eldivenli elleri kalçalarımı sarıyor ve onları daha da genişletmeye *zorluyor*.

Kavrayışı cezalandırıcı. Parmakları yumuşak etime sanki kendi etiymiş gibi giriyor, özür dilemeden beni morartıyor. Acı ve zevk bulanıklaşıyor. Haykırıyorum ama

Çünkü bu beni daha da ıslatıyor.

Artık açığım. Gerildim. Çaresizim. Ve o
buna *bayılıyor*.

Ruin bacaklarımın arasında diz çöküyor ve bir saniye bile kaybetmiyor. Sıraya girdi, sikinin başı girişime doğru bastırıyordu, Rule'un geride bıraktığı enkaz yüzünden hâlâ kaygandı.

Sonra içime battı.

Yavaş. Derin. Affetmez.

Piercingler iç duvarlarım boyunca sürükleniyor, her sinirimi yakalıyor. Sırtım iplere karşı daha da geriliyor, kollarım gerginlikten çılgılık atıyor ama hareket edemiyorum. Ulaşamıyorum. Kontrolü ele alamıyorum.

Ben *onunum*. O da bunu biliyor.

Ritmi acımasızca kısıtlanmış. Her vuruş hesaplanmış. Her itiş kontrollü bir çalışma. Derinlere giriyor ve nefesimi kesecek kadar çekip tekrar yapıyor. Ve tekrar. Ve *tekrar*.

Çıldırıcı.

Ne zaman yaklaşısam -ne zaman vücudum titremeye, amım sıkılmaya, nefesim kesilmeye başlasa- o yavaşlıyor. Kenara çekiliyor. Beni hiçbir şey için pençelemeye bırakıyor.

"Siktir-lütfen," diye nefes nefese kalçalarımı sallamaya çalışıyorum. Ama ipler bana izin vermiyor. Bacaklarım açılmış, bileklerim işe yaramaz halde, elimde kalan tek silah sesim ve o da zar zor dayanıyor.

Cevap vermiyor.

Sadece hafifçe kayıyor. O lanet noktaya vuruyor. Sonra tekrar geri çekiliyor. "gerek," diye hıçkırıyorum, gözyaşlarım

Gözlerim. Kalçalarım onun kavrayışı altında titriyor, onları ne kadar geniş zorladığı için zaten ağrıyor. "Bırakın beni. *Bırak beni-lütfen*-"

Eldivenli avucu karnıma, klitorisimin hemen üstüne bastırıyor, beni hapsediyor. Beni hareketsiz tutuyor.

"Daha yüksek sesle yalvar," diyor, sesi alçak, eşit. Kıpırdamadan. "O kadar çok mu istiyorsun? *Sanki benim verecekmişim gibi yalvar.*"

Dağılıyorum.

"Lütfen," diye ağlıyorum. "Lütfen Ruin, yalvarıyorum. Boşalmam lazım. Buna *ihtiyacım* var- lanet olsun, lütfen-"

O da bana verdi.

Sert, kesin ve acımasızca çarpıyor. Tekrar ve tekrar, ta ki içimdeki her şey patlayana kadar. Orgazm içimden bir bıçak gibi keskin ve vahşi bir şekilde geçiyor, her sinir onun sikinin ağırlığı, kontrolü ve bacaklarımın arasındaki acımasız, ezici baskı altında tutuşuyor.

Çığlık atıyorum. *Sarsılıyorum.*

Amım vahşi, titreşen dalgalar halinde onun etrafında kenetleniyor. Göğsüm kabarıyor, ben kıvrılırken ipler geriliyor. Titrediğini hissediyorum, hırıltıyla boşaldığını hissediyorum. Kendini derinlere gömüyor, siki beni doldururken nabız gibi atıyor - kalın, sıcak ve sonsuz. Elleri beni açık tutuyor, titreyen kalçalarımın etrafında genişçe kilitlenmiş. Görüşüm bembeyaz oluyor.

Ve düşüyorum.

Aşağı, aşağı, aşağı.

Tadı ibadet gibi olan bir harabeye. Ve ben ona *aidim*.

Bölüm 39

Seanna

Sabah yavaşça geliyor, ılık beni uyandırmaktan korkuyormuş gibi tenimde geziniyor. Günlerce penceresiz bir odada kaldıktan sonra pencereli bir odada olmak garip hissettiriyor.

Vücudum ağrıyor, bana dün gece her ikisi tarafından da kullanıldığımı hatırlatan her şekilde ağrıyor - iyice, vahşice, saplantılı bir şekilde. Sonrasını sadece hayal meyal hatırlıyorum. Canavarların daha nazik yanlarını. Beni nasıl temizlediklerini, titreyen bacaklarımdaki düğümlere nasıl masaj yaptıklarını. Rule, beni ağaçların arasında bir av gibi kovalarken bana verdiği ip yanığı kesiklerle ilgileniyordu, elleri şimdi sabit ve dikkatli, neredeyse saygılı.

Sıcaklığı hatırlıyorum. Sabit bir basınç. Sesleri alçaktı, tam olarak anlayamadığım şeyler mırıldanıyorlardı. Parmakları şakağımdaki terden ıslanmış saçlarımı okşuyordu. Kalçalarımın arasında bir bezin yumuşaklığı. Sonra hiçbir şey.

Şimdi, oda boş. Koltuk nöbetçisi yok. Maskeli adamlar yok. Kısıtlama yok.

Bileklerime göz kırpmıyorum. İp yok. Kelepçe yok. Sadece çürüklerin tanıdık acısı ve kullanılmış kasların donuk yanığı. Geriniyorum, yavaş ve tembel, test ediyorum

Bu beklenmedik özgürlüğün sınırları.

Sonra yeni bir eve giren her akli başında insanın yapacağını yaptım. Burnumu sokarım.

Yorganı tekmeleyip ayağa kalkıyorum. Bacaklarım isyan tehdit ediyor ama aldırmiyorum. Her şeyden önce kıyafetler. Eğer beni içine attıkları bu cehennemde dolaşacaksam, bari giyinik olsaydım.

Kendimi uzun şifonyere sürükleyerek en üst çekmeceyi açıyorum, ancak duraklıyorum.

Beni karşılayan şey ödünç alınmış bir tişört ya da katlanmış bir eşofman altı değil. İç çamaşırı.

Bu sefer hediye kutusuna saklanmamış. Hayır. Katlanmış. Kasten yerleştirilmiş. Sanki buraya aitmiş gibi. Sanki *ben* buraya *aitmişim* gibi.

Yatağımın üzerinde bıraktıkları setin aynısı, onlar hala etrafımdaki gölgelerken de vardı. Ben hala onlar yokmuş gibi davranırken. Hala çözülmüyormuşum gibi davranırken.

Nefesimin altında alay ediyorum, parmaklarım yine deri ve dantelin tanıdık karışımını okşuyor. Tabii ki buraya getirdiler. Elbette benim için paketini açtılar. Muhtemelen birbirlerine içinde ne kadar mükemmel görüneceğimi fısıldarken saygılı elleriyle yerleştirmişlerdir.

Çelişkili bir sürtük olmak için . Tören yok. Gösteri yok.

Zırh gibi içine giriyorum.

Sonra başka bir çekmecedan uzun, büyük boy gömleklerimden birini bulup giyiyorum; yumuşak, siyah, kenarları yıpranmış, çünkü uzun zamandır bende. Etrafındaki *yepyeni* kıyafetleri sırf Ruin'in sözleri yüzünden es geçiyorum.

Çıplak bacaklarım her adımı tatmin edici bir acıyla protesto ediyor. Yatak odasının dışındaki koridor da bir o kadar sessiz, şık gri duvarlar ve koyu ahşap süslemelerle kaplı, modern ama rahat. Karşımda iki kapı kapalı duruyor. Birinden boğuk ama net bir duş sesi geliyor.

Cazip.

Tanrım, içlerinden birini hazırlıksız yakalamak ve dikkatle düzenlenmiş kontrol maskelerini mahvetmek için içeri dalmak çok cazip geliyor. Cevapları hak etmeden önce almak. Ama kendimi durduruyorum. Bu hile yapmak gibi hissettirirdi. Bana anlattıkları onca şeyden sonra... itirafları, gerçekleri -yüzleri ve isimleri hâlâ saklı-onları ucuzlatmayacağım.

Eğer odalarından biriye, mantık ikinci kapının diğerine ait olduğunu söylüyor.

Parmaklarım meraktan seğiriyor ama ilerlemeye devam ediyorum, koridorun aşağısına ve evin kalbine doğru.

Çok büyük. Açık. Her satır, her köşe hoşgörüyü sırlıslamak, sanki biri bilinçaltımı almış, sıkmış ve onunla süslemiş. Siyah kadife mobilyalar. Dumanlı gri duvarlar. Kan kırmızısı vurgular. Eğer bir Pinterest panosu yapsaydım, aynen böyle görünürdü.

Tabii ki olur.

Yıllarca beni incelediler. Saplantı haline getirdiler. İzlediler. Zihnime, kayıtlarıma, kalıplarına girdiler. Muhtemelen kullandığım göz kalemi markasını ve gizlice en iyi hangi sütyenle görüldüğümü düşündüğümü biliyorlar. Yani evet. Elbette ne tür bir evi seveceğimi biliyorlardı.

Tabii ki doğru anladılar.

Elbette bu dünyayı şimdiye kadar istediğim, asla yüksek sesle söylemediğim her şeyden oluşturdular. Aynı anda hem midemi bulandırıyor hem de içimi acıtıyor.

Her odayı yavaşça geziyorum, her şeyi içime çekiyorum. Siyah ipek perdeleri ve şöminesi olan bir oturma odası. Tavandan tabana kitap rafları ve beni yutmak için adeta yalvaran pelüş bir okuma koltuğu olan gizli bir köşe.

Mutfağa doğru ilerliyorum, parmaklarım tezgahın soğuk mermerini sıyrıyor. Buzdolabı gereksiz yere doldurulmuş. Raflar korkutucu bir hassasiyetle düzenlenmiş. Sırada kiler var; karanlık, derin, ithal yağlardan ne idüğü belirsiz baharat karışımlarına kadar her şeyle dolu. Kilerin içindeki alt dolaplardan birini açmanın yarısına gelmiştim ki-

"Eğer bir tur isteseydin," diye mırıldanıyor arkamdan bir ses, tembel ve alçak sesle, "sadece sorabilirdin."

Atlamıyorum. Donup kalmıyorum. Yavaşça dönüyorum, zaten gözlerimi deviriyorum çünkü tam olarak kim olduğunu anlamak için onu görmeme gerek yok.

Kural.

Bugünkü konuşma tarzında bir şeyler var - daha az keskin, daha kadife.

Silahsızlandırıcı. Çileden çıkarıcı.

"Burnumu sokmak için randevu almam gerektiğini bilmiyordum," diye cevap veriyorum.

Odadaki lanet havanın sahibiymiş gibi kapının pervazına yaslanıyor, maskesi hâlâ yerinde, sesi açıkça eğleniyor. "Haklısın."

"Eninde sonunda gelip beni bulacağınızı biliyordum," diye ekliyorum, kilere doğru dönerek. "Siz ikiniz her zaman yaparsınız."

Ayak sesleri yaklaştıkça alçak ve telaşsız bir sesle kıkırdıyor. "Sana biraz daha hamur işi yapacaktım."

Bu benim dikkatimi çekti. Kaşlarımı kaldırarak tekrar ona dönüyorum. "Vişneli krem peynir mi?"

Maskesi onaylarcasına hafifçe eğiliyor. "Tabii ki."

Omuz , tereyağlı katmanları ve tatlı dolguyu hayal etmiyormuşum gibi davranıyorum.
"Ben de dolaştığım için beni cezalandıracağını sanıyordum."

Ellerini birleştirerek yaklaşıyor. "Hâlâ olabilirim."

Sonra, daha yumuşak -neredeyse daha savunmasız bir şeyle örtülü bir alay gibi
-"Ama onları yapmaya yardım etmek isterseniz... bu daha da iyi olur."

Gözlerimi kısıyorum. "Ne, tehdit yok mu? Bu sefer zorla itaat ettirmek ya da kafeinle
rüşvet vermek yok mu?"

"Bağlı değilsin," diye hatırlatıyor bana sessizce. "Sen seçiyorsun."

Bunun içime işlemesinden nefret ediyorum. Yumuşak. İnkâr edilemez
derecede gerçek.

Şimdi ona tamamen bakıyorum, ağzımın sırtıtmakla meydan okumak arasında bir
şeye dönüşmesine izin verecek kadar eğiliyorum. "Tamam. Ama mükemmel
çıkamazlarsa seni suçlayacağım. Ve bu sefer ekstra glaze istiyorum."

Kıkırdıyor. "Not edildi."

Aramızdaki sessizliğin, rahatlığın izin verdiğinden bir saniye daha uzun sürmesine
izin veriyorum, sonra yanından geçip mutfağa geri dönüyorum. Onun yakınlığının
farkındalığıyla benim karıncalanıyor. Ama beni takip ettikten sonra bana sürtündüğünde
irkilmiyorum. Geri çekilmiyorum.

Rule mutfakta yüzlerce kez yapmış gibi hareket ederken saçlarımı tembel bir düğüm
haline getiriyorum. Verimli. Kendinden emin. Gerektiğinde sessiz, gerekmediğinde
kasıtlı. Onda bu kadar evcil görünmesi sinir bozucu. Sanki beni yatağa bağlayan,
ormanda av gibi kovalayan eller, vanilya özütünü ve doğru boyuttaki karıştırma kabını
nerede bulacağını da biliyor.

Tezgâhın kenarına zıplayarak onun malzemeleri hazırlayışını izliyorum. "Ee,"
diyorum, bacaklarımı kenardan sarkıtırken rahat bir sesle, "yeni planın bu mu? Beni
karbonhidratla baştan çıkarmak mı?"

Bana bakacak kadar uzun bir süre duraklıyor; başı eğik, maskesinin altındaki ifade okunamıyor. "Sana bunları en son verdiğimde inlemiştin. Zayıflıklarına oynayabileceğimi düşündüm."

"Bu bir takdirdi," diyorum çenemi kaldırarak. "Baştan çıkarma değil. Arada fark var."

"Mm." Krem peyniri tezgâhın üzerine kaydırıyor, eldivenli parmaklarının altında kırışan folyo sesi duyuluyor. "Bana ön sevişme gibi geldi."

Gözlerimi kısıyorum. "Son kalanını parmaklarımdan yaladığım ve sana tattırmadığım için kızgınsın."

"Kızgın değilim," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor. "Denemeden bile hamur işlerini müstehcen hale getirmeyi başarmanızdan etkilendim."

Sırıttıyorum. "Ben böyle yetenekliyim."

Bir kesme tahtasını ve mutfak ışığının altında bir meydan okuma gibi parıldayan bir bıçağı bana doğru itiyor. "Kirazları doğramak ister misin yoksa bir şeyler planlıyormuş gibi bana bakmaya devam mı edersin?"

Abartılı bir zarafetle tezgâhtan kayıyorum ve bıçağı kapıyorum, ona yavaş ve kemerli bir bakış atmadan önce parmağımı düz kenarda gezdiriyorum. "Vay canına. Şimdiden bana bıçakla güveniyor musun? Çok etkilendim."

Duruşu değişmiyor ama dikkatini çektiğimi söyleyebilirim. Başını eğişi, eldivenli ellerinin şeker kâsesinin üzerinde hafifçe duraklayışı. Bekliyor.

Sırıttıyorum, bıçağı kaldırıp hafifçe çeviriyorum, böylece parlıyor. "Bu kadar yakın olmak istediğine emin misin? Tahmin edilemezim. Dengesiz. Muhtemelen bir ya da iki kin tutuyorumdur."

"Sadece iki kişi mi?" diye mırıldanıyor, sesi eğleniyor.

"Şimdilik," diyorum tatlı tatlı. "Ama tırtıklı bir kenarın verebileceği zararı gerçekten küçümsüyorsun."

Sonunda yaklaşıyor, sıcaklığını, ağırlığını hissedebileceğim kadar yakın - tehditkâr değil, sadece kaçınılmaz.

"Beni bıçaklamaya çalışacağını düşünseydim," diyor sakın ve gerçekçi bir şekilde, "sana bıçak vermezdim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne yani, silahlanmamı *mi istiyorsun?*"

Sesi alçalıyor, göğsünüzde tam olarak nereye yerleşeceğini bilen türden bir alçaklık. "Seni tam olarak böyle istiyorum. Keskin. Tehlikeli. Dürüst."

Son kelime olması gerekenden daha ağır, daha sert iniyor.

Gözümü kırıyorum, sadece bir kez. Sonra başımı sallıyorum, ilk kirazı ortadan ikiye bölerken kuru bir kahkaha atıyorum. "Ya kendine inanılmaz derecede güveniyorsun ya da son derece aptalsın."

"Her ikisi de," diye yanıtlıyor hazırlıklarına geri dönerek. "Gününe bağlı olarak."

"Bugün aptal bir gün gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum, ama bunun arkasında gerçek bir sıcaklık yok.

Kesmeye devam ediyorum, bıçak tahtaya ritmik bir şekilde vuruyor. Hiç ürkmüyor. Ellerime bakmıyor. Sanki bıçağı doğrudan kaburgalarına saplamayacağıma güveniyormuş gibi yanımda hareket ediyor.

Bu beni her şeyden çok rahatsız ediyor.

Çünkü bir yanımda bana güvenmemesini istiyor. Bir yanımda güvenmesinden nefret etmiyor.

Ancak bu nedenle zihnime bana bildiğim tüm gerçekleri hatırlatmak için o anı seçiyor.

Son kirazları doğramayı bitiriyorum ve tahtayı gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak ona doğru kaydırıyorum. "Al," diyorum açık açık. "Onları zehirlemedim, eğer umduğun buysa."

Tezgâha yaslandım, kollarımı kavuşturdum. Durmalıyım. Bu sessiz küçük ateşkesi tek parça halinde bırakmalıyım. Ama ben böyle biri değilim. Ben barış yapmam. Sabotaj yaparım-özellikle de işler çok kolay geldiğinde. Çok güvenli. Çok *iyi*.

Yemi yutmadı. Meyveyi kaseye koyuyor ve sanki ben yanmaya doğru ilerlemiyormuşum gibi karışımın içine katlamaya başlıyor.

Bu yüzden acıyan yerden vuruyorum.

"Biliyor musun, bunu hâlâ atlatamadım," diyorum rahatça. "Dün gece bana dokunma şeklini, konuşma şeklini. Ve tüm bu süre boyunca soyadın Reyes'ti."

Hareketleri duraklıyor - zar zor - ama bu yeterli.

"Javier'in oğlu," diye bastırıyorum, sesim keskin bir şeye dönüşüyor. "Varis. Doğduğundan beri tahtı devralmak için yetiştirildi. Söyle bana Rule, mirasının cesetler, kan, kız kaçakçılığı ve uyuşturucu üzerine kurulu olduğunu bilmek nasıl bir duygu?"

Bana bakmıyor. Bakmak

zorunda değil.

Parmak eklemleri çırpma telinin üzerinde sıkılaşıyor, tutuşu sıkılaştıkça deri yumuşak sesler çıkarıyor. Bir an için tek ses arkamızda önceden ısınan fırının alçak uğultusu oluyor.

Sonra -yumuşak, alçak sesle, kontrollü bir şekilde- "Onun ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi.

Çenemi kaldırıyorum, meydan okuyarak. "Öyle mi?"

Tamamen bana doğru dönüyor ve maskenin arkasından bile varlığı yakıcı. Sesi jilet gibi keskin ve içi boş. "Hayatımın her lanet yılını onun tam olarak ne olduğunu bilerek geçirdim."

Kelimelerin altında tehlikeli ve titreyen bir şey var, genellikle zırh gibi giydiği pürüzsüz güvenden daha derin bir şey.

Çırpıcıyı büyük bir özenle yere bırakıyor.

"Annem onun için bir mülktü. Becerilecek bir vücut. Sahip olunacak bir isim. Onu etkinliklerde bir kraliçe gibi sergiler, sonra kapalı kapılar ardında dişlerini takırdacak kadar sert vururdu. Onu ilk kez durdurmaya çalıştığımda yedi yaşındaydım." Nefesi hafifçe kesiliyor ama . "Bana öyle sert vurdu ki yıldızları gördüm. Bir daha aralarına girersem beni yok edeceğini söyledi."

Gözlerimi kırptırdım, sersemlemiştim ama konuşmadım. Kanamasına izin verdim.

"Bir keresinde gitmeye çalıştı," diye devam ediyor, sesi şimdi daha kısık. "Beni, kardeşimi ve kız kardeşimi de yanına almaya çalıştı. Cartagena'da bir güvenli eve kadar gittik. Yirmi dört saat bile sürmedi. Adamları bizi buldu. Onu saçlarından sürükleyerek geri götürdüler. Bize yardım eden hizmetçiyi yürüyemeyecek hale gelene kadar dövdüler."

Hafifçe geri çekiliyor, nefes almak için kendine alan açıyor ve fark ediyorum ki sadece anlatmıyor. *Hâlâ* orada. Her kelimedede. Her ayrıntıda.

"Ve şimdi," diyor, boğazına takılan acı bir kahkahayla, "kız kardeşimin, *küçük kız kardeşimin* bir canavarla evlenmesini . Michoacán'da rakip bir karteli yöneten, onun en az iki katı yaşında bir adamla. Kız yirmi yaşında. Kendi deyimiyle 'ittifakı güvence altına almak' istiyor."

Midem bulanıyor.

"Bana ağladı," diyor, bir itiraf gibi. "Bunun olmasına izin vermemem için bana yalvardı. Ben de izin vermeyeceğime söz verdim. O yüzden yapmayacağım. Onu dışarı çıkarmak için zaten bir planım var. Sadece o henüz bilmiyor. Ama ona bir daha asla dokunamayacak. O piç onu hepimizi kullandığı gibi kullanamayacak."

Bakışlarını hissedebiliyorum, beni iğneliyor, keskin ve acıtıcı.

"Ben o değilim," diyor alçak sesle. "Kingston Reyes ismi o canavarla tek ortak noktam. Ben öyle biri değilim."

Ve eğer beni gerçekten gördüğün gibi görüyorsan, *bilmelisin* ki Bu."

Aramızdaki sessizlik kalın ve gergin bir şekilde uzanıyor.

Kollarımı daha sıkı kavuşturuyorum, sözlerinin bana çarpma şeklini korumaya çalışıyorum. Ama geri adım atmıyorum. Vazgeçemem.

"Bunu nasıl bilebilirim?" Sessizce soruyorum. Şimdi ısırmiyorum, sadece dürüstüm. Yaralı. "Şu anda... senin hakkında tek bildiğim onun baban olduğu." Korkmuyor.

Saldırmıyor ya da geri çekilmiyor.

Onun yerine Rule yaklaşıyor.

Yavaşça. Kasıtlı olarak.

Ellerimi tutuyor -eldivenli, sıcak, sabit- ve nazikçe kaldırıp maskesinin kenarlarına yerleştiriyor. Sesi alçak, sabit bir gümbürtü, daha önce hiç duymadığım kadar savunmasız.

"Tanıyorsun," diyor. "Çünkü beni tanıyorsun."

Donup kalıyorum, ellerim çenesinin hemen altında geziniyor. Ve bu çılgınca çünkü daha birkaç gün önce bu maskeyi tırmalıyor, kör bir öfkeyle koparmaya çalışıyordum. Şimdi o bana izin veriyor. Gönüllü olarak. Sanki bu an -bu teklif- kutsalmış gibi.

Ona bakıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Parmaklarım kumaşın kenarından hafifçe kıvrılıyor ama çekmiyorum.

Henüz değil.

Merhamet mi, korku mu ya da tamamen başka bir şey mi bilmiyorum ama hareketsiz duruyorum. Çünkü bu mu? Bu artık kontrolle ilgili değil.

Bu güvendir.

Ve bu beni herhangi bir kartel varisinin korkutabileceğinden daha fazla korkutuyor. Ve o fark etti.

Tabii ki öyle.

Başını eğiyor, sesi yumuşak bir eğlenceyle kararıyor. "Sorun nedir prenses?" diye mırıldanıyor, o tanıdık törpü kadife ve dikenli tel gibi üzerimde yuvarlanıyor.

"Bulacağın şeyden mi korkuyorsun?"

Nefesim kesiliyor.

Kelimelere değil.

Takma isimde.

Prensese.

Sadece bir kişi bana hem alaycı hem de saygılı bir anlamı varmış gibi seslendi. Sadece bir kişi ağzından her çıktığında hem bir cesaret hem de bir sözmüş gibi söyledi.

Hayır. Lanet olsun. Yol.

Düşünmeden hareket ediyorum.

Önce gözlüğünü yüzünden çekiyorum. Gözlüklerin altından gözleri beni izlemeye başlamıştı bile; keskin, hesapçı, yürek parçalayıcı derecede tanıdık.

Sonra uzanıp maskeyi yavaş ve bilinçli bir şekilde çıkarıyorum. Parmaklarım hafifçe titriyor.

Ve orada. Bodhi.

Yıllardır dövüştüğüm kendini beğenmiş, fazla çekici örgüt ajanı. Daha bir hafta *önce* minderde kıştırdığım Bodhi'yle aynı kişi - kıştırdım, sanki onu gerçekten alt etmişim gibi.

Saçmalık. Lanet olsun.

Sersemlemiş bir halde geri çekiliyorum, kalbim sanki dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi göğsümde çarpıyor.

"Sen-" düğümlendi, gözlerim yarığa dönüştü. "Seni piç kurusu. I
Seni *kıştırdım*. Kazanmama *izin verdin*."

Omuz silkiyor, sanki az önce lanet olası bir bombayı ortaya çıkarmamışım gibi hiç umursamıyor. "Ego artışına ihtiyacın vardı."

"Seni vurmalıydım," diye mırıldanıyorum, öfke ve şaşkınlık boğazımda düğümleniyor. "*Bilmem* gerekirdi. Her zaman oradaydın, her zaman izliyordun ve ben *yine* de seni görmedim."

Dudakları sırtıtmakla savaşıyormuş gibi seğiriyor. "Mesele de bu zaten, Seanna."

"daha güçlüsün," diye suçluyorum, sesim yükseliyor. Bir kez başını

sallıyor. "Evet."

"Sen daha hızlısın." "Belli

ki."

"*Çileden* çıkarıyorsun."

"Yine de," diye mırıldanıyor, benim alanıma geri adım atıyor, sesi tehlikeli bir ,
"gözlerini benden asla uzak tutamadın."

Başka bir şey homurdanmak için ağzımı açıyorum ama fırsatım olmuyor. Beni
öpüyor.

Geçici değil.

Sorgulamıyorum.

Sanki tanıştığımız andan beri bunu bekliyormuş gibi, ben onun kim olduğunu bile
bilmeden önce.

Ağzı benimkini sıcaklık ve açlıkla, tüm pürüzleri ve bastırılmış saplantısıyla ele
geçiriyor. Yumuşak değil. Tatlı değil. Ama dürüst.

Ve daha kötüsü?

Ben de onu operim.

Sıcak, yakıcı bir saniye boyunca kendimi ona bıraktım -elinin enseme kaymasına izin
verdim, vücudunun sıcaklıktan başka bir şey kalmayana kadar yakınlaşmasına izin
verdim

ve 6fke ve asla olmaması gereken bir bağlantının elektrik atlağı.

Ve sonunda zor nefes alarak geri çekildiğimde, ona tokat atmadım.

ığlık atmadım.

Sadece ona bakıyorum ve diyorum ki-

"...Hala kazanmama *izin* verdiğine inanamıyorum."

Sırıtırıyor, kızarmış ve vahşi. "Bunun için beni cezalandırarak mısın prenses?"

Oh, cezalandıracağım.

Sadece onun dūřundūęu řekilde deęil.

Bölüm 40

Seanna

Öpüşü sert ve tüketici, sanki kendini ağızıma damgalamaya çalışıyor, sanki kim olduğunu unutup sadece tadını hatırlamam için bana meydan okuyor.

Öpüşmenin ortasında göğsünü itiyorum, durmasını istediğim için değil, durmasını istemediğimden nefret ettiğim için. "Senden nefret ediyorum," diye nefes alıyorum, dudaklarım her hecede onunkileri okşuyor.

"Pek çok şeyden nefret ediyorsun," diye mırıldanıyor, ağızını boynumun kıvrımında gezsesi karanlık ve eğlenceli. "Bu seni bacaklarını onlara dolamaktan alıkoymuyor."

Parmaklarım gömleğinin ön kısmına dolanıyor. "Siktir git."

Tenime karşı sırtlıyor, alçak sesle ve rahatsız olmadan. "Zaten yaptın."

Bu ona çenesinin hemen altından keskin bir ısırık kazandırıyor. Dişlerinin arasından tışıyor ve bana doğru daha sert bastırıyor, kalçası sanki alanın sahibiymiş gibi benimkinin arasına giriyor. Belki de öyledir.

Tadı şeker ve hoşgörü gibi ve ben onun içinde bu kadar erimekten nefret ediyorum. "Hâlâ kendini beğenmiş bir pisliksin."

Burnunu köprücük kemiğimin üzerinde gezdirerek mırıldanıyor. "Hâlâ sana dokunmama izin veriyorsun."

"Geçici karar hatası."

"Elbette," diyor, sesi daha derin bir şeye dönüşüyor, "tıpkı dün gece inlediğin gibi. Tıpkı yalvardığın gibi."

"Ben yapmadım-"

"Yalvardın, Seanna. Bana yalan söyleme. *Kendine* yalan söyleme."

Tanrım. Ona vurmak istiyorum. Onu daha sert öpmek istiyorum.

Tırnaklarımı omzuna geçirmekle .

Göğsünün altından homurdanıyor, elleri bu sabah giydiğim büyük boy gömleğin eteklerinin altından kayıyor.

Tekrar eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor. "Ruin'in ne dediğini hatırlıyor musun?"

Hatırlıyorum.

Çok iyi.

"Eğer böyle bir şey giyersen," diye mırıldanıyor Rule, parmakları etek ucundan yukarı kayarken, "o zaman içimizden birinin bunu senden çıkarmasına hazırlıklı ol."

Homurdanıyorum ama konuşurken sesim çatlıyor. "Çok takıntılısın." "Ve sen hâlâ burada durmuş," diye cevap veriyor, "benim yapmamı bekliyorsun."

"Sen pasta yapmıyor muydun?"

"Hamur işi umurunda değil," diyor, sesi alçak, alaycı. "Sen sadece dolguyu önemsiyorsun."

Ellerinin gömleği topladığını hissediyorum. Yavaşça, ölçülü bir şekilde kaldırıyor, sanki ortaya çıkan her santim teni ezberlemek istiyormuş gibi. Kaburgalarımın yukarı. Kollarımın üzerinden. Ve gitti.

Sonra donar.

Gözleri sanki hiç görmemesi gereken bir şeyi görüyormuş gibi iç çamaşırlarının üzerinde geziniyor. Nefesi kesilir ve içindeki her şey durur.

"Sık beni," diyor nefesinin altında.

Kendimi beğenmiş bir şekilde başımı

eğiyorum. "Çoktan yaptım bile."

Bakışları tekrar kayıyor, arkasında vahşi bir sıcaklık titreşiyor. Sonra hareket ediyor.

Beni kalçalarımın kavırıyor ve hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırıp soğuk mermer tezgahın üzerine bırakıyor. Dişlerimin arasından tıslıyorum - bunun şoku nefesimi kesiyor - ama o çoktan yaklaşıyor, vücut ısısı soğğun acısını kovalıyor.

Eldivenli elleri kalçalarıma yerleşiyor ama sadece bir anlığına.

Eldivenleri teker teker çıkarıyor. Yavaşça. Kasıtlı. Derinin kayarken çıkardığı ses neredeyse pornografik.

Onları bir kenara atıyor.

Sonra çıplak elleri -sıcak, sert, *gerçek*- saygılı bir hassasiyetle kalçalarımın yukarı *kayıyor*, beni kenara çekiyor ve tamamen açıkta hissetmemi sağlayacak kadar açıyor. Geriye düşmemek için ellerimi arkamda mermer tezgâha dayamak zorunda kalıyorum.

iç çamaşırlarını çıkarmıyor.

Bunun yerine, iki parmağını amımı örten ince dantel şeridin altından *geçiriyor*, kumaşı neredeyse müstehcen bir özenle yana asıyor - *çünkü beni mahvederken onu giydiğimi görmek istiyor*.

Başparmağını açıkta kalan kıvrımlarımda hafifçe gezdiriyor, sanki şimdiden benim tadıma bakıyormuş gibi nefesinin altında mırıldanıyor.

Ve sonra kaseye uzanıyor.

Vişneli krem peynir dolgulu olan.

Ona göz kırpıyorum, iki parmağını karışıma daldırırken nefesim kesiliyor - serin ve soluk pembe, kalın ve tatlı.

"Dağınık seviyorsun," diye mırıldanıyor, bakışları bana kilitlenmiş. "Sen sevmiyor musun?"

Cevap verme şansım olmadı. Çünkü
dizlerinin üzerine çöktü.

Oda aniden çok sessiz, çok ağır geliyor.

Sonra uyluğumun iç kısmına bir sıra hamur işi dolgusu çiziyor - yavaş, müstehcen derecede yavaş.

Kontrast anında oluşur. Sıcak tende soğuk krem peynir dolgusu. Ses çıkarmamak için dudağımı ısıyorum.

Eğiliyor, dili açtığı iz boyunca kayıyor - sanki tatmak için çok uzun zamandır beklediği bir tatlıymışım gibi yalıyor.

"Tadın dolgudan daha güzel," diyor yalamaların arasında, sesi kalın ve alçak, dudakları iç uyluğuma değiyor.

Ağzımı açıyorum, belki ona hakaret etmek için, belki de inlemek için, ama sonra tekrar yapıyor. Başka bir çizgi. Dilinin beni titreten başka bir yavaş, çökmekte olan sürüklemesi.

Elleri kalçalarımı daha da açarak beni ona karşı açık tuttu. İç çamaşırım hâlâ yana doğru kıvrılmış, dantelleri kalçalarımı ısıyor. Ve sonra oradaydı; ağzı üzerimde, dili beni ayırıyor, yavaş ve yıkıcı bir hassasiyetle içimi yalıyordu.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, başım arkaya eğiliyor, vücudumun her santimini ısı basarken gözlerim kapanıyor.

Bana karşı inliyor, dili daha derine, daha yavaş çalışıyor. Sonra daha hızlı. Sanki beni içten dışa doğru haritalandırmaya çalışıyor. Sanki önemli olan tek şey benim zevkimmiş gibi.

İki parmağını kâsenin içinden geçirip içime soktuğunda -tatlı, kaygan ve yıkıcı- neredeyse tezgâhın üzerine düşecektim.

Onları yavaşça içeri ve dışarı hareket ettiriyor, tüm vücudumu sıkılaştıran o noktaya karşı mükemmel bir şekilde kıvrıyor.

Bir elimi saçlarına götürüp çekiştiriyorum. "Tanrım, Rule-"

"Sana söylemiştim," diye homurdanıyor sırılsıklam, şişmiş klitorisime karşı, "sadece dolguyu seviyorsun."

Ve sonra iki katına çıkıyor.

Delilik sınırında bir çaresizlikle beni *yiyor*. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi. Sanki bu an için *yıllarca* beklemiş ve *her saniyenin tadını* çıkaracakmış gibi. Dili klitorisimin üzerinde tekrar tekrar geziniyor ve ben nefes nefese kaldığımda, sanki zevkim onu besliyormuş gibi içimde inliyor.

Kalçalarım başının etrafında kenetleniyor ve o geri çekilmiyor. Kalçalarımı daha sıkı kavıyor, beni ağzına sabitliyor, diliyle beni beceriyor, ben spiral çizene kadar buna en az benim kadar ihtiyacı varmış gibi ağzını bana sürüyor.

Geldiğimde, nazik değil. Acımasız. Dağınık.

İçimi bir patlama gibi parçalıyor - keskin, vahşi, var olduğunu kabul etmek istediğimden daha derin bir yerden kopmuş.

Ve durmuyor.

Yavaş ve derinlemesine yalıyor beni, her damlayı ona borçluymuş gibi topluyor, çıkardığım her kırık sesin tadını çıkarıyor.

Sonunda geri çekilip ayağa kalktığında hâlâ nefes nefese kalıyorum, ağzı ve çenesi hamur işi dolgusu ve benim yüzümden parlıyor.

Parmaklarını dudaklarında gezdiriyor ama geri kalanını temizleme zahmetine girmiyor. Bunun yerine, dolguyla ve benim uyarılmamla kayganlaşan parmaklarını bastırıyor.

ağzıma karşı.

"Aç prenses," diyor, sesi alçak, karanlık ve dayanılmaz derecede tatmin edici. Ve ben de kırık, berbat bir şeymişim gibi açıyorum.

Ağzımı açıyorum ve parmaklarını dudaklarımın arasına sokuyor, derinlere, dilime doğru kıvrıyor.

Benim ve şekerin tadı aynı anda duyularıma hücum ediyor; tatlı, müstehcen ve kaçınılmaz.

Onları temizlememi izlerken başparmağı çenemin kenarında geziniyor, nefesi ağırlaşıyor, neredeyse düzensizleşiyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, sesi günah ve vaat gibi.

Parmaklarının dağınıklığı üzerinden ona ters ters bakıyorum ama çekilmiyorum. Çünkü bir *şekilde* daha fazlasını istiyorum.

Parmaklarını ağzımdan yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde çıkarmadan önce dişlerimi parmaklarının üzerinde hafifçe gezdiriyorum. Eli bırakıyor ama bakışları bırakmıyor.

Yapışıyor.

Sanki hala bakarak beni tadıyormuş gibi.

Elimin tersiyle ağzımın kenarını silerek sırtıyorum. "Umarım karnını doyurmuşsundur. Seni aç bıraktığımı düşünmekten nefret ederim."

Ağzı seğiriyor, karanlık bir sırtış tehdit ediyor. "Küçük fırtına, seni asla doyuramayacağım."

Gözlerimi ama tezgâhtan kayarken yine de yanıyor.

Tekrar yaklaşıyor, parmak eklemleri iç çamaşırımın hâlâ kıvrık ve yamuk durduğu çıplak kalçamı sıyrıyor. Dokunuşu aldatıcı derecede hafif, neredeyse sıradan.

"Gerçekten giyeceğini düşünmemiştim," diye mırıldanıyor, sesi şimdi daha sert, daha dürüst. Gözleri açıkta kalan her dantel parçasının, hâlâ üzerime yapışan her santim siyahın üzerinde geziniyor. "Yakarsın diye düşündüm. Ya da beni onunla boğ." "Bunu düşündüm," diyorum rahatça, göğsümün altında sıkılaşırsa bile bakışlarının ağırlığı. "Ama sonra düşündüm ki... sana acı çektirebilirim."

Boğazından kısık bir sesle kıkırdıyor, eli yukarı kayıyor, parmak uçları dantelin tenimi ısırıldığı bel bandının hemen altından geçiyor. "Buna acı çekmek mi diyorsun?"

"Bana oldukça harap görünüyorsun," diye karşılık veriyorum, sesim sakarın. "Yalvarmaya iki saniye kalmış bir adamın yüzü."

"Yalvarmak benim tarzım değil." Eğiliyor, dudakları tekrar kulağıma geliyor, bir ürperti omurgamdan aşağı sürükleniyor. "Almak öyle."

Tanrım, bunu bir söz gibi söylüyor. İpek giydirilmiş bir tehdit gibi.

Göğsünü tekrar itiyorum - onu hareket ettirecek kadar sert değil, sadece bir noktaya değinecek kadar sert. "Duş almam lazım. Ve artık resmi olarak bana hamur borçlusun."

Ben tam olarak uzaklaşmadan bileğimi tutuyor, başparmağıyla iç kısmını hafifçe, neredeyse boş boş okşuyor. "Bu bir gerçek mi?"

"Ve kahve," diye ekliyorum tatlı tatlı, başımı eğerek. "Sıcak. Sert. İki şekerli. Şimdi bana ikisini de borçlusun."

Hemen bırakmıyor. Sanki bu anı ezberliyormuş gibi bana bakıyor, sanki çok hızlı geçmesine izin verirse elinde dumana dönüşecekmiş gibi.

"Sen talepkâr bir küçük şeysin, biliyor musun?" diye mırıldanıyor, başparmağı tenime vuran nabzın üzerinde geziniyor.

Sırtarak elimi çekiyorum. "Ve sen de aç küçük bir şeysin, yani ödeştik."

Alçak sesle, karanlık ve harap bir şekilde gülüyor ve başka bir şey söylemesini beklemiyorum.

Çıplak ayaklarımın üzerinde dönüyorum, koridordan yatak odama doğru yürürken kalçalarımı mahvolmuş iç çamaşırlarımla kasıtlı olarak sallıyorum. Adımlarımı hiç bozmadan onu tersliyor, bir araya getirebildiğim tüm asaletimle koridora doğru ilerliyorum - yarı giyinik, yapış yapış ve ağzının beni mahvettiği çok açıkken bu hiç de kolay değil.

"Taze hamur işleri olsa iyi olur," diye sesleniyorum omzumun üzerinden. "Yoksa isyan başlatırım."

"Prenses," diye karşılık veriyor, sesi tehdit ve şefkatle aynı ölçüde sıcak, "siz isyansınız."

Arkamı dönmüyorum.

Kendi kendime hınzırca ve tatmin olmuş şekilde gülümsüyorum ve koridorun gölgeleri arasında kayboluyorum.

Bölüm 41

Seanna

Elimi tembelce sallayarak yatak odamın kapısını açıyorum, kaslarım hâlâ Rule'un ağzının üzerimde yarattığı artçı sarsıntılarla uğulduyor.

Oda lanet olası bir rüya ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak bir kabus.

Karanlık, modern, baştan çıkarıcı. Kabinimin yarısını içine sığdıracak kadar büyük. Bordo ipek çarşaflar hala yatağın ayak ucunda, görmemiş gibi bir davetiye gibi dolanıyor. Her santimi özenle seçilmiş, hazırlanmış.

Benim için.

Yavaş ve ölçülü bir nefes alıyorum ve henüz açmadığım, uzak duvar boyunca yan yana dizilmiş iki kapıya doğru ilerliyorum. Biri banyo olmalı. Diğer... hiçbir fikrim yok. Depo olabilir. Silah dolabı. Cehenneme açılan gizli bir kapı. Onları tanıyor musun? Üçünü de.

İlk kapının kolunu tuttum ve açtım. Ve donuyorum.

Bu bir dolap değil. Bu *bir dolap*.

Kurumdaki gardırop odası büyüklüğünde bir oda. Ve dolu. Duvardan duvara. Tabandan tavana. Benim kıyafetlerim. Ya da en azından, sınırsız param ve vicdanım olmasaydı kendim için seçeceğim her şey. Sıra sıra siyah deri ceketler, şık koyu renk kotlar, yırtık gömlekler, gri ve kan kırmızısının fırtınalı tonlarında karamsar elbiseler. Botlar, savaş botları ve topuklular. Yumuşak gömme ışıkların altında parlayan gösterişli mücevherler.

Ve orada, hepsinin arasına sıkışmış, birkaç tanıdık eşya.

Kulübedeki yırtık pırtık kapüşonlum. Cebi yırtık, en sevdiğim yıpranmış kot pantolonum. Altı ay boyunca para biriktirdiğim ilk siyah deri ceketim.

Tökezleyerek bir adım geri çekiliyorum, göğsüm sıkışıyor, *üzerime* bir gelgit dalgası çöküyor.

Sadece tahmin etmediler.

Biliyorlardı.

Beni o kadar yakından incelediler ki, gerekirse beni hafızalarından yeniden inşa edebilirlerdi.

Kapıyı gereğinden sert bir şekilde çarparak kapatıyorum ve alnımı yaslayıp gözlerimi sıkarak ciğerlerime derin ve yavaş bir nefes çekiyorum. Bunun bir faydası olmuyor. Gerçeklik hâlâ bir yük treni gibi üzerime geliyor:

Bu dünyayı benim etrafıma *kurdular*.

Ve bir *parçam -en hain parçam-* o dolabın içine girmek, parmaklarımı her etek ucunda, her deri cekette gezdirmek *ve ait olmak* istiyor.

Bu düşüncüyü öyle bir bastırıyorum ki neredeyse beni ve kapıyı iterek ikinci kapıya doğru ilerliyorum.

Banyo tam da beklediğim gibi: daha fazla karanlık çöküş. Siyah mermer tezgahlar, yumuşak gömme ışıklar altında parıldayan gri karo zeminler,

Bordo havlular askeri bir hassasiyetle katlanmış. Duş, iki ya da üç kişinin girebileceği büyüklükte, cam duvarlı bir canavar. Hava hafifçe sandal ağacı ve altında daha keskin bir şey kokuyor. *Onlar* gibi kokan bir şey.

Tezgâha geçiyorum, ellerimi soğuk taşa dayıyorum ve bakışlarımı aynaya kaldırıyorum.

Ve dur.

Yansımam bana bakıyor: saçlar dağınık, yanaklar kızarmış, gözler zevkten ve yorgunluktan hâlâ ağırlaşmış. Dün gece Rule'un elinin dolandığı boğazımın alt kısmında koyu bir morluk oluşmaya başlamış. Harap görünüyorum. Vahşi görünüyorum.

Ben *onlarınkine* bakıyorum.

Bu gerçek karşısında boğazım düğümleniyor.

Dikkatimi dağıtmak için çaresizce bakışlarımı indiriyorum ve onu buluyorum.

Tezgah ürünlerle dolu. Düzgünce, dikkatlice. Her zamanki markalarım. Sevdiğim ve düşünmeden kullandığım her şey. Losyonum. Makyaj malzemelerim. Ejderha gibi biriktirdiğim göz kalemimin markası bile.

Göğsüne bir darbe daha.

Ellerim mermere karşı yumruk şeklinde kıvrılıyor, parmak eklemlerim bembeyaz ağrıyor.

Başımı yavaşça kaldırıyorum, kendi yansımama hırlamaya hazırım ama nefesim boğazımda düğümleniyor.

Çünkü aynada, , *Ruin* var. Sessiz. Hala.

O olduğunu biliyorum, çünkü hala maskeli. Hâlâ eldivenli. beni bırakmayı reddeden lanet bir gölge gibi sürekli siyah giyinmiş.

Kapının hemen içinde duruyor, kollarını kavuşturmuş, zaman derimi soyuyormuş gibi hissettiren o yıkıcı, acımasız sabırla beni izliyor

her seferinde bir katman.

Nabzım boğazımda güm güm atıyor.

Dönmüyorum. Hareket etmiyorum.

Reddediyorum. Eğer bir şey istiyorsa, *gelip alabilir*.

Kaslarım inatla kilitleniyor, omuzlarımın duruşunda sessiz bir cüret var. Yansımasını görüyorum, orada nasıl durduğunu görüyorum, kopmadan hemen önceki bir fırtına gibi hareketsiz. Bekliyor. İzliyor.

Ama ilk hareket eden ben olmayacağım. *Bu sefer olmaz*.

Saniyeler uzuyor, kırılğan ve keskin, çok fazla anlamla titreşiyor.

Aramızdaki gerilim mırıldanıyor, derimin altında canlı bir tel gibi, aldığım her sığ nefesle kıvılcımlanıyor.

Çenemi yüksekte tutuyorum, sırtım kaskatı, yumruklarım soğuk mermer tezgâha karşı beyaz sıkılı. Kendime titremediğimi söylüyorum. Derimin altındaki vızıltının öfke olduğunu. Beklenti değil.

Ve sonra hareket eder.

Yavaş. Telaşsız. Her adım kontrolün bilinçli bir eylemi. Artık beni kovalamak zorunda olmadığını hatırlatıyor.

Çoktan yakalandım.

Aynadan yaklaşmasını izliyorum, tam arkama gelene kadar her adımda yansıması - o kadar yakın ki, vücudunun sıcaklığı iç çamaşırının zar zor örttüğü neredeyse çıplak tenime batıyor.

Yine de bana dokunmuyor.

Onun yerine kafese kapatıyor; bir elini iki yanımdaki mermere dayamış, vücudu sanki kendi uzuvlarından bir hapishane inşa ediyormuş gibi beni tezgâha yaslıyor. Kaçmak istediğimden emin olmadığım bir hapishane.

Göğsüm daha hızlı yükselip alçalıyor, dudaklarım aniden çok kalın, aşağı çekilemeyecek kadar ağır hissettiren nefesin etrafında ayrılıyor.

Gözlüğün arkasındaki gözlerini göremiyorum. Ama bakışlarını bir okşayış gibi *hissediyorum*. Birbirimize bakıyoruz, yansımalar kilitlenmiş. İkimiz de konuşmuyoruz. İkimiz de teslim olmuyoruz.

Aramızdaki hava neredeyse titreşiyor - yoğun, elektrikli. Yemin ederim kendi nabzımın kulaklarımda attığını duyabiliyorum.

Nihayet konuşuyor.

Düşük. Ham. Çakıl taşı gibi bir ses ve yıkıcı bir şeyin içine örülmüş saygı.

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıyor, nefesi boynuma değişiyor, "bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Bir kez göz kırpmıyorum -yavaşça- ama başka tarafa bakmıyorum. *Bakamıyorum*.

Daha yakına eğiliyor, maskesi saçımın dağınık tellerini okşuyor, göğsü sırtımın kıvrımlarına değiyor, o kadar hafif bir temas ki neredeyse hayal gibi geliyor. Ama öyle değil. Bu gerçek. Aramızdaki her atom yüklü ve ağrıyor.

"Orada duruyorsun..." Sesi alçalıyor, sertleşiyor. "Senin için aldığımız o lanet iç çamaşırını giyiyorsun. Öyle durgun, öyle gururlu. Çok meydan okuyucu."

Elleri hareket ediyor. En sonunda. Uyluklarımın dışından yukarı doğru kayıyor; yavaş ve saygılı, sanki tenimin her santimini, her keskin çizgisini ve yumuşak kıvrımını ezberliyor.

"Çok güzelsin," diye nefes alıyor, sesi hayati bir şeye mal olmuş gibi kırılıyor. Parmakları kalçalarımın kıvrımlarında geziniyor, tenimi kesen narin dantellerin üzerinde kayıyor. "Sen *bizimsin*. Sen *benimsin*."

Bu kelimedeki sahiplenme duygusu beni korkutmuyor.

Beni *damgalıyor*.

Onun dokunuşuyla ürperiyorum, içimde hiçbir iradenin bastıramayacağı çaresiz bir titreme dolaşiyor. Isı dalgalar halinde tenimi sarıyor, boğuyor

Hala sahip olduğum tüm mantıklı düşüncelerimi.

"Sana bakıyorum," diye nefes alıyor, "ve nasıl olup da uzak kalabileceğimi düşündüğümü merak ediyorum."

Elleri belimden yukarıya, kaburgalarım  uzanıyor; bir mülkiyet haritası gibi içime kazınmış silik  r klerin ve ip yanıklarının üzerinde hafifçe sürükleniyor. Dokunuşu artık acı verecek kadar dikkatli. şefkatli. Taparcasına.

"Sen bunun için doğmuşsun," diye geveliyor tenime karşı, nefesi kulağımın altındaki hassas noktada geziniyor. "Bizi delirtmek için doğmuşsun. Bizi dizlerimizin üstüne çöktürmek için."

Bir elim ince dantelin arasından göğsümü kavrarken -parmaklarım meme ucumu neredeyse zalim bir hassasiyetle aralarında yuvarlıyor- diğeri aşağıya kayıyor. Parmak uçları kalçalarımın arasındaki dantel parçasını buluyor ve onu yıkıcı bir kolaylıkla kenara kaydırıyor.

 ki parmağım kaygan girişime bastırıyor, yokluyor, sınıyor. Nefesim kesiliyor, tezgahın kenarına tutunuyorum, parmak eklemlerim dik durmak için mermere karşı bembeyaz kesiliyor.

Aynadan beni izliyor. Yüz ifademdeki her titreşimi, kal alarımındaki her umutsuz seğirmeyi izliyor. Ona vermemeye çalıştığım *her şeyi* görüyor.

Parmakları daire çizerken yüzümü izliyor -bir, iki kez- ve sonra yavaş, kasıtlı bir hamleyle içime giriyor.

Esneme. Kıvrırma.

Ağzım yeterince hızlı yutamadığım yumuşak, kırık bir iniltiyle açılıyor.

Boynuma doğru alçak sesle inliyor, sanki sesim onu ateşliyormuş gibi.

"Sen de hissediyorsun," diye hıřırđıyor, nefesi boğazımda geziniyor. "Etrafıma nasıl sığdığını. Denemeden bile benim için *eriyişini*."

Parmakları yavaşça pompalıyor, her itişte doğru şekilde kıvrılıyor, kalçalarımda bir titreme, çaresiz bir seğirme yaratıyor.

Ve hala kendini tutuyor.

Gerilim artar. Neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Bir şey beklediğini hissedebiliyorum. Bir şey beklediğini.

Sonunda tekrar konuşur. Bu sefer daha yumuşak.

"Artık biliyorsun," diyor neredeyse fısıltıyla, "Rule'un maskesinin arkasındakinin Bodhi olduğunu..." Duraklıyor, sanki bir sonraki sözcükleri söylemeye zorlaması gerekiyormuş gibi. "Bu bir şeyi değiştirir mi, Seanna?"

Soru bir bıçak gibi kaburgalarımın altına saplanıyor, beni kesip açıyor. Beni çıplak bırakıyor.

Ağzımı açıp tekrar kapatıyorum.

Çünkü bilmiyorum. Çünkü evet, her şeyi değiştirmeli.

Ve *hayır*, *bu* hiçbir şeyi değiştirmez.

Cevap vermiyorum. Cevap veremem. Henüz veremem. Göğsüm yarılmışken ve kalbim kaçmaya çalışıyormuş gibi kaburgalarıma çarparken olmaz.

Hâlâ parmaklarının içimdeki istikrarlı, amansız baskısını, beni bir arada tutuşunu ve aynı anda parçalara ayırışını hissedebiliyorken olmaz.

Tek hissettiğim onu tanımak için duyduğum bu boş, ağırlı ihtiyaç. Her şeyini.

Ve böylece ellerim titreyerek, tereddütle kalktı. Arkama uzandım.

İçimdeki baskı daha sıkı, keskin ve amansız bir şekilde sarılıyor, çok sıkı çekilmiş bir tel gibi yukarı doğru sarmal çiziyor.

Çekinmiyor. Beni durdurmuyor. Beni parmaklamaya devam ediyor -yavaş ve acımasızca- ve sonra elini değiştiriyor.

Avucunun topuğu yıkıcı basınçla klitorisime sürtünüyor, derinliklerinden çaresiz bir ses çıkaran yavaş, acımasız bir sürtünme. Bu

Nazik değil. Bu alay değil. Saf bir niyet. Ben h l  burada dururken, çaresiz ve titrerken ve yansımalarımız onun ağırlığı altında par alanacakmış gibi aynaya bakarken beni parçalamayı amaçlayan karanlık, kasıtlı bir iddia.

Bir inilti kopuyor, harap ve çaresiz, kalçalarım kemiklerime yapışan tüm gurur kırıntılarına rağmen onun eline doğru sallanıyor.

Yine de parmaklarım gözlüklerinin kenarlarını buluyor. Yavaşça, dikkatlice çıkartıyorum ve yumuşak bir sıyrıkla yüzünü terk ettiklerini hissediyorum. Küçük, son bir sesle tezgahın bırakıyorum.

Ve sonra onun gözleriyle karşılaştım.

O kadar yakınımla ki zar zor nefes alabiliyorum, zar zor ayakta durabiliyorum. Dünya parmaklarının kaymasından, bacaklarımın arasında oluşan zonklamadan ve bakışlarında bekleyen yıkımdan başka bir şeye daralmıyor.

Koyu kahverengi. Keskin. Sabit. *O kadar tanıdık ki ciğerlerimdeki nefesi söküp alıyor.*

Tanınma bir yük treni gibi içime çarpıyor.

O gözler - operasyonlarda güvendiğim, d v şlerde güvendiğim, kimseye g venmediğim zamanlarda altıma göz kulak olması için güvendiğim o gözler. O gözler tek bir adama ait. Tek bir isme.

Tekrar uzanıyorum ve parmaklarımı maskesinin kenarının altına kıvrıyorum. Nabzım o kadar sert atıyor ki, vücudumun her yerinde hissedebileceğine yemin edebilirim.

Yavaşça, kasıtlı olarak soyuyorum.

Vücudumdaki her sinir ucu serbest bırakılmak için çığlık atıyor, kenarda titriyor, ihtiyaç canlı bir şey gibi omurgamı pençeliyor.

Maske, kumaştan bir fısıltıyla gözlüklerin yanındaki tezg ha düşer. Ve işte orada.

Matteo.

Nefesim kesiliyor. Kalbim durdu.

Ve tam zihnim inançsızlık ve tanıma ile parçalara ayrılırken parmakları içimdeki o noktaya çarpıyor -bastırıyor, kısıyor- dudaklarımdan titrek, kırık bir inilti çıkarıyor.

Orgazm hiçbir uyarıda bulunmadan içimi parçalıyor, şiddetli ve çığ, tüm keskin kenarları ve yıkıcı gücü, ciğerlerimdeki havayı parçalayan bir şiddetle omurgamı pençeliyor.

Başka tarafa

bakamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Tek yapabildiğim *düşmek*.

Zevk dalgalar halinde üzerime çöküyor, acımasız ve durdurulamaz, beni bu dünyaya bağlayan tek şeymiş gibi bakışlarına yapışırken bedenim çaresizce parmaklarının etrafında sarsılıyor.

"Matteo," diye soluk soluğa kalıyorum - harap, ham, çaresiz - onun adı beni dik tutan tek şeymiş gibi yuvarlanıyor.

Harabe değil. Huxley değil. *Matteo*.

Sayamayacağım kadar çok kez hayatımı emanet ettiğim adam. Herkesten daha iyi tanıdığımı sandığım adam.

Aynı karanlık, vahşi, *tanıdık* gözlerle parmaklarının arasında parçalanışımı, çözülüşümün her saniyesini izliyor. Çenem gergin. Nefesim titriyor. Zar zor kontrol altında tutulan bir fırtına.

Ve ben ürperdiğimde -nefes nefese, çaresizce ona sarıldığımda, ellerim bir şey, tutunacak herhangi bir şey için mermeri karıştırdığında- eğiliyor, ağzı kulağımın kabuğuna sürtünüyor, sesi gırtlaktan geliyor, harap ve geri dönülmez bir *şekilde onun*.

"Sen hep benimdi, küçük fırtına," diye fısıldıyor, her kelimesi bir damga gibi tenime işliyor. "Sadece henüz bilmiyordun."

Bölüm 42

Harabe

Tezgâha yaslanmış titriyor, orgazmın etkisiyle hâlâ nefes nefese, parmak eklemleri mermere dayandığı yerde bembeyaz. Ve lanet olsun, böyle çok güzel; paramparça, öfkeli ve benim.

Parmaklarımı ondan yavaşça çektiğimde vücudu hala çaresizce parmaklarımın etrafında kenetleniyor, kaybettiği için nasıl titrediğinin tadını çıkarıyor. Onları ağızıma götürüyorum, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi eldivenimdeki tadını yalıyorum.

Ancak fırtına kükreyerek geri gelmeden önce sis zar zor dağılır.

"Sen," diye hırıldıyor, sesi titriyor ama hızla keskinleşiyor. "Sen benimleydin.

Her zaman. Benim takımımda. Javier'i avlamama yardım etti."

Onu izliyorum, göğsü kabarmış, saçları vahşi, iç çamaşırları bükülmüş ve kızarmış tenine yapışmış. Benim güzel küçük kasırgam.

Dönüyor ve göğsümü itiyor -zayıfça ama öfkesini belli edecek kadar. "Nasıl olur da bu kadar yakın olur ve bana hiç söylemezsin?"

Bileklerini tutuyorum -zapt etmek için değil, sadece onu sabitlemek için. "Seanna-"

"Hayır!" çıkışıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kendini tutmaya çalışıyormuş gibi, özgürlüğüne kavuşup atmaya başlıyor. "Beni izledin

kanadı. Sana güvenmeme izin verdin ve yine de yalan söyledin."

Yavaşça hareket ediyorum, ellerimi teslimiyetle uzatıyorum, sesim kendimi çok fazla tuttuğum için sert çıkıyor. "Böyle olmaması gerekiyordu."

Bana döndü, gözleri parlıyordu. "Olmaması mı gerekiyordu? Ne, Matteo?"

Adımı söyleme şekli, sanki aynı anda hem bir zehir hem de bir dua gibi, doğrudan kemiğe dokunuyor.

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor. "Hayatına ilk sızdığımızda, bu sadece yakınlaşmakla ilgiliydi. Çemberinizin içinden izlemek. Senin için önemli olmak."

Gülüğü acı ve kırık. "Tebrikler. Görev tamamlandı."

"Sana söyledik," diye törpüledim. "Eninde sonunda. Ama Javier'in peşine düşmeniz her şeyi hızlandırdı."

Donup kalır, içinden bir dalgalanma geçer.

Duymasını istediğim için devam ediyorum. "Rule babasının sana karşı tehdidini duydu. Ondan sonra, yavaş olmak artık bir seçenek değildi. Seni korumak her şey haline geldi."

Titriyor ve ona dokunduğumdan beri ilk kez şehvetten değil.

Taşımak zorunda kaldığı şeyin ağırlığından.

"Senden nefret etmemi imkânsız hale getirdin," diye fısıldıyor, sanki kelimeler onu yaralıyormuş gibi.

Tanrım, bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Yüzünü başka yöne çeviriyor, gerçeği silebilecekmiş gibi bir elini ağzında gezdiriyor. "Her şey için oradaydın. Her ameliyattan sonra. Her gece geç saatte. Yalnız olduğumu düşündüğüm her an yanımdaydın."

Yavaş ve emin adımlarla ona doğru ilerliyorum, aramıza koymaya çalıştığı mesafeyi kapatmak için umutsuzca çabalıyorum.

"Arkanı kollamaktan hiç vazgeçmedim," diyorum alçak sesle, kelimeler göğsümde çatırdıyor. "Bunu bilmediğin zamanlarda bile. Özellikle de o zaman."

Gülmekle hıçkırmak arasında bir yerde, kırık bir ses çıkarıyor. "Beni ne öldürüyor biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, çaresiz.

"Hayatımın *içindeydin*," diye fısıldıyor. "Tam yanımdaydın. Günden güne. Brifinglerde yanımda oturuyordun, sahada yanımda savaşıyordun. Görevlerden sonra dünyanın o kadar da kırık dökük olmadığına inanmama izin verdiğimde benimle birlikte gülüyordun."

İçten içe irkiliyorum.

Bodhi'ye bu kadar sert tepki vermediğini biliyorum. Ben dinledim. Ama Bodhi... gerektiğinde ortaya çıktı, örgütle birlikte görevler ve öğleden sonra eğitimleri için kendini onun yoluna koyabilirdi. Ama ben? Neredeyse her gün oradaydım. Onunla birlikte siperlerde yaşadım. Saatlerce onun yanında oturdum, omuz omuza, aynı havayı soludum, her an beni kesmiyormuş gibi davrandım çünkü ona gibi sahip olamıyordum. Onunla birlikte kanayan bendim. Onunla içen. Ben kendimi zar zor tek parça halinde tutarken onun kendini toparlamaya çalışmasını izledim.

Onun nefesleri arasındaki boşluklarda yaşadım.

Ve lanet olası her gün beni mahvetmediyse ne olayım.

"İçim parçalandı," diye törpüledim, kelimeleri kaburgalarımın daha derin bir yerden sürükleyerek, "daha da kötüsü, görevlerden sonra seni o kulüplerde izlemektir. Kutlama yaparken. Gülüyordun. Sana nasıl dokunacağını bile bilmeyen erkeklerle dans etmen. Onları denerken izlemek ve seni asla benim gibi tatmin edemeyeceklerini bilmek. Bizim yapabildiğimiz gibi."

Omuzları hafifçe kasılıyor, elleri kendini bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi yanlarına doğru sıkılıyor.

"Onlara her gülümsediğinde," diyorum, şimdi daha yumuşak bir sesle, "seni benim gördüğüm gibi görebileceklerine bir an bile inanmana izin verdiğinde, bu beni parçaladı."

Nefesi kesiliyor ama uzaklaşmıyor.

"Sen daha iyisini hak ediyordun," diye fısıldıyorum, bir adım daha atıyorum, artık teninden yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakınım. "Ve her lanet olası gece, bunu sana vermeyi hayal ettim."

Çenesi kalkıyor, meydan okuyor ve titriyor. "Yine de bana yalan söyledin."

"Seni korumak için yalan söyledim," diyorum sert ve kırıcı bir sesle. "Yalan söyledim çünkü senin için dünyayı yok etmek istemedim sana nasıl yakın olacağımı bilmiyordum."

Sertçe yutkunuyor.

Daha da yaklaşıyorum, elim çenesini okşamak için kalkıyor, öyle saygılı bir dokunuş ki dua gibi geliyor. "Ama geçen gün yalan söylemiyordum," diye mırıldanıyorum, sesim hiç söyleyemediğim şeylerle kalınlaşıyor. "Çok uzun zamandır dudaklarını tatmak istiyordum."

Nefesi kesiliyor. Ve

sonra onu öptüm. Sert

değil. Acımasızca değil.

Öylesine yavaş, öylesine çaresiz bir öpücük ki, sanki ağzının benimkine karşı aldığı şekli ezberlemeye çalışıyormuşum gibi geliyor; dokunuş, nefes ve hiç söylemediğim her şeyin içi boşalmış parçaları dışında hiçbir şey olmadan kırılmış bir şeyi yeniden dikmeye çalışıyormuşum gibi. Yılların sessiz arzusundan, pas ve harabeye dönüşen kısıtlamalardan doğan bir öpücük. Çalınan her bakıştaki, söylenmeyen her sözdeki sessiz saplantıdan. Yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim tüm sözlerin ağırlığını taşıyan bir öpücük.

Tadı pişmanlık ve umudun dayanılmaz bir şeye dönüşmesi gibi olan bir öpücük.

İçimde sadece o kalana kadar beni oyan ve içimi boşaltan hatalarımı, saplantılarımı, bağılılığımı, her şeyimi ona döküyorum. Her şeyimi. Onsuz asla olamayacağım her şeyi. Kırdığım şeyleri düzeltmeye asla yetmeyeceğini bilerek, şimdi bir adak gibi ona veriyorum.

Sanki o oksijenmiş ve ben yıllardır boğuluyormuşum gibi onu öpüyorum.

Elim ağrıyan bir hürmetle yan tarafını sıyrıyor, belinin kıvrımını, teninin altındaki titreyen gerilimi izliyor. Parmaklarım onun için aldığımız iç çamaşırının üzerinde geziniyor; kırılğan siyah dantel ona ikinci bir deri gibi yapışıyor, sanki bizden başka kimse için yakılmış bir marka gibi.

Ve hala daha fazlasını istiyorum. Sadece vücudunu değil. Onun güvenini. Öfkesini. Onun kırık, güzel kalbini.

Bunu asla hak etmeyeceğimi bilsem bile.

Hafifçe sertleşiyor, nefes alabilecek kadar geri çekiliyor. Alnı benimkine dayanıyor, nefesler aramızda birbirine karışıyor.

"Seni nasıl affedeceğimi bilmiyorum," diye fısıldıyor.

"Senden bunu beklemiyorum," diye mırıldandım. "Ama bilmelisin ki... bu asla bir oyun değildi."

Başını yavaşça sallıyor, birkaç damla gözyaşı süzülüyor.

"Güvenli olduğunu düşündüğüm her şeyi kırdın," diyor, sesi bunun ağırlığı altında çatlıyor.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, sözlerinin işlediğini hissediyorum. Çünkü o haklıydı. Sadece güvenini kırmadım, tüm hayatını üzerine inşa ettiği temeli de paramparça ettim. İçgüdülerinin, seçimlerinin onu koruyabileceğine olan inancını parçaladım. Güvenmesi gereken tek şeyden, kendisinden şüphe etmesine neden oldum.

"Biliyorum," diye mırıldandım, sesim kalındı. "Benim güvenli kişi olmam gerekiyordu. Sorgulamak zorunda olmadığın kişi. Her şey cehenneme döndüğünde yanında duran kişi."

Gözleri öfkeli ve ihanete uğramış bir şeyle parlıyor, herhangi bir bıçağın kesebileceğinden daha derin kesen bir şeyle.

"Öyleydin," diyor acı acı. "İstikrarlı olan sendin. Tereddüt etmediğim kişi. Her şey yanarken ayaklarımın altındaki zemindin ve yalan söylerken sana yaslanmama izin verdin."

Sözleri içimde bir yarayı deşiyor. Bir daha asla dikişle kapatamayacağımı bildiğim bir yara.

"Beni sana güvenebileceğime inandırdın," diye fısıldıyor, sesi çatallaşıyor. "Ve şimdi... şimdi hiçbir şeye güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum."

"Biliyorum," diye nefes alıyorum tenine karşı. "Ama sana yemin ederim, Seanna. Sen bilmeden çok önce ben seninim."

Titreyen bir nefes daha bırakıyor onu, titrek ve düzensiz.

Gözleri bir anlığına kapanıyor, tüm vücudu sanki kırık parçaları bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi kendi içine katlanıyor.

Orada öylece duruyorum, onunla birlikte nefes alıyorum, aramızda kurduğumuz dünyadaki çatlağı hissediyorum.

Tanrım, keşke geri alabilseydim. Dikişlerimize dikilen her yalanı geri alabilseydim. Ama yapamam.

Ve her nasılsa, hala ayakta.

Biraz daha geri çekiliyor, çelik omurgasına geri dönmenin yolunu buluyor.

"Lanet bir duşa ihtiyacım var," diye mırıldanıyor, sesi sert, kenarları kırılğan.

Parmak eklemimi kalçasındaki dantele sürterek usulca gülümsüyorum. "Yardım ister misin?"

Alay ediyor, bakışlarındaki ateş yeniden canlanıyor. "Defol git, Matteo. O duşa girersen beni cama yapıştıracaklarını çok iyi biliyorum."

Alçak sesle, karanlık ve harap bir şekilde kıkırdıyorum, ellerimi sahte bir teslimiyetle kaldırarak geri çekiliyorum. Ama lanet olsun, görüntü kafatasıma asla kazıyamayacağım bir damga gibi kazınıyor.

"Bu gerçekten o kadar kötü olur mu?" Geri atıyorum, sesim vaatlerle dolu. Beni tersledi ve bu hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Kapıya doğru ilerliyorum, kapının hemen dışında durup vücuduna son bir kez aç gözlerle bakıyorum; öfkesini, kalp kırıklığını, onu o yapan lanet olası *ateşi* hatırlıyorum.

"Oturma odasında bekliyor olacağız, küçük fırtına," diye söz veriyorum, sesim söyleyemediğim her şeyle kalınlaşıyor. "Uzun sürmesin."

Kapıyı suratıma kapattı.

Uzun bir süre orada durdum, ona yaslandım. Onu içime çekiyorum.

Ve hiçbir şeyi onu istediğim gibi isteyemeyeceğimi -içimi acıtan bir kesinlikle-biliyorum.

Bana her şeye mal olsa bile.

Bölüm 43

Seanna

Su cildimi haşıyor, ama geri çevirmiyorum.

Avuçlarımı duş duvarının serin mermerine dayayıp, cezalandırıcı sıcaklığın vücudumda hâlâ sarmal halde duran artçı şokları -acı, ihanet, bir türlü temizleyemediğim o çaresiz sızıyı- yakıp yok etmesine izin veriyorum.

İşe yaramıyor.

Asla işe yaramaz.

Sprey boğazıma çarparken başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapatıyorum, oradaki morluklar onlar için ne kadar kolay çözüldüğümün bir kanıtı. Hâlâ ne kadar kolay çözülebileceğimin.

Şimdi bile, gerçek aramızda tüten bir krater gibi uzanırken, bir parçam onlar için acı çekiyor. Bir parçam hala onların ellerine, ağızlarına, karanlıkta alçak ve saygılı seslerine çok kolay uyum sağlıyor.

Ve daha kötüsü?

Bir yanım öfkenin altında neredeyse hayranlığa benzer bir şeyin kaynadığını hissediyor.

Hayatıma ne kadar derinlemesine sızdıklarına isteksiz bir saygı. Onların nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı anlayamayana kadar hayatımın her santimetresine nasıl da dikkatlice sızmışlardı.

Bunu daha önce görmeliydim.

Daha fazla dikkat etmeliydim -şimdi fark ediyorum ki bakışlar herkesten daha sıkı. Onların arkasındaki duyguları kaçırdım, şeytanlarımı kovalamakla, dünyayı kurtarmaya çalışırken kendimi diri diri yakmakla meşguldüm.

Düşündüğüm kadar iyi saklanmıyorlarmış. Pek sayılmaz.

Geriye dönüp baktığımda, şimdi görebiliyorum. Matteo'nun her görevden sonra bakışlarını kaçırmış. Kurşun sıkmadan önce kimsenin çok yaklaşmasına izin vermeyişini. Bodhi'nin gelse karargâhta aramıza başka kimsenin oturmasına izin vermemesi. Ve sırf bana dokunmak için benimle antrenman yapmayı teklif ettiği zamanlar. Her ikisinin de yeterince yakın, yeterince sabit, yörüngeden hiç çıkmayan uydular gibi durmaları.

Sadece profesyonellik değildi. Sadece dostluk da değildi. Mesele buydu. Takıntı. Sessiz. Titiz. Her şeyi tüketen.

Kendilerini hayatıma o kadar kusursuz bir şekilde yerleştirmişlerdi ki bunu sorgulamayı hiç düşünmemiştim.

Belki de en kötüsü bu. Fark etmemiş olmam. Karanlığa çok odaklanmıştım.

Masumları avlayan her yozlaşmış piçi alaşağı etmeye o kadar odaklanmıştım ki, kibriti çoktan çakmış olan iki adamı fark edemeyecek kadar içimdeki ateşi kucaklamaya takmıştım.

Kaçırdım.

Onları özledim.

Alnımı fayansa bastırıp derin derin nefes alıyorum, kendi geçmişimde boğulmamaya çalışıyorum.

Kızgın olmak çok daha kolay. İhanet içinde boğulmak çok daha kolay. Ama enkazın içinde bile, kemiklerimi kemiren pürüzlü, acımasız bir hayranlık var.

Çünkü *lanet olsun*, onlar . Hayatıma, savunmalarıma, kalbime sızdılar.

-Parça parça, sabırla, acımasızca.

Tanrım. Onları içeri aldım. Bunun hiç tahmin etmemiştim ve pişman mıyım bilmiyorum.

Kendine gel, Seanna.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından nihayet kendimi dışarı sürüklüyorum, mekanik bir şekilde havlulanıyorum. Kulübeden getirdikleri kıyafet koleksiyonundan bir çift siyah pamuklu şort ve bir atlet giyiyorum - basit, tanıdık - hala içimde kanayan kırılganlığa karşı bir zırh.

Makyaj yapmakla uğraşmıyorum. Aynaya bakma zahmetine girme. Ne göreceğimi zaten biliyorum.

Yatak odasının kapısını açtığımda, ev rahatsız edici derecede sessiz. Beliren gölgeler yok. Bekleyen tehditler yok.

Sadece koridordan gelen belli belirsiz sesler. Takip ediyorum.

Açık oturma odasına doğru ilerlerken çıplak ayaklarım parke üzerinde sessiz. Oradalar, ikisi de.

Kural. Yıkım.

Bodhi. Matteo.

Kingston. Huxley.

İsimler kafamın içinde hırıldıyor, hiçbiri birbirine uymuyor, hepsi çok gerçek. Onları yıllardır ayrı ayrı tanıyorum. Bodhi-kendini beğenmiş operatör, Organizasyon'daki görevlerime girip çıkan, her zaman

kenarları duman gibi. Matteo, neredeyse her gün yanımda oturan kişi. Kaosun ortasındaki sabit el. Bazen görevlerden sonra ofiste geç saatlere kadar kalan, dünya çok ağırlaştığında bana boktan otomat kahvesi ısmarlayan kişi.

Ve şimdi- Yıkım ve Kural. Maskeler. Şiddet. Saplantı.

Onları hiç Kingston ve Huxley olarak tanımadım. Ve belki de bu yüzden bu isimleri bir kenara itmek neredeyse kolay. Soyalarının ağırlığı tenimin her tarafına yayılmıyormuş gibi davranmak.

Çünkü şu anda burada durup onları izlerken bu isimler hiçbir şey ifade etmiyor.

Onlar sadece... *onlar*.

Hayatımın hiç karşılaşmaması gereken iki bölümünden iki adam.

Birbirlerine hiç böyle uymamaları gerekiyordu -sessiz, rahat, konforlu.

Sanki dünyamı çıplak elleriyle parçalamamışlar gibi konuşuyorlar. Kahve kokusu her şeyden önce içime işliyor.

Zengin. Sharp. Tam da benim anladığım gibi.

Sehpanın üzerinde bir tabak var. Hamur işleri. Vişneli krem peynir. Tabii ki.

Rule konuşurken arkasına bile bakmıyor ama sesi boğazıma sarılan bir el gibi odanın içinde kayıyor. "Hâlâ sıcaklar prenses."

Donup kaldım.

Parmaklarım eteklerini sıkıyor. Nefesim kurtulamayacağım kadar derin bir yere takılıyor.

Artık onlara kafamda ne isim vereceğimi bilmiyorum. Çoktan kaybettiğim bir savaşa giriyormuşum gibi hissetmeden bu odaya nasıl adım atacağımı bilmiyorum.

Ama kahve güzel kokuyor.

Ve ben savaş alanından kaçacak türden bir kız değilim.

Hiç kazanma şansım olmayan bir tane bile.

Bu yüzden çenemi kaldırıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve öne doğru adım atıyorum.

Çünkü şimdi parçalanacağımı düşünüyorlarsa - sırf maskelerini yırtıp attıkları için bir saniyeliğine bile olsa daha kolay kırılacağımı düşünüyorlarsa - beni hiç tanımıyorlar demektir.

Odayı geçiyorum, havada yoğun bir kahve kokusu var, hamur işleri hala tabakta hafifçe buharlaşıyor. Ben yaklaşırken kımıldamıyorlar, sadece rahat, neredeyse tembel bir farkındalıkla bana bakıyorlar ve ben hala fiziksel bir dokunuş gibi hissediyorum.

Önce kahveyi alıyorum -öncelikli olarak- ve uzun bir yudum alıyorum, acı sıcaklığın boğazımda yanarak ilerlemesine izin veriyorum. Tam da sevdiğim gibi.

Hemen oturmadım. Bir an kenarında duruyorum, elimde kupa, siyah kadife kanepeye yayılmış iki adama bakıyorum, sanki odadaki lanet havanın sahibi onlarmış gibi.

Belki de öyledir.

Ruin her zamanki pozisyonunda, ön kollarını dizlerine dayamış, başını hafifçe yana eğmiş, sanki aklımı okumaya çalışıyor. Rule daha dik oturuyor, kollarını kanepenin arkasına atmış, sanki on hamle sonrasını planlıyormuş gibi bana bakıyor. Maskeler artık yok. İsimler silinmiş. Geriye sadece kemikler kaldı: *Bodhi. Matteo. Saplantı.*

Peki ya ben? Ben uğruna kan döktükleri savaş alanıyım.

Pasta tabağı bir barış teklifi gibi aramızda duruyordu. Vişneli krem peynir, tıpkı söz verdiği gibi. Hatta bu sefer biraz daha ağır sırlamışlar. Gülmeliyim. Lanet tabağı onlara fırlatmalıyım. Onun yerine bir tane alıp bir parça koparıyorum ve ağzıma atıyorum.

Çok iyi. Fazla iyi. Kendi öfkeme küçük bir ihanet. Elbette hamur işlerini bana karşı nasıl silah olarak kullanacaklarını biliyorlar.

Yavaşça çiğniyorum, gözlerim onlarınkinden hiç ayrılmıyor, aramızda uzamasına izin verdiğim her saniye sessizlikte bakışlarının sıcaklığının daha da arttığını hissediyorum.

"Kahve iyidir," diyorum sonunda, sesim hafif, neredeyse sıkılmış.

Rule'un ağzı yavaş ve bilmiş bir sırıtışla kıvrılıyor. "Rica ederim prenses."

Lakabı duyunca parmaklarım kupanın etrafında geriliyor ama onu düzeltmiyorum. Bu sefer değil.

Bunun yerine, bir bacağımı diğerinin üzerine katlayarak karşılarındaki koltuğa çöküyorum. Kasıtlı. Sakin. Rahatsız olmadan. Derimin altında hala ne kadar ham olduğumu görmelerine izin vermeyeceğim.

"İkinizin bunu uzun planladığınızı anladık," diyorum atletimdeki görünmez tüyleri toplarken.

İkisi de inkar etmiyor.

"Yıllar," diye onaylıyor Matteo, sesi alçak ve sabit.

Omuz silkiyorum, kayıtsızmış gibi davranıyorum. "Ev ödevini yapmışsın. Tebrik ederim.

Takip ve sabotaj için en yüksek puanlar."

Bodhi'nin gözlerinde karanlık bir şey parlıyor ama onu hemen dizginliyor.

"Sadece takip etmek değildi," diyor sessizce.

"Hayır," diye kabul ediyorum, başımı eğerek. "Bu bir sızmaydı."

Kelime aramızda asılı kalıyor, keskin ve klinik. Tadı kül gibi olmalı. Ama öyle değil. Tadı gerçek gibi. Ve anlamaya tehlikeli derecede yakın bir şey.

Kahvemden yavaşça bir yudum daha alıp sıcaklığın içimde yuvarlanmasına izin veriyorum.

"Hiç düşündün mü," diye mırıldandım, sesim soğuktu, "belki de bu kadar çok çalışmana gerek yoktu?"

Matteo hafifçe öne eğiliyor, siyah gömleğinin altında kasları gergin. "Ne demek istiyorsun?"

Bakışlarıyla yüz yüze geliyorum, ürkmeden, özür dilemeden.

"Her detayı ayarlamak zorunda değildin. Beni yakınlaştırmak için tüm hayatımı kukla gibi oynatmana gerek yoktu."

Kupayı dikkatlice aramızdaki masaya bıraktım, seramik mermere çarparak yumuşak bir tıngırtı çıkardı.

"Sadece sormak zorundaydın."

Sessizlikleri elle tutulur bir şey. Etrafımı sarıyor, ağır ve sersemletici ve ham bir şeyle titreşiyor.

"Sence yıllarca takip etmekten kurtulabilir miydik?" Bodhi sonunda sert bir sesle konuştu.

Gülümsüyorum, yavaş ve biraz acımasız. "Hayır. O zamanlar tanıdığım halin değilsin. Hazır değildin."

Devam etmeden önce gerçeğin içime işlemesine izin veriyorum, sesim çok az yumuşuyor: "Ama belki... belki bir ay önce sormuş olsaydın Evet."

İtiraf bana bir şeye mal oluyor. Kaburgalarımın altına giriyor ve bükülüyor.

Matteo'nun elleri yumruk olup dizlerine dayanıyor. Bodhi'nin çenesi kıpırdıyor, keskin çizgisi boyunca bir kas tüyleniyor.

"Yani," diyor Bodhi yavaşça, "kaçmayacağını mı söylüyorsun?"

Homurdanıyorum. "Kaçmak mı? *Senden* mi?"

Arkama yaslanıp başımı tembelce sandalyeye yaslıyorum. "Küçük bir ihanetin beni dağıtacağını mı sanıyorsun?"

Matteo'nun ağzı küçük ve vahşi bir şeye dönüşüyor. Tam olarak bir gülümseme değil. -Daha karanlık bir şey.

Sanki ağızından kaçırmak istememiş gibi, "Harikasın amına koyayım," diyor nefesinin altından.

Kaymasına izin verdim. Çoğunlukla iyi hissettirdiği için. *Tehlikeli derecede iyi*. Ve yeni keşfettiğim övgü sapkınlığının onlar için ne kadar işe yarayacağını itiraf etmek üzere değilim.

Ama o anın çok uzamasına izin vermiyorum. Onlara yumuşadığımı düşünerek tatmin olmalarına izin vermiyorum.

Bunun yerine başımı hafifçe eğip kirpiklerimin tembelce sürüklenişinin altında ikisini de inceliyorum.

"Biliyor musun," diyorum, sesim rahat, neredeyse tatlı, "bana kötü adam isimlerinin nereden geldiğini hiç söylemedin."

Bodhi'nin ağız karışıyor. Matteo'nun çenesi bir kez kıpırdıyor, yüzünde eğlence ile boyun eğme arasında bir şey beliriyor.

"*Rule and Ruin*'i mi kastediyorsun?" Matteo soruyor, sesi kuru.

Başımı sallıyorum, kahveyi alıp yudumluyorum, iki aptal fareyle oynayan bir kedi gibi kenarından onları izliyorum.

"Kural kolaydı," diyor Bodhi sırtarak. "Gerçek adımın piçleştirilmiş hali. *Kingston*. King. Rule. Hükümdarlık. Kontrol."

Gözleri hınzırca parlıyor. "Madem taç giymeme izin verilmiyor, ben de o lanet tahtı alırım diye düşündüm."

Eğlendiğimi saklamadan boğazımdan kısık bir sesle mırıldanıyorum. "Biraz dramatik, sence de öyle değil mi?"

Sırtışı derinleşiyor. "Konuşmayı seven birisin prenses."

Hiç vakit kaybetmeden onu tersliyor ve dikkatimi Matteo'ya çeviriyorum. "Ya *Ruin*?"

Sesim daha da keskinleşerek soruyorum. "O tamamen farklı bir tat berbat."

Matteo gülümsemiyor. Göz kırpmıyor.

"Karmaşık değil," diyor, sesi alçak ve gerçekçi. "Çocukken bile... Bir şeyden emindim."

Öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor, bakışları benimkilerle kilitleniyor.

"Eğer herhangi bir şey ya da herhangi biri seninle benim arama girerse-" Sesi düşüyor, karanlık ve sessiz. "Onları mahvederdim. *Her şeyi mahvederim.*"

İçindeki dürüstlük, herhangi bir yalanın yakabileceğinden daha sıcaktır. Özür yok. Utanç yok. Sadece basit, acımasız bir gerçek.

Ve lanet olsun, bir yanım bunu bu kadar açık söylediği için kahvemi yüzüne fırlatmak istiyor. Bir yanım da -Tanrı yardımcım olsun- bunun için ona sarılmak istiyor.

Bardağımı masaya gereğinden biraz daha sert bıraktım, yüklü sessizlikte keskin bir ses çıktı.

"Elbette," diye mırıldanıyorum, parmaklarım seramiğe vuruyor. "Elbette kendi lanet kaderini kendin seçtin."

Sadece beni izliyor, sessiz, sabit. Sanki pişman bir evren yokmuş gibi. Sanki tekrar seçecekmiş gibi. Her seferinde.

Ve belki de yapardı.

Belki de çoktan

yapmıştır.

Kollarımı göğsümde gevşekçe kavuşturarak sandalyede arkama yaslanıyorum. "İyi," diyorum. "Karanlık küçük peri masalı başlıklarını sıraladın."

Önemli bir yere vurmadan önce kelimelerin kesecek kadar uzun süre kalmasına izin veriyorum.

"Peki ya Javier?"

İkisinin de yüzündeki eğlence bir anda kaybolur. Güzel.

Daha sert bastırıyorum, sesim alçak ve soğuk çıkıyor.

"Planın nedir? Ona ne yapacaksınız?"

Karşılıklı bakışıyorlar; hızlı, pratik, sessiz. Öyle bir bakış ki, cevapları ne olursa olsun, çoktan kanla yazılmış olduğunu söylüyor.

Ama Bodhi-hayır, *Rule-* cevap veren kişi, sesi yavaş ve dikkatli. "Sabırlı ol prenses," diyor, neredeyse nazikçe. "Plan hâlâ ."

Gözlerimi kısıyorum. "Tam bir play-by-play istemiyorum. Sadece *bir şey* bilmek istiyorum."

Matteo-Ruin son kez başını sallar. "Yapmazsan daha iyi olur. Henüz değil."

"Beni korumuyorsun," diye .

"Hayır," diye onaylıyor Matteo, yavaşça ayağa kalkıyor, gömleğinin altındaki her kası oynatan rahat bir yuvarlanışla omuzlarını geriyor. "Biz planı koruyoruz."

Yavaş ve sakın adımlarla yaklaşıyor, sanki kendisinden kaçamayacağını bildiği bir avın etrafında dönüyormuş gibi.

"Ve" diye ekliyor Bodhi tembelce, "beklerken seni... *oyalayabiliriz*..."

Midem düğümleniyor, çenem meydan okurcasına gerilirken bile karnımın alt kısmında sıcaklık yanıp sönüyor.

Yavaş ve bilinçli bir şekilde kalkıyorum, yüzüm onlara dönük.

"Hamur işleri ve hızlı bir sevişmenin beni cevap istemekten alıkoyacağını mı sanıyorsun?"

Bodhi'nin ağzı kıvrılıyor - bu sefer bir sırıtış değil, daha karanlık bir şey. Yaklaşıyor, sesi alçak, tembel bir törpü gibi tenime duman gibi değişiyor.

"Eminim," diyor, bakışları utanmaz bir açıklıkla vücudumda gezinirken, "ikimiz de seviştiğimizde bunun *hızlı* olmadığı konusunda hemfikiriz."

İçimden homurdanıyorum ama yemi yutmuyorum. Bu sefer olmaz.

Bunun yerine kollarımı kavuşturup düz bir bakışla ikisini de hizaya getiriyorum.

"Peki," dedim. "Bana henüz Javier'den bahsetmek istemiyorsun. O zaman kendinizi işe yarar kılmak için başka bir yol bulsanız iyi olur."

Matteo'nun ağzı seğiriyor, yine o küçük kıvrım. "Bunu söyleyebileceğinizi düşündük," diyor yumuşak bir sesle.

Bunun ne anlama geldiğini sormadan, başını tembelce eğerek arkasını işaret ediyor.

", küçük fırtına. Senin için başka neler inşa ettiğimizi gösterelim."

Gözlerimi şüpheyle kısıyorum ama oturma odasının diğer tarafındaki başka bir koridora gizlenmiş bir dizi çift kapıya doğru ilerlerken onları takip ediyorum.

Matteo bir çırpıda açıyor, önce ben içini görebileyim diye kenara çekiliyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Antrenman odası. Tam donanımlı.

Şık ve koyu renkli matlar zemini kaplıyor, kum torbaları güçlendirilmiş kirişlerden sarkıyor, silah rafları uzak duvarda parıldıyor, aynalar acımasız bir itiraf gibi bir tarafı kaplıyor. Tüm alan deri, çelik ve adrenalin gibi kokuyor. Olmayı bekleyen şiddet gibi.

"Bana bir dövüş odası mı yaptın?"

"*Bize* bir tane inşa etti," diye düzeltti Bodhi. "Bir çıkışa ihtiyacınız vardı. Biz de sana bir tane verdik."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Ne kadar düşüncelisin. Ben sakinleşene kadar kendinizi yumruklarıma atmayı mı planlıyorsunuz?"

Matteo'nun sesi alçak, okunamaz. "Eğer gereken buysa."

Ardından gelen sessizlik farklı bir şiddetle uğulduyor. Ellerim iki yanımda seğiriyor. Eğlence olsun diye bir şeye vurmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Başımı yavaşça eğiyorum. "Peki ya kazanırsam?"

"Kaybetmeyeceksin," diyor Bodhi
yumuşak bir sesle. "Kaybetmek
istiyorsun," diye karşı çıkıyorum.

Matteo alanıma giriyor, yakın ama kalabalık değil. Sesi, ipeğe sarılmış bir meydan
okuma gibi bana sürtünüyor.

"Yerimizi yeniden kazanmak istiyoruz. Bunu bize nasıl yaptırırsanız
yaptırın." Nabzım önce tekliyor, sonra alev alıyor.

Cevap vermeyeceğim.

Sadece gülümsüyorum -yavaşça, tehlikeli bir şekilde dişlerimi gösteriyorum- ve
mindere çıkıyorum. Eğer affedilmek istiyorlarsa, bunun için kanlarını akıtmaları
gerekecek.

Ve Tanrı yardımcıları olsun, onları yapma havasındayım.

Bölüm 44

Seanna

Paspas çıplak ayaklarımın altında serin. Ama hava öyle değil. Şiddet vaat eden sıcak ve elektrik yüklü.

Matteo boynunu bir tarafa doğru kırarken Bodhi arkamda dönüyor, kendini beğenmiş ve şimdiden çok fazla ısı yayıyor.

"Kurallar mı?" Soruyorum, sesim kuru. "Yoksa bugün tam bir kaos mu yaşayacağız?"

"Teke tek," diye yanıtlıyor Matteo, omuzlarını gererek, yavaş ve kasıtlı bir şekilde. "Her seferinde sadece birimiz angaje olacak. Müdahale yok. Yığılmak yok. Kibarca istemediğiniz sürece."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok hoş. Bahis ne peki?"

Bodhi sırtarak öne çıkar. "Kaybettin mi? Yirmi dört saat. Şikâyet yok. Kararlarda bizimle savaşmak yok. O sivri ağzını kapalı tut ve *bekle*."

"Peki ya kazanırsam?"

Matteo'nun gözleri hafifçe kısılr. "O zaman senin yönteminle yaparız. Yirmi dört saat boyunca kararları sen vereceksin."

"Anlaştık," diyorum tereddüt etmeden.

Bodhi ilk hamleyi yapıyor.

Eğilip bükülmeden ve sırtarak yanından geçip gitmeden önce onun ileri hamlesini fark edecek zamanım bile olmuyor.

"Beni etkilemeye çalışırken daha yavaş hareket ediyorsun," diye alay ediyorum.

Dönüyor ve bu sefer daha hızlı, daha acımasız. Dirseği engelliyorum, takip eden yumruğu yönlendiriyorum ama bileğimi kavıyor ve beni geriye, minderin kenarına doğru iterek döndürüyor.

Çabucak toparlanıyorum, bacağımı yukarı sallıyorum ve keskin bir topuğu onun yan tarafına indiriyorum. Homurdanıyor ama bu onu daha da hırslandırıyor.

"Sen buna tekme mi diyorsun?" diye homurdanıyor, tekrar saldırıyor. "Solun geçen hafta daha iyiydi."

"Geçen hafta solumu *beğenmiştin*," diye hırlayarak omzumu göğsüne dayadım.

Beni yakalıyor, belimden kavıyor ve bir saniyeliğine havalandıktan sonra havada onun elinden kurtulup alçak bir yere çömeliyorum. Atletim yukarı kalktı. Gözleri düşüyor.

"Neye baktığını biliyorum," diye çıkışıyorum.

"Manzarayı takdir ediyorum," diyor ve tekrar hamle yapıyor.

Bu kez çarpıştığımızda, eli gömleğimin eteğine dolanıyor. Bu hareketi beni döndürmek için kullanıyor, ama ben yere düşüp kurtuluyorum, onun elinden kurtulurken kumaş yırtılıyor. Kaburgalarımın üzerinden yırtıldığını hissediyorum.

"Tüh," diye mırıldanıyor hiç pişmanlık duymadan.

"Bir dahaki sefere bir şey koparmaya çalışanın aleti kırılacak," diye söz veriyorum.

Matteo'nun elleri üzerimde olmadan önce nefesimi bile tamamlayamadım.

Uyarı yok. Alçaktan geliyor ve bir yük treni gibi hızla yan tarafıma çarparak beni minderin üzerinde döndürüyor. Önce omzuma çarpıyor, yere düşmeden önce kendimi zar zor yakalıyorum.

"Ucuz atış," diye tıslayarak ayağa kalkıyorum.

"Uyum ," diyor Matteo, sanki bir sonraki hamlemin içindeymiş gibi bana doğru yaklaşıyor.

Ona doğru atılıyorum -hızlı ve acımasızca- ama kolumu savuruşumun ortasında yakalıyor, yumuşak bir dönüşle beni yönlendiriyor ve sırtımı ayna duvarına çarpıyor.

"Siktir git," diye homurdanıyorum, onun

kıvranıyorum. "Sadece lütfen dersin."

Sırıttırıyor -çok kendini beğenmiş, çok keskin- ve ben tersliyorum.

Gömleğinin önünü iki yumruğumla kavrayıp çekiyorum. Yırtılma sesi keskin ve tatmin edici.

Ama istediğim gibi gitmiyor.

Yarım saniye donup kalıyor... sonra geri çekilip üzerindeki elbisenin geri kalanını çıkarırken alçak ve tehlikeli bir kahkaha atıyor. Yavaş ve kasıtlı bir şekilde, pürüzsüz kasları, yara izlerini ve operasyonlar sırasında kaburgalarında süründüğünü fark etmediğimi iddia ettiğim dövmeleri ortaya çıkarıyor.

Kahretsin.

Bu kadar iyi görünmesinden nefret ediyorum. Nefesimin kesileceğini *bildiğim* kesilmesinden nefret ediyorum. O piçin de bunu bilmesinden nefret ediyorum.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor, harap olmuş gömleği bir kenara fırlatarak. Cevap vermiyorum. Onun yerine hamle yapıyorum.

Tekrar çarpıştık, şimdi daha sert. Tekmemi bir diziyle yakalıyor, darbeyi emiyor, beni kalçalarımın tutup döndürüyor ve göğsümden aynaya çarpıyor. Eli atletimi arkadan kavıyor ve altındaki çıplak tenimi ortaya çıkaracak kadar yukarı çekiyor.

Sütyen giymediğimi hatırladım. Külot da yok. Sadece terden kaygan pamuk ve tavır.

Gömleğimi kaybetmeden önce dönmeyi başarıyorum, Matteo'yu üzerimden itiyorum ve Bodhi'yi kaburgalarına bir dirsekle yakalayacak kadar hızlı dönüyorum.

Bodhi gülüyor. *Gülüyor.*

Bileğimi tutarak, "Gittikçe dikkatsizleşıyorsun," diye mırıldandı. "Bundan daha iyi olduğunu sanıyordum."

"Ben bundan daha iyiyim," diye bağıyorum, tutuşundan kurtulup bacaklarının arasına sağlam bir diz indiriyorum.

Homurdanıyor, bir adım geriye sendeliyor ama çabuk toparlanıyor. "Seni uyarmıştım," diyorum dişlerimi göstererek.

"Sen *yaptın*," homurdanıyor ve sonra tekrar üzerime geliyor.

Bacağımı süpürmek için alçaktan hamle yapıyor ama ben hızla dönüp omzunu yakalıyorum ve momentumu arkasına savrulmak için kullanıyorum. Elim gömleğinin arkasını kavırıyor, çekerken yumruğum kumaşın içinde dönüyor.

"İntikam," diye hırladım ve *yırttım*.

Gömleği ortadan yırtılıyor, avucumun içinde yarılıyor. Omuzlarından itip kenara fırlatıyorum.

Sikeyim.

Tek görebildiğim mürekkep.

Onu hiç tişörsüz görmedim, organizasyonda antrenman yaparken bile üzerinde tişörtü vardı. *Sırtının* tamamı dövmeyle kaplı. Omuzdan bele, omurgadan kaburgalara kadar. Siyah ve griden oluşan sağlam bir tuval, keskin çizgiler ve kas ve yara izleri üzerinde duman gibi hareket eden dolambaçlı bir kaos. Bir hançerin etrafına sarılmış bir yılan var. Çatlak bir tacın üzerinde parçalanan bir fırtına bulutu. *Kanatlar* yırtılmış, açılmamış.

Nefes almayı unutuyorum.

Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun.

Tereddüt ettim. *Yarım saniye.*

Yeterince uzun.

Matteo ben gözümü kırpamadan tekrar arkamda.

Eli belime dolanıyor -sıkı, sahiplenici- ve diğer eli atletimin eteğini kavlıyor ve tek bir hareketle başımın üzerinden yukarı *çekiyor*. Öylece *gitti*.

"Kahretsin-" diye nefes nefese ve onun elinden

kurtulmaya çalıştım. Ama artık çok geçti.

Kollarım pamuğa çok uzun süre dolandı ve beni açıkta bıraktı.

-Belden yukarısı çıplak, zor nefes alıyor, beni sabit tutarken terden tenini göğsüne bastırıyor.

Bodhi bana doğru dönerken kısık ve acımasız bir sesle gülüyor.

"Ah prenses," diye mırıldanıyor, gözleri artık çıplak olan göğsümde geziniyor.

"Tereddüt ettin. Bir dövüşte asla tereddüt etme."

"Siktir git," diye homurdanıyorum, Matteo'nun tutuşunda debeleniyorum - ama Bodhi öne doğru ilerlerken elinin aşağı kayarak şortumun kemerini kavraması?

Bu artık bir kavga değil. Bu

bir savaş.

Ve ben kaybediyorum.

Ve Tanrım, bir parçam bunu

istiyor. Ama bu beni durdurmuyor.

Topuğumu Matteo'nun ayağına çarpıyorum, aynı anda dönüyorum ve homurdanarak kurtuluyorum - alçalıyorum ve bacağına sertçe süpürüyorum.

Küfrederek sırt üstü düşer.

"Göğüslerim dışarıda diye yuvarlanacağımı mı sanıyorsun?" Hırlıyorum, göğsüm her nefeste yükseliyor.

Bodhi şeytan gibi sırtıyor. "Hayır," diyor, daire çizerek. "Daha sıkı dövüşeceğine güveniyoruz."

Ona saldırıyorum.

Minderin ortasında çarpışıyoruz, uzuvlar kilitleniyor, kaslar geriliyor, ter ve deri birbirine sürtünüyor. Beni belimden kavırıyor, kaldırmaya çalışıyor, ben dönüyorum, dirseğimi kaburgalarına çarpıyorum ve ikimizi de dağınık bir şekilde yere indiriyor.

Bir saniyeliğine altıma giriyor - kalçalarını kavrayıp onu inletecek kadar kuvvetle bastırmama yetecek kadar uzun bir süre.

"Kayıyorsun," diye tıslıyorum, elim sahte bir boğulmayla boğazına kayıyor. "Bana karşı yumuşuyor musun?"

Hırlıyor, *hırlıyor* ve bir saniye sonra tekrar takla atmaya başlıyoruz.

Saçlarımı kavırıyor, beni boğazımı ortaya çıkaracak kadar geriye çekiyor ve beni altına hapsediyor, nefesi ağzımın üzerinde sıcak ve düzensiz.

"Gerçekten kazandığını mı sanıyorsun?" diye pantolonunu indirdi, kalçalarını benimkilere doğru çekerek. "*Bu* senin kaybedişin."

"O zaman siktir et-" Onu savuracak kadar sertçe dönüyorum, ancak Matteo araya giriyor, beni sallanmamın ortasında yakalıyor ve aynayı sarsmaya yetecek bir güçle beni tekrar yanlamasına aynaya çarpıyor.

"Camı kıracaksın," diye , tutuşuna karşı mücadele ederek. "Yerine yenisini takarız," diye hırlıyor boynuma doğru.

Eli kaburgalarımın yukarı kayıyor, parmakları göğsümün alt tarafını morartıcı bir niyetle yakalıyor ve onu *ısırıyorum* - tam çenesinin kenarından.

Topuğumu tekrar kaval kemiğine vuruyorum ve bir hırıltıyla pençesinden kurtuluyorum. Homurdanıyor ama gitmeme izin veriyor.

Güzel.

Hızla dönüyorum, yumruğum çoktan havaya kalkmış ve Bodhi'ye hamle yaptığı anda bir yumruk atıyorum. Zar zor kaçıyor ama ben de kaburgalarını hedef alan bir dizle onu takip ediyorum. Yumruğu havada yakalıyor, uzuvlarımız ve terimiz birbirine karışmış bir halde mindere düşerken homurdanıyor.

. Sert. Beni sıkıştırmaya çalışıyor. Omzunu ısırdım.

"Kahretsin-" diye tıslıyor, iki bileğimi de kavıyor ve kalçalarımın binerken onları başımın üstündeki mindere doğru zorluyor.

"Bitirdin mi?" diye pantolonunu indiriyor, göğsü kabarıyor.

"Yakınından bile geçemezsin," diye gürlüyorum ve başımı öne doğru sertçe eğiyorum. onunkine karşı *çatlar*.

Bizi ters çevirmeme yetecek kadar geri çekildi. Şimdi yine üstteyim.

Bileklerini tutup yüzüne doğru hırlarken çıplak göğsüm terden sırılsıklam olmuş göğsüne değiyor.

"Her zaman çok ukalaydın."

Gülüşünde kan, şehvet ve vahşet var. Matteo arkasından alçak sesle homurdanıyor. "Benim sıram."

Beni Bodhi'den bir bez bebek gibi *koparıp* mindere fırlatmadan önce yer değiştirecek zamanı zar zor buluyorum. Sert vurdum. Vücudum bir kez zıpladı, ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Sonra vücudu benimkinin üzerine çöküyor. Tüm sıcaklığı, ağırlığı ve kaslarıyla.

"Yapma-" diye başlıyorum, nefesim kesiliyor.

Eli boğazımı sarıyor.

Boğulma değil. Havayı kesmiyor. Sadece *iddia ediyor*.

"Dövüş benimle" diyor.

Benim var.

Tekrar yuvarlanıyoruz -kalçaları kalçalarımın arasında, tırnaklarım sırtını tırmalıyor, o ağzını benimkine yapıştırmadan önce dişlerimi gösteriyorum.

Bu bir öpücük değil. Bu şiddet ve iddia.

Dişler. Dil. Morartıcı baskı. Diğer eli şortumu kalçalarımın altına doğru sarsak, acımasız çekiştirmelerle çekiyor. Ona tekme atıyorum, dönüyorum, *hurlıyorum*, dövüşmek istiyorum. Talep ediyorum.

Ve o da veriyor.

Bodhi aniden oradaydı - elleri Matteo'nunkilere katılıyor, tamamen çıplak kalana kadar şortu yırtmaya yardım ediyordu.

Matteo'nun tutuşu beni ters çevirip aşağı iterken *sertleşiyor*.

Avuç içleri paspası tokatlıyor. Dizler sıyrılıyor. Kendimi dört ayak üzerinde yakalıyorum, nefesim kesiliyor, vücudum terden kayganlaşıyor.

"Yerde kal," diye homurdanıyor, göğsünü sırtıma bastırırken eli saçlarımı yumrukluyor ve başımı yukarı çekiyor.

"Yap beni," diye hırladım.

Gülüyor, alçak sesle ve mahvolmuş bir şekilde, sonra sikinin başını kaygan kıvrımlarım boyunca sürüklüyor, sadece beni kızdırmak için yavaşça - sadece kendime rağmen titrememi sağlamak için.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye mırıldanıyor içimde itmeye başlarken lanet bir suçlama gibi.

"Hayal görüyorsun."

Ama söylediğim anda bana sertçe çarptı.

İlk hamle beni neredeyse ikiye katlıyor. Onun ağırlığı, ani yanık -ve *piercingler*, o *lanet piercingler*- boğazımdan çiğ bir ses çıkarıyor.

Kollarım bükülüyor ve ön kollarımın üzerine yığılıyorum, siki içimi doldururken nefesim kesiliyor, kalın ve acımasız ve o kadar derin ki yemin ederim yıldızları görüyorum.

"Siktir," diye boğuluyorum, kalçalarım sarsılıyor.

Bana toparlanmam için zaman vermiyor. Yavaşça geri çekmiyor. Sadece daha sert bir şekilde tekrar sokuyor ve piercingler sanki içimi dağlıyormuş gibi her itişte iç duvarlarımı sıyrıyor.

Tekrar. Bir daha. Ve tekrar.

Parmaklarım satın almak için paspası tırmalıyor. Nefesim kesiliyor. Bedenim, duvarlarda yankılanan her ıslak, sert tokatla bana ihanet ediyor. Boğazımdan çıkan sesler müstehcen.

Ve sonra Bodhi görüş alanıma girdi.

Çıplak göğsü parıldıyor, hırıltılı nefeslerle yükselip alçalıyor. Matteo'nun beni arkamdan sikmesini izlerken eliyle sikini yumrukluyor, her hamlede biraz daha çöküşümü izliyor.

"Çok vahşi görünüyorsun," diyor geçerek.

Dişlerimi gösteriyorum ama kendi delikli aletinin ucunu dudaklarıma sürttüğünde onu durduramıyorum.

"Kapıyı aç," diyor, sesi tehlikeli derecede sakın.

Terden sıırılsıklam olmuş kirpiklerimin altından ona bakıyorum ama açıyorum.

Sadece açmıyorum. Onu *sertçe* emiyorum, dişlerim *ısırabileceğimi* hatırlatmak için uzunluğuna sürtünüyor.

Dişlerinin arasından tıslıyor, başı geriye düşüyor.

Arkamda, Matteo inliyor -elleri kalçalarımı morartıyor, beni cezalandırıcı bir ritimle her itişte geri sürüklüyor.

Bodhi'nin sikinin etrafında inliyorum ve titreşim onu küfrettiriyor, onu içime alırken piercingleri dilimin üzerinde kayıyor. Pürüzsüz. Ağır. Çok *pis*.

"Kahretsin, *hoşuna* gitti," diyor Matteo arkamdan.

"Böyle gelmek istiyor, değil mi küçük fırtına?" diye homurdanıyor Bodhi, eli saçlarıma dolanıyor.

Matteo arkadan daha derine iterken ağzımın içine sertçe giriyor ve önden ve arkadan gelen gerginlik kollarımın altımda titremesine neden oluyor.

Ben durmam.

.

Bedenimi bir savaş alanı gibi kullandıklarında değil. Yüzlerine attığım her yumrukla, her hakaretle, her direniş bükülmesiyle bunu *istediğimde* değil.

Matteo öne doğru eğiliyor, bir eli arkadan boğazımı sıkıca sarıyor, beni daha sert sikerken göğsü sırtımla aynı hizada.

Bodhi inliyor, gözlerimin içine bakarken başı aşağı eğiliyor. "Aferin kızıma," diye hırlıyor.

Cevap olarak sikinin etrafında hırlıyorum.

Teslim olmuyorum.

Her şeyimi veriyorum.

Matteo'nun her hamlesi beni Bodhi'nin sikine doğru itiyor ve ne zaman geri çekilmeye çalışsam, Matteo sanki aralarında kullanılmak üzere yapılmış bir oyuncakmışım gibi beni tekrar sikine doğru çekiyor.

"Hâlâ kazandığını mı sanıyorsun?" Matteo kulağıma doğru hırlıyor, sesi vahşice. Beni omurgamı egecek ve bir sonraki darbenin daha da *derine* inmesini sağlayacak kadar yukarı çekiyor. "Hâlâ bunun *senin* kavgan olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bodhi'nin eli de saçlarımda sıkılaşıyor, ağzımı sikinde yukarı ve aşağı yönlendiriyor, boğazımın derinliklerine itiyor, öğürmememe neden oluyor.

"Söylemeyecek," dedi Bodhi pantolonu. "Şimdi bile. O çok gururlu." "Söyleyecek," diye homurdanıyor Matteo, derinlere iniyor ve orada duruyor, onun horoz içimde titreşiyor. "Kimin kazandığını biliyor."

Bodhi'nin uzunluğunun etrafında inliyorum, vücudum yanıyor, her sinir ucu kırılma noktasına kadar geriliyor. Ter derimi kayganlaştırıyor. Kalçalarım titriyor.

Ellerim paspası öyle sert kazıyor ki tırnaklarım acıyor.

"Söyle," diye hırlıyor Matteo, kalçalarını ileri atarak.

Bir nefeste, Bodhi'de, damarlarımda zehir gibi dolaşan *ihitiyaçta* boğuluyorum.

"Diyelim ki bahsi kazandık."

Başımı sallıyorum, dudaklarım Bodhi'nin sikinin etrafında , kesiliyor ama meydan okuyorum.

"Bizim olduğunuzu söyleyin," diyor Bodhi, sesi jilet gibi keskin. "Kaybettiğini söyle." Bir itiş daha. Başka bir vücut çarpışması. Başka bir saç çekimi.

Sonra Matteo'nun diğer eli bacaklarımın arasına giriyor, arkamdan içime girerken klitorisimin üzerinde acımasız daireler çiziyor.

Şiddetle sarsılıyorum, zevk çok fazla, çok keskin, vücudum patlamak üzere olan bir canlı tel.

"Gelmek istiyor musun?" diye . "Söyle." Karşı

koyuyorum. Yemin ederim.

Ama vücudum çoktan katlanmaya başladı. Şimdiden sıkılaşıyor. Zaten lanet *Kırılıyor.*

Matteo omzumu ısıyor, tenime doğru hırlıyor. "Kazandığımızı söyle, küçük fırtına. Söyle yoksa gelmene izin vermeyiz."

İnlemem gırtlaktan geliyor, çaresiz. Bodhi sikini ağzımdan çekip çıkarıyor ve çenemi sıkıca kavrayarak gözlerimi onunkilerle buluşturmaya zorluyor.

"Kaybettin," diyor, nefesi sert. "Şimdi itiraf et."

Hırlıyorum. Titriyorum. *Yanıyorum.*

Ama yine de ağzından kaçıyor; çarpılmış, paramparça olmuş, bağırsakları deşilmiş. "Sen... lanet... kazandın."

"Daha yüksek sesle," diye talep ediyor Matteo, tekrar içime çarpıyor, parmakları klitorisimin üzerinde daha hızlı hareket ediyor.

"*Kazandığını* söyledim," diye , sesim çığ.

Ve sonra kırıldım.

Çılgılık atarak boşalıyorum, vücudum Matteo'nun sikinin etrafında şiddetle kenetleniyor, kalçalarım titriyor ve görüşüm gücünden dolayı beyazlaşıyor. Bir patlama gibi vuruyor - sıcak, pis, acımasız.

Arkamda, Matteo bedenimin sıkılığına karşı savaşıyor, itişleri tekliyor ve içime boşalırken göğsünün derinliklerinde homurdanıyor.

Bodhi kendini bir, iki kez okşar -soluğu kısa, düzensiz patlamalar halinde gelir- sonra boğazından hırıltılar çıkarır.

Saçımı sıkıca kavırıyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan başımı geriye doğru *sertçe* sarsıyor ve omurgamın daha da eğilmesine, ağzımın bir nefeste açılmasına neden oluyor. Gözlerim tekrar onunkilerle buluşmak için yukarı kayıyor ve beni orada *tutuyor*, titriyor, göğsü kendini zor tutuyormuş gibi yükseliyor.

"Bana bak lan," diye . Ben de bakıyorum.

Çünkü görmek istiyorum.

Çünkü Matteo'nun birkaç dakika önce beni becerdiği acımasız ritim yüzünden kalçalarım hâlâ titrerken, onun üzerimde parçalanmasını *izlemek* istiyorum - birleşik salgılarımız kalçalarımın altına damlıyor, beni içten dışa işaretliyor.

Bodhi'nin eli acımasız bir ritimle sikini çalıştırıyor -ıslak, hızlı, aç- ve sonra *kırılıyor*.

Sıkılmış dişlerinin arasından inliyor, boşalırken insan sesine zar zor benzeyen derin bir ses; kalın, sıcak ve *her yerde*. Boğazıma, göğüslerime, köprücük kemiğime, tenimin her santimini kaplayan tere karışıyor.

Eli saçlarıma dolanıyor, beni sabitliyor. Beni bir mülk gibi, bir *ödül* gibi yerinde tutuyor.

Beni karanlık, vahşi gözlerle izliyor; dudakları aralanmış, nefesi huşu ile yorgunluk arasında bir yerde sıkışmış.

İşi bittiğinde, "Sen bizim için yaratılmışsın" diye mırıldanırken başparmağı çenemde geziniyor.

Ve hala titriyorum. Hala

nefes nefeseyim.

Hâlâ minderin ortasında dört ayak üzerinde duruyordu, terden sıırıslam olmuş ve harap olmuştu, dudakları şişmiş, kalçaları ve göğsü kayganlaşmış ve her ikisinden de damlıyordu.

"Umarım," diye soluyorum sonunda, sesim boğuk ve zehir dolu, "yirmi dört saatinizin tadını çıkarırsınız, pislikler."

Bodhi karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve önümde dizlerinin üzerine çökerek şakağıma bir öpücük konduruyor.

"Prenses," diye mırıldanıyor, kelimeyi bir öpücük gibi uzatarak, "onları bize siz verdiniz."

Matteo ağzını omzuma bastırıyor, sesi hâlâ düzensiz. "Ve *her* saniyenin tadını çıkaracağız."

Bölüm 45

Seanna

Cildim hala acıyor. Kalçalarım ağrıyor. Boğazım hırıltılı küfürlerden ve horozda boğulmaktan çiğ ve Bodhi'nin serbest bırakılmasının izleri göğüslerimde kuruyor.

Bu yüzden, tabii ki, tuvalete gidiyorum.

Yürürken koridor çok sessiz, çıplak ayaklarım parkeye fısıldıyor. Baldırlarım hafifçe titriyor ve uyluk içlerimin derisi ter ve kurumuş uyarılmayla yapış yapış. Seks ve şiddet gibi kokuyorum.

Hala çıplağım. Ve umurumda değil.

Bırak baksınlar.

Bırak izlesinler.

Bu yürüyüşü hak ettim. Kalçalarımındaki her çürük, kaburgalarımındaki her sıyrık, kalçalarımın arasındaki her ağrı terle ve her zaman diş ve pençe izleriyle sonuçlanan bir teslimiyetle ödendi. Üstüm başım, terleri içinde ve yürürken hiçbir şeyi örtmüyorum.

Çünkü bana yaptıklarından utanmıyorum. Sadece bunu

istememin ne anlama geldiğinden emin değilim.

Banyo kapısını iterek açtığımda gıcırıyor. Bu yeni yatak odamdaki kapı; sinir bozucu olmayacak kadar mükemmel bir şekilde tasarlanmış bir oda. Az önce kendi kendimi yakarak yaptığım durulamadan kalan buhar, siyah mermerin etrafında hayalet nefes gibi kıvrılıyor. Aynanın kenarları buğulanmış, içindeki kadın bana neredeyse hiç benzemeyecek kadar çarpılmış. Tenden, gölgelerden ve yüzleşmeye hazır olmadığım şeylerden oluşan bir bulanıklık.

Duşa giriyorum, parmaklarım musluğa uzanıyor. Sonra bir ses duydum. Botlar arkamdan yere vurdu.

Sonra deriden sıyrılan kumaşın yumuşak sesi. Arkamı dönmüyorum. Dönmek zorunda değilim.

"Duş alacağımı söyledim," diyorum omzumun üzerinden, sesim kuru.

"Biliyorum," cevap veriyor Matteo. "Bunu yalnız yapmana izin vermeyeceğim." Bir soru değil. Bir talep değil.

Sadece Matteo... Matteo.

Tartışmayacağım. Bu sefer değil.

Su akmaya başladığında duşa giriyorum, sıcaklığı haşlayana kadar yükseltiyorum. İyi hissettiriyor. Gerçek gibi. Kontrol edebildiğim bir ısırik. Hâlâ uzuvlarıma yapışan sisi kesiyor ve beni bedenime geri getiriyor. Arkamda Matteo içeri giriyor, derisine kazınmış yara izleri ve mürekkep dışında artık çıplak.

Hemen bana uzanmıyor. Onun yerine bir el bezi aldı.

..

Sonra diz çöker.

Ayak bileklerimden başlayıp yukarı doğru ilerliyor, bez sıcak ve köpüklü bir şekilde acıyan tenime değiyor. Elleri dikkatli. Güçlü. Tenimi kaşındırarak kadar saygılı - durmasını istediğimden değil, bununla ne halt edeceğimi bilmediğimden.

Ben şiddete alışığım.

Bir şey kanıtlamaya çalışır gibi sevişen ve sonra çarşafı soğumadan ortadan kaybolan erkeklere alışkırım.

Ama Matteo?

Beni *dua* eder gibi yıkıyor.

Sanki eylemin kendisi sabun, su ve deriden daha fazla bir şey ifade ediyormuş gibi.

Parmakları baldırlarımdaki morlukların, kalçalarımdaki kurumuş çizgilerin üzerinde kayıyor. Konuşmuyor, bakmıyor, ürkmüyor. Sadece içgüdüsel bir şeymiş gibi dizimdeki sıyrığa bir öpücük konduruyor.

Ve bu... bu bana açmaya hazır olmadığım bir şey yapıyor. Sonra kalçalarımda arasını yıkıyor.

Hiç tereddüt etmeden.

Bezi bacaklarımda arasından kaydırıyor, sert ve sabırlı elleriyle beni ayırıyor, becerildikten sonra hiç görmediğim bir özenle beni temizliyor. Alay etmek yok. Pis yorumlar yok. Sırf yapabildiği için parmaklarını sokmak için acele etmek yok.

Ayağa kalktığında, devam ediyor-kollar, omuzlar, köprücük kemiği. Bez yavaş ve metodik bir şekilde göğüslerime doğru ilerliyor. Bodhi'nin salgıladığı kabuk bağlamış çizgileri, kavgamızın her şiddetli saniyesinden kalan ter ve şehvet kalıntılarını siliyor.

Sanki
önemliymiş gibi.

Sanki
önemliymişim
gibi.

Nefesi sessiz. Vücudunun sıcaklığı sabit. Kumaş göğüs kafesimin üzerinden aşağı kayıyor, bir göğsümün kıvrımından geçiyor, sonra diğeri. Ellemek yok. Oyalanmak yok. Sadece niyet.

Tekrar arkama geçiyor, saçları buhardan çoktan nemlenmiş. Elini kaldırıyor. Parmakları saçlarımda bir, iki kez geziniyor, sonra güçlü parmaklarıyla yavaşça şampuan kprtmeye başlıyor, kafa derime nazikçe masaj yapıyor.

" değilsin," diye mırıldanıyorum. Sesim beklediğimden daha sert ıktı.

"Biliyorum," diyor tekrar, sessiz.

Sonra hiçbir şey. Sadece suyun sesi ve ellerinin salarımdaki hareketi.

Gözlerimi
kapatıyorum.

Sadece bir
saniyeliğine.

Ve işte o zaman oluyor.

Hydessa'yı düşünüyorum.

Keskin, davetsiz bir görüntü - yüzü endişeyle buruşmuş, ona yanlış kelimeler
söylediğimde hattın diğer ucunda sesi atlıyordu.

Hey abla, dedim. O biliyordu. Nefes alış verişini duyabiliyordum. Telefonu kapattığım
anda paniklediğini hissedebiliyordum.

Tanrım. şimdiye kadar ıldırımış olmalı. Herkesi arıyor. Gvenebileceği her kişiye
arıyordur. Muhtemelen uyumuyordur. Muhtemelen kendini suluyordur.

Gğşm sıkışıyor.

Ve en ? Matteo haklı. Bunu yüksek sesle
itiraf edeceğimden değil.

Bir şeylerin yanlış olduğunu bilmesine izin vermek *aptalcaydı*. Ve yerimi riske
atmadan onu uyaramayacağımı da biliyorum. Tek yapabileceğim bunun yakında
bitmesini ummak.

Umarım dayanır.

Umarım aramaya gelmez.

"İyi misin?" Matteo arkamdan mırıldanıyor, sesi kısık. Kaskatı
kesiliyorum. "Evet."

Bana bunu söylemiyor. Sadece saçımdaki şampuanı duruluyor, omuzlarımdaki gerginlik gevşeyene kadar parmaklarıyla kafatasımın dibine masaj yapıyor. Kaslarım nasıl gevşeyeceğini hatırlayana kadar.

"Buna alışabilirim," diye mırıldanıyorum, kelimeler ben onları yakalayamadan ağızımdan kaçıyor.

Kıpırdamadan duruyor. Sonra bir nefes verir. "Umarım yaparsın."

Ondan sonraki sessizlik yoğun. Rahatsız edici değil. Sadece dolu. Söylemediğimiz her şeyle dolup taşıyor.

Suyu kapatıyor. Havluya uzanıyor. Ben daha kıpırdamadan üzerime sarıyor.

Sonra beni kuruluyor. Dikkatlice. Sanki çok sert ovarsa kırılabilirmişim gibi. Sanki cildim camdanmış ve onu çatlatmadan nasıl kullanacağını öğrenmiş gibi.

Bana bir atlet ve bir çift yumuşak salon pantolonu giymeme yardım etmesine izin verdim - hala normal bir hayatım varken giydiğim türden. Hâlâ otomattan kahve aldığım sabahlarım, bozuk gözetleme ekipmanlarım ve Matteo'yla saplantıya batmamış ofis sohbetlerim varken.

Sonra saçlarımı havluyla siliyor, dağınık ve koordinasyonsuz. Havluyu alıp kendim yapmadan önce yüzümü buruşturuyorum.

"Bu kurutma değil," diye mırıldandım. "Bu istismar." Homurdanıyor. "Kuaför deneyimi mi istiyorsun?" "Elektrik çarpmış gibi görünmek istemiyorum."

Eğiliyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Her zaman tehlikeli görünüyorsun."

Gözlerimi deviriyorum ve onu hafifçe kapıya doğru itiyorum.

Oturma odasına girdiğimizde Bodhi çoktan oradaydı; giyinik, yalınayak, üstsüz, göğsünde sos lekesi ve elinde tahta kaşık

Bir brülörü ayarlarken ağzından sarkıyor. "İyi misin?" diye soruyor dönmeden.

"Dikey," diye cevap veriyor Matteo arkamdan, kuru bir sesle. "Zar zor," diye mırıldanıyorum, Bodhi'nin sırtındaki dövmelelere tekrar bakarak...

Bodhi sırtıtarak döner ve kaşığı bir silah gibi sallar. "O zaman otur ve yemeğini ye."

Gözlerimi tekrar kısıyorum ama itaat ederek kanepeye uzanıyorum. Matteo beni takip ediyor, kalçasını benimkine bastırıyor. Ona doğru eğilmiyorum -henüz değil- ama geri de çekilmiyorum. Yakınımda ama beni sıkıştırmıyor. Sadece sabit.

Lanet olası kale gibi adam.

Bodhi bir dakika sonra bana bir tabak getirdi. Makarna. Kremalı. Sarımsaklı. İstemediğim ama kesinlikle istediğim türden rahat bir yemek. Sonra bana bir kupa uzattı. Kahve.

Tam istediğim gibi.

"Gülünçsün," diyorum ona, elime aldığımda.

"Alışırısın," diyor, diğer tarafıma geçerek çok fazla yer kaplıyor ve bunu hiç umursamıyor.

Uzaktan kumandayı almak için eğiliyor ve menüler arasında geziniyor.

"Zehrini seç," diyor.

Gözlerimi kırpıştırıp bakıyorum. Ciddiler.

"Bana gerçekten bir seçenek mi sunuyorsun?"

Matteo sırtıyor. "Mantık çerçevesinde."

"Seri katil yok," diye ekliyor Bodhi. "Onlara tuhaf bir şekilde ilgi duyuyorsun."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Siz ikiniz beni kaçırdınız ve yıllar süren saplantılı bir sızma düzenlediniz. Ve sizce tuhaf olan *ben miyim*?"

Bodhi iki elini de kaldırır. "Hey, tuhaf olmadığımızı söylemedim. Sınırlarımız var dedim."

Seçenekler arasında geziniyorum. Bir an için yumuřak bir řey seçmeyi dūřundūm. Nazik bir řey. Ama hayır. Ben orada deęilim.

"şiddet içeren bir şeyler koy," diyorum. "Patlamalar. Silahlı atışmalar. Kırık burunlar. Catharsis."

Tartışmazlar. Kapağında kana bulanmış bir kadın olan cesur bir aksiyon gerilim filmini sıraya koyun. Mūkemmел.

Bařladıęında, yemeęe yumuluyorum. Gūzeldi. Çok .

Tabii ki oyle. Makarna mūkemmел pişmiş, zengin, kremsi, sıcağı, sarımsağı ve dilimi kıvrandıran bir çeşit dumanlı baharatı var.

Yaptıkları her şey çok iyi. *ok fazla.*

Kahveyi içiyorum. Bacaklarımı Matteo'nun kucaęına doęru uzatıyorum. Bana uyum saęlamak için hafifçe ayarlıyor, elleri baldırlarımın ūzerinde gevřekçe dururken sıcak. Bařparmakları bir kez -yumuřak, dalgın- bıraktıęı bir ūrūęūn ūzerinde geziniyor.

Bodhi'nin kolu arkamdaki kanepeye doğru uzanıyor. Tam olarak dokunmuyor ama her nefes alışımda beni vūcudunun sıcaklığının daha da derinlerine çekecek kadar yakın. Ekрана bakıp gūlerken ya da pozisyonunu ayarlarken ara sıra kaslarının seğirdiğini hissedebiliyorum, sanki beni sıkıştırmadan orada olduğunu hatırlatıyor.

Baskı yapmıyorlar.

Ama geri de ekilmiyorlar. *Etraflarını* sarıyorlar.

Ve Tanrı yardımcım olsun, bir yanım bundan hoşlanıyor.

Film şiddeti ekrana döküyor, kan sıçraması, kum ve tunç katliamı bir şekilde kemiklerimdeki kükremeyi yatıştırıyor.

Onlardan uzaklaşmalıyım.

Çizgiyi, onları kutularında tutabileceğimi düşündüğüm yere geri çekmeliyim. Kural. Mahvet. Matteo. Bodhi. Stalker. Yalancı. Arkadaş. Tehdit.

Ama şimdi?

Şu anda hâlâ ağrım var. Hâlâ gözle görülmeyen yerlerim kanıyor.

Ve *burada*, onların arasında, sadece onlara ait olduğumu kanıtlamak için beni kırmak için savaşan iki adamın çekimine kapılmış olmakla ilgili bir şey var

-Nefes almamı sağlayan bir şey.

Beni kazanamadılar. Henüz
kazanamadılar. Ama *buna*
sahipler.

Bu an. Bu gece.

Tenimdeki morluklar, teslimiyetimin hala bize yapışan tadı, bacaklarımın arasında bıraktıkları ve bir şekilde seksten daha fazlası gibi hissettiren ağrı var.

Kanepeye biraz daha yerleşiyorum, başım Bodhi'nin omzuna yaslanacak kadar eğiliyor. Tam olarak değil. Sadece nabzının şakağıma vuruşunu hissedecek kadar.

Bodhi hafifçe kayıyor ve parmaklarının kolumun dış kısmına hafifçe dokunmasına izin veriyor. Sadece bir kez.

Hiçbir şey söylemiyorlar.

Ve bu sessizlik, bu hareketsizlik her şeyden daha gürültülü. Çünkü seçim yapmama izin veriyorlar. Şimdilik.

Ve belki bir geceliğine onların arasında oturup sadece *olabilirim*. Ajan olarak değil. Hedef olarak değil.

Sadece... ben.

Peki ya o versiyonum bükülmüş, yaralanmış ve hırlamaya devam edemeyecek kadar yorgunsa?

O zaman tamam, kabul ediyorum.

Film devam ediyor. Kadın kahraman boşluğa doğru çığlık atıyor, pompalı tüfek tütüyor.

Her şey yanıyor.

Ve beni burada tutmak için her şeyi yakıp iki adamın arasında oturuyorum.

Sadece nefes alıyorum.

Ve belki de -şimdilik- bu kadarı yeterli.

Bölüm 46

Kural

İkinci filmin yirmi dakikasında uyuyakalıyor. Üçüncü patlama ile anti kahramanın son ihaneti arasında bir yerde pes etti.

Başı omzuma doğru eğilmeye başladığında Matteo ona baktı. Ona bir bakış attım ve o da kanepeye uzanıp birkaç dakikada bir onu kontrol etmiyormuş gibi yaptı.

Ama rol yapmadım.

Her nefesi izledim. Çünkü

bunu istiyordum. Bu anı.

Bu teslimiyeti vermek istememişti.

Kirpikleri dalgalanmadı. Elleri bir kez seğirdi, belki de yorgunluğun artçı şokuydu. Giydiği atlet, kaburgalarının altındaki izleri gösterecek kadar yukarı kalkmıştı. Bizim izlerimiz. Onu sürüklediğimiz kavgadan sonra vücudu hâlâ harap haldeydi. Yine de uyuyakaldı.

Bizimle birlikte.

Asla böyle rahatlamaz. Tam olarak değil.

Arka planda hâlâ film oynuyor; silah sesleri, sirenler, kırılan camlar ses sisteminde yankılanıyor. Ama nefesi yumuşak kalıyor. Sabit. Şimdi derinlerde.

Bu gece rahatlamamak için çok mücadele etti.

Ama yine de aramızda uyuyakaldı.

Çünkü onun bir parçası - gömülü, vahşi bir parçası - artık bize *güveniyor*.

Bunu asla kabul etmezdi. Bunu yüksek sesle söylemeden önce bizi tırnaklarıyla keserdi. Ama orada. Yastığının altında bir bıçak olmadan uyuyacak kadar gardını indirdi.

Şimdi yumuşak. Sessiz. Açık. Ve

bakmadan duramıyorum.

Jenerik başlıyor.

Matteo geriniyor, çevreyi kontrol etmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Bana sert bir bakış atıyor ama bir şey söylemiyor.

O biliyor.

Artık bunu yüksek sesle konuşmamıza gerek yok.

Kapı kapandığında, hareket ediyorum. Dikkatli.

Yavaşça.

Onu kaldırdığımda kıpırdamıyor. Vücudu içgüdüsel olarak benimkine doğru kıvrılıyor, başı çenemin altına sıkışıyor, nefesi boğazımı ısıtıyor. Vanilya ve ona özgü bir şey gibi kokuyor.

Göründüğünden daha ağır - kasları ve gerginliği vücudunun her santimini kaplamış. Ama kollarımda kendini küçük hissediyor. Kırılabilir.

Yatak odasının kapısını ayağımla iterek açıyorum ve onu içeri alıyorum. Yatak sadece onun için çok büyük. Bundan emin olmuştuk. Siyah kadife yatak başlığı. Bordo ipek çarşaflar. Bir kraliçe için uygun. Ya da bir fatih için.

Onu dikkatlice yatırıyorum, başının altındaki yastığı ayarlıyorum. Yerleşirken atleti tekrar yukarı kalkıyor. Hiç düşünmeden düzeltiyorum. Başparmağım bel kemerinin üstünden görünen bir çürüğün kenarını yakalıyor.

Çok güzel.

Böyle mükemmel görünüyor.

Uzun süre başında durup göğsünün yavaşça inip kalkmasını izliyorum. Uyanırken her düşünceme adını kazıyan kıza bakıyorum.

Uğruna babamın krallığını yıkacağım kız. Dünyayı etrafında yeniden inşa etmeyi planladığım kız.

Lanet olası Seanna Darling.

Yatağın kenarına oturuyorum, elim kalçasının dış kısmında geziniyor - hafif, yavaş. Onu uyandırmak istemiyorum. Henüz değil. Bunun için değil.

Yavaşça üzerine kayıyorum, vücudumun yarısı onunkinin üzerine gelene kadar kendimi alçaltıyorum - sadece onu kafesleyecek kadar. Onu hissetmek için.

Bir eli kalçasını okşuyor, sonra pantolonunun bandını. Sonra daha aşağıya.

Orası sıcak, yumuşak.

Kumaşın üzerinden ona doğru bastırıyorum, yavaş ve test ederek. Elimi pantolonunun içine sokmadan önce, beklediğini bildiğim sıcaklığı bulana kadar. Şimdiden ıslanmıştı. Belki bir rüyadan. Belki de bugün ona yaptığımız her şeyin kalıcı dokunuşundan.

Onu yavaşça okşuyorum, yüzünü izliyorum. Kaşları seğiriyor. Boğazından yumuşak bir ses kaçıyor.

Yine de uyanmıyor.

Elimi dışarı kaydırıyorum ve altımda çıplak kalana kadar pantolonu santim santim kalçalarından aşağı sürüklüyorum.

Bacakları hafifçe kayıyor, uylukları bana yer açmak için yeterince ayrılıyor.

Aletim çoktan sertleşti. Dürüst olmak gerekirse, son yirmi dakikadır. Onu uyurken izlemek bana vahşi bir şey yapıyor. Antik. Bölgesel. Bacaklarını nazikçe ayırıyorum.

Aralarına kayıyorum ve

İyi davrandım. Hasta. Dikkatli. Ama

ben kısıtlama için yaratılmadım. Ona karşı değil.

Burada böyle yatarken değil - kokusu ciğerlerimdeyken, nabızı sabit ve yumuşakken, ağzı zar zor ayrılmışken.

Ellerim onun iki yanına yerleşiyor. Kalçalarım öne doğru sallanıyor.

İlk itiş her şeydir. Sıcak. Sıkı. O kadar *doğru* ki neredeyse aklımı kaybedecektim.

İçine gömülene kadar yavaşça, santim santim içine batıyorum. Taşaklarına kadar. Onun sıcaklığı ve şimdiye kadar boğmaya çalıştığım her fantezinin ağırlığıyla kafeslendim.

Ve uyanmıyor, sonuna kadar değil.

Sadece farklı nefes alıyor. Yumuşak bir aksama. Kaşları hafifçe çekiliyor. Ağzı parçalanıyor.

İç çekiyor ve Tanrı yardımcım olsun, benim ismime benziyor.

İçinde kıpırdamadan duruyorum, gerginliğin, sıcaklığın, vücudunun uykudayken bile içgüdüsel olarak etrafımda kenetlenmesinin tadını çıkarıyorum.

Sanki o biliyor.

Çocuğumu taşıyacak.

Bu içgüdü ve beklenti.

Bu kanıma işlemiş ve kemiklerime kadar işlemiş bir şey; daha ben seksin ne olduğunu bile bilmeden babamın bana aşıladığı bir şey.

Miras. Kan bağı. Varis.

Ama çocuk onun adını almayacak. Hayır. Onun olacak.

Sevgilim.

Tanrım, evet.

Bu isim -cam kadar keskin ve iki kat tehlikeli- şimdiden kulağıma Reyes'ten daha hoş geliyor.

Bırak onun adını taşısınlar. Gerekirse ben kendi adımı değiştiririm. Yasal olarak. Alenen. Reyes'in soyunu yakıp kül edeceğim, eğer bu onunla bir şeyler inşa etmek anlamına geliyorsa.

Yavaşça ve derinlemesine içine giriyorum. Bilinçsizken bile nefesini kesen o mükemmel açıyla .

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum sonunda, yanağındaki saçları okşayarak. "İçinde kimin olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Vücudu ondan önce cevap veriyor. Sıkışıyor.

Kavıyor. Beni daha derine çekiyor.

"Beni çok iyi karşılıyorsun prenses," diye mırıldanıyorum, sesim sert. "Sen bunun için yaratılmışsın. *Benim* için. *Bizim* için."

Bu farklı bir şey. Ritüel ve hürmet.

"Sadece içine girmek istemiyorum. Orada kalmak istiyorum. O kadar derine batmak istiyorum ki bir parçamı geride bırakıyorum."

Çünkü Seanna *Darling*, içine çocuk koymak istediğim tek kadın.

Altımda kayıyor, kalçaları hafifçe yuvarlanıyor, piercingim uyanırken onu her zaman nefessiz bırakan o noktanın üzerinde gezinirken nefesi kesiliyor.

Hâlâ bilmiyor.

Hala dokunulmazmış gibi bizi beceriyor. Sanki güvendeymiş gibi. Sanki ihtimalleri lehimize çevirmemişiz gibi.

Çok yakın. Şimdi bile.

Bilinci yerinde olmasa bile. Vücudu bunu *istiyor*. Kavrayışım sıkılaşıyor. İticilerim derinleşiyor.

İşte zaman söylüyorum. Asla yüksek sesle söylememe izin vermediğim şeyi.

"Bebeğimizi doğuracaksın, küçük fırtına. Seni o kadar derinden doğuracağız ki gözlerini kapattığında bile bizi hissedeceksin. Günlerce bizimle damlayacaksın."

Benim ya da Ruin'in olması umurumda değil. Zaten onun kanında varız. Onun kemikleri.

Artık bizi çekip çıkaramazlar.

Ama düşüncesi? Birimiz içine gömüldüğünde karnının yuvarlaklaşması, kıvrımı - bu sikimin zonklaması için yeterli.

Onu şimdi daha sert beceriyorum. Cezalandırmadan. Sadece *kasıtlı*. Her itiş bir iddia.

Her eziyet bir sözdür.

"Çocuğumuzla birlikte büyümeni izlemek istiyorum. Ben seni arkadan becerirken karnının şiştiğini görmek istiyorum - doyduğunda bile ihtiyaçtan damlıyorsun."

Elim karnına doğru kayıyor, avucum onu tutabilecek boşluğun üzerinde duruyor. Bu *bizi* tutabilir.

"Mükemmel olacaksın," diye nefes alıyorum. "Çok mükemmel. Parlayacaksın."

Başı yastığa dönüyor, vücudu etrafımda titrerken dudakları yumuşak bir iniltiyle ayrılıyor. Bacakları etrafımda seğiriyor.

İnliyor. Yumuşak bir ses. Kırılmış. Ham. Ve benim. Hepsi benim.

Onu yavaş, istikrarlı ve derin sikiyorum. Acele etmeden. Vurmak yok. Sadece amansız, talepkâr bir baskı, sanki her itiş onun ruhuna kazınmış, *benim, benim, benim* diyen başka bir çizgiymiş gibi.

Vücudu etrafımda sıkılaşıyor.

Nefes nefese kalır ve uyanır. Gözleri çırpınarak açıldı, bulanıktı, kafası karışmıştı. Bana baktı, sersemlemişti.

Ama yine de dövüşmüyor. Gerçekten dövüşmüyor.

Sanki bunun nasıl biteceğini biliyormuş gibi, sanki bunu çoktan hayal etmiş gibi bana göz kırıyor.

Elim yanağına gidiyor. Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Yumuşak. Nazikçe.

"Bunu hissediyor musun, prenses? Bizim olduğunda böyle olur. Vücudun her damlasını almak için yalvardığında."

Bacakları kalçalarımın etrafında geriliyor. Vücudu için cevap veriyor. Ve ben onu her hamlede bir gelecek inşa ediyormuşum gibi beceriyorum.

Sanki onu zaten taşıyormuş gibi.

Sanki bunun için yaratılmış gibi.

Nefes nefese kalıyor, bana sıkıca sarılırken boğazından soluk soluğa bir çığlık kopuyor.

Yavaş başlıyor, sonra *vuruyor*. Orgazmı onu titreten bir dalgayla çarpıyor, sikimin üzerine gelirken kalçaları sarsılıyor, sertçe kenetleniyor.

Ve sonra kırılıyorum.

Bir hırıltıyla boşalıyorum, sikim derine doğru iniyor, sanki hayatım boyunca bunu yapmak için beklemişim gibi her şeyimi o mükemmel, sıcak bedene döküyorum.

Elim tekrar karnının alt kısmına kayıyor, avuç içlerim genişçe açılmış, içimi ona boşaltırken onu hareketsiz tutuyorum.

Her damla. Her damlasını. Tam ait olduğu yere. Uzun bir süre orada kaldım.

Onun içinde. Onu

solumak. Ona

tapıyorum.

Bölüm 47

Seanna

Zaten beklemekten yoruludum.

Bu zorunlu ateşkesin üzerinden yirmi iki saat geçti ve cildim sürünüyormuş gibi hissediyorum. Sessizlik çok gürültülü. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi oturma odasında, siyah kadife halının üzerinde bir ileri bir geri yürüyorum.

Ve ben bittim.

Şimdiden üç fincan kahve yaktım. Kestirmeye çalıştım. Nefes almaya çalıştım. Javier Reyes'i ve onu federal hapishaneye atmaya ne kadar yakın olduğumu düşünmemeye çalıştım.

İşe yaramadı.

Siyah taktik pantolonumu ve tankımı giydim, hatta günahkâr yumuşak botlarımı bağladım. Şimdi tek yapabileceğim hareket etmek.

Bodhi kanepede, kendini beğenmiş bir pislik gibi uzanmış, en sevdiği eğlence biçimiymişim gibi beni izliyor. Bir eli tembelce arkalığın üzerine sarkmış, diğeri uyluğuna yavaş ve sinir bozucu bir ritimle vuruyor. On dakikadır tek kelime etmedi. Söylemesine de gerek yok. Sırıttışı her şeyi anlatıyor.

Matteo uzaktaki duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, siyah gömleği göğsünde gergin bir şekilde uzanıyor, topuğumun üzerinde biraz daha zehirli bir şekilde her döndüğümde ağzı seğiriyor.

"Aklında bir şey mi , küçük fırtına?" Bodhi sonunda çene çalıyor.

Adımlarımın ortasında durup ona bakıyorum. "Teknik olarak hâlâ senin rehinen olduğum ve görünüşe göre kız ve uyuşturucu ticareti yapan adamı avlamak yerine lanet olası bir spa inzivasına çekildiğimiz kısım dışında mı?"

Bir omzunu kaldırıyor, umursamadan. "Öfkeyle doluyken çok seksi görünüyorsun."

"Dişlerinin ister misin?" "Karşı değilim."

Matteo homurdanıyor. Ona doğru dönüyorum.

"Ve sen. Orada öylece durup kara kara düşünecek misin yoksa lanet kapıyı açmayı mı planlıyorsun?"

Bakışları yavaş ve kasıtlı bir şekilde üzerimde geziniyor. "Kapıyı açarsam, tam olarak ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Javier'i bulacağım. Kanını akıtacağım, onu derin ve karanlık bir federal deliğe atacağım. Sonra da geriye kalanları yakacağım."

Bir sessizlik ritmi.

Sonra Bodhi der ki, "Yani, sadece başka bir Salı."

Gözlerimi öyle bir deviriyorum ki, kırbaç yemiş gibi oluyorum ve sanki bana hakaret etmiş gibi koltuğa yığılıyorum. "Siz ikiniz yirmi dört saat dediniz. Ben size yirmi üç saat verdim. Beni bu cömertliğime pişman etmeyin."

"Cömertlik değildi," diyor Matteo. "Bu bir pazarlıktı. Kaybettiniz. Sonuç bu."

"Öyle mi? Artık oynamayacağım." Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım, sesim alçak ve keskin. "Ağzından çıkacak bir sonraki cümleye kadar

bir isim, konum ya da koordinat kümesidir- yolumdan çekil."

Birbirlerine bakarlar.

İkisine de bir şeyler fırlatmak istememe neden olan o sessiz iletişim.

Bodhi öne doğru eğilir ve kollarını kalçalarına dayar. "Onu istiyorsun. Bunu anlıyoruz. Ama o kapıdan plansız -kontROLSÜZ- çıktığın anda o kazanır."

Matteo'nun sesi onu takip ediyor, daha sessiz ama daha sert. "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

Hala gidiyorum.

Çünkü tüm şiddet ve saplantılarına rağmen haksız değiller. Ama bu sabırlı olduğum anlamına gelmiyor.

Bodhi kedi gibi gerinir, sonra yavaşça ayağa kalkar. "Pekâlâ prenses. Çıkmayı çok mu istiyorsun?"

Başımı eğiyorum, kısık gözlerle onu izliyorum.

Uzaktaki pencereye doğru eliyle işaret ediyor; ağaç hattına ve ötesindeki karanlık ormana bakan pencereye. "O zaman git."

Gözlerimi kırıştıırıp aralarına bakıyorum. "Affedersiniz?"

Matteo'nun sesi yumuşak, eğleniyor. "Onu duydun. Javier'i avlamayı bu kadar çok mu istiyorsun? O zaman kapıya doğru koş."

Midem sıkışıyor. "Kapı mı?"

"Çevre kapısı," Bodhi tedarik ediyor. "Arazinin arka tarafı. Ağaçların arasından yaklaşık bir mil. Çıkmak mı istiyorsun? Javier'i kendi yönteminle halletmek mi istiyorsun? Koş. Kapıya ulaşırsan şartlarını değerlendiririz."

"Bu mı?" Gözlerimi kısarak soruyorum.

Bodhi daha da geniş sırtıyor. "İşte bu . Kapıya ulaşırsan, kazanırsın."

Matteo öne doğru eğiliyor, sesi ipek gibi pürüzsüz. "Ve çok iyi bir adam olduğum için, eğer kazanırsan Javier'i avlamana bile yardım edeceğim."

"Cömert," diye mırıldandım.

"Lanet olsun," diye ekliyor Bodhi başını eğerek, "eğer o kapıya ulaşırsan, belki ben de yardım ederim. Belki planı değiştiririz. Oğlu olarak onu özel bir yere çekmek için fazla bir şey gerekmez. Samimi bir yere."

Alay ediyorum. "mi?"

Matteo omuz silkiyor ve suyun ne kadar derin olduğunu bilen ve ikimizin de boğulmasını umursamayan bir adam gibi gülümsüyor. "Biz sözümüzün eriyiz."

"Ya kaybedersem?"

Bodhi'nin gülümsemesi hiç değişmiyor. "O zaman sen kal. Hâlihazırda uyguladığımız plana güveniyorsun."

Bir saniye düşünürüm. Hesapla. Daha önce Matteo ile çalışmıştım. DEA eğitim kursları. Kentsel saldırı simülasyonları. Ne kadar hızlı olduğunu biliyorum. Ne kadar hassas olduğunu.

Bodhi farklı. Daha az teknik. Daha acımasız. O kaçmaz, avlanır. Beni ormanda kovaladığı son seferden kalan morluklar hâlâ duruyor, maskesi yarı aydınlıkta parlıyor.

Ama bu sefer yarı karanlık değil.

Lanet olası günün ortası. Onlara bakıyorum.

Kalbim hızlanmaya başladı bile, adrenalin sanki bu oyunu tanımış ve oynamak istiyormuş gibi damarlarımda fısıldıyor. Ama ben aptal .

Ve silahsız gitmeyeceğim. Eğer bu oyunu doğru oynarsam.

"Bıçak istiyorum," diyorum açıkça.

Matteo'nun kaşları kalktı. "Bıçak mı?"

"Bu adil, Bodhi geçen sefer bir tane almıştı," diye karşılık veriyorum. "Bu sefer ben de bir tane alacağım."

Ağzı seğiriyor. "Peki ya hayır dersem?"

Yavaşça, hınzırca gülümsüyorum. "O zaman senin kemiklerinle idare edeceğim, tatlım."

Bodhi bir kahkaha atar. "Kıza bir bıçak ver, Matteo. Bakalım onunla ne yapacak."

Matteo koridorda yürüyor ve sonra pırıl pırıl parlayan siyah kabzalı ve deri kılıflı bir savaş bıçağıyla geri dönüyor. Onlarinkinden daha küçük, sanki benim için özel olarak yaptırmış gibi.

Bana vermiyor.

Yaklaşıyor, sonra kılıfı dikkatlice kalçalarımaya gömleğimin altına sokuyor. Parmakları, kabzayı omurgama bastırıp eğilecek kadar uzun süre oyalanıyor.

Sesi kulağıma bir fısıltı gibi geliyor, sakın ve soğuk. "Kendini bıaklamamaya alış."

Sadece sırtıyorum. "Kazandığımda ağlamamaya alış."

Bodhi tekrar evin arka tarafına, ormanın canlı bir şey gibi beklediği yere doğru başını sallıyor. "Hadi o zaman. Sana on saniyelik bir avans vereceğiz."

"Ne kadar cömertçe," diye mırıldanıyorum, çoktan kapılara doğru

ilerliyorum. Matteo beni takip ediyor, bir gölge gibi volta atıyor.

Son birkaç yılını tam olarak nasıl nefes aldığımı öğrenerek geirmış iki adamı geçmek için on saniye.

Orman önümdede uzanıyordu; solgun ışık, sık çalılıklar, dar patikalar ve budaklı kökler. Bir mil. Bir kapı.

Eğer başarırsam, kazanırım.

Eğer ... Beni nasıl bir cezanın beklediğini çok iyi biliyorum.

Ve bir yanım , çarpık bir yanım- sırf bunu hissetmek için kaybetmek istiyor.
Ama bir başka yanım da saklanmanın sona ermesini istiyor.

Vücudumdaki tüm kaslar gerilmiş, kalbim şimdiden küt küt atıyor. Omzumun üzerinden bir kez bakıyorum.

Matteo ve Bodhi yan yana duruyor.

Yırtıcılar. Bekliyorlar.

"On saniye," diye tekrarlıyor Matteo, tatlı tatlı gülümseyerek, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Sonra senin için geleceğiz. Akıllıca kullan."

Rüzgar yön değiştiriyor ve ben koşuyorum.

Orman yeşil, kahverengi ve gölgeden oluşan bir bulanıklık. Güneş yeri pürüzlü ışık çizgileriyle boyuyor. Devrilmiş bir kütüğün üzerinden atlayıp alçak bir dalın altına eğildiğimde nefesim ciğerlerimde yanıyor. Tek umudum bu ormana da diğerinde olduğu gibi tuzak kurmamış olmaları.

Sonra duydum.

bir yerde geri sayımı duyuyorum. "Beş," diye sesleniyor Bodhi, çok sakın.

"Dört," Matteo'nun sesi şimdi alçak ve karanlıktı ve şimdiden daha kötü bir şey vaat ediyordu.

"Üç."

Arkama

bakmıyorum. "İki."

Kalbim çarpıyor.

"Bir."

Bağırılmazlar. Gülmüyorlar. Hiç gürültü yok. Ama ben biliyorum.

Geliyorlar.

ayarlamıyorum. Onlar bir anlamı yok.

Sola, alıllıkların daha sık olduğu dar bir patıkaya saparken göğsüm sıkışıyor. Bacaklarım şimdiden itiraz ediyor ama yavaşlamıyorum. Yavaşlayamam.

Bodhi arkamdan sesleniyor, şarkı söyler gibi ve hınzırca: "Koş, küçük fırtına. Bakalım bir şey öğrenmiş misin?"

Onu görmezden geliyorum. Daha sert itiyorum. Her adım baldırlarımı, ciğerlerimi parçalıyor ama bedenimi buna uymaya zorluyorum. Bir mil. Bir mil yapabilirim.

Dallar kollarıma çarpıyor. Güneş ışığı içeri girip çıkıyor. Alçaktan, hızlıca, ağaçların arasında dolanarak, sanki ikinci doğamış gibi arazide en hızlı çizgiyi seçerek ilerliyorum.

Çünkü öyle.

Çünkü bunu daha önce de yaptım-engelli koşular, saha tatbikatları, adrenalin dolu görevler.

Bodhi yine gülüyor. Gürültülü, vahşi. Ayaklarının altındaki yaprakların çıtırtısı bana hızlı hareket ettiğini söylüyor ama bunu bekliyordum. Bunu *hatırlıyorum*. Geçen sefer beni nasıl kovaladığını, bana nasıl yol verdiğini ve yine de dişleri olan bir gölge gibi beni nasıl kestiğini.

Ama kanımı donduran Bodhi değil. Matteo.

ses çıkarmadı. Tek bir lanet ses bile.

Ağaçların arasından onun bakışlarını yakalıyorum. Yolları kesiyor. Beni yönlendiriyor. Sanki nereye gittiğimi benden önce biliyor.

"Siktir git, Matteo," diye tısılıyorum soluk soluğa, dallardan oluşan bir alıllığı iterek.

Cevap yok, tabii ki .

Dengemi kaybetmemi

istiyor. Korkmamı istiyor.

Ama korkmuyorum. *Tahrik* oldum.

Solumda bir şey şaklıyor - keskin, kasıtlı - ve içgüdüsel olarak dizlerimin üzerine çöküp çalıkların arasına yuvarlanıyorum. Az önce boşalttığım alana bir vücut çarptı. Bodhi.

Bu sefer çok yavaş.

"Akıllı kız," diye pantolonunu indirdi, koşusunun ortasında dönerek.

Hırslayarak tekrar havalandım ve ormanın derinliklerine daldım. Zikzaklar çiziyorum, yükselti değiştiriyorum, ileride gördüğüm geniş bir tepeye doğru hızla koşuyorum. Bu bana yükseklik kazandıracak. Görüş açısı. Kontrol.

Sağımda bir hareketlenme oldu. Çok

hızlı. Çok yumuşak.

Matteo.

Tabii ki lanet Matteo.

Nefesimin altında küfrediyorum ve sertçe sola dönüyorum, devrilmiş bir kütüğün üzerinden atlıyorum ve sığ bir vadiden aşağı kayıyorum. Açıdan dolayı kalçalarım yanıyor. Ciğerlerim çığlık atıyor. Ama durmuyorum. Duramam.

Bodhi şeytan gibi sırtarak önümdeki çalılıktan fırlıyor ve saldırıyor. Tam zamanında eğiliyorum, parmaklarının saçıma değdiğini hissediyorum ve kolunun altına giriyorum. Her ihtimale karşı bıçağı çıkarıyorum.

"Koşmaya devam et prenses!" diye sesleniyor, nefessiz ve neşeli. "Seni izlerken bile sertleşiyorum."

"Çok yavaş," diye homurdanıyorum, sola kaçıp başka bir dalın altına giriyorum. Bıçağın kabzasını sıkıca kavriyorum.

Daha sert itiyorum, ağaçları keskin, kontrollü hız patlamalarıyla kesiyorum. Arkama bakarak zaman kaybetmiyorum. Orada olduklarını *biliyorum*. Onları *hissediyorum*.

Bunu yapabilirim.

Yol daralıyor. Küçük bir derenin üzerinden atlıyorum, kaygan bir kayanın üzerinde yarı kayıyorum, toprak yemekten kaçınmak için tam zamanında toparlanıyorum. Nabzım boğazımda atıyor.

Ter omurgamı kayganlaştırıyor.

Ağaçların arasından bir metal parıltısı görüyorum; belki bir çit direği, belki de bir kapı.

Çok yakın. Çok yakın.

Sağımda bir dal kırıldı.

Adımlarımın ortasında döndüm, bıçağımı kaldırdım ama orada

kimse yoktu. Sonra yandan bir şey bana çarptı.

Matteo.

Yere sertçe yuvarlanıyoruz, uzuvlar, toprak ve nefessiz küfürlerden oluşan bir karmaşa. Dirseğim kaburgalarına saplanıyor, bıçak yukarı doğru parlıyor, ama bileğimi pratik bir hareketle yakalıyor ve durduğumuzda yere sabitliyor.

İlk başta konuşmadı. Sadece bana bakıyor, gözleri parlıyor, okunmuyor.

Sonra eli boğazımdaki zinciri buluyor -şimdiye kadar unuttuğum zinciri- ve çekiştiriyor.

Zincir bir gerdanlık, bir ilmik gibi sıkılıyor, keskin, boğuk bir sesle nefesimi kesiyor. Bedenim onun elinde sarsılıyor, gözlerim kocaman, ciğerlerim çığlık atıyor.

Sesi alçak, hırıltılı, ölümcül. "Gerçekten sana her şeyimi gösterdiğimi mi düşünüyorsun?"

Altında geriliyorum, aniden ve korkunç bir şekilde bunun birlikte çalıştığım Matteo olmadığına farkına varıyorum. Bu her zaman yüzeyin altında kişi. Cilanın altındaki avcı. Ve ben onu hafife almışım.

Zinciri, önleyecek kadar gevşetiyor. Eğiliyor, nefesi çeneme değiyor.

"Senin hatan," diyor, her kelimeyi yavaşça keserek, "iyi olanın ben olduğumu düşünmekti."

Sonra Bodhi de orada, diz çöküyor, gözleri adrenalinden çıldırmış. "Kapıya ulaşabildin mi?" diye soruyor nefesini tutarak. "Hayır mı?"

Sırıttıyor.

"O zaman sanırım bu yine bize ait olduğun anlamına geliyor."

Bölüm 48

Seanna

Matteo'nun altında iki büküm oluyorum, her kasım protesto çığlıkları atıyor ama içimi aydınlatan korku değil. Ateş. Açlık. Zinciri tutuşu hiç gevşemiyor. Gözlerindeki keskin parıltı da. Doğru düzgün nefes alamıyorum -sadece dar, sık soluklarla- ama bu, kalçalarımın arasındaki sıcaklığın kaygan nabzını durdurmuyor.

"boğmayı mı yoksa sismeyi mi planlıyorsun?" Hırladım.

Ağzı tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor. "Neden ikisi de olmasın?"

Gözleri benimkilere kilitleniyor, sonra kabzanın kıvrılmış parmaklarımdan çıktığı yere kayıyor. Acele etmiyor. Tehdit etmiyor. Sadece *alıyor*. İki parmağı benimkilerin arasından kayıyor, çıldırtıcı bir yavaşlıkla açıyor, ta ki bıçağı her zaman geri almak istiyormuş gibi avuçlayana kadar.

"Kendini bıçaklamamaya çalış dedim," diye mırıldanıyor, neredeyse eğlenerek. "Saklayacağını söylemedim."

Hırladım. "Geri ver onu."

Onun yerine soğuk metali göğsümün kıvrımına bastırıyor. Donup kaldım. Korkudan değil -asla öyle değil- ama beklentiden. Nabzım kükrüyor.

"Bıçaklarla oynamak ister misin, küçük fırtına?" Sesi alçak, ikna edici. "Hadi oynayalım."

Bıçak kıvrımı yavaş ve sığ bir şekilde izliyor, kıpkırmızı olan narin, kasıtlı bir sıyrıkla deriyi ayırıyor. Derin değil -bir çizikten fazlası değil- ama *yakıyor*, ince bir acı çizgisi, doğrudan kalbime doğru nabız gibi atan bir ısıya dönüşüyor.

Nefesim titriyor.

"Çok güzel kanıyorsun," diye mırıldanıyor Matteo. "Acaba kanının tadı da boşalman kadar güzel mi?"

Sonra *eğildi*. Dilini dışarı çıkararak tenimdeki kan çizgisini yalıyor, yavaşça ve tadını çıkararak, sanki yasak bir şeyin tadına bakıyormuş gibi. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi.

Ve sonra bıçak tekrar ısırıyor, diğer göğse bir acı daha ekliyor.

Keskin ve kasıtlı.

Nefesim kesiliyor. Bir kez daha derin değil. Sadece kanın çeliğin altında hassas bir çizgide yükselmesine izin verecek kadar.

Boncuklanmasını izliyor. Beni izliyor.

Sonra eğiliyor. Derimdeki kanı şarap gibi tekrar yalıyor. Bodhi arkasından alçak sesle inliyor. "Tanrım, çok sapkınsın."

"Şaşırmış gibi yapma," diyor Matteo, gözlerini benden ayırmadan. "Ayrıca, hoşuna gidiyor." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Sen sevmiyor musun?"

Sert nefes alıyorum. Bakıyorum. İstiyorum.

Geriye doğru kayarak bacaklarımın arasından geçiyor, sonra pantolonumun bel kısmının hemen üzerinde ince bir kesik daha açıyor. Amıma bir sarsıntı daha gönderecek kadar keskin. Nefesim kesiliyor, vücudum sarsılıyor, kalçalarım sıkılıyor.

Bıçağı ilk çizginin hemen altına yavaş ve cerrahi bir şekilde sürüklüyor. Başka bir acı. Arkasından bir kızılık daha açıyor. İrkiliyorum ama

Acı her şeyi keskinleştirir. Beni daha da ıslatıyor. Dişlerimin arasından tıslıyorum. Bodhi büyülenmiş gibi izliyor.

Matteo eğiliyor ve dilini kana bastırıyor, paralel çizgiler boyunca sanki ona aitmiş gibi temiz bir şerit yalıyor. Piç *kurusu inliyor*.

"Tadın şiddet gibi," diye fısıldıyor tenime karşı. "Lanet olası savaş gibi."

Ürperiyorum. Göbeğim sıcak ve ihtiyaçtan ağrıyor.

Bodhi alçak sesle gülüyor, bakışlarını vücudumda gezdirirken başını eğiyor. "Tanrım, bu halinle çok güzelsin. Kirli ve meydan okuyan." Elini arasına kaydırıyor, avucunun topuğunu pantolonumun sırlıklam olmuş bastırıyor. "Sırlıklam olmuşsun, küçük fırtına."

Sırf ikisine de inat olsun diye Matteo'nun tutuşuna karşı eğiliyorum ama bunu inkar etmek mümkün değil. Zaten bu kadar ıslak olmaktan nefret ediyorum. Ağaçların arasında nefes nefese koştuğum ilk andan beri ıslığım. Gözleri bana av gibi kilitlendiğinden beri. Kovalayacaklarını bildiğimden beri. Ve yakalayacaklarını. Ve mahvedeceklerini.

Matteo yana doğru hareket ederken zinciri bir kez daha, keskin ve iddialı bir şekilde sallıyor.

Bodhi çoktan yerini aldı ve pantolonumu çözdü, bir homurtu ve hınzır bir sırıtışla bacaklarımdan aşağı çekti. Elleri sert ve açgözlü, sırlıklam kumaşı sürüklüyor ve beni serin havaya çıkarıyor.

"Külot yok mu?" diye mırıldanıyor. "Buraya kaybetmek için *yalvarmaya* geldin." "Kapa çeneni," diye çıkışıyorum.

Ama Bodhi yine gülüyor ve öne doğru eğilip kalçamın iç kısmına bir öpücük konduruyor -sıcak, ağzı açık, nefesimi kesecek kadar ısıtıyor.

"Kahretsin, şimdiden çok ıslak," diye homurdanıyor. "Oyunu , değil mi? Kaybetmeyi *seviyorsun*."

"Kapa çeneni," diye , bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama elleri orada, onları açıyor, beni açık tutuyor.

"Söyle bize," diyor Matteo, ıslak girişime bir parmağını sokmak için aşağı uzanıyor, tam içeri itiyor, alay ediyor, "ne istiyorsun, *küçük fırtına*?"

Vücudum bana ihanet

ediyor. İnliyorum.

Alçak. Çaresiz.

Bodhi tekrar gülüyor, bu sefer daha yüksek sesle ve göğsümün kabarıklığını ısıırıyor - acıtacak kadar, morartacak kadar. Matteo aynı anda bir parmak daha ekliyor ve ben acıdan değil ama *ihtiyaçtan* haykırıyorum.

"Söyle," diye ısrar ediyor Matteo, sesi bir bıçağın üzerinde sürüklenen ipek gibi. "Bizi istediğini söyle, bizim olduğunu söyle."

"Hayır," diye nefes alıyorum, ikisinin de altında kıvranıyorum. "İstiyorum-"

Ama sonra Bodhi hiçbir uyarıda bulunmadan Matteo'nunkiyle birlikte iki parmağını içime sokuyor ve cümlem bir iniltiyle sona eriyor. Matteo zinciri tekrar sıkıyor.

-Sadece havayı çalacak ve görüşümü bembeyaz yapacak kadar.

Dünyam hissiyata dönüşüyor: sırtımın altındaki toprak, soğuk metalin ısırığı, ellerinin sıcaklığı, her ikisinin de parmaklarını doğru şekilde kıvırmaları.

"Uzun sürmeyecek prenses," diyor Bodhi bana sırtarak. "Şimdiden lanet parmaklarımın etrafında sıkılaştığını hissedebiliyorum."

O haklı. Çoktan yaklaştım.

Ve bu beni her şeyden çok kızdırıyor.

Parmakları birlikte çalışıp amımdan kaygan, müstehcen sesler çıkarırken, boğazım hâlâ sıkı olan zincirin altında zorlanıyor. Matteo avının zayıflamasını izleyen bir kurt gibi beni izliyor.

"Gelmek ister misin?" diye sorar usulca. "Yalvarırım."

Vücudum onları tutmaya çalışırken bile ona hırlıyorum. "Siktir. Seni."

Bodhi kıkırdıyor ve parmaklarını daha derin, daha sert büküyor. "Zaten üzerinde çalışıyorum, prenses."

Uyarıda bulunmadan parmaklarını çekiyorlar. Bağırıyorum -çaresiz, kızgın- ama bu bana sadece artık boş olan amıma sert bir tokat kazandırıyor. Ses ağaçlarda yankılanıyor. Acı anında, baş döndürücü.

"Biz izin verene kadar gelmiyorsun," diyor Matteo, zinciri bırakırken bile sesi saf bir emir gibi. "Anladın mı?"

Bir kez başımı salladım, keskin

ve öfkeliydim. "Aferin kızıma."

Önce Bodhi hareket ediyor, bir dizini kaburgalarımın iki yanına koyarak göğsümün üzerine oturuyor. Aleti -kalın, kızarmış, delinmiş- çoktan elindeydi. Bir kez okşuyor, sonra başını dudaklarıma değdiriyor.

"Aç" diyor.

Bilmiyorum.

"Bunun istiyorsan, söylemen yeterli. Eğer , o zaman o güzel ağzını aç."

Dişlerimi sıkıyorum ama ağzımı açıyorum. Tekrar boğulana, çenem ağrıyana, boğazım gerilene kadar yavaş ve iddialı bir şekilde içeri kayıyor.

Matteo şimdi bacaklarımın arasında diz çökmüş, kalçalarımı yukarı ve dışarı doğru itiyor. Kendini hizalamadan önce kendi delikli sikini girişime sürtmek için bir an alıyor.

"Nefes al," diye mırıldanıyor Bodhi, Matteo içime girmeden hemen

önce. Bodhi'nin sikinde boğuluyorum.

Matteo rahat . Bana zaman tanımıyor.

Beni takip ettiği aynı yoğunlukla beceriyor - her itiş derin ve ölçülü, etrafımda çekmeye çalıştığım her düzensiz nefese göre zamanlanmış

Bodhi'nin siki.

"Tanrım, ateş gibi hissediyorsun," diye inliyor Matteo, içime girerek. "Çok sıkı."

Ağzımdaki kalınlığın etrafında inliyorum. Vücudum parçalanmış, kullanılmış.

Bundan nefret etmeliyim.

Ama daha fazlasını hiç istemedim.

Bodhi başımı sabit tutuyor, iki eli de saçlarımda, hırıltıyla kalçalarını sallıyor.

"Sikimin üzerinde ağzın tıkalı çok güzel görünüyorsun prenses."

Sadece bir saniyeliğine çekiliyor -soluk soluğa kalmama yetecek kadar- ve sonra tekrar içeri itiyor, daha derine. Daha sert.

Matteo'nun hamleleri artık vahşice. Elleri kalçalarımı öyle sert kavırıyor ki moraracağımı biliyorum ve morarmasını istiyorum. Her izi istiyorum. Her acıyı.

"Siktir," diye inliyor Bodhi. "Şimdiden titriyor."

"Ne kadar sıkı olduğunu hissetmelisin," diye mırıldanıyor Matteo, sesi düzensiz. "O beni *kavırıyor*."

Ters ters bakmaya çalışıyorum ama Bodhi çoktan daha derine itmeye başladı.

Orgazmımın geliştiğini hissediyorum; karanlık, derin ve *yıkıcı*.

Matteo'nun parmakları klitorisimi buluyor, sert, acımasız ve mükemmel bir şekilde sıkıştırıyor.

"Bizim için gel, Seanna," diyor. "Sen onunkinde boğulurken benimkinde boşal."

Bodhi'nin sikinin etrafında çığlık atıyorum, ses yüksek ve harap. Vücudum sarsılıyor, ben titreyene, kaslarım kilitlenene, orgazm beni bir akıntı gibi sürükleyene kadar dalga dalga içimden geçiyor.

Matteo inliyor, hala içime vuruyor. Sonra ritmi bozuluyor. Bir, iki kez ileri doğru sarsılıyor ve salgısının sıcak selini içimde hissediyorum.

Bodhi onun yerini aldığı anda ben hâlâ sersemlemiş, titriyor ve nefes nefese kalmıştım. Aleti tükürük ve ihtiyaçla kayganlaşmıştı.

Ve o beklemez.

Bana çarpıyor, hızlı ve acımasız, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Sen bizimsin," diye hırlıyor. "Sen her zaman bizimdin."

İnliyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum. Aleti daha derine, daha keskin vuruyor, piercinglerinin metali *mükemmel* bir şeye sürtünüyor.

"Söyle," diye tıslıyor.

"Siktir git," diye soluyorum. Sırıttıyor.

"Söyle."

Savaşmak istiyorum. Tanrım, istiyorum. Ama parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Meydan okumam. Mantiğım. Lanet nefesim.

Her santimim yanıyor.

Ağzım yarı öfke, yarı teslimiyetle açılıyor. Ama içten içe gerçeği biliyorum.

"Senin," diye . Sesim harap olmuştu. Gözler vahşi. "*Ben-sikiyorum-senin*." Bodhi'nin hırıltısı hayvani. Saf sahiplenme.

Görüşüm tekrar beyazlaşana, toprağı tırmalayana ve ikinci orgazmım içimde şiddetle yırtılana kadar daha sert vuruyor.

Bodhi yüksek sesli, kırık bir iniltiyle onu takip ediyor, içime boşalırken kalçaları sarsılıyor.

Bittiğinde, uzuvlar, ter ve kirden oluşan karmakarışık bir karmaşayız.

Uzun bir an boyunca sadece nefes alıp verme sesleri duyuldu. Ağaçların arasından süzülen rüzgâr. Üstümüzdeki yaprakların hafifçe kayması sanki ormanın kendisi nefes alıyormuş gibi.

Gökyüzüne göz kırpıyorum, vücudum harap olmuş durumda -çekirdek zonkluyor, kalçalarım titriyor, boğazım acıyor ve bacaklarımın arasından ılık, kaygan bir pislik damlıyor.

Sonra gerçeklik bir sürtük olmaya karar verir.

"Ah," diye mırıldandım, sesim harap olmuştu. "Her şey acıyor amina koyayım."

Bodhi gülüyor. Yanıma yığılırken boğuk, tatmin olmuş bir ses, bir eli saçlarında geziniyor, diğeri sanki bölgeyi yeniden ele geçiriyormuş gibi tembelce kalçamın üzerinde duruyor.

"Bir dakika önce şikayet ettiğini duymadım," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Gözlerimi deviriyorum. Ya da denerim. "Çünkü senin sikiinde boğulmakla meşguldüm."

"Şiir," diye mırıldanıyor Matteo arkamdan. Elleri çoktan hareket etmeye başladı - yüzümdeki teri ve kiri siliyor, şimdi beni her zaman dengemi bozan bir şekilde nazikçe. "Kıpırdama."

Toprakta buruşmuş ve mahvolmuş pantolonumu tutup silkeliyor. Topraktan sertleşmiş, kalçamdan biraz yırtılmış ve terden daha fazlasıyla nemlenmişti.

Bodhi her iki kolumun altından birer eliyle beni dik tutup saçımdaki birkaç yaprağı tararken onlara ters ters bakıyorum.

Matteo pantolonumu giymeme yardım etmek için çömeliyor, ben yeni doğmuş bir geyik gibi sallanırken pantolonumu sabit tutuyor. Bacaklarım hâlâ düzgün çalışmıyor. Kumaş kalçalarımın yukarı sürükleniyor, kumlara takılıyor ve ıslak yapışkanlık bacaklarımın arasına yapışıyor.

Korkunç bir şey.

İnliyorum, yüzüm buruşuyor. "Aman *Tanrım*. Bu iğrenç bir şey."

Bodhi arkamdan homurdanıyor. "İki adamın seni kremalı çörek gibi doldurmasına izin verirsen olacağı budur."

"Bunu bir daha asla söyleme," diye homurdanıyorum.

"Kremalı... dolgulu... çörek," diyor yavaşça, her heceden zevk alarak.

Matteo bel kemerini kalçalarımın üzerinden çekerken omzumun üzerinden ona ölümcül bir bakış fırlatıyorum. Taze kesikleri çekiştirdiğinde irkiliyorum. Dikkatlice

bıçağı tekrar sırtımdaki kılıfına sokuyor.

"İyi misin?" diye sorar, sesi artık kısıktır. Hasar kontrolü için sakladığı ses. "Çok sinirli görünüyorsun. Pantolon yüzünden mi yoksa kaybettiğin için mi?"

Gözlerimi kısıyorum. "Evet."

Bodhi'nin kahkahası hınzırcaydı. "Hâlâ mücadele ediyor. Onunla gurur duyuyorum." "Seni bıçaklayacağım," diye mırıldandım.

Matteo alçak sesle kıkırdıyor, sanki her şeyi daha iyi yapacakmış gibi eve doğru yürümeye başladığımızda omzumdaki kiri fırçalıyor. "Sanki seni tam olarak bu yüzden sevmiyormuşum gibi söylüyorsun."

Adımlarımın ortasında donup kaldım. Sadece bir kalp atışı. Keskin bir nefes alışı.

Ama yürümeye devam ediyor, sanki o kelimeyi aramızda dolu bir silah gibi bırakmamış gibi.

Bodhi kaşlarını çatır ve sırtır. "*İşte bu da afterglow'u mahvetmenin bir yolu.*"

"İkinizden de nefret ediyorum," diye mırıldandım.

Bodhi omzunun üzerinden, "Seni sevdiğini söyledikten hemen sonra bunu söylemene bayıldım," diye sesleniyor.

"Yemin ederim-"

"Bu arada, ormanda tecavüze uğramış sarhoş bir geyik yavrusu gibi yürüyorsun."

"Seni bıçaklamadan önce *ısıracağım*," diyorum topallayarak.

Omzunun üzerinden bir sırtış fırlatıyor. "Bu düşündüğün gibi tehdit değil."

Alay ediyorum ama pantolonumun sıkışma şeklinden irkilmemeye çalışmakla meşgulüm. Her adım rahatsız edici. Malzeme tüm yanlış yerlere yapışıyor, şişmiş cildi ve taze çürükleri çekiştiriyor ve amımdan sızan boşalmalarını *hissede biliyorum*. Bu müstehcen. Ve sinir bozucu. Ve dikkat dağıtıcı derecede sıcak.

Sonunda evin arka kapısına ulaşıyoruz, Bodhi önde, ben eşikten tökezleyerek geçerken Matteo parmaklarını omurgamda hafifçe gezdiriyor.

Bodhi önümde donup kalıyor, iki adım içeride. Arkasına çarpana kadar fark etmedim. , Matteo geriliyor. Eli sırtımdan kalktı. Sonra, sessizce, bir nefesin biraz üstünde: "*Siktir.*"

Bodhi'nin omzunun arkasından göz kırpyorum. Erkekler.

Dört kişi. Beş değil. Hepsi silahlı. Donup kaldım.

İçlerinden biri elinde viskiye benzeyen bir bardakla mutfak tezgahına yaslanmış. Yanında, elinde gevşekçe tuttuğu bir silahla bir başkası var.

"Şey," diyor adam. "Çok meşguldün, *evlat.*" Bodhi hareket etmiyor. Nefes almıyor.

Sonra aniden *duygusuzlaşan* bir sesle mırıldanıyor: "Baba."

Bölüm 49

Seanna

Javier Reyes, savaş bölgesinin ortasında yemek daveti veren bir kral gibi, sıradan bir tehditle dolu bir sesle, "Kapıda öylece durmayın," diye sesleniyor. "İçeri gel."

Sesi yumuşak -hatta kültürlü- ama altında bir şey var. Keskin ve kıvrımlı bir şey. Bir yılan gibi. Elimizdeki son gözetleme görüntüsünden daha yaşlı ama yaş onu yumuşatmamış. Takım elbisesi mükemmel bir şekilde dikilmiş, kömür ipeği ve keskin beyaz çizgilerden oluşuyor, tuzlu ve biberli saçları kontrol ve cazibeden oyulmuş bir yüzün arkasına kaymış.

Otomatik olarak öne doğru bir adım atıyorum, gerginlik omurgamdan aşağıya iniyor. Bodhi hâlâ önümde, Matteo yarım adım arkamda. Elinin belime bastırıldığını hissediyorum - ince, sabitleyici - ama gözlerimin arkasında tutuşmaya başlayan öfke alevini durdurmuyor.

Bakışlarım Javier'in yanındaki adama kaydı.

Marcus Vega.

Güvenlik kamerası görüntülerinden teşhis ettiğimiz adam. Javier'in en sevdiği küçük fino köpeği. Ayakçı çocuk.

Mükemmel.

Javier sanki buranın sahibiymiş gibi açık oturma alanına doğru ilerliyor. Viskisinden bir yudum alırken parmakları mutfak tezgâhının kenarında boş boş geziniyor, gözleri dekoru değerlendirir gibi etrafı tarıyor. Ya da belki de yerleri boyamak için ne kadar kan gerektiğini ölçüyor.

"Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum," diyor boş boş, yüzümüze bile bakmadan. "Seni *aramak* zorunda kaldığım zamanki şaşkınlığımı hayal et. Ve ne buldum? Küçük bir ev. Bir sır gibi saklanmış."

Matteo'nun nefesinin kesildiğini duyunca duraksıyor. Javier'in karanlık gözleri ona kayıyor.

"Tanıdık geliyorsun." Bir süre Matteo'yu inceliyor, gözleri hafifçe kısılıyor. "Daha önce tanıştık mı?"

Matteo cevap vermiyor.

Ama bunun bir önemi yok. Çünkü Javier çoktan sıkıldı. Çoktan yoluna devam ediyor. Dikkati benim üzerimde.

Ve bir anda tüm oda değişir. Silahını çekti.

Dramatik bir kurgu yok, önceden bağırılan bir tehdit yok. Sadece ben daha nefesimi bile tamamlayamadan başımın yan tarafına metalin soğuk baskısı.

"Şimdi *seni* tanıyorum," diyor, neredeyse nazikçe. "Ve itiraf etmeliyim ki biraz endişeliyim. Oğlum neden bir DEA ajanıyla evcilik oynasın ki?"

Sesi alaycı bir şaşkınlıkla yumuşuyor. "Tabii... bilmiyorsa." Silahını doğrulttu. İrkilmedim.

"Seni öldürmemem için bana iyi bir sebep söyle."

Ağzımı açıyorum, zehir çoktan dilimde kıvrılmış ama Bodhi benden önce davranıyor.

"Varisime hamile olabilir."

Kelimeler gerilimi bir giyotin gibi kesip atıyor. Silah hareket etmiyor ama Javier'in bakışları oğluna doğru kayıyor. Bodhi gözünü kırpmıyor. Geri adım atmıyor. Bu sözleri kana da kazımış olabilir.

Donup kaldım.

Bakışlarım Bodhi'ye yöneliyor, kanımı çekecek kadar keskin ama o çok ciddi görünüyor. Sanki *eminmiş* gibi.

Sanki *doğruymuş* gibi.

Midem bulanıyor. Bunun *mümkün* olmadığını biliyorum - *RİA'm var, sen tam bir kaçıksın*. Ama sonra Matteo arkama yaklaşıyor, vücudu benimkine sürtünüyor.

Bir şeyler *biliyor*.

"Üzgünüm, küçük fırtına. RİA'yı çıkardık," diye mırıldanıyor, zar zor nefes alarak ve sadece kulaklarımın duyabileceği kadar yüksek sesle.

Ve şimdi ikisini de boğmak istiyorum.

Lanet olası pislikler. Hayır, onları öldüreceğim. Onları *çok* yaratıcı şekillerde bıçaklayacağım.

Dişlerimi o kadar sert sıkıyorum ki çenem ağrıyor.

Odadaki yılanı dönüp baktığımda, odağındaki değişimi görüyorum. Hesaplamayı. Olasılığı.

Miras. Lanet olsun.

Bunu yüzünde görebiliyordum, dengelerin değiştiği anı. Bir tehdit olmaktan çıkıp bir piyon haline geldiğim an.

Javier alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde kıkırdıyor ama silahını indirmiyor. "Şimdi *bu...* işleri değiştirir."

Sanki hepimiz brunch'a oturuyormuşuz gibi gülümseyerek geri çekildi ama bakışları yumuşamadı. Aksine daha da keskinleşti.

"Eğer durum buysa," diye mırıldandı, artık neredeyse hoşgörölüydü. "Belki bugün seni suratından vurmam. Belki de seni yakınımnda tutmak tam da ihtiyacım olan şeydir."

Gölümsemesi gözlerine ulaşmadı.

"Oğlumu hizada tutmak için."

Bodhi öne çıkar. "Onu götürmüyorsun." Javier ona bakmıyor bile. Sadece hareket eder.

Tabancanın arkası Bodhi'nin elmacık kemiğine öyle hızlı çarpıyor ki, bir havai fişek gibi ses çıkarıyor.

Ses yankılanıyor; keskin, acımasız, nihai.

Bodhi bir adım geriye sendelıyor, metalin derisini parçaladığı yerden kan fışkırıyor ve ben yarım nefesliğine kırmızı görüyorum. *Hareket* ediyorum.

Ama fazla uzağa gidemiyorum.

Marcus çoktan oradaydı, yumuşak bir adımla içeri girdi, kendi silahının soğuk çeliği şimdi boğazımın dibine bastırıldı. Gözleri ölü gibi sakın, buzul mavisi ve acımasız, sanki bir insana değil de etkisiz hale getirilmesi gereken bir soruna bakıyor.

"Yapma," diyor basitçe.

Javier bana doğru dönüyor, şimdi kendini beğenmiş. "Aferin kızıma," diye mırıldandı. "Hadi gidelim." Başka seçeneğim yoktu. Marcus beni ileri doğru itiyor, silahı tenimden hiç ayrılmıyor, kolumu mengene gibi kavırıyor. Soğuk fayansların üzerinde tökezleyip açık ön kapıdan dışarı çıkıyorum, hâlâ yarı yarıya Bodhi ya da Matteo'nun

düşerler. Ama yapmadılar.

Hiçbir şey duymuyorum. Tek bir kelime bile. Tek bir adım bile. İhanet çürümeye devam ediyor.

Dışarıda, öğleden sonra havası tenimi tokatlıyor. Ağaçların yakınında iki siyah cip, diğer adamlar öndeki arabaya tırmanıyor.

Marcus beni ikinci arabanın arkasına itti.

Düzen beni hazırlıksız yakaladı. Üç öne bakan koltuğun karşısında üç arkaya bakan koltuk var. Arkaya bakan sıraya atıldım, emniyet kemeri yok, ama bu önemli değil.

Javier benden sonra, soğukkanlı ve telaşsız bir şekilde kayarak karşımdaki öne bakan koltuklardan birine oturuyor. Marcus bir başka ön koltuğa çöküyor, silah elinde, namlu rahatça kalçasına dayanmış ama tam göğsüme nişan almış.

Başka bir adam ön koltuğa tırmanıyor, sözsüz, motor gümbür gümbür .
Diğer SUV önümüze geçip işaret veriyor.

Çılgılık atmam. Ağlamıyorum. Lanet cama vurmuyorum. Bir anlamı yok.

Ağaçlar geçip gidiyor ve bedenimin her santimi öfkeyle titreşiyor. Bodhi ya da Matteo'yu göremiyorum. Takip etmiyorlar. *Gelmiyorlar*.

"Biliyor musun," diyor Javier, sesi alçak ve konuşkan, "oğlumun beni hayal kırıklığına uğratacağını hep düşünmüştüm, ama bu? Ormanda saklanmak. Bir federalle yatmak. Düşmanla evcilik oynamak." Dilini şaklatıyor. "Sen çok güzel bir hatasın, Seanna. Bunu ona vereceğim."

Parıltım boyayı soyabilir.

"Merak ediyorum-" gözleri tekrar bana kaydı "-onu kime ait olduğunu unutmadan önce mi yoksa sonra mı baştan çıkardın?"

Öfkenin yanmasına izin veriyorum, derin ve sessiz. Ona yükselmiyorum.

Sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi yavaşça nefes verir. "Kingston telefonlarıma yanıt vermeyi kestiğinde bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım. O her zaman zor biriydi. Ama bu?" Gözleri kısıldı, sesi jilet gibi keskinleşti. "Bu bir ihanet."

Bir duraklama.

"Bir yabancının ihanetini affedebilirim. Güzel gözlü bir kadın ve yatağının altına sıkıştırılmış bir rozet. Anlamadığım şey..." Hafifçe öne eğiliyor, sesi neredeyse nazik. "Gerçekte kim olduğunu öğrendiği anda neden kafana bir kurşun sıkmadığıdır."

Göz kırpmıyorum. Nefes almıyorum.

"Bildiğini varsaymak zorundayım," diye mırıldanıyor Javier. "Bu da demek oluyor ki bunu o seçti. *Seni* seçti." Başını hafifçe eğiyor. "Çok özel biri olmalısın."

Sonra ağzının köşesi seğiriyor - bir gülümseme değil. Daha çirkin bir şey. "Ya da belki bacaklarını açarak yatmakta çok iyisindir."

Bana doğrultulmuş silah sabit duruyor.

Ama ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor.

O zaman *pop*.

Keskin bir ses. Temiz. Kesin.

SUV şiddetle sola yalpalıyor. Araç savrulurken lastikler gıcırıyor, burun hendeğe doğru sallanıyor.

Ön lastiğin parçalandığını, lastiğin siyah şeritler gibi dalgalandığını duyduğumda sürücü "Ne oluyor lan?" diye bağıyor.

Her şey dönüyor.

Javier kendini desteklemek için elini tavana vuruyor, dünya eğiliyor. Doğruca kalın bir çam gövdesine doğru gidiyoruz. Araba sarsılarak dururken dünya eğiliyor.

Ve *sonra-bang*. Silah sesi.

Arabanın içinde.

Boynumdaki sızı hızla geliyor, beyaz-sıcak, ve irkiliyorum, *beni vurduğunu* düşünüyorum. Bedenim çökmeye hazırlanıyor.

Ama hala nefes alıyorum.

Marcus'un namluyu indirdiğini görmek için tam zamanında kalbim küt küt atarak dönüyorum; namludan dumanlar yükseliyor. Sürücü direksiyona doğru yığılıyor, kan ön panele sıçıyor.

Beni *geçti*.

Uzaktan gelen silah sesleri ağaçların arasından yankılanıyor, sanki orman mermilerle tutuşmuş gibi vahşi ve keskin.

Javier İspanyolca küfrederek ve kapının koluna uzanır. Kapı uçarak açılır ve Javier tökezleyerek dışarı çıkarken rüzgâr içeri hücum eder.

Hamle yapıyorum.

Öfke içimde şimşek gibi çakıyor ve peşinden arabadan atlayarak *hareket ediyorum*.

Tam arkasını dönerken yumruğum yüzüne çarpıyor.

Tatmin edici bir çıtırtı. Javier sersemlemiş bir halde geri dönüyor, yarılan dudağından kan fışkırıyor ama kendini çabuk toparlıyor. Çok hızlı. Silahını tekrar kaldırıyor.

-

Ama Marcus çoktan aramıza girmiş, yolumu kesiyor, silahı değişiyor.

-Ama bana karşı değil.

"Mátala!" Javier bağılıyor, sesi düzensiz, öfke her heceye yayılıyor. "Öldürün onu!"

Marcus... ona bakar. Sonra

bakar.

Bodhi ve Matteo hayalet gibi yavaşça ormandan çıkıyorlar, ikisi de silahlı, ikisi de havayı durgunlaştıran o ölümcül, *nihai* şekilde sakin.

Bodhi'nin yüzü buzdan oyulmuş. Soğuk bir öfke.

Javier hırlıyor, dişleri kan içinde ve kolunu bana doğru kaldırıyor. Parmağı ölümcül bir niyetle tetiği çekiyor.

Tıklayın.

Hiçbir şey.

Boş, içi boş ses, herhangi bir silah sesinden daha yüksek çınlıyor.

Yüz ifadesi kırılır.

Silaha bakıyor. Sonra Marcus'a. Ve o
anda, onu gördüm.

İhanet.

Saf. Guttural. Ruhun derinliklerinde.

Marcus'a sanki dünya altından yarılmış gibi bakıyor, yüzünün her öfkeli çizgisine inançsızlık kazınmış. Sanki tüm gücü elinden alınmış ve bir başkasına verilmiş gibi.

"Sen-" diye , sesi boğuklaşıyor.

Marcus irkilmiyor. Konuşmuyor. Sadece Javier'in bakışlarını daha önce olduğu gibi aynı ölü sakinlikle tutuyor.

Bodhi yavaş ve temkinli adımlarla ilerliyor, namlusu hâlâ kendisini yaratan adama çevrili.

Marcus'un başı Bodhi'ye doğru eğilir ve şöyle der: "Çok yaşa kral." Javier donakalır.

Nefes alamıyorum. Nabzım savaş davulu gibi atıyor.

"Onu toprağa gömmek istediğinizi söylemiştiniz," diye çıkışıyorum, onlara doğru dönüyorum, öfkem kaburgalarımın arasında bir bıçak gibi. "Peki *onu vuracak mısınız?* Yoksa bu da başka bir yalan mıydı?!"

Bodhi gözünü kırpmıyor. "Onun ölmesini istiyorum," diyor, sesi alçak ve keskin. "Ama bu onur asla benim olmayacaktı."

Matteo yanına yaklaşıyor, gözleri Javier'den hiç ayrılmıyor. "O her zaman senin olacaktı, Seanna."

Bakışlarım ona kayıyor. Göz kırıyorum. Kelimeler beklediğimden daha sert çarptı.

"Ne?" Törpölüyorum, öfke biraz başka bir şeyde boğuluyor - daha derin bir şey.

"Size hediyemiz," diyor Matteo.

Bodhi yavaş ve ciddi bir şekilde başını sallar. "Senin ellerinde ölecek, Seanna.

Planımız hep buydu."

Nefesim kesiliyor, inançsızlıkla keskin ve acıtıcı bir şey arasında bir yerde sıkışıp kalıyorum.

bakıyorum, ikisine de. Takipçilerime. Esirlerim. Canavarlarım. Krallarım.

Ve fark ettim ki ben de o pislikleri seviyorum.

Yavaşça arkama uzanıyorum, parmaklarım Matteo'nun daha önce oraya bağladığı bıçağın kabzasının etrafında kıvrılıyor.

Elim bıçağın etrafına anda, içimde bir şey *değişiyor*. Bıçağı yumuşak, pratik bir hareketle serbest bırakıyorum.

Javier nefes nefese beni izliyor, ağzının kenarından kan geliyor. Gözleri açılıyor - korkudan değil, hayır, bunun için fazla narsisttir- ama anlıyor.

O biliyor. Şimdi görüyor. Kaçınılmazlığı.

Celladına bakıyor.

Bir adım öne çıkıyorum.

Diz çökmeyi reddeden bir kral gibi çenesini kaldırıyor. Ama dudağı kanıyor, silahı boş ve mirası parmaklarının arasından toz gibi kayıp gidiyor.

"Fırsatım varken seni öldürmeliydim," diye alay ediyor.

Gülümsüyorum, yavaş ve acımasız. "Evet. Gerçekten ." Hırlıyor ve hamle yapıyor ama çok yavaş, dengesi çok bozuk.

Ve tereddüt etmiyorum.

Bıçağı ona saplıyorum, göğüs kafesinin hemen altına, yukarı doğru açılı, temiz ve acımasız. Nefesi kesildi. Gözleri kocaman oldu.

Durmuyorum, geri önce sarsarak çıkarıyorum. Sonra büküyorum. *Tıpkı ailemin bana hep öğrettiği gibi.*

Kandan boğuluyor, bana uzanmaya çalışıyor ama onu geri itiyorum. Tökezledi, dizlerinin üzerine çöktü, bir eli yarasını kavırıyordu. Diğer körü körüne uzanıyor; yardım için, güç için, eskiden bir anlamı olan bir isim için.

Bodhi ve Matteo hareket etmiyor.

Marcus hareket etmiyor.

Bu *benim*.

Suratına tekme attım. Çok sert.

Botumun topuğunun altındaki kemik çatlıyor - burnu ya da yanağı ya da ikisi birden, umurumda değil. Kafası geriye doğru savruluyor, ezilmiş kiraz gibi kan fışkırıyor.

Daha da çöküyor, ağzı gevşek, gözleri şaşkın.

Başında duruyorum, göğsüm kabarıyor, bıçak hala elimde sıcak.

Ardından gelen sessizlik *çok yoğundur*. Kutsal. Tüm sonların olduğu gibi ağır.

Sonra Matteo yavaş ve kararlı adımlarla yaklaşıyor. Tek kelime etmiyor, sadece uzanıyor ve başparmağıyla yanağımdaki kan lekesini temizliyor. Dokunuşu yumuşaktı. Saygılı.

Bodhi sanki yıllardır nefesini tutuyormuş gibi nefes veriyor. "Sonunda."

Kan ve korku üzerine imparatorluklar kuran kral Javier Reyes'e bakıyorum.

Ve suçluluk hissetmiyorum.

Kendimi *özgür* hissediyorum.

Bölüm 50

Seanna

Marcus her şeyle ilgilendi.

Arabalar. Cesetler. Kırık bir damar gibi toprağın içinden akan kan sıçramaları.

Javier'in olmadığı ortaya çıktı. Gerçekten değilmiş.

Bodhi'nin adamıydı. Ya da daha doğrusu bir *müttefik*. Reyes'in imparatorluğunu içeriden çökertmek için yıllardır sessizce çalışan bir hayalet.

-Vücut kendi ağırlığı altında çökene kadar uzuvlarını teker teker kesmişler. Navarro'yu bile dönüştürmüşlerdi.

Bana plan.

Beklememi söyleyip durdukları.

Peki ya şimdi? Hepsine göre -Marcus, Bodhi, Matteo-Kingston Reyes öldü.

Babasının yanına gömüldü. Kartel

mi?

Paramparça.

Bu haftayı atlatamaz.

Parçalar çoktan düşmeye başladı.

Bir süre sonra yatağa düştük. Hala kanlıydık. Hâlâ harap haldeydik. Hâlâ uyuyamayacak kadar gergin ve konuşamayacak kadar bitkin. Vücudumdaki her kas çığlık atıyordu ama umurumda değildi. Sonunda kontrol tekrar bendeiken değil. Javier Reyes çam iğneleri ve topraktan bir battaniyenin altında soğuk ve sessizken değil.

Kimin önce uyuduğunu hatırlamıyorum. Önemli değil.

Uyku bana bir uyuşturucu gibi geldi, beni sert ve hızlı bir şekilde altına çekti. Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyorum.

Ama omzuma konan bir elle sarsılarak uyanıyorum; yumuşak, dikkatli. Nefesim kesildi.

Gözlerimi açtım. Hydessa.

Yüzü benden birkaç santim ötede, ürkütücü bir neon ışıltısı içinde. Bir tarafı kırmızıya boyanmış. Diğer tarafı yeşil. Yüz ifadesi aceleci. Solgun. Biraz vahşi. Koyu renk saçları birbirine karışmış, ağzı fısıltıyla çığlık arasında yerdeymiş gibi ayrılmış.

İşte o zaman onları görüyorum.

İki figür, yatağın iki yanında birer tane. Heykel gibi duruyorlar.

Her biri parlayan neon maskeler takıyor, biri kırmızı, biri yeşil. Her biri sevdiğim adamların boğazına bıçak dayamış.

Matteo sarsılarak uyandı.

Eli havaya kalkıyor -neredeyse bıçağı boğazında tutan adamın bileğini yakalıyor- ama bıçak hareket etmiyor. Sadece daha sert bastırıyor.

Bodhi yarım saniye sonra kendine geliyor, tavana gözlerini kırıştırıyor, sonra da sanki önemsiz bir şeymiş gibi boynunun yanındaki bıçağa bakıyor.

Matteo alçak sesle hırlıyor, sesi sert ve zehirli. "Nasıl oluyor da insanlar güvenliğini aşıp duruyor?"

Kırmızı maske ona doğru eğilir ve çıkan ses modüle edilir
-Soğuk, robotik, omurgamı sertleştirmeye yetecek kadar keskin.

"Çünkü güvenliğiniz *şaka* gibi," diyor kuru bir sesle. "Beş yaşında bir çocuk bile o sistemi hackleyebilir. Dürüst olmak gerekirse, daha iyisini beklerdim."

Matteo'nun bakışları kemikleri yakabilirdi.

Hydessa boğazını temizliyor, eli hâlâ hafifçe omzuma bastırıyor. "Yani..." diyor, yavaş ve kasıtlı, gözleri maskeli adamlar ve yataktaki yarı çıplak kaos arasında gidip geliyor, "kurtarılmaya mı ihtiyacın var yoksa...?"

Bakışları Bodhi'nin üzerine düşüyor ve öylece kalıyor. Bu bakışı biliyorum. Onu *tanıyor*.

Tabii ki tanıyor. Onu organizasyondan tanıyor. Ama hiçbir şey söylemiyor. Henüz söylemiyor.

Yavaşça doğrulup bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum. "Kurtarılmaya ihtiyacım yok."

Hydessa kaşlarını çatıyor. "Emin misin? Çünkü durduğum yerden bıçakla bir tartışmayı kaybetmişsin gibi görünüyor."

"Kan dökme olayını geride bıraktık," diye mırıldandım. "Çoğunlukla."

Bodhi bıçağın altında kayıyor, bir orman kedisi gibi tembelce geriniyor. "Yine de bir kahveye hayır demezdim."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor Matteo.

Hydessa homurdanıyor ve gözlerini tekrar bana çeviriyor. "Peki, o zaman," diyor, sesi aniden daha kırılmış, "belki de ayağa kalk. Saçını düzelt. Yüzündeki seksi sil."

Ona göz kırpıyorum. "Neden?"

Bana uzun, ağırlıklı bir bakış attı. "Çünkü ailelerimiz bizden yaklaşık on dakika geride."

Ruhum bedenimi terk ediyor.

"Ve Max Amca," diye tatlı tatlı ekliyor. Tanrım.

Lanet olsun. Tanrım.

Maskeli davetsiz misafirler geldikleri gibi duman gibi yok olurlar. Sadece son bir "Güvenlik duvarlarını yükselt, geri zekâlı," sesi omzunun üzerinden aynı modüle edilmiş tonda fırlatılır.

Sonra bir göz kırpışıyla ortadan kaybolurlar; ortak bir halüsinasyon gibi gölgelerin arasına karışırlar. Hydessa sanki bu *normal* bir şeymiş gibi gözlerini deviriyor ve kendisi de kapıdan çıkıp kaybolmadan önce gizlilik ve hançer ucubelerinin kaoslarını planlamaları gerektiğine dair bir şeyler mırıldanıyor.

Matteo öldürücü bir boşalttıkları havayı kapatır. "*Nefret* ediyorum insanlar."

"Bir daha asla güvenlik hakkında konuşma iznin yok," diye mırıldanıyorum, kirli gömleğimin üzerine kapüşonlu bir tişört geçirip parmaklarımı çılgınca saçlarımda gezdiriyorum. "Asla."

Bodhi bir şekilde yeni bir tişört buluyor ve sanki brunch'a geç kalmışız da kaçırılma ve kartel savaşının sonuçlarıyla uğraşmıyormuşuz gibi omuz silkiyor. "Yani duşta seks partisi için vaktimiz yok mu diyorsun?"

Ona ters ters bakıyorum.

Matteo çoktan aynanın karşısına geçti. "Ormanda vahşi bir seksin ardından gelen bir kartel infazından daha az etkilenmiş gibi görünmek için üç dakikadan az vaktimiz var."

"O zaman elini çabuk tutsan iyi edersin *Ruin*," diye çıkışıyorum, zarafetten çok hayal kırıklığıyla pantolonuma atlıyorum.

Ön kapıya doğru çabaladığımızda, hala buruş buruştu ama kanamamız yoktu. Çoğunlukla giyiniktik. Aktif olarak sikişmiyoruz.

Yani, ilerleme.

Lastiklerin gürültüsünü duyabiliyorum; motorlar duruyor, kapılar çarpıyor.

Midem bulanıyor.

Sikeyim.

Kapıyı açtım ve *onları* görmek için tam zamanında dışarı çıktım.

Annemle babamı.

Silahlı. Kızgın. Tehlikeli.

Babamın belinde tabancası, babamın çekilmiş pırıl pırıl bir bıçağı, annemin silahı ve içinde en az iki bıçak olduğunu *bildiğim* çapraz askısı var ve hepsi de kişisel bir savaş alanı ilan etmekten saniyeler uzakta görünüyor.

Max Amca da onlarla birlikte. Onu ilk kez silahlı görüyorum. Sanki eve girip hazırlarmış gibi eve doğru saldırıyorlar. Ellerimi havaya kaldırıp hızla ilerliyorum.

"Ben . Ben iyiyim," diyorum yüksek sesle. "Herkes olsun." Hepsi durdu.

Hepsi bana aynı bakışı atıyor.

Kızgınlık, inançsızlık ve ebeveyn öfkesinin bir karışımı zar zor kontrol altına alındı.

Sonra arkamdan gelen ayak seslerini duydum.

Dönmeme gerek yok. Kim olduklarını biliyorum.

İlk ortaya çıkan Bodhi.

Annem gözlerini kısıyor ve sonra ağzı şok içinde açılıyor. "*Bodhi mi?*"

Kahretsin.

Max Amca onun yarım adım gerisinde. Yüzü bir anda şaşkınlıktan şoka ve çok daha sarsılmış bir ifadeye dönüşür. Gözleri genişliyor.

"Huxley??" Her Şey
durur.

Tüm gözler *Matteo'ya çevrilir; hâlâ* kollarındaki kiri temizlemektedir, saçları
dağınıktır, gömleği yarım yamalaktır.

Yukarı bakıyor.

Sonra belli belirsiz omuz silkiyor.

"Hey, baba." Bir vuruş.

"Açıklayabilirim."

Sonsöz

Seanna

Aşk hiç planda yoktu.

Başından beri kendime bunu söyledim. Ben aşk hikâyeleri anlatacak türden kadın değildim, kapalı kapılar ardında kızların fısıldadığı ibretlik bir hikâyeydim. Çok keskin, çok vahşi, kanlı sokaklarda canavarları kovalamaya ve buna ön sevişme demeye çok istekliydim. Yaşayan en kötü adamları avladım, imparatorlukları parçaladım ve öfkem, kader gibi şeylere hâlâ inanan yanlarımı dağılayacak kadar sıcaktı.

Ama anlaşılan kaderin berbat bir mizah anlayışı var.

Sonrasında Reyes İmparatorluğu ıslak bir kağıt gibi çöktü. Javier'in ölümü ve "Kingston "ın dünya kayıtlarından resmen silinmesi ile geriye hayaletler ve küllerden başka bir şey kalmamıştı. Max ve organizasyon, adamların çoktan kesmediği uzuvları süpürdü - sessiz, kesin, geri döndürülemez.

DEA'ya gelince? Beni bir hafta içinde akladılar. Görünüşe göre, bir kartel liderinin kendi adamlarını ortadan kaldırması bir bürokratin ıslak rüyası. Cruz'un cinayeti -Adamlarının her biriyle birlikte doğrudan Reyes'in üzerine atılmıştı,

Balistik, üzerinde oynanmış görüntüler ve bütün bir özel timi beslemeye yetecek kadar dijital kırıntı. Hiçbiri bana kadar uzanmıyor. Ya da Bodhi'ye. Ya da Matteo.

Doğru insanlar hikayeyi yeniden yazdığında her şeyin yerli yerine oturması ne kadar da komik.

Ya Max? Max Amca günler sonra bana, ona çiçekleri sorduğumda -Rhododendron'un bir uyarı olarak bıraktığı o ilk unutulmaz kırmızı yaprakları- bunun ona karısını hatırlattığını söyledi. Matteo'nun annesini. Sadece bir an için. Sonra bu düşüncüyü uykusuzluk paranoyası olarak geçiştirdi.

O zaman anlamalıydım.

İşe geri döndüm. Raporlarımı dosyaladım. İşleriyle son sorgulamamı yaptım. Müdür elimi sıktığında sanki son haftalarımı takip edilerek, avlanarak, becerilerek ve neredeyse infaz edilerek geçirmemişim gibi kibarca gülümsedim.

Javier Reyes ve ekibi gitmişti. Kartel parçalara ayrılmış, tehdit etkisiz hale getirilmişti.

Buna zafer dediler.

Davanın resmen kapandığı gece, Jensen, Eli ve Matteo beni içki içmeye götürdüler. Bu bir gelenektir. Viski. Alaycılık. Sahte neşe. Ama bu sefer farklıydı.

Sek viskimi geri attım ve sonra Matteo bileğimden tutup beni dans pistine çekti. Eli sanki oraya aitmiş gibi belimi buldu. Beni yönlendirmesine izin verdim.

Sanki her yerimi biliyormuş gibi hareket ediyordu. Sanki sormuyor, sadece istediğini alıyordu. Sanki ben onunmuşum gibi - alenen, özel olarak, her zaman. Ona karşı koymadım.

Jensen'ın gözlerindeki parıltıyı yakaladığımda değil. Eli'nin bize doğru attığı yarı gülümseme. Sanki biliyorlardı. Belki de hep . Sanki ben sonuncusuymuşum gibi.

çözmek için.

Belki de öyleydim.

Belki de uzun zamandır kendimi bu çarpık aşk fikrine karşı bağışıklığım olduğuna o kadar inandırmıştım ki, bunun içime işlediğini fark etmemiştim. Birinin beni istemesi için takıntılı olması gerektiğini söyledim hep. Tehlikeli. Beni elinde tutmak için kemiklerini kırmaya istekli. Görünüşe göre bunlardan ikisini göstermişim.

Başka bir el belimi buldu. Başka bir sıcaklık omurgama bastırdı. Bodhi.

Tabii ki lanet Bodhi'ydi.

Dönmedim bile. Gerek de . Boynuma doğru gülümsediğini hissettim.

Matteo'nun eli aşağı kayarken ve üçümüz tek bir karanlık nabız gibi hareket ederken ona doğru yaslandım.

Ailem gibi bir aşkı asla bulamayacağımı sanıyordum.

Meğer önce o beni bulmuş.

Bıçaklar, maskeler ve kanla lekelenmiş bağlılıkla yolunu oydu. Beni güzelce mahvetti.

Ve bedenimi yönetmesine izin verdim.

Çünkü ben yumuşak için yaratılmadım. Güvende olmak için yaratılmadım. Peri masalları için yaratılmadım.

Ama ben savaş için yaratılmışım.

Ve bir şekilde, istemeden de olsa, evcilleştirilmek için yalvarmayan türden bir aşk buldum. Dişlerini benimkilerin yanında bileyen türden. Benden küçülmemi ya da yumuşamamı istemeyen, aksine beni karanlığın derinliklerine sürükleyen ve *daha fazlasını* söyleyen. Kan ve ateşten sağ çıkmakla kalmayıp içinde *büyüyen* bir aşk.

Yani hayır, ben bir peri masalı

almadım. Daha iyi bir şey aldım.

ŞİMDİLİK

SON

...

Darling Ailesi Noel davetiyesi için gözünüzü açın

Yazarın Notu

Umarım beni aramaktan keyif almışsındır sevgilim!

Sevgili aile son bir kez bir araya gelmek için hep birlikte geri dönecek. Spoiler konusunda endişelenmeden tüm ailenin etkileşimini göreceksiniz.

Ayrıca Max için bir novella alacaksınız, zamanlama benim programıma bağlı.

Beni her zaman desteklediği ve yazılarımda tamamen kaybolmama neden olan rastgele takıntılı kişiliğime katlandığı ve ayrıca beni federal bir izleme listesine sokacak tüm soruları yanıtlamama yardımcı olduğu için kocama teşekkür etmek istiyorum... Zaten listedeysem, merhaba, nasılsın?

Yayıncılığın son iki yılında çok büyüyen muhteşem ekibime teşekkür etmek istiyorum. Hepiniz harikasınız ve çok teşekkür ederim.

Ve son olarak, bu kitabı alıp şans verdiğiniz için siz okurlarıma teşekkür ederim.

xx

Maree Rose

Yazar Hakkında

Maree, hayatının büyük bir bölümünde yazmasına rağmen, hiçbir zaman bir şeyler yayınlatabileceğini düşünmeyen bağımsız bir yazardır ve bu yüzden bunu kendisi yayınlamıştır. Küçük yaşlardan beri hevesli bir okuyucu olan Maree, ciddi büyük kız kitapları okumaya yeni başladığı zamanlarda annesiyle birlikte kitap alışverişinde bulunmuş.

Maree, Avustralya'nın Doğu Kıyısı'nda harika kocası, oğlu ve iki muhteşem yumuşak İngiliz buldoguyla birlikte yaşıyor.

Yazmadığı zamanlarda, finansal bir kariyerde çalışıyor (yaratıcı yönden tamamen farklı bir şey için) veya fotoğrafçılığı üzerinde çalışıyor (ki bu da kitapları kadar sıcak).

Stalk Me

Lütfen beni takip etmekten çekinmeyin.
Mecazi anlamda, gerçek anlamda değil tabii ki!

Ayrıca Tarafından

PARAMPARÇA DÜNYA

Parçalanmış Güvenlik Düeti:

Dokunulmaz & Kırılmaz

Paramparça Anılar Düeti:

Unutulmaz & Durdurulamaz

SEVİMLİ DÜNYA

avla beni

sevgilim sakla

beni sevgilim ara

beni sevgilim

ÖLÜ ŞEYTANIN DÜNYASI

Ölü Şeytanın Gecesi

Ölü Şeytanın Oyun Alanı (ÇOK YAKINDA)

KÖTÜ FAE FISILTILARI

Vahşi Av

STANDALONLAR

Evim Güzel Evim Benim

İçin Poz Ver

En Karanlık Hediye

Tek İstedığımız

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

